DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

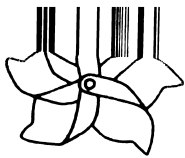
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KÜBRA NUR

RÜZGÂR GÜLÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

@pdfnoktasibot
destekçileri
tarafından
taranmıştır.

1

Asi kızlarla ilgili hikâyeleri bilirsiniz. Hani ailelerinin bir türlü zapt edemediği, sürekli sorun çıkaran, bir süre sonra artık uğraşılmayıp sadece bir yerlere postalanan ve kendilerinden hiçbir şey beklenmeyen kızlarla ilgili hikâyeler... Klasiklerdendir bunlar. Mutlaka duymuşsunuzdur. Duymadıysanız da hoş geldiniz, şimdi o kızlardan biriyle tanışmak üzeresiniz.

Ben Beyza Gediz, soylu ve köklü olduğu iddia edilen Gediz ailesinin kara lekesi, genetik bir hata, muazzam dikişteki tek pürüz, size bahsettiğim asi kızlardan biri, hatta en afilisi bir kanepede oturmuş, karşımdaki dört yabancı yüze nefretle bakıyordum ve işte hikâyemiz böyle başlıyordu.

En son çıkardığım olayın ardından babam yüzüme boş bakışlarla bakıp, "Yetti artık," dediğinde beni yurt dışına, kendisinin uğramayacağı bir ülkeye göndereceğini düşünmüştüm. Nihayet aynı soyadını taşıdığım herkesten uzağa, o hep hayalini kurduğum yere göndereceğini yani. Gitmek istediğim herhangi bir ülke bile yoktu. Sadece uzak olmasını istiyordum. Çin'e, Afrika'ya, hatta Kuzey Kutbu'na bile ra-

[illegible] kutup ayıları ile öz babamdan çok daha iyi anlaşabileceğime emindim çünkü. *Kutup ayıları Kuzey Kutbu'nda mıydı?*

Her neyse. Çok sevgili babam beni bir kere daha hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştı. Aslında buna şaşırmamam gerekiyordu. Babamla ilişkimiz tamamen birbirimizi hayal kırıklığına uğratmak üzerine kuruluydu. Bu, ikimizin de en iyi yaptığı şeydi ve ihtiyar Ersan Gediz fırsat bulduğu anda topu ağlarla buluşturmaktan geri durmamıştı. Beni başından atmıştı ama nihayet özgür bırakacak şekilde değil, hayır.

"Harika bir planım var," demişti sakin bir sesle. "İkimize de çok iyi geleceğini düşünüyorum." Ben söyleyeceği şeyi duymak için sabırsızlanırken ve en sonunda ondan kurtulacağıma inanırken hafifçe gülümseyerek devam etmişti "Seni tatile gönderiyorum. Her zaman alıştığın bu ortamın dışına çıkmanın seni biraz büyüteceğini umuyorum. Belki de bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım. Sana bazı şeyleri öğretemediğimi kabul etmeliydim."

Bunları söylediğinde mutluluk gözyaşlarına boğulmama ramak vardı. Gerçekten.

Ne yazık ki ardından gelen cümle hevesimin koca bir kaya parçası gibi kursağıma çökmesine sebep olmuştu. "Elbette seni tek başına uzaklara gönderip oradaki insanları korkunç tehlikelere sokacak değilim. Bu asla üstlenemeyeceğim bir sorumluluk olur. Fakat seninle uğraşmaya gönüllü birilerini buldum ve inanır mısın, bilmem ama seninle baş edebileceklerine yürekten inanıyorum."

Meriç Aybars ismini ilk defa orada duymuştum. Babam kendisi için pazarlama müdürü olarak çalışan bu adamı, hakkında methiyeler düzerek anlatırken uyuşmuş beynimle yüzüne bakakalmış ve bir yerlerde şaka yaptığını söylemesini beklemiştim. Beni gerçekten başka birinin başına atmaktan

bahsetmediğini söylemiştim.

Onun bile duymadığım birinin başına! Elbette bunu ömrün de ilk defa yapıyor değildi ama o zamanlar çocuktum ve bakıcılar hayatımın tatsız bir parçasıydı. Şimdiyse on yedi yaşındaydım. Birilerinin başına atılacak yaşı geçmiştim.

Maalesef sevgili babamın sözlerinde oldukça ciddi olduğu ortaya çıkmıştı ve ben kendimi birdenbire hiç tanımadığım insanların yazlığında, karşılarındaki bir kanepede otururken buluvermiştim.

Karşımdaki ikili koltukta aslan terbiyecisi Meriç Aybars'ın zat-ı şahaneleri oturuyordu. Kıvırcık saçlı, seçebildiğim kadarıyla yeşil gözlü, kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen genç gösteren, beyaz tenli bir adamdı. Hemen yanında karısı Damla Aybars oturuyordu. İri, mavi bakışları çarpıcıydı. Keskin hatlı yüzü sıradan güzellik tanımına uymuyordu ama etkileyici bir havası vardı. Dudaklarında samimi görünen bir tebessüm duruyordu ama benden yana bir karşılık bulamıyordu.

Onların hemen yanında bir tekli koltukta bacak bacak üstüne atmış şekilde oturan kız ise Irmak Aybars'tı. Ailenin büyük çocuğu. Annesinin etkileyici yüz hatlarını almış, üstüne bir de duru bir güzellik katmıştı. Bana bakmaktan ziyade telefonuyla ilgilendiğinden dolayı onun da pek burada olmak istemediğini düşünüyordum.

Bir de köşede ayakta dikilen çocuk vardı. Aras Aybars. En fazla on dokuz, bilemedin yirmi yaşındaydı. Babasına benziyordu. Gür ve bakımlı görünen kıvırcık saçları sinir bozucuydu. Bana bomboş bir bakışla bakan yeşile dönük gözleri sinir bozucuydu. Kollarını birbirine dolamış, karşımda dikiliyor oluşu sinir bozucuydu. Bu odadaki herkesten nefret ettiğime daha onları görür görmez karar vermiştim ama bu çocukla başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık da onun

için aynı şekilde hissedeceğime inanıyordum. Okuduğu okulların popüler çocuğu olduğunu anlamak için ona bir kez bakmak yeterdi. Muhtemelen hayatında bir şey için kıyasıya mücadele ettiği tek bir gün dahi olmamıştı. İşler onun için hep yolunda gitmişti ve konuşmaya başlarsa havalı olduğunu zannettiği bir dizi cümle kuracağına emindim. Bu tipleri biliyordum ve repertuvarımda böyleleri için özenle seçilmiş işkence yöntemleri mevcuttu. En büyük işkence her zaman onları hafife almak ve takdir etmemek olurdu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Beyza," dedi aslan terbiyecisi Meriç Bey. Sanki dakikalardır karşı karşıya oturmuş da birbirimize dik dik bakmıyormuşuz gibi rahat bir tavrı vardı. "Yazı bizimle geçireceğin için oldukça heyecanlıyız."

Hah! Yalanlar daha ilk cümlelerden sıralanmaya başlamışken bu yazın nasıl geçeceğini tahmin etmek hiç de güç değildi. Başımı ağır ağır, sözlerine katıldığımı gösterir gibi salladım. "Dizleriniz titriyor. Görebiliyorum."

Adam kaşlarını çatmadı. Yüzünü asmadı ya da bozulmadı. Aksine keyifli bir şekilde güldü ve karısına dönüp, "Biraz Naz'ı anımsatmıyor mu?" diye sordu.

Damla da sanki gözünün ısırdığı o insanın kim olduğunu bulmuş gibi hevesle başını sallayıp, "Evet," dedi. "Şu sert, ürkütücü bakışlar bana kimi hatırlatıyor diyordum ben de. Duruşları da epey benziyor."

Kendi aralarındaki bu hoş konuşmaya gözlerimi devirirken Aras'ın, "Naz ablam duymasın," diye mırıldandığını işittim ve telefonuyla ilgilendiği için ortamı takip etmediğini düşündüğüm Irmak'ın sinsi sinsi güldüğünü fark ettim.

Ben de yüzüme yapmacık, kocaman bir gülümseme kondurup gözlerimi kıstım. Aslında dilimin ucuna epey sivri cevaplar geliyordu. Her birini karşımdaki insanların suratına haykırmak istesem de sakin kalmayı seçtim. Eğer dö-

neceğim ev, şu ortamdan daha güzel bir yer olsaydı onların canlarına okumaya tam şimdi başlayabilir, yarın da evime giden bir arabada olurdum. Daha önce yapmadığım şey değildi ama benim gidecek daha güzel bir yerim hiç olmamıştı. Bu da bana sabırlı olmayı ve planlı hareket etmeyi öğretmişti. İşkencenin süresini her zaman doğru ayarlamak gerekirdi. İşleri ağırdan alacak, her biriyle tek tek uğraşacak ve en azından bu iğrenç yaz tatilinde kendimi biraz olsun eğlendirmiş olacaktım. Bu esnada da bazı şeylerin benim için yoluna girmesini umarak bekleyecektim.

"Ne hoş, ne hoş," diye mırıldandım onları geçiştirmek istediğimi belli edercesine. "Harika bir sohbetti. Şimdi biriniz bana odamı gösterirse biraz dinlenmek isterim."

Meriç'in yüzündeki ifade hiç bozulmadı. "Irmak," diye seslendi kızına. "Beyza'ya odanızı gösterir misin?"

Odanızı kelimesi zihnimde tuhaf bir karıncalanmaya sebep olurken yüzümü buruşturdum. İçimden babama lanet ediyordum ve bir yerlerde benim bu duruma düşmemden hoşlandığını çok iyi biliyordum. "Aynı odada mı kalacağız?" diye sordum kendimi tutamayıp. Sonra da bu kadar bariz bir şeyi sormuş olmam unutulsun diye ekledim. "Seninle aynı odada kalmak istemiyorum."

"İstersen benimle de kalabilirsin," dedi, genişçe sırıtan Aras. Tüm tiksintimle ona baktım ve ardından gözlerimi devirdim. Her hareketi aklımdaki imajını daha çok doğruluyordu.

"Maalesef sadece üç odamız var," dedi Irmak ayağa kalkarken. "Bize daha büyük bir yazlık alıp hediye etmek istersen sana da bir oda ayırabiliriz tabii. Eğer bunu yapmayacaksan da salonda ya da şuradaki küçük ardiyede yatmadığına şükret."

Bunu söyledikten sonra beni beklemeden yürümeye baş-

ladı. Salonda yatma seçeneğini ciddi olarak değerlendirdiğim birkaç saniyenin ardından oflayarak yerimden kalktım ve valizimi alıp peşine takıldım. Bu küçük yazlıkta yatak odalarının hepsi üst kattaydı. Irmak bana ortadaki odayı işaret edip, "Şurası," dedi. "Banyo ve tuvalet de tam karşısında. Sen yerleşmene bak. Bir şeye ihtiyacın olursa ben aşağıdayım."

Ona teşekkür etmedim. Zaten o da teşekkür beklemedi. Valizimi sürükleyerek odadan içeri girdikten sonra ilk işim yan yana konulmuş iki yataktan birine yönelmek oldu. Sarı bir örtüyle örtülmüş olanın üzerindeki kitaplardan anladığım kadarıyla Irmak'ın yatağıydı. Bu durumda bana da pembe yatak kalıyordu ki görür görmez yüzümü buruşturmuştum. Pembeye karşı bir tepkim yoktu ama beni yansıtan bir renk olduğunu da iddia edemezdim.

Valizimi boşaltmak ve yerleştirmek gibi bir düşüncem yoktu. Zaten valizle yaşamaya alışkın sayılırdım. Çocukluğum babamın seyahatlerinde onun peşinde dadılarla birlikte savrulup durmakla geçmişti. Artık dadılardan hoşlanmadığım yaşa gelince de tek başıma savrulmaya başlamıştım ve bu da beni otel odalarına, birkaç günlüğüne kalınan geçici yerlere, valize sığmayan kıyafetlere ve her yere aynı ayakkabıyla gitmeye alıştırmıştı. *Beyaz, bez spor ayakkabılar. Her yerde giyebilirsiniz. Hemen hemen her kıyafete uyarlar.*

Yatağa kendimi bıraktığımda gözlerim tavanla buluştu ve tavana yapıştırılmış, karanlıkta parlayan yıldızları gördüm. Bir kere daha yüzüm buruşurken etrafa daha dikkatli baktım ve tek boynuzlu bir atın bir zamanlar bu odaya kusmuş olabileceğine dair bir teori oluşturdum. Sağlam kusmuştu ve asla tamamen temizlenememişti. Irmak'ın duvarında asılı Star Wars posteri bile durumu kurtarmıyordu. Yine de dürüst olmak gerekirse kaldığım en kötü yer değildi.

Valizimin üstteki bölmesini açıp okumakta olduğum kalın kitabı çıkardım. Kaldığım sayfayı bulduktan sonra duruşumu düzelttim ve okumaya başladım çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Vakit geçirmek için bildiğim tek yol kitap okumaktı. Ya da birilerinin canına okumak. İkinci seçeneği uygulamaya koymak için önce biraz dinlenmem gerektiğinden, kendimi kitaptaki fantastik maceraya kaptırıp etrafımda dönen diğer her şeyi unutmayı seçtim. Doğrusu bu, her zaman iyi bir seçimdi.

Bu macera beni yorgun düşürüp tatlı bir ikindi uykusunun koynuna bırakana dek okumaya devam ettim. Sonra bilincim yavaş yavaş kapanmış olmalıydı ki hangi noktada uykuya daldığımı hiç hatırlamıyordum.

Uyumayı hiç beklemediğimden olsa gerek Irmak adımı seslenerek beni uyandırdığında ilk birkaç saniyem manasız bir şaşkınlıkla geçti. Çabucak toparlanıp yatakta doğrulurken neden huysuz olmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım. *Elbette temel sebep babamdı. Bu defa ne yapmıştı? Ah, tabii. Beni hiç tanımadığım bir aileyle tatile mahkûm etmişti ve ben herkesten nefret ediyordum.*

Yüzümü artık yurdu bellemiş huysuz kaş çatışım yerine kuruldu. "Ne oldu?" dedim uykulu, boğuk bir sesle. "Amerikalılar taarruza mı geçti?"

"Amerikalılar mı?" diye sordu Irmak şaşkınca.

"Yoksa Ruslar mı?"

Irmak'ın sabır dilercesine iç geçirdiğini görünce bir an keyiflenip gülümsedim ama çok uzun sürmedi.

"Akşam yemeği zamanı," dedi Irmak. "Hadi gel."

Yemek tekliflerine genelde verdiğim cevap belliydi. "Aç değilim."

Mavi bakışlarını bıkkınlıkla üzerimde dolaştıran Irmak, "Babam dedi ki," diye söze girdi. "Eğer yemeğe gelmezsen

herkes tabağını alıp buraya gelecekmiş ve senin karşında yemek yiyecekmişiz. Çünkü bu evde yemekler hep birlikte yenirmiş."

Kaşlarım yukarı kalktı. Bu pek olmazdı ama bu defa Irmak'ın zihnimde çizdiği tablo öyle dehşet vericiydi ki kendime hâkim olamamıştım. "Baban kafayı yemiş olabilir mi?" derken sesim umduğumdan yüksek çıktı. Ama dediğim gibi dehşet içindeydim.

"Hepimizin tahmini o yönde," dedi Irmak varla yok arası, kinayeli bir sesle. "Geliyor musun?"

Oflayarak başımı salladım. Bu da Irmak'ın başımdan defolup gitmesine yetti. Babasına çekmediği ve bana işkence etmek adına tuhaf taktikler çevirmediği için mutluydum. Yani şimdilik. Daha onları tanıyor sayılmazdım sonuçta. Bir gece Irmak'ı bir mumla başımda dikilip beni izlerken de bulabilirdim. Her şey mümkündü ve ben de hiçbir şeye şaşırmayacağım kadar hazırlıklı olmalıydım.

Yataktan tüm isteksizliğimle doğruldum ve ayaklarımı sürüyerek odamdan çıkıp alt kata indim. Yazlığın hoş bir bahçesi vardı, yemek masası bahçeye kurulmuştu. Aybars ailesi bu masaya oturmuş, birbirlerine bir şeyler uzatmakla, tabaklarına bir şeyler doldurmakla ve bu sırada birbirleriyle konuşmakla meşguldüler. Dört kişilik, mutlu bir çekirdek aile. *İğrenç.*

Bahçeyle mutfak arasındaki açık bırakılmış kapıdan çıkıp masaya doğru ilerledim ve ait olmadığım bu tabloya kendimi bir çengelli iğneyle iliştirdim.

"Hoş geldin gün ışığı," dedi Meriç bana keyifle sırıtırken. "Neşen akşamımızı aydınlattı."

Damla'nın önüme koyduğu yemek tabağına bakarken, "Birileri seni komik olduğuna inandırmış Meriç," dedim. "O insanlar kimse bul ve hayatından çıkar. Bir dost tavsiyesi."

"Demek şimdiden dost olduk." Adamın bozulmayan bir neşesi vardı ve bu çok sinir bozucuydu. "Harika. Ben de sana bir dost tavsiyesi vereyim, köfteler mükemmel. Sakın kaçırma."

Ona cevap vermemeyi tercih ettim. Yeterince sinir bozucu bir cevabım olmadığında genellikle bunu yapıyordum, sessiz kalarak sinir bozuyordum. Çoğu insan umursanmadığında çileden çıkardı.

Tabağımdaki yemeklere baktım. Tane tane pirinç pilavı, dört adet köfte ve yanında da fasulye olduğunu tahmin ettiğim yeşil bir şeyler vardı. Tabakta yan yana konmuşlardı ama birbirlerine değmiyorlardı. Alışkın olduğum yemeklerden değildi doğrusu. Ben Türkiye'de olduğumda daha çok tavuk döner, pizza, çiğ köfte dürüm, lahmacun gibi şeylerle öğünlerimi geçiriyordum. Vücudum bu yeşil şeyleri reddedebilirdi ve aniden kızarmaya, morarmaya başlayabilirdim. Bu yüzden tereddütle yemeği dürttüm.

"Canlı değil," dedi bu sırada tam karşımda oturan Aras. "Merak ettiğin buysa yani. Korkmana gerek yok."

Ona dümdüz bir bakış attım ve çok sakin bir sesle sordum. "Sence tabağımdaki yemek birden hareket etmeye başlasa bundan korkacak gibi mi görünüyorum?"

Köftesini bıçakla bölerken durakladı ve bakışlarını kaldırıp beni şöyle bir süzdü. "Bilmem. On dört yaşındaki kızların neyden korkacağı hiç belli olmuyor."

Dudaklarımdan anlık bir hayretle fırlayan, "Hah!" nidasını durduramadım. "Ben on yedi yaşındayım." On sekiz olmama aylar kalmıştı ama bunu belirtmek toyluk olarak görülebileceği için dillendirmedim.

Kaşlarını yukarı kaldırıp dudaklarını büzdü ve birkaç saniye süren sessizliğin ardından başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin."

Duyup duymayacağını umursamadan, "Geri zekâlı," diye mırıldandım ve sinirle çatalımı birkaç fasulyeye batırdım.

İlk lokmamın ardından vücudumda bir renk değişimi gözlemlemeyince ve yemeklerin lezzeti de hoşuma gidince en azından bunu yapabileceğime karar verdim. Bu cehennem azabı gibi günleri yaşarken hiç değilse midemi sevindirebilir ve hatta biraz vitamin falan alabilirdim.

Sessizlik içinde yemeğimi yediğim, keyifli diye niteleyebileceğim birkaç nadir dakikanın ardından, "Baban senden çok bahsetti," dedi Meriç. "Duyduğum kadarıyla bir baş belasıymışsın."

Ona gülümsedim. Tatlı, minik bir gülümsemeyle yüzüne bakıp, "Kapıya gelen her misafire havlayan köpekler baş belasıdır," dedim. "Ya da iş yerinde sana sürekli iş yıkan bir arkadaş baş belasıdır. Ben daha ziyade... Cehennem zebanisiyim."

Sözlerim Irmak'ı neşelendirmiş olacak ki kıkırtısını gizleme gereği duymadı. "Cehennem zebanilerini hep daha farklı hayal etmiştim. Mesela... Bir altmış beşten daha uzun."

"Ben hep kırmızı olduklarını düşünmüştüm," diye araya girdi Aras. "Ve on dört yaşında olmadıklarını."

Damla, çocuklarına bakıp başını iki yana salladı. "Herkes cehennem zebanilerinin boynuzları olduğunu bilir."

Irmak mavi gözlerini irice açarak bakışlarını bana çevirdi. "Belki onun da vardır!"

Masadaki herkesin bakışları bir anda beni bulunca önce her birine tek tek baktım, ardından başımı eğip tabağı kokladım. Belki de yemeklerde ilaç vardı. Belki de o yüzden bu aile böyleydi. Ben henüz bir tuhaflık hissetmemiştim ama dikkatli olmazsam her an onlardan birisine dönüşebilirdim.

"Kızı korkuttunuz," dedi Meriç bıyık altından bir gülüş-

le. Sonra bana dönüp ekledi. "Kusura bakma, bir cehennem zebanisine nasıl davranacaklarını hiç bilmiyorlar."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sorun yok. Yakında öğrenirler."

Masadaki herkes gülüşünce oflayarak kafamı masaya gömmek istedim. Sertçe. İtiraf etmek zorundaydım ki babam bu defa harika bir işkence yöntemi seçmişti. Bu ailedeki herkesin –Aras'ın bile– bir espri anlayışı olduğu ve benden çok da korkmadıkları ortadaydı. Elbette benden delice korkmalarını falan beklemiyordum ama genelde babam insanlara benden bahsettiğinde onlarda bir çekince oluşurdu. Bana karşı temkinli yaklaşırlar, sorunlu bir gençle çok fazla yüz göz olmak istemezlerdi. Haliyle bir ailenin yanına gönderileceğimi öğrendiğimde aklımda canlanan bu değildi. Daha sıradan bir şey beklemiştim. Nasıl kurtulacağımı ve nasıl baş edeceğimi yarım saat içinde keşfedemediğim bir şeylerle karşılaşmayalı uzun zaman oluyordu.

Meriç'in bir şeyler söylemesini, tekrar bana sataşmasını ya da espri yapmaya çalışmasını bekledim ama beni şaşırtarak ilgisini benden ayırdı ve dönüp kızıyla uğraşmaya başladı. Önce onun güneşten kızaran kollarıyla dalga geçti, ardından sürekli telefonuyla ilgilenmesinden şikâyet etti. Irmak babasına gülerek ya da sahte bir huysuzlukla karşılık verirken ben köftelerimi yedim ve meyve suyumu yudumladım. Bu sırada da birbirinden nefret etmeyen bir babayla kızının iletişiminin nasıl olduğuyla hiç ilgilenmemeye çalıştım.

Bir ara karşımda oturan çocukla, yani Aras Aybars'la göz göze geldik. Ben bakışlarımı kısarken o bana gülümseyip göz kırpmayı tercih etti. Benim burada olmamdan hoşlanıp hoşlanmadığını çözememiştim açıkçası. Ablası bu konuda hislerini oldukça net bir şekilde belli ederken o daha oyunbaz bir yol izlemeyi seçmişti. Eh, ondan beklenen bir davra-

mıştı. Havalı çocuk, yazlıklarında aniden beliren baş belası kız konusunda olabildiğince havalı davranmaya çalışıyor. Büyük bir sürpriz sayılmazdı.

Ayrıca kimsenin burada olmamla alakalı hisleri mühim değildi. Mühim olan benim burada olmayı isteyip istemediğimdi ve apaçık bir şekilde bunu istemiyordum.

Kendime iki hafta süre verdim. İki hafta içinde bu aileyi kendimden bezdirecek, beni en yakın benzin istasyonuna bırakıp kaçmalarına sebep olacak şekilde her birini çileden çıkartacaktım. Her birini. Ayrı ayrı. Onları bir cehennem zebanisiyle tanıştırdıktan sonra da eve dönüp babama bu oyunu artık oynamak istemediğimi söyleyecektim. Gittikçe sıkıcı olmaya başlamıştı ve bunu sürdürmeye niyetim yoktu. Ben özgürlüğümü istiyordum.

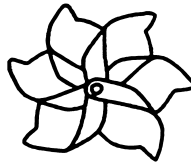
Planım anbean kafamda şekillenirken keyifle yemeğimi kaşıklamaya devam ettim. Kimsenin bana bulaşmadığı bu kutlu dakikaları keyifle geçirmek yeryüzündeki tek müstesna zevkim olabilirdi. Bir yandan da Aybars ailesini inceliyor ve onlara dair detayları kafamdaki listeye not alıyordum.

Damla Aybars sürekli boynundaki kolyeyle oynuyor.

Irmak Aybars'ın telefonuyla bir işler çevirdiği çok açık. Telefonuna vücudunun bir uzvu gibi davranıyor.

Meriç Aybars kendisine meydan okunmasını seviyor ki bu da onu yapacaklarıma karşı temkinli hale getiriyor.

Ve Aras Aybars, ailedeki en kolay lokmanın o olduğunu görmek için dâhi olmaya gerek yok.

2

Aybarsların yazlığında ilk günüm olaysız geçmişti. Pek ortalarda dolanmadığım ve dinlenme bahanesiyle kendi kendime takılıp biraz etrafı gözlemlediğim bir gün olmuştu. Hatta kahvaltıya bile inmek zorunda kalmamıştım, öğlene kadar yatakta takılıp tembellik edebilmiştim. Lakin orada uyandığım ikinci sabah o kadar da şanslı değildim. Sabahım gözüme vuran güneş ışığı, kulaklarıma dolan gürültü ve dudaklarımdan kopan oflamayla başladı. Cehenneme uyanmak gibi bir şeydi bu. Bir zebani için şaşırtıcı olmasa da mutluluk verici de değildi. Sabahın köründe odanın perdelerini açan Irmak'ın derdi neydi bilmiyordum. Ya da aşağıda bu kadar komik olan ne olabilirdi de kahkaha sesleri buraya kadar ulaşıyordu? Mutlu bir çekirdek ailenin içine düşmek korkunç bir şeydi ama bu ailenin her üyesinin azımsanmayacak bir oranda deli oluşu –dün yaptığım gözlemler bu savı kuvvetlendiriyordu– daha da korkunçtu. Kim aşağıda zavallı bir kızı kurban ettikleri için gülüp eğlenmediklerini garanti edebilirdi ki? Kim sıradaki kurbanın ben olmadığımı garanti edebilirdi?

Bu cehennemin içine öz babamın elleriyle atılmış olduğum gerçeği her şeyi daha da dramatik yapmıyor muydu? Tamam, onu çileden çıkartmış ve gittiğim her yerde insanları kendimden bezdirmeyi başarmış olabilirdim ama yine de insan öz evladına böyle bir zulmü hak görmemeliydi. Bu arada evet, babamın öz evladı olduğuma emindim. DNA testi yaptırmıştım. Bu onu delirtmişti ama ne yapayım, şansımı denemek istemiştim sadece.

İkinci bir oflamayla yataktan kalktım. Üst katta yalnız oluşuma güvenerek banyoya yöneldim. Tahmin ettiğim gibi boştu. İçeri girip kapıyı kilitledim ve hızlı bir sabah duşu aldım. Güne duşla başlamayı seviyordum çünkü uykumu ancak böyle açabiliyordum ve aşağıdaki korkunç ailenin yanına uykulu bir şekilde gitmek gibi şansım yoktu. Tamamen kendimde olmak *zorundaydım*.

Üzerime koyu yeşil bir şortla beyaz bir tişört geçirdikten sonra saçlarımı havluyla biraz kurulayıp omuzlarıma saldım. Aynadaki görünüşüme baktığımda her zamanki Beyza gibi göründüğüme karar verince kendime, "İyi şanslar," diyerek aşağı indim.

Karşılaştığım manzara yüzümü buruşturmama sebep oldu. Damla, elindeki büyükçe bir kapta yumurta çırpmaktayken Meriç doğrama tahtasının üzerinde çeri domatesleri ikiye bölüyordu. Bahçeye açılan kapıdan Irmak ve Aras'ın sofrayı kurmakta olduklarını görebiliyordum. Kendimi aşırı yapmacık bir aile dizisinin içinde gibi hissediyordum. Sanki arka planda gereksizce neşeli bir müzik çalıyordu ve birazdan hep beraber dans etmeye başlayacaktık. Damla'nın bana genişçe gülümseyerek, "Günaydın," demesi de durumu daha iyi bir hale getirmemişti.

"Günaydın," diye geveledim yanlarına doğru ilerlerken. Planım yanlarından geçip bahçeye gitmek ve masadaki yeri-

me kurulmaktı ama tam geçeceğim sırada Meriç'in ayağını arkaya doğru uzatması ve yolumu kesmesiyle duraklamak zorunda kaldım.

"Günaydın Beyza," dedi neşeyle. Çok gereksizdi. "Eminim bizimle beraber geçireceğin bu sabah için sen de çok heyecanlısındır."

Ona boş bir bakış attım. Bütün bu pozitif, misafirperver, komik adam tavırlarından kolayca vazgeçmeyeceği ortadaydı. "Günaydın Meriç," dedim dümdüz bir sesle. "Heyecandan havalara uçuyorum, görmüyor musun?"

"O sevinçten," diye araya giren ses birkaç adım arkamdan geldi. Aras'ın içeri girdiğini fark etmemiştim.

"Ne?"

"Sevinçten havalara uçulur," dedi iki numaralı kıvırcık kafa. "Heyecandan uçulmaz."

Söylediği şeye inanamıyormuş gibi suratına baktım. Alnına dökülen birkaç lüle, yakışıklı suratına tuhaf bir sevimlilik katıyordu ve ben onu tokatlamak istiyordum. Bu isteğin yakışıklılığıyla falan hiçbir alakası yoktu. Tamamen ukalalığı, sinir bozuculuğu ve sadece duruşundan bile sezilen kendini beğenmişliğiyle alakalıydı. "Neyden havaya uçmak istiyorsam ondan uçarım. Sana soracak değilim."

"Sabah sabah ne kafa açan bir sohbet," diye mutfağa giriş yaptı Irmak ama benden ziyade kardeşineydi bu tepkisi. "İnsanların duygularına salça olmayı bırakıp ekmekleri dilimlemeyi dener misin?"

Aras ikimize de cevap vermedi. Omuz silkip ekmek bıçağına uzandı. Ben de bu fırsattan yararlanarak bahçeye doğru bir hamle daha yaptım ama Meriç beni yine durdurdu.

"Gördüğün gibi," dedi önüme geçerken. "Kahvaltıyı hep beraber hazırlıyoruz. Sen de bu yaz bizim ailemizin bir parçası olacağın için her sabah bize yardım edeceksin."

Oflamamak için kendimi tutmadım elbette. Dümdüz oldum ve gözlerimi devirdim. Kibar olmak gibi bir uğraşım yoktu en nihayetinde. "Öyle mi?"

Meriç başını sallayarak beni onayladı. "Bize dahil olduğun ilk sabah olduğu için kolay bir görev veriyorum. Sabah kahvelerimizi yapacaksın. İşin kahve makinesine suyu ve kahveyi koyup düğmesine basmaktan ibaret. Seni hafife aldığımı düşünme, sadece henüz misafir sayıldığın için torpil geçiyorum."

Ona inanamıyormuş gibi baktım ki inanamıyordum da. Gerçekten sabah kahvesini bana mı emanet ediyordu? Gerçekten işimi bu kadar kolaylaştırıyor muydu? Canını sıkmak için kafa yormama bile gerek kalmayacak mıydı yani?

"Tamam," dedim düz bir sesle. Fazla uysal görünmeden ama itiraz da etmeden kahve makinesine doğru ilerledim.

Aybars ailesinin kahve düşkünlüğünü görmemek için hem kör hem de salak olmak gerekirdi. Sadece kahve için ayrılmış bir dolapları vardı ve yan yana dizilmiş bir sürü, farklı aromalar içeren kahve kavanozlarının yalnızca dekor olmadığı neredeyse hepsinin yarım olmasından anlaşılıyordu. Ayrıca iki farklı kahve makineleri bulunuyordu. Çeşitli kremaları, tatlandırıcıları, süt tozlarını saymıyordum bile.

Kahve onlar için büyük bir olaydı. Bu sabahki kahve keyiflerinin mahvolacak olması ise çok yazıktı.

Meriç'in dediği gibi kahveyi ve suyu makineye koydum. Düğmesine bastım ve makine çalışırken kollarımı birbirine dolayıp beklemeye başladım. Bu sırada Aybars ailesi yavaş yavaş masadaki yerlerini almaya başlamıştı. Önce Aras ve Irmak masaya geçti. Ardından elindeki tabaklarla Meriç. En son omleti ocağın üstünden alıp geniş bir tabağa aktaran Damla bahçeye doğru ilerlediğinde hiç acele etmeden birkaç adım ötemdeki tuza uzandım. Dolu bir kaşık tuzu aldım

ve makinenin hazır olduğunu haber verdiği kahvenin içine atıp güzelce karıştırdım.

Gerçekten, bunu öngörememiş olmamaları Aybars ailesinin abarttığım kadar güçlü rakipler olmadığını gösteriyordu. Bir noktada masum bile sayılabilirdim. Onları net bir şekilde uyarmıştım, değil mi?

Demlenen tuzlu kahveyi alıp kahvaltı masasına doğru ilerlerken suratımın biraz önceki gibi asık olmasına dikkat ettim. Kahkahalar atarak ilerlesem dahi Aybarslar hiçbir şeye uyanmazlardı belki de. Yine de bir profesyonel her zaman bir profesyonel gibi davranmalıydı, düsturum buydu.

Kahveleri kupalara doldurdum. Şüphelenmemeleri için kendime de doldurdum elbette. Ardından yerime geçtim. Bir an Irmak'ın herkesten önce kupasına uzandığını görünce "Ekmeği uzatır mısın?" diye atıldım. Kahvelerini eş zamanlı tatmalarını istiyordum.

Şanslı günümdeydim. Irmak bana ekmek sepetini uzattıktan sonra tüm Aybarslar kupalarını kavradılar. Havanın güzel oluşuyla alakalı konuşan Meriç'i dinlerken hep beraber kupalarını dudaklarına götürdüler ve neredeyse eş zamanlı olarak birer yudum aldılar.

Harika bir andı, ciddi söylüyorum. Her biri kahvelerini püskürtürken ve yüzleri komik bir şekilde buruşurken keşke cep telefonu kullanıyor olsaydım diye düşündüm. Bu manzarayı fotoğraflayıp internette paylaşmayı o kadar çok isterdim ki... Eminim beğeni rekorları falan kıran bir paylaşım olurdu. Öyle olmasa dahi karanlık günlerimde açıp o fotoğraflara bakar ve ruhumun biraz neşe bulmasını sağlardım.

Kahkahamı engellemeyi başarabilmiştim fakat yüzümü ele geçiren hain sırıtıştan kurtulmamın bir yolu yoktu. Meriç'le göz göze geldiğimde sırıtmamayı denesem de başaramadım. Koyu yeşil bakışlarındaki öfkeli ifade daha çok gülmek istememe sebep oluyordu.

Önce bir peçete alıp dudaklarını kuruladı. Ardından bir bardak su doldurup iki yudum aldı. Nihayet ağzındaki tattan biraz olsun kurtulunca tekrar bana döndü. Sağ elinin işaret parmağını bana doğru sallarken "Bunu yapmayacaktın," dedi bana. Sesi çok ciddi ve öfkeli geliyordu. "Kahveme bulaşmayacaktın."

Yüzüme en ama en masum bakışımı yerleştirip bunu biraz şaşkınlıkla süsledim. "Şekerle biraz tatlandırmak istemiştim," derken sesim öyle saf çıkıyordu ki kendim bile kısa bir an inanamadım. "Kötü mü olmuş yoksa?"

Ağzını bir peçeteyle silmekte olan Aras'ın, "Ucuz bir numaraydı," dediğini işittim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yeşil gözleriyle karşı karşıya geldim ve o gözlerindeki kin dolu bakıştan büyük bir zevk aldım. "Ayrıca tuzlu kahve mi? Bundan çok farklı manalar çıkarabilirim."

Yüzümü buruşturdum ama bir cevap veremeden Irmak'ın oflaması araya girdi. "Bence Beyza da bu lezzetli kahvenin tadına bakmalı," derken bana değil, babasına bakıyordu. "Misafirimizi mahrum bırakmamalıyız bundan. Değil mi baba?"

Meriç hâlâ kısık bakışlarını benden ayırmış değildi. "Aras'ın dediği gibi bu çok ucuz bir numaraydı ve benim böyle ucuz numaralarla işim olmaz," diye cevap verdi Irmak'a. "Ama bunu karşılıksız da bırakmayacağım elbette."

Damla araya girip, "Meriç!" diye ikaz etti. "Çocukla çocuk olma rica ederim."

Karısına dönüp minik bir tebessümle başını eğmesini izledim. "Çocukla çocuk olmuyorum sevgilim." Sonra tekrar bana döndü. Bakışları o kadar öfke doluydu ki gülesim geldi. Hayal meyal, "Zebaniyle zebani oluyorum," dediğini işittim ama bu kısmı uydurmuş da olabilirdim.

Aras oflayarak yerinden kalktı ve yeniden kahve yapaca-

ğını söyledi. Ben de yanımdaki boş bardağa portakal suyu doldurup Aybars ailesinin öfke ve kin dolu bakışları eşliğinde kahvaltımı etmeye koyuldum. Aslında öfkeli bakan Meriç'ti. Kinle bakan ise Irmak. Damla çok sakin görünüyordu. Bütün bu tuzlu kahve meselesinden hiç etkilenmemiş gibiydi ki bu hiç hoşuma gitmemişti. Evdeki en çetin ceviz Meriç değil de o olabilirmiş gibi geliyordu ama eminim onun da sinirlerini bozmanın bir yolunu bulurdum. Hep bulmuştum.

Çok geçmeden Aras tekrar masaya döndü ve herkesin kahvesini tazeledi. Bu defa tuzsuz olan kahvesinden büyük bir yudum alan Meriç'in gevşediğini fark ettim. Gözlerindeki o ürkütücü bakış yavaş yavaş silindi ve yüzüne tasasız bir gülüş yayıldı. Gerçekten kahve içmeden uyanıp kendine gelemeyen şu klişe adamlardan biriydi. Ne hoş.

"Aslına bakarsan ilginç bir tecrübeydi," dedi bana. Bu defa sesi oldukça neşeli geliyordu. "Damla'yı istemeye gittiğimde bile tuzlu kahve içmemiştim."

"Evet," dedi Damla iç çekerek. "Tuzlu kahve nasıl olduysa Emre'ye denk gelmişti, değil mi?" Tek kaşını kaldırıp şüpheyle kocasına bakışından anladığım kadarıyla bu işin tesadüf olduğuna pek de inanmıyordu. Akıllı bir kadındı.

"Tam bir talihsizlikti," derken yapmacık bir şekilde iç çekti Meriç. Emre'yi tanımasam, bu aileyle bağını bilmesem de onun adına biraz üzüldüm ve kendimi onun intikamını almış olarak düşünmeye karar verdim. Şimdi yaptığım kötülük bir de onurlu bir amaca hizmet etmeye başlamıştı. Daha güzel bir sabah olabilir miydi, bilmiyorum.

Damla kocasına bakarak başını iki yana salladı. Ardından bana döndü. Mavi gözleri öyle iri ve parlaktı ki sanki baktığından çok daha fazlasını görüyormuş hissiyatı veriyordu. Bana genişçe ve samimi bir şekilde gülümseyip, "Sanırım sana teşekkür etmeliyim," dedi. "Meriç'e tuzlu kahve içirememiş olmak hep içimde kalmıştı."

Pekâlâ. Yaptığım bu hoş olmayan eylemleri –ki bunlardan yaramazlık olarak bahsetmeyi tercih ediyordum– takdir eden birilerinin olmasına alışkın değildim. Zaten bu yaramazlıkların hiçbirini takdir edilmek amacıyla yapmıyordum. Asıl amacım insanları çileden çıkartmak ve beni göndermelerini sağlamaktı. O yüzden bugüne dek kimseden bir aferin beklememiş olmam dünyanın en doğal beşinci şeyi falandı ama Aybars ailesinden istediğim tepkileri alamadığım ortadaydı. Meriç kahvesini içince yumuşamış, Damla ise en başından hiç sinirlenmemişti. Bu da yetmezmiş gibi dönüp bana teşekkür etmişti ki bunun tadını çok fena kaçırdığını söylemeliydim.

Bu tat kaçıklığını çaktırmamak için yapay bir gülümsemeyle başımı eğdim. "Rica ederim," derken sesim meleğimsi bir tınıdaydı. "Uygulayamadığın için içinde ukde kalan başka işkenceler varsa onlar konusunda da yardımcı olmak isterim."

Güldü. Keyifle. "Senin için bir liste hazırlarım."

Meriç'in karısını iş birlikçi olmakla suçladığı birtakım homurdanmalar işittim fakat Damla bunları hiç umursamadı. Olan biten hiçbir şey kahvaltı keyfini bozamıyor gibi görünüyordu. Bir yandan omletini yerken bir yandan da bir moda dergisinin sayfalarını çeviriyor, arada sırada Irmak'a dergiden bir şeyler gösteriyordu.

Bense ilgilenecek hiçbir şeyim olmadığı için tabağımdakileri yerken Aybars ailesinin birbirinden alakasız sohbetlerini dinlemek zorunda kaldım. Garip bir aileydi bunlar. Biri bir şey anlatırken karşısındaki onu pürdikkat dinliyor, ardından konuşma sırası kendisine geçince bambaşka bir konudan bahsetmeye başlıyordu ve kimse bunu garipsemiyor gibiydi. Mesela Meriç sahile yeni açılan kafenin pastasından bahsettikten sonra sözü Aras'a bırakmıştı ve Aras ani-

den, bir arkadaşının bu gece büyük, havuzlu evinde bir parti vereceğini anlatmaya başlamıştı. Söylediğine göre bu epey kalabalık ve şatafatlı bir parti olacaktı. Arkadaşı partide çalması için bir grupla bile anlaşmıştı.

"Amerikan filmlerine çok özendiklerini düşünüyorum. İnsanlar parti fikrine gereğinden fazla heyecanlanıyorlar." Bu sözleri söyledikten sonra geniş bir sırıtışla ekledi. "Yine de partiye gideceğim tabii. Nasıl bir şey olacağını çok merak ediyorum. Eğer güzel olursa eğlenirim. Tam bir felaket olursa, ki bu daha büyük bir ihtimal, ben yine de eğlenirim."

Meriç oğlunun anlattıklarına ağır ağır başını salladı. Kupasını dudaklarına götürüp kahvesinden bir yudum aldı ve "Beyza'yı da götür," dedi.

"Nö?"

Ağzım doluyken konuşmamayı elbette çok küçük yaşta öğrenmiştim. Bilmiyor değildim. Fakat böyle birdenbire bana danışılmadan benim adıma bir karar verilince, çiğnemekte olduğum lokmanın varlığını unutacak kadar şaşırmam ve sinirlenmem normaldi. Kendimi bu şekilde savunup Aybarsların bana dönen bakışlarına karşılık utanmayı reddettim.

"Partiye falan gelmem ben."

Meriç sakince gülümsedi. "Evde kalıp benimle satranç oynamayı mı tercih edersin?"

Tiksinti dolu ifademi gizleme gereği görmedim. "Satranç oynamayı bilmiyorum."

"Bu daha iyi," derken hiçbir şey moralini bozamazmış gibi görünüyordu bir numaralı kıvırcık kafa. "Satranç oynamaktan daha eğlenceli bir şey varsa o da bilmeyen birine satranç öğretmektir. Düşünsene, oyunu gerçekten öğrenmen için seni onlarca defa yenmem gerekecek."

Adamın ağzından çıkan her söz benim için yeni bir kâbu-

sa neden oluyordu. Yüzümü buruşturarak, "Bu ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda değilim," dedim. "Odamda oturup kitap okuyacağım."

"Cehennem zebanileri böyle mi yapar?" diye soran Aras oldu. "Çok daha farklı şeyler hayal etmiştim."

Kendisine bir cevap vermeyi gereksiz gördüm ve bana sanki *"sana kötü bir haberim var"* dermişçesine bakan Meriç'e bakmayı sürdürdüm.

"Odanda oturup kitap okuman için çok fazla zamanın olacak. Burada, bizimleyken biraz kendi alanının dışına çıkmanı istiyorum."

"Çok hoş," dedim onun sakinliğini taklit ederek. "Ben de hiç istemiyorum."

Tabağını gıcırdatarak omletinden bir parça kesti. "Bak, ne diyeceğim. Oyunları ve iddiaları çok sevdiğini duydum. Gel, seninle bir oyun oynayalım. Eğer ben kazanırsam sen Aras'la beraber o partiye gidersin. Sen kazanırsan da evde kalırsın. Fakat şimdiden uyarıyorum, eğer evde kalırsan sana sataşmayacağıma dair asla söz vermem."

Bu oyun teklifini geri çevirirsem korkak gibi görüneceğimi bildiğim için omuzlarımı dikleştirip, "Ne oyunuymuş bu?" diye sordum.

Kısa bir an düşündü. "Bilmem. Tavla olur mu?"

Şans oyunuydu. Yani kendisinin çok iyi olduğu ve beni mutlaka yeneceği bir şey seçmemişti. O yüzden temkinli bir tavırla da olsa, "Olabilir," diye cevap verdim.

Meriç keyifle başını sallayıp, "O zaman öğleden sonra tavla oynuyoruz," derken tasasız bir hali vardı ki beni biraz huzursuz etmişti. "Üç oyun alan kazanır."

Ona tamam dedim ve sohbetimize oldukça ilgisiz görünen diğer Aybars ailesi mensuplarına baktım. Bir mücadele fikri onları hiç heyecanlandırıyor gibi görünmüyordu ki bu

oldukça anlaşılırdı doğrusu. Meriç'ten farklı olarak Damla ve Irmak'ta belli başlı mantık kırıntılarına rastlamak mümkündü. Mesela partiye gidip gitmememle alakaları sıfırdı. Tıpkı her aklı başında insanın yapacağı gibi beni umursamıyorlardı.

Aras ise... Başımı çevirip iki numaralı kıvırcık kafaya bir bakış attım. Ona baktığımı hissedince o da bana doğru döndü ve göz göze geldik. Birbirimize ölçülü bakışlar yolladığımız birkaç saniyenin sonunda, "Kendine güzel bir elbise seç," dedi. "Bu klas bir parti olacak."

Havalı tavrı ve iddialı sözleri, bende umduğu etkiyi yaratmadı. Ne zannediyordu ki? Heyecandan kalp atışlarımın hızlanacağını ve birden kekelemeye başlayacağımı falan mı? Kaşlarımı çatıp, "Partiye gelmeyeceğim," diye tane tane açıklamaya çalıştım. İki kelime... Onun için fazlasıyla zorlayıcıydı.

Sandalyesini itip ağır bir hareketle yerinden kalkarken sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Saat yedide hazır ol," dedikten sonra bir cevap beklemeden kahvaltı masasını terk etti. Arkasından attığım bakışların sırtını delip geçebilmesini, geniş göğsünde koca bir deliğe sebep olmasını dilerdim. Lakin maalesef böyle yeteneklere sahip değildim.

Tekrar önüme döndüğümde bir tavla oyununda nasıl hile yapabileceğimi düşünmeye başladım. Çünkü bu partiye gitmek gibi bir niyetim asla yoktu. Meriç'e yenilme düşüncesi ise midemdeki her şeyi şuracığa çıkarmak istememe sebep oluyordu. Gerekirse zarlara kara büyüler yapacak, tavla tahtasını benden yana olmaya ikna edecek, pulları mühürleyecek ya da Meriç'i bayıltacaktım. Fakat bu oyunu kazanacaktım. Ben Beyza Gediz'sem eğer, hiçbir güç beni o aptal partiye götüremezdi, götürmeyecekti.

3

Tamam, bana bundan sonra Abdülrezzak Adıgüzel diye seslenmek isteyen varsa buyursun. Hiç çekinmesin. Zira karşımda, "Düşeş!" deyip kahkahalar atmakta olan adama resmî olarak yenilmiş bulunuyordum. Buna inanmak istemiyordum ama tam üst üste üç kere düşeş atmıştı. Üstelik her ikimiz de birbirimize güvenmediğimiz için zarları fincanla atıyorduk. Eğer zihin gücüyle bir şeyler yapmadıysa zar tutması fiziksel olarak imkânsızdı.

Yine de "Bir yerlerde hile yaptığına çok eminim," dedim çatık kaşlarımla tavla tahtasına bakarken.

"Eğer ispatlayabilirsen, dile benden ne dilersen," dedi Meriç. Keyifle arkasına yaslanmış, sırıtıyordu ki bu da her şeyi daha kötü hale getiriyordu.

Aslında partiye hâlâ gitmeyebilirdim. Beni saçımdan sürükleyerek götüremezlerdi sonuçta. Değil mi? Fakat mızıkçılık yapan taraf olmaktan hiç hoşlanmazdım. Birçok kötü özelliğim olabilirdi ama yalan söylemekten de sözümden caymaktan da nefret ederdim. *Cehennem zebanilerinin de haysiyetleri vardır, bunu sakın unutmayın.*

Oturduğum yerden bir hışımla kalkıp, "Küçük zaferinin tadını çıkar," diye çıkıştım Meriç'e. "Çok uzun sürmeyecek."

Tehdidim onu hiç bozmamıştı. "Sen de parti için hazırlansan iyi olur. Aras saat yedi demişti, değil mi?"

Yüzümü buruşturup ona nahoş bir bakış attıktan sonra topuklarımı vurarak evden içeri girdim. Mutfakta tezgâha yaslanmış, dondurma yiyen Irmak'ın önünden bir rüzgârla geçip üst kata çıktım. Odada yalnız olmanın rahatlığıyla kendimi yatağa attım ve yüzümü yastığıma gömüp boğuk bir çığlık koyuverdim. Ağlama yetimi yıllar önce kaybetmemiş olsaydım şu an hüngür hüngür ağlayabilirdim.

Bu partiye gitmeyi hiç istemiyordum. Eminim Aras da onun peşine takılmamı hiç istemezdi. Kısa bir an onunla konuşup iş birliği yapma ihtimalimi değerlendirdim kafamda. Belki benimle bir olup Meriç'i kandırmaya gönüllü olurdu. Pekâlâ, buna pek ihtimal vermiyordum aslında. Babasına bu kadar benzeyen bir çocuğun hep babasından taraf çıkacağını düşünüyordum. O yüzden son çare olarak bile denememeye karar verdim. Aybarsların herhangi birinden bir şey istemek gururuma biraz ağır geliyordu.

Peki, öylece partiye gidip her şeyin Meriç'in istediği gibi olmasına müsaade edecek miydim? Elbette hayır. Yani partiye gitme kısmı tamamdı ama orada uslu duracağıma dair hiçbir söz vermemiştim. Eh, Meriç'in hatasıydı bu. Bir anlaşma istiyorsa en başında şartlarını net bir şekilde bildirmek zorundaydı.

Bunu fark etmek başımı yastıktan hızla kaldırmama sebep oldu. Aklıma dolacak yeni fikirler için oksijene ihtiyacım vardı sonuçta. Yavaşça doğrulup yüzüme yapışan saçları elimle ittim. Yatağın yanında, yerde duran sırt çantamı alıp cüzdanımı çıkardım. Param vardı. Babamın en iyi, belki de tek iyi yönü beni hiçbir zaman beş parasız bırakmamasıy-

dı. Hayallerimdeki hayatı yaşayacağım kadar çok para vermiyordu ama her ay düzenli olarak hesabıma para yatıyordu ve canım bir şey istediğinde rahatlıkla alabilecek imkânım oluyordu. Şimdi de almak istediğim bir şey vardı.

Yerimden kalkıp çantamı sırtıma geçirdim ve aklıma gelen planı çok da sorgulamadan uygulamak için aşağı indim. Evden çıkarken kimseye haber vermek gibi bir düşüncem yoktu lakin yolum Damla tarafından kesilince, "Biraz dolaşmak istiyorum," dedim. "İzin almam gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Damla'nın bakışları Meriç'inkiler gibi değildi. Zihnimi okumaya ya da bana meydan okumaya çalışmıyordu. Daha... Farklıydı. Henüz tam olarak çözememiştim. "İzin alman gerekmiyor," dedi. "Ama haber verirsen senin için endişelenmeyiz. Bir de telefon numaranı bırakırsan..."

Hızlı bir araya girme ihtiyacı hissettim. "Cep telefonu kullanmıyorum."

Tek kaşını şüpheyle yukarı kaldırdı Damla.

"Yemin ederim," dedim. "İstersen babamı arayıp sorabilirsin. Bir cep telefonum yok."

Sözlerimi değerlendirdiği kısa bir anın ardından, "Pekâlâ," dedi. "Çok geç kalma, olur mu? İyi eğlenceler."

Kendimi yaz sıcağında dışarı attığımda ilk birkaç dakika hangi yöne gideceğimi kestiremedim. Sonrasında şansıma güvenerek sola doğru yürümeye karar verdim. Uzun bir yürüyüş oldu doğrusu. Az gittim uz gittim, dere tepe düz gittim derken nihayet bu küçük, yazlık ilçenin merkezi olabilecek bir yere ulaştım. Etrafımda önce tek tük dükkânlar belirmeye başladı. Üç adımda bir simitler, kolluklar, mayolar, şnorkeller gibi şeylerle karşılaşmaya başlayınca ise durup bir esnafa yol sormaya karar verdim.

Kapısının önünde elinde hortumla yerleri sulayan bir am-

caya yaklaşıp, "Kolay gelsin," dedim. Aradığım şeyi sorduğumda kısa bir an düşündü. Ardından bana epey detaylı bir yol tarifi verdi. Ona teşekkür edip yanından ayrıldım ve tarif ettiği güzergâhtan ilerlemeye başladım. Başarılı bir tarifti ki aradığım yeri elimle koymuş gibi buldum.

Alacağımı aldıktan sonra kendime bir dondurma ısmarlayıp geri dönüş yoluna koyuldum. Acelem yoktu. Güneşin altında sakin adımlarla, yalnızlığın ve sessizliğin keyfini çıkararak ilerledim. Aybars cehennemine geri dönüp akşamki parti için hazırlanmadan önce hiç değilse bu kadarını hak ediyordum.

Yine de bütün yolların bitmek gibi bir huyu vardı. Eve geldiğimde anahtarım olmadığı için zile bastım ve kapıyı Aras açtı. İçeri girmeme izin vermeden önce tek kolunu kapının kenarına dayayıp yüzüme bakarak sırıttı. "Akşam ne giyeceğine karar verdin mi?"

Ona önce boş bir bakış attım, ardından göğsünden iterek içeri girdim. "Sürpriz olsun."

Merdivenlere doğru ilerlerken arkamdan, "Sürprizlere bayılırım," diye seslendiğini işittim.

Eh, onun için planladığım bir sürü sürpriz vardı. Sanırım buna çok sevinecekti.

Güneşin altında yürümek güzel olsa da terlemek gibi bir sıkıntı söz konusuydu. O yüzden hazırlanmaya başlamadan önce hızlı bir duş aldım. Şansıma Irmak ortalıklarda yoktu. Bu yüzden odada bornozumla on beş dakika uzanıp keyif yapma şansım oldu.

Yaz sıcağında hızlıca kuruduktan sonra valizimi eşeleyip bir partide giyebilecek bir şeyler aradım ama kıyafetlerimin yüzde doksan beşi şortlar ve tişörtlerden oluşuyordu. Bir elbisem vardı fakat onu giymek istemedim. Neyse ki derinlerde bir yerlerde siyah bir etek buldum. Dizlerimin tam üstün-

de bitiyordu ve üzerine giydiğim dar, koyu kırmızı tişört hoş bir ikili olmuşlardı. Bu parti için harcayabileceğim yüksek efor da buydu.

Saçlarımı tarayıp düzgün durmalarını sağladıktan sonra hazırlanma işim bitmişti ve saat yediyi beş geçiyordu. Bunu görünce dudaklarımı büzdüm. Keşke biraz daha ağırdan alsaydım. Yedi buçuktan önce aşağı inmek istemiyordum.

Odanın kapısı tıklandığında Irmak'ın boy aynasının karşısında duruyordum. "Gel," diye seslendiğim sırada bir parça saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve hoşuma gidip gitmediğine baktım.

Kapı açıldı. Aras Aybars üzerinde bacaklarını saran siyah bir pantolon ve hafiften bol, siyah, baskılı bir tişörtle karşımda belirdi. Kıvırcık saçlarını muhtemelen taramıştı ama en ufak hareketle dağıldıkları için baş edilemez görünüyorlardı. Ayrıca orada durup bana baktığı şu âna dek bu kadar uzun boylu olduğunu fark etmemiştim. Yakışıklı bir herifti. Partiye gittiğimizde şu bilindik yaz dizilerindeki gibi onun ağzının içine düşen kızlar görüp görmeyeceğimi merak ettim. Gerçek hayatta da oluyor muydu böyle şeyler acaba?

"Nedense seni pijamayla falan bulacağımı düşünmüştüm," dedi tek omzunu kapının pervazına yaslayıp kollarını birbirine dolarken. Yeşil bakışlarının üzerimde dolaşması karnıma tekme atılmış gibi hissetmeme sebep oldu ve bundan hiç hoşlanmadım.

"Hiç değilse artık ucuz numaraları öngörebiliyorsun," dedim sabahki kahve olayına gönderme yaparak. "Bundan sonra daha zekice hamleler yapabilirim demektir bu."

Aras gülerek başını iki yana salladı. "Ya da sadece burada güzel bir yaz geçirmeye çalışırsın. Ne dersin?"

İşin aslı ben de burada güzel bir yaz geçirmek isterdim. Gerçekten. Hayatımı bir saçmalığa dönüştürmekten zevk

alıyor falan değildim ama sonra ne olacaktı? Burada uslu durduğumu gören babam beni Meriç'e evlatlık falan vermeye kalkabilirdi. Ya da daha kötüsü, bana bakmaları için Aybars ailesine yüklü miktarda para ödemeyi teklif edebilirdi. Bu yüzden bu insanları kendimden bezdirmem gerekiyordu. Her iki tarafın da iyiliği içindi yani yaptığım her şey. O kadar da kötü bir insan değildim.

Aras'a boş bir bakış atıp, "Seninle partilere giderek mi?" dedim neredeyse bezgin bir sesle. "Güzel bir yaz anlayışımız oldukça farklı doğrusu."

Kıvırcık kafanın gülüşü solmadı. Başını hafifçe sağa eğip *öyle olsun* der gibi baktıktan sonra, "Hadi çıkalım," diyerek doğruldu.

Sırt çantamı omzuma atıp –başka bir çantam olmadığı için kıyafetimle uyumsuzluğuna rağmen bunu takmam gerekiyordu– onun peşine takıldım. Yan yana geldiğimizde tuhaf bir biçimde uyumlu giyindiğimizi fark ettim ve bu da yüzümü buruşturmama sebep oldu. Bir yerlere ya da birilerine uymak konusunda başarılı tecrübelerim yoktu pek.

Aras bahçedeki annesine seslenip evden ayrıldığımızı haber verdikten sonra kendimizi dışarı attık. Akşama az bir vakit kalmış olmasına rağmen hava hâlâ çok sıcaktı. Neyse ki kollarımı ve bacaklarımı ısıtan güneşin sıcağını seviyordum. Hemen kızaran beyaz bir tene sahip olmaktan ziyade, çabucak esmerleşen insanlardan biriydim. Hayatın bana kıyak geçtiği nadir noktalardandı bu. Kıymetini bilmeye çalışıyordum.

"Parti neden bu kadar erken bir saatte başlıyor?" diye sordum Aras'a. "Daha güneş bile batmadı. Böyle parti mi olur?" Duyan da beni sabah akşam parti yapıyorum zannedecekti. *İnsanları yanıltmaya bayılırım.*

Tek eliyle saçlarını geriye atan Aras, "Çünkü bu, ailele-

rinin on ikide evde olmalarını tembihledikleri çocukların partisi," dedi. "O yüzden yedide başlıyor ki beş dakika sürmesin."

Evet, böyle açıklayınca mantıklı gelmişti. Muhtemelen Meriç de bizim on ikiden önce evde olmamızı istiyordu fakat bana bir şey dememişti.

"Sarhoş olacak mısın?" diye sordum Aras'a yandan bir bakış atarak.

Başını iki yana salladı. "Alkol kullanmıyorum." Sonra bana dönüp kıstığı gözleriyle bir iki saniye bakıp ekledi. "Sen de sarhoş olmayacaksın. Ya da beni sarhoş etmeyeceksin. Gerçekten Beyza. İkisinin sonucu da çok kötü olur, haberin olsun. Böyle şeylerin oyunu olmaz."

Ona yüzümü buruşturarak baktım. "Neyim ben? Nuri Alço mu? Neden seni sarhoş edeyim?" Tamam, aslında çok da fena bir fikir sayılmazdı. Sarhoş bir Aras'la dalga geçmek eğlenceli olurdu ama onu eve sırtımda taşıyabileceğimi zannetmiyordum. Benim sarhoşluğuma gelince... Alkolü bir defa merakımdan denemiş ve ondan tamamen nefret etmiştim. Kafamın tam zamanlı ayık olmasını tercih ediyordum. Ayrıca kusmaktan, başımın dönmesinden ve aptal aptal gülmekten de hoşlanmıyordum. Birilerini canından bezdirmek için bile olsa ağzıma sürmeyi düşünmezdim.

Aras hafifçe güldüğünde gözleri küçüldü. "Söz ver," dedi tatlı bir sesle. "Alkol yok."

Sanki sırf onun için bu iyiliği yapıyormuşum gibi gözlerimi devirerek isteksizce "Tamam," dedim. "Alkol yok."

Sözüme çok da güvendiğini zannetmiyordum ama konuyu uzatmadı ve söz konusu partinin yapılacağı eve varana dek başka bir şey konuşmadık.

Yaklaşık on beş dakikalık sessiz yürüyüşümüz –ki neden bir taksiye ya da bir taksiye binmediğimizi çok merak

ediyordum– villa tipi bir evin bahçesinde sonlandı. Yazlık yerlerdeki şu lüks evlerden biriydi bu. Kocaman bir bahçesi ve denize on dakikalık mesafede olmasına karşın büyük bir havuzu vardı. Görebildiğim kadarıyla üç katlıydı. Sahiplerinin zevksizliği, dış cephe boyasının çiğ bir yeşil oluşundan kolayca fark ediliyordu.

Yine de bahçeyi dolduran onca gencin, halinden memnun göründüğü söylenebilirdi. İkramlar açık büfe hazırlanmıştı. İki büyük masanın üzeri kutu içeceklerle doluydu. Bahçenin ortasına büyük bir ses sistemi kurulmuştu. Şimdilik sakin ve alçak sesli bir şeyler çalsa da akşamın ilerleyen saatlerinde kapıya bir polis ekibinin geleceğini tahmin etmek güç değildi.

Aras'ın popüler birisi olduğunu bu bahçeye girip adım başı onu selamlayan insanları görmeden de söyleyebilirdim. Dediğim gibi yakışıklı bir adamdı. Ayrıca şu güler yüzlü, eğlenceli tiplerdendi. Bu yüzden geniş bir çevresi olduğunu görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Daha kalabalığa karışmaya fırsat bulamadan onun arkadaşları bizi fark edip hemen yanımıza koşturmuşlardı.

Bizi ilk fark eden sarışın, cılız bir oğlandı. Bahçenin ortasına koyulmuş bir koltuğun kolçağında oturuyordu. Aras'ı gördüğünde yüzüne sevinçli bir ifade yayıldı ve yerinden fırlayıp bize doğru ilerlerken, "Ooo!" diye bağırdı. "Kimler gelmiş? Hoş geldin birader. Sonunda gelebildin."

Aras ve sarışın çocuk sarılırken beyaz tenli bir kız da koca bir gülümsemeyle yerinden kalktı. Kızın kalçasına kadar dümdüz uzanan açık kahverengi saçlarını görünce içimde minik bir kıskançlık hissettiğimi üzülerek itiraf etmek zorundaydım. Saçlarıma fön çektirip bir kutu sabitleyici sprey boşaltmadıkça asla böyle bir görüntü elde edemezdim ama bu arkadaşınki oldukça doğal görünüyordu.

"Hoş geldin," dedi Aras'a yaklaşıp sevimli bir şekilde gülümserken. Mini mini, tatlı bir kızdı. Aras'ın sevgilisi olabilirdi. Yani Aras'ın bir sevgili olsa, kesin böyle bir tip olurdu. Güzel. Sevimli. İri, berrak, kahverengi gözleri olan... Ama sadece arkadaş da olabilirlerdi tabii.

Kızın bakışları beni bulunca tatlı tebessümüyle yanıma yaklaşıp, "Sen Beyza olmalısın," dedi. "Hoş geldin. Ben de Cemre."

Cemre. Bu kıza ne kadar uygun bir isimdi. "Memnun oldum," diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak ama içimden bir ses kusmak üzereymişim gibi göründüğümü söylüyordu.

"Merhaba Beyza!" Bu coşkulu karşılamayla ortaya atılan sarışın çocuktu. "Ben Berke. Evet, yazlıkların vazgeçilmez Berke'si. Yakışıklı, havalı ve komik olan Berke."

Yakışıklı? *Hiç zannetmiyorum.* Havalı? *Eh.* Komik? *İşte, bu olabilirdi.* Bunun dışında bu çocuğun bir Berke olmakla alakası yoktu. Daha ziyade bir Atakan tipi vardı. Anıl, belki.

"Memnun oldum Berke," dedim. "Pelinsu da buralarda bir yerlerde mi?"

"Tam burada, aslına bakarsan," diye şekerli bir ses araya girdi. Başımı çevirdiğimde başka bir sarışınla karşılaştım. Kısa, kıvırcık saçları ve iri, açık kahverengi gözleri olan bir sarışın. "Ben Pelin. Berke'nin ablası."

Bana kendini tanıttıktan sonra memnun olmamı hiç bekleyemeden Aras'a dönüp gülümsedi. Hanım hanımcık, biraz da cilveli bir gülümsemeydi bu. "Hoş geldin Aras," dedi ağır bir sesle. O anda Cemre ile Aras arasında hiçbir şey olmadığına emin oldum. Çünkü hiçbir adama sevgilisinin yanında bu sesle hoş geldin diyemezdiniz. Gerçekten.

Tam bütün arkadaş grubuyla tanıştığımı düşündüğüm anda biri daha çıkageldi. Pekâlâ. Gruptaki yakışıklı ve ha-

valı çocuğun Aras olduğunu düşünmüştüm. Fakat itiraf ediyorum ki yanılmış olabilirdim. Zira kısacık kesilmiş siyah saçları, çenesini örten kirli sakalı ve dudağında çapkın denebilecek yarım gülüşüyle bana bakan bu çocuk da en az Aras kadar iyi görünüyordu. Elini uzatıp, "Eray ben," dediği anda sesinin hoşluğu yüzünden bir tutam saçımı kulağımın arkasına tıkıştırmak istemiştim ki ben böyle hareketlerin insanı değildim.

"Memnun oldum Eray," dedim sakin bir sesle. Ardından ona gülümsemeyi denedim ama gerçekten, bu işte hiç başarılı değildim. Belki de bir ara ayna karşısına geçip gülümseme pratikleri yapmam gerekiyordu.

"Bu kadar mıyız?" diye sordu Aras. Hâlâ Eray'ın koyu renk gözlerine bakmakla meşgul olduğum için soruyu kime sorduğunu görememiştim ama Cemre cevap verdi.

"İlker ve Ecem gelmeyecekmiş. Bu kadarız."

Aras başını salladı. Evet, tekrar ona bakmaya başlamıştım. "O zaman kendimize bu saçmalığı izleyecek güzel bir konum bulalım."

Bahçenin çok kuytu olmayan ama ayakaltında da olmayan bir köşesine serpiştirilmiş pufları işaret eden Pelin oldu. Gruptaki herkes konumu beğenince o tarafa doğru ilerledik. Herkes bir puf kapıp oturduğunda kısa bir an ayakta kaldım ama Aras yana kayıp benim için yer açtı.

Düşünmeden yanına oturdum ama yapar yapmaz bundan pişman oldum. Çünkü bir anda aramızdaki tüm mesafe sıfıra inivermişti. Pufa ikimiz sığmıştık sığmasına fakat öyle dip dibe oturuyorduk ki buna hazırlıklı değildim. Hayatım boyunca herhangi bir insanla bu kadar yakınlaşmamıştım ben. Tuhaf bir rahatsızlık hissinin tenimi karıncalandırmasına neden oluyordu bu yakınlık. Midemin burulmasına. Aras'ın kokusunu duymama...

Ben bunlarla boğuşurken, "İzninle," dedi Aras ve daha rahat oturabilmemiz için tek kolunu koltuğun arkasına uzattı. Böyle yaptığında ben bir anda onun kolunun altında oturuyor olmuştum ve bu gerçekten inanılmazdı. Gelecek planlarım arasında bir koltukta Aras'la sarmaş dolaş oturmak hiç yer almıyordu. *Tamam, sarmaş dolaş da abartılı bir tabir oldu ama anladınız siz beni.*

Kaşlarımı çatıp ona döndüm ve alçak bir sesle, "Bana sarılmaya falan mı çalışıyorsun şu an?" diye sordum.

Aras başını bana çevirdi. Çok yakındık. Fazla yakındık. Hiç hoşlanmıyordum. "Sabah bana içirdiğin tuzlu kahveden sonra," dedi ağır bir sesle. "Şimdi kendini naza çekmeyeceksin herhalde."

"Kıvırcık saçların gibi mizah anlayışını da babandan almış olman çok kötü," diye mırıldandım. "Hiç değilse ailede bir kişi komik olabilseydi..."

Aras'ın yüzüne geniş, şımarık bir gülümseme yayıldı. "Peki, yeşil gözlerim?" diye sorarken sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. Yani kulağımın dibinde oturduğunu hesaba katarsak fısıldayarak konuşuyordu. "Onlar için de üzülüyor musun?"

Söz konusu gözlere baktığımda kalbim bir sonraki atışını atlamayı seçti. "Onları oymak istiyorum," diye mırıldandım ağzımın içinde. Aras sözlerime gülse bile bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Çünkü Berke'nin gür sesi ortamı kaplayıp dikkatimizi dağıttı.

"Cenk'in bu partiyi tamamen Pelin'i tavlamak için düzenlemesine ne diyorsunuz?" diye sorarken tam karşısında oturan ablasına otuz iki diş sırıtıyordu. "Bizi bir tek kırmızı ışık ile karşılamadığı kaldı. Birazdan kesin damlar buraya."

Cemre yapmacık bir tavırla iç çekip gözlerini kırpıştırdı. "Ne romantik! Her kız kendisi için beş bin kişilik bir parti düzenlenmesini ister! Çok şanslısın Pelin!"

Pelin gözlerini devirip, "Saçmalamayın," dese de bu ilgiden hoşlandığı o kadar belliydi ki burnumdan tuhaf bir ses çıkartarak gülmemek için kendimi zor tuttum. "Benimle ne alakası var? Cenk ilgi çekmek isteyen bir zengin bebesi sadece. Ben olmasaydım da bu saçma partiyi düzenleyeceğini biliyorsunuz hepiniz."

Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama kendini övmüyorken bile kendini övüyormuş gibi görünmeyi başarıyordu. Biraz iticiydi.

"Yine de," dedi Aras. "Eğer buraya gelirse onu uzaklaştırma görevi sana ait. Buraya Cenk'le yüz göz olmaya gelmedim."

Pelin, Aras'a gözlerini devirip bir şeyler söylediği sırada yavaş yavaş bahçedeki müzik sesinin yükseldiği fark ettim. Aras'ın bahsettiği şu müzik grubu gelmiş, ekipmanlarını kurup çalmaya başlamışlardı. Küçük bir tatil kasabasında olduğumuzu hatırlarsak girişleri fena sayılmazdı.

Müziğin sesi yükselince coşmaya dünden hazır olan bir sürü genç bahçenin ortasındaki havuzun etrafında toplandılar. Ellerinde içecekleriyle saçma sapan dans ediyorlar ve ucuz bir Amerikan filmi atmosferi yaratıyorlardı. Benim huysuzluğumdan bağımsız olarak komik bir görüntüydü, inanın.

Dans eden insan topluluğuna bakarken Aras'ın, "Dans etmek ister misin?" diye sorduğunu işittim ve dehşet dolu bakışlarla ona döndüm.

Hiçbir şey söylememe gerek kalmadan Aras'tan gür bir kahkaha yükseldi. "Korkma. Sadece şaka yapmıştım. Yemin ederim ki şakaydı."

Gülüşünü bu mesafeden duymak ilginç bir deneyimdi. Neredeyse kalkıp dans eden insan sürüsüne doğru koşmak istemiştim. Neredeyse.

Cemre biraz ötemizdeki kırmızı, paçasında alev desenleri olan bir mayo giymiş ve havuza atlamak için fırsat kollayan bir çocuğu işaret edip çoktan sarhoş olduğuna dair iddiaya girebileceğini söyledi. Fray çocuğun bir saate kalmadan havuza kusacağına emin olduğunu belirtti. Hatta ona kalırsa havuza ilk kusan o çocuk olacaktı. Berke dudaklarını büzüp gözlerini kıstı ve uzun bir, "Hımm..." sesi çıkararak birkaç saniye kalabalığa baktı. Bağırarak şarkıya eşlik eden, bir yandan da beceriksizce dans eden bir kızı işaret edip bir yerde sızıp kalacak ilk kişinin o olacağını söyledi. Aras da havalı havalı dans eden hoş bir çocuğu göstererek, "Gecenin sonunda çalılıklara midesini boşalttıktan sonra tek ayakkabısı kayıp bir şekilde eve dönecek," dedi.

Sonra herkesin bakışları aniden bana döndü. Bunu hiç beklemiyordum ve benden ne duymayı beklediklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kafamın üstünde beliren o kocaman soru işaretini görmüş gibi, "Tahmin sırası sende," dedi Aras. "Bu gece olabilecek bir şeye dair bir tahminini sunmalısın. Her zaman oynadığımız bir oyun bu. Kazanana ödül var."

Oyun ve ödül kelimeleri hoşuma gitse de partiler konusunda tecrübeli değildim. Sadece filmlerde gördüğüm o gerçek dışı şeyler vardı aklımda. Dolayısıyla ne söyleyeceğimi pek bilemiyordum. Düşünüyormuş gibi yapıp kalabalığa baktım. "Bence," dedim vakit kazanmak için son heceyi uzatarak ve o sırada dans etmekte olan endamlı, güzel bir kızın bana doğru baktığını gördüm. Affedersiniz, bana değil, Aras'a.

Dudaklarıma sinsi bir gülüş yayılırken çenemle o kızı işaret edip, "Şuradaki pembe elbiseli kız bu gecenin sonuna kadar en az bir defa..." Bakışlarımı tam yanımda oturan adama çevirdim. "Aras'la dans etmeyi deneyecek."

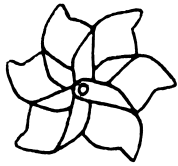
Gruptan aniden, "Ooo!" nidaları yükselirken Aras benimle göz göze geldi ve neredeyse utangaç diyebileceğim bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Pelin, "Sıra bende," diyerek grubun şamatasını susturduktan sonra bakışlarını Aras'a dikti. "Bence," dedi tıpkı benim yaptığım gibi uzatarak. "Aras bu gece bir kere bile o kıza yüz vermeyecek."

Berke oflayarak başını iki yana salladı. "Bu kadar aptal olma," dedi ablasına. "Şimdi sırf kaybetmen için kıza yüz verecek."

Pelin iç çekerek kardeşine döndü ve tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman da Beyza'nın kazanmasını sağlamış olur ama." Düşündüğümden daha zeki çıktığını itiraf etmek zorundaydım. Söylediği şey tam olarak doğru değildi ama Aras'ı manipüle etmeye yönelik başarılı bir girişimdi.

Ve elbette, Pelin'in benden pek hoşlanmadığını anlamamam için salak olmam gerekirdi. Sonuçta bariz bir şekilde yürüdüğü çocuğun dibinde oturuyordum ve kelimenin tam anlamıyla ortamdaki davetsiz misafirdim. Yine de bana dönüp, "Görünen o ki bu akşamki oyunu ya sen kazanacaksın ya da ben," demesini beklemiyordum. Dudaklarında neredeyse tehditkâr bir gülümseme vardı. "Her şey Aras'ın neyi seçeceğine bağlı."

4

Kulak tırmalayan bir kötü kadın kahkahası. İçimde saklı tuttuğum şey tam olarak buydu.

Başlamadan önce şunu belirtmek isterim ki eğer Pelin bana bulaşmamış olsaydı ben kalkıp da Aras'ın arkadaşlarıyla uğraşacak değildim. Hatta onlara oldukça kibar bile davranıyordum. Dolayısıyla burada suçlanacak biri varsa o da durup dururken gelip kuyruğuma basan Pelin'den başkası değildi. Benim rekabetçi bir cehennem zebanisi olduğumdan elbette haberi yoktu ama o kısmı da kötü şanstı artık, ne yapalım?

"Her şey Aras'ın neyi seçeceğine bağlı."

Yüzüme bakarak bu cümleyi kurduğunda içimde kaynayan alevlerle ona tatlı tatlı gülümsemiştim. Ardından da sanki umurumda değilmiş gibi hafifçe omuz silkip önüme dönmüştüm. Fakat umurumdaydı. Beş dakika önce hiç umurumda olmamasına rağmen o an deli gibi umurumdaydı ve kaderimi Aras'ın ellerine bırakmak gibi bir düşüncem de yoktu. Onun neyi seçeceğiyle zerre kadar ilgilenmiyordum.

Bütün bunları yüzümdeki gülümsemenin altına sakladım

ve muhabbetin dağılmasını, insanların iddialaşmayı unutup farklı meselelerden bahsetmesini sabırla bekledim. Grup benim tanımadığım insanlar hakkında hararetli bir tartışmaya başladığında ise boşluk bularak Aras'ın yanından ayağa kalktım.

Elbette derhal, "Nereye?" diye sordu Aras. Bir nevi bekçim sayılırdı kendisi.

"Lavaboya gideceğim," dedim. "Korkma, bira kutularına doğru koşmaya başlamam." Dikkatini alkole çekmek, diğer mevzulardan uzaklaştırmak bilinçli bir hareketti elbette.

Bana gözlerini kısarak baksa da eve doğru ilerlememi engelleyecek bir şey yapmadı. Kapıdan içeri girene dek gözlerini üzerimden ayırmayacağını bildiğim için adımlarımı hiç yavaşlatmadan ilerleyerek eve girdim. Ev bahçe kadar kalabalık değildi ama içeride de azımsanmayacak kadar insan vardı. Geniş salonun koltukları oturmuş, sohbet eden gençlerle doluydu. Dikkatli baktığınızda farklı yaşlarda, farklı tarzlarda bir sürü insan görebilirdiniz fakat ben görmek istemediğim için hızlı hızlı ilerledim.

Salon tarafındaki girişten girmiştim. Bu tarz evlerde her zaman bir giriş daha olurdu. Genellikle mutfakta. Bir giriş bulamasam bile pencereden atlayarak evin öbür tarafına geçiş yapabileceğimi biliyordum, bu sebeple tereddüt etmeden mutfağa ilerledim. Neyse ki mimari beni şaşırtmamıştı ve gerçekten mutfaktan bahçeye açılan bir kapı daha vardı. Mutfakta buzdolabının önünde bir şeyler tıkınmakta olan yabancıların yanından geçip kapıdan arka bahçeye çıktım.

Aslında aynı anda iki plan birden yürütmekteydim. Pelin ortalığı karıştırmadan önce de aklımda başka bir yaramazlık vardı, ilk olarak onu uygulamak adına çantama attığım sprey boyayı çıkardım. Öğleden sonraki küçük gezimde aldığım şey buydu işte. Boyayı parmaklarımla kavradım ve

bizler yakalandıktan sonra evin yeşil duvarına güzel bir yazı yazıp altına imzamı attım. Pardon, kendi imzamı değil, Aras'ın imzasını. Ardından sprey boyayı duvarın dibine bırakıp kimseye görünmediğimden emin olarak oradan ayrıldım. Evin etrafını dolaşıp tekrar ön bahçeye döndüm ve kalabalığa karıştım. Göz ucuyla Aras ve tayfasını keserken bir yandan da üzerinde iddiaya tutuştuğumuz şu pembeli kızı arıyordum.

Pelin'in dahiyane planında minik bir boşluk vardı, daha önce de sözünü etmiştim. Eğer kız yeteri kadar heveslı olur ve bir yerden onu gazlayan biri çıkarsa Aras ona yüz vermeden de yanına gidip dans etmeyi teklif edebilirdi. Tamam, böyle cesur hamleler her insanın yapacağı şeyler değildi. Özellikle Aras ona hiç yüz vermezse, başını çevirip bir kere bile bakmazsa bu çok zordu. Fakat yine de azımsanmayacak bir şansım vardı ve ben bunu değerlendirecektim.

Planımı kafamda hızlıca şekillendirirken rahat görünmeye çalışıyım. Kızın yanına pat diye gidip onda şüphe uyandırmak istemiyordum. Benim yanıma gelmesini tercih ederdim ama bu da ufak bir ihtimaldi. En uygunun tesadüf eseri karşılaşmamız olduğuna karar verdim ve etrafında önüme bakmadan yürüdüğüm bir anda ne hikmetse çarpışıverdik. Şu kaderin işine bakın.

"Affedersin," dedim kıkırdayarak. Sanki hafif çakır keyif gibi. "Başım döndü bir an."

Kız kolumu tutup, "İyi misin?" diye sorduğunda endişesi samimi geliyordu.

"İyiyim, iyiyim," derken ayaklarımın üzerinde durabildiğimi ona göstermek ister gibi kollarımı kaldırdım. "Abimin yanına gitmeye çalışıyorum da. Görmüşsündür mutlaka, şu kıvırcık saçlı, yeşil gözlü çocuk. Baştan ayağa siyah giyinmiş." Bu pembe yalan ağzımda nahoş bir tat bıraksa da şu an için başka bir seçeneğim yoktu.

Kızın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve dans ederken hafifçe kızarmış yanakları daha da renklendi. Yan yana oturduğumuz için Aras'la ikimizin arasında bir şey olduğunu düşünmüş olmalıydı. Kendisinin benim abim olduğunu öğrenmek hoşuna gitmişti belli ki. Yalanlarım insanların mutluluğuna hizmet ediyordu, görüyorsunuz.

"Şu tarafta görmüştüm," diye zaten bildiğim yeri işaret etti.

Yüzümü sıkıntıyla buruşturup yavru kedi bakışlarıyla ona baktım. Bir maruzatım olduğunu anladığında iç çekerek, "Alkol kullanmamdan hoşlanmıyor," dedim. "Yanına gittiğim anda içtiğim bir şişe biranın kokusunu alacağına eminim." Elbette bira falan kokmuyordum ama bu ortamda kızın bunu anlaması imkânsızdı. "Keşke biri onun dikkatini dağıtsa."

Aklına parlak bir fikir gelmiş gibi gülümsedi. "Sana yardım edebilirim," dedi. "Onu senin için oyalayabilirim."

Eminim benim içindir, demem gerekiyordu. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Bu harika olur! Eğer onu dansa kaldırırsan... İnan bana beni kurtarmış olursun." Bu, tamamen doğruydu.

Gecenin başından beri yapmak istediği şey için muhteşem bir bahane bulmak pembe elbiseli kızı ani bir cesaretle doldurmuş olmalıydı. Kutsal bir amacı vardı, ortamın etkisiyle iyice havaya girmişti ve arka planda bangır bangır bir şarkı çalıyordu. "Tamam," dedi cesaretle. "Şimdi gidip onu dansa kaldıracağım."

Elimi kalbime götürüp minnetle, "Harikasın," dedim. "Ben de bu sırada arka taraftan dolanıp yerime geçeceğim."

Pembe elbiseli kız bir kahraman misali salınarak Aras'a doğru ilerlerken ben de koşar adımlarla eve doğru gittim ve sanki kapıdan yeni çıkıyormuşçasına kendimi bahçeye at-

tim. Aras'ın grubuna vaklaştığım sırada kahramanımız [illegible] uygulamakta hiç gecikmediğini gördüm.

Anlıcan aktarmam gerekirse bütün cesaretiyle Aras vaklaştı, bu sırada ona öldürecekmiş gibi bakan Pelin umursamadı bile. Aras'a geniş ve cilveli bir şekilde gülümsedi, ardından çocuğun elini tutup çekiştirerek yerinden kaldırdı. Aras kibar bir beyefendi olduğu için sürüklenmese de olsa onun peşinden kalabalığa karışırken ben her şeyden habersiz masum bir kuzucuk gibi yerime geçtim. İşte tam bu sırada içimde saklı tuttuğum şey kulak tırmalayan bir kadın kahkahasıydı.

"Neler oldu?" diye sordum sahte şaşkınlığımla. "Aras gerçekten o pembeli kızla dans mı ediyor yoksa ben saçma mı görüyorum?"

Pelin suratını buruşturarak ofladı. Ardından, "Hemen sövünme." dedi. "Şu alev şortlu çocuk iki dakika önce hava atladı. Ardından da kustu. Yani kazanan Cemre." Bunu söyledikten sonra arkadaşına dönüp içten bir şekilde ekledi. "Tebrikler hayatım."

Açıkçası genel iddiayı kimin kazandığı umurumda değildi. Neden böyle saçma bir oyun oynadıklarını bile bilmiyordum ama Pelin'in aramızda başlattığı saçma sürtüşmenin galibi bendim. O da bunun farkındaydı ve benim için önemli olan da buydu. Bu yüzden keyifle yerime oturdum ve arkama yaslanıp Aras'ın fazla hevesli bir kızla dans edişini izlemeye koyuldum. Kız büyük bir mutlulukla dans ediyor, deyim yerindeyse Aras'ın etrafında dönüp duruyordu. Aras ise, zavallım, bir anda oradan buharlaşmayı umuyor gibiydi. Kızı itip uzaklaştırmasa da aralarındaki mesafeyi korumak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Neyse ki bu kadar hareket kızın midesini bulandırdı. Ya da tuvaleti geldi, bilmiyorum ama Aras'a evi işaret edip hız-

hızlı adımlarla o tarafa doğru koştuğunu, kıvırcık kafayı azat ettiğini gördüm. O da âdeta koşarak bizim yanımıza geri döndü. Bir şeyleri ucuz atlatmış gibi görünüyordu.

Tekrar yanıma oturduğunda bana bakışı çok fenaydı. Kısılmış yeşil gözleri sanki tenimden ötesini görüyor gibi bakıyordu ki bundan hoşlanmamıştım. Yine de çaktırmadım. Yüzümdeki masum ifadeyi ve hiçbir şeyden haberi olmayan saf kız tavrını ısrarla sürdürdüm. Henüz yaramazlıklarını kabul etmeye niyetim yoktu.

Arkadaşları birkaç dakika Aras'la dalga geçseler de konu çabuk kapandı ve bir polis ekibi gelip komşuların yaptığı gürültü şikâyeti yüzünden partiyi dağıtana kadar grupta farklı farklı meseleler konuşuldu. İlgimi çeken tek konu Berke'nin yüzmek için çok güzel ve ıssız bir yer bulduğundan bahsetmesiydi. Polisler gelince bu muhabbet yarıda kesildi ve ben o güzel yerin neresi olduğunu öğrenemeden hızlıca oradan sıvıştık.

Vedalaşıp ayrılırken Cemre yanıma gelip, "Ödül törenime katılmak zorundasın, biliyorsun," dedi. "Çünkü kaybedenler bunu yapmak zorunda."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Düşüneceğim." Kurallarını bilmediğim oyunlar oynamazdım aslında. Minik bir acemi hatası yapmıştım fakat çok da büyütülecek bir durum sayılmazdı.

Gülerek omzuyla omzuma vurdu. "Gerçi sen de kendi çapında kazanmış sayılırsın," derken sesi alçaktı. "İyi işti."

Neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi dudaklarını büktüm ama yalan söylemek için başka zahmete girmedim. Zaten Cemre de sırıtarak yanımızdan ayrıldı ve Aras'la bir kere daha baş başa kaldık. Yanıma geldiğinde ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladık.

Sessiz geçen birkaç dakika oldukça huzurluydu. Yani te-

[illegible] Boş bir sessizlik [illegible] "Nasıl yapın" diye soru [illegible]

Nasıl yapıyorum... Anlamadan gelmek eğlenceli [illegible] Karşıdaki insanın sabrını çok hızlı tüketiyor [illegible] keyifliydi.

"Beni kutsal yerime koymaya çalışırken çok tatlı oluyor..." dedi yapmacık bir sıntışla. "Evden bana görünmeden çıkıp kalabalığa karışmak epey yorucu olmuş olmalı. Bu zahmete değer miydim Beyza?"

Sözleri keyfimi kaçırmadı. Aksine gülümseyerek omuz silktim. İkimiz de hiçbir şeyi *onun için* yapmadığımı biliyorduk. "Zannettiğin kadar yorucu değildi. Seni atlatmak çok kolay." Bu yalan değildi, biliyorsunuz.

Hızlı birkaç adım atıp önüme geçti ve yüzünü bana dönerek geri geri yürümeye başladı. Böylece hem yürüyor hem yüz yüze bakıyorduk. Aras geri geri yürürken zorlanmıyormuş gibi görünüyordu ama bunu ne kadar devam ettirebileceği bir merak konusuydu. Açıkçası birazdan yuvarlanıp düşerse çok eğlenirdim. O kadar eğlenirdim ki kahkaha bile atardım. "Demek beni atlatmak çok kolay... Peki, kızı nasıl ikna ettin? Beni dansa kaldırması için yani. Yazın başından beri her karşılaştığımız yerde gözünü üstüme dikiyor ama bugüne kadar yanıma gelmeye cesaret edememişti."

Buranın küçük bir yer olduğu ve o kızı tekrar bir yerlerde göreceğimiz bilgisi pek hoşuma gitmedi açıkçası ama fazla da umursamadım. Nasılsa çok kalmayı planlamıyordum.

Alnına dökülen ve o adım attıkça zıplayan birkaç lüle dikkatimi dağıttığı için boş bulunup, "Kolay oldu," dedim Aras'a. "Kız kardeşin olduğumu söyledim ve biraz sarhoş numarası yapıp senin dikkatini dağıtmak için ondan yardım istedim. Yani aslında kutsal bir amacı vardı. Hayatımı kurtarıyordu. Bu yüzden çok cesurdu."

Gözlerini kısarak beni dinledikten sonra ağır ağır başını salladı. Oldukça ciddi bir duruşu vardı. Ciddi ve yakışıklı benim tekiydi. "Güzel oynadın. Seni tebrik ediyorum."

Alaycı bir reveransla, "Teşekkürler," dedikten sonra dudaklarımı şımarık bir edayla büzdüm. "Tatlı sevgilinin pek hoşuna gitmedi gerçi. Onun için hoş bir gece olmadı anladığım kadarıyla."

Aras güldü. Gülüşünde yine hafif bir utangaçlık vardı ama tamamen de masum değildi çünkü yeşil bakışları ismini koyamadığım tehlikeli bir ışıltıyla parıldıyordu. "Pelin benim sevgilim değil. O sadece her yakışıklı çocuktan belli bir miktar hoşlanan kızlardan birisi. Ayrıca biliyorsun, laf ebeliği yapmana gerek yok. Bekâr olup olmadığımı direkt sorabilirsin."

İmasını tamamen görmezden geldim çünkü aklıma verebileceğim havalı bir cevap gelmemişti. "Yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Soruma eser miktarda alay serpiştirmeyi de unutmamıştım elbette.

Hâlâ geri geriye yürüyen ve inatla düşmeyen Aras, "Hayır, küçük zebani," diye cevap verdi. "Yakışıklı olduğumu *biliyorum*."

Keşke sadece kibir yapıyor olsaydı ama ne yazık ki haklıydı. Sokak lambalarının loş ışığında bile Aras Aybars etkileyici görünüyordu. İki adım ötemde yüzü bana dönükken mermerden oyulmuş şu güzel heykelleri anımsatıyordu ama bu laf dinlemez saçları yontacak kadar yetenekli bir heykeltıraş var mıydı, emin olamıyordum.

"Bu kendini beğenmiş tavırlar..." derken başımı iki yana salladım. "Hiç de havalı değil, biliyor musun?"

"Hayır," dedi şımarıkça. "Hiç bilmiyorum." Sonra geri geri yürümekten yorulmuş olacak ki durup ona yetişmemi

beklediği ve onu yalnız yalnına geldiğimizde benimle beraber yürümeye ve konuşmaya ikna ettiğini öğrendim. Bu defa daha düzgün bir şekilde

Kısa bir sessizlik daha yaşandı. Ama bu defa Aras'ın sessizliğini rahatsız edici bulmadım. Konuşmayı seçtiğini biliyordum. "Okuyor musun?" diye sordu bana.

Aslında basit bir muhabbet girişimiydi fakat sorulmasından en çok nefret ettiğim soruyu seçmişti. Eğitim hayatım bir karmaşadan ibaretti çünkü. Yurt içinde ve yurt dışında birçok okul değiştirdiğim için yaşıtlarımdan biraz geride kalmıştım ve bunun sebebi hiçbir zaman derslerdeki başarısızlığım olmamıştı. Tamam, çok başarılı da değildim ama eğer düzgün bir öğrenim hayatım olsa sınıf tekrarı yapmadan üniversiteye kadar gelmeyi başarabilirdim.

"Sanırsın," dedim Aras'a sıkıntıyla. "Bu sonbaharda üniversiteye başlayacağım."

Kaşları ilgiyle yukarı kalktı. "Öyle mi? Hangi bölüm?"

"Henüz belli değil," dedim. Yalan değildi. İşin doğrusu üniversiteye başlayıp başlamayacağımı bile belli değildi. Sonuçta babamın şeytani zihninde benim için ne gibi planları olduğunu tahmin etmem imkânsızdı. Konuyu kendimden uzaklaştırmak için, "Sen ne okuyorsun?" diye sordum ona. "Ya da ne okudun? Mezun musun?" Bu çocuğun kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim.

Aras şapşalca gülümseyerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Psikoloji okuyorum. Henüz ikinci sınıftayım ama dört senede bitirir miyim, emin olamıyorum. Okumak keyifli geldi doğrusu, biraz uzasa itiraz etmem sanırım."

Eğitim hayatında talihsizlikler yaşayan tek kişi olmadığımı öğrenmek içimi tuhaf bir biçimde rahatlatırken güldüm. "Hımm. . Derslerde işler umduğun gibi gitmiyor demek. En azından bir hocanın sana taktığını ve her şeyin suçlusunun o olduğunu söylemedin."

"Bazen bunu da kullanıyorum," dedi Aras hiç çekinmeden. Yaşça büyük insanlara karşı özellikle. Benim için üzülüyorlar ve okulumu vaktinde bitirebilmem için dua ediyorlar."

Onaylamaz cık cık cık sesleriyle başımı iki yana salladım. "Ben de kendime zebani diyorum senin yanında."

Yüzüne şeytani bir gülüş kondurmayı denedi. En azından öyle tahmin ediyordum. Fakat sunduğu şey sevimli bir sırıtıştan öteye gitmedi. "Gerçek zebaniler kimliklerini hemen açık etmezler, çaylak."

Pekâlâ. İşte o an dehşet içinde Aras'la konuşmaktan keyif aldığımı fark ettim. Gerçekten keyif aldığımı. Hatta muhabbeti sürdürmek için hevesli olduğumu... Neyim rehavetiydi bu bilmiyorum ama bir anda kendimi koyuvermiştim. Oysa planım çok başkaydı. Planım bu insanları kendimden bezdirmek üzerine kuruluydu.

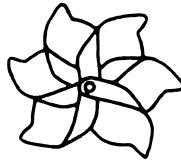
Gözlerimi kısarak Aras'a hızlı bir bakış attım. Belki de onu çok erkenden küçümsemiştim. Belki de onun gizli silahı buydu; etkileyiciliği. Beni etkisi altına alıp alt etmeye çalışmadığını nereden bilebilirdim?

"Sensin çaylak," dedikten sonra onun etkisinden çıkıp üzerimdeki uyuşukluğu atabilmek için hızlı hızlı yürümeye başladım. Biraz saçma bir hareket olmuştu. Küçük, şımarık bir kız çocuğu gibi göründüğüme emindim ama çok umursamadım. Zaten ev görüş alanımıza girmişti bile. Aras'ı beklemeden ilerleyip kapının önünde durdum ve zile bastım. Aras bana yetişemeden Irmak evin kapısını açtı. Bana düz bir bakış attı ve hoş geldin demeden önümden çekildi. Bu evde en çok tahammül edebildiğim insan bu kızdı. Farklı bir hayat yaşasaydık onunla arkadaş olabilirdim bile.

İçeri girdim ve kimseyle karşılaşmadan üst kata çıktım. Kendimi boş odadaki yatağımın üzerine bırakırken bu parti işini atlattığım için mutluydum. Düşündüğümden fazla eğ-

lenmiştim ve Aras'ın başının belaya girmesini dört göz beklıyordum.

Hızlı bir şekilde üzerimdeki kıyafetleri değiştirip bir şort ve askılıdan oluşan pijamalarımı giydim. Dişlerimi fırçalayıp kendimi yatağa attığımda yorgundum ama henüz uykum yoktu. Bu yüzden tavana bakıp düşüncelere dalmamak ve içimi acıtan onlarca meseleyi düşünmemek için her zaman yaptığım şeyi yaptım; valizimin üstünde duran kitabı aldım ve kaldığım sayfayı açtım. Gözlerim kelimeleri takip ederken yavaş yavaş kendi sefil hayatımdan sıyrılıp gerçek olmayan bir diyara yol almaya başladım.

5

"Yani Aras... Ne diyeceğimi bilemiyorum, inan. Senden hiç beklemezdim böyle bir haytalık oğlum. Neden yaptın böyle bir şeyi, aklım almıyor doğrusu."

Bu sözlerin söyleyen, çatık kaşlı fakat yüzünde hafiften babacan bir ifadeyle konuşmakta olan kişi, iki gün önce gittiğimiz parti evinin sahibiydi. O çirkin yeşil boyanın müsebbibi... Tam karşısında durmuş, kocaman yavru köpek bakışlarıyla ona bakan Aras'ı azarlamaya çalışıyordu ama bunu nasıl yapacağını bilemiyor gibiydi. Aras buraların iyi çocuğuydu anladığım kadarıyla. Kimse ondan böyle bir vandallık beklemiyor olacak ki odadaki bütün yetişkinler olayı ilk duyduğu anda ufak bir şaşkınlık yaşamışlardı. Elbette Meriç ve Damla'nın işe uyanıp bana çatık kaşlarla bakmaya başlamaları hiç uzun sürmemişti ama ev sahibi bey hâlâ Aras'a söylenmekteydi. Zira kendisi beni hiç ama hiç tanımıyordu.

"Kusura bakma Selami amca," dedi Aras. Sesi öylesine masum çıkıyordu ki gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. "Arkadaşlarımın gazına geldim,

yaptığın bu hata için çok özür dilerim, çok pişmanım gerçekten. Ve elini öpeyim, barışalım."

Selami amca ne diyeceğini bilemedi. Aras'a kızmak yerine üstünde başarılı olmadığının o da farkındaydı. Bir de Aras ağlayıp pofluyup ya da suçu başkasına -mesela bana- atmak yerine tatlı tatlı özür dileyince ne yapacağını hepten şaşırmıştı. En sonunda pes edip Aras'a elini uzattı ve "Bir daha yapma ama böyle şeyler," dedi. "Hiç yakışmıyor sana evladım."

"Bir daha asla," dedi Aras onun elini öpüp başına koyduktan sonra. "Dersimi aldım, akıllandım artık." Böylece dakikalar içinde Selami amcanın gönlünü almış oldu.

Bu girişten anlayacağınız üzere benim için keyifli bir sabahtı. Aybars ailesiyle dördüncü sabahım, şu ana kadarkiler arasında en iyisiydi çünkü Selami amca duvarındaki yazıyı bu sabah fark etmiş ve fark eder etmez de Aybarsların kapısına dayanmıştı. Onun çıkardığı küçük karmaşayı elimdeki bir bardak çayı yudumlayarak izlemek çok eğlenceliydi.

Ayrıca Aybars ailesinin tepkileri beni şaşırtmaya devam ediyordu. Gerçekten. Onları kızdırmak için yaptığım şeyler... Onları çoğunlukla kızdırmıyordu ve bu durum karşısında hem gülmek hem de ağlamak istiyordum. Mesela Selami amca arkasını dönüp gittiğinde Irmak'ın verdiği tepki kahkaha atmak olmuştu. İnanın şaka yapmıyordum. Kardeşinin suratına bakarak kuvvetli bir kahkaha koyuverdi ve "Adam seni salak zannetti," dedi. "Duvar yazısının altına ismini yazacak kadar geri zekâlı olduğun için sana acıdı resmen. Sana acıdığı için sana kızamadı Aras, farkında mısın?"

Onun kahkahasına eşlik etmemek için çok direndim ama dudaklarımdan kopup giden neşeli kıkırtıyı durduramadım ve böylelikle bahçedeki herkesin bakışları bana döndü. Her birine tatlı bir gülümseme ikram ettim. *Hadi beni evinizden kovun artık.*

Meriç'in derin bir nefes alıp konuşmaya hazırlandığını hissettiğim sırada Irmak araya girdi. "Nutuk atmaya başlamadan önce babacığım," diyerek susturdu ve bana döndü. "Duvara ne yazdığını ölesiye merak ediyorum. Ne olur söyle."

Duvara çok sevdiğim bir kamyon arkası yazısını yadigâr bırakmıştım. Altına Aras'ın imzasını atarak tabii ki.

Duanla doğmadım ki bedduanla öleyim

-Aras

Bunu Irmak'a söylemek istiyordum. Onunla beraber akşama kadar buna gülebilirmişiz gibi geliyordu ama suçumu kabullenmeye henüz hazır değildim. Bu yüzden klasik taktiğime başvurdum ve sanki duvarın icadından bile haberim yokmuş gibi, "Ne duvarı?" dedim.

Irmak suratını buruştururken Meriç kızına, "İzninle," diyerek bana döndü. Kısa bir an bakıştık. "Bu yaptığın çok ayıp Beyza."

Gülmemek için uğraşmadım bile. Hatta gülüşüme Damla da katıldı çünkü bu yeryüzündeki en kötü azarlama girişimiydi. Bu adamın babamdan biraz ders alması gerekiyordu. Sinirden deliye dönmüş bakışlar neredeydi? Bağırırken patlama noktasına gelen alın damarları? Kıpkırmızı kesilen yüz ve öfkeyle birbirine kenetlenen çene? Hiçbiri yoktu, Meriç fazlasıyla acemiydi.

"Çok kötüydü," dedi kocasına Damla. Tamamen aynı fikirdeydik. "Öyle azarlanmaz." Meriç'in yanına yürüyüp bana döndü. Göz göze geldiğimiz anda kaşlarını çatıp yüzüne sert bir ifade yerleştirdi.

"Beyzacığım," dediğinde sesi oldukça kararlı çıkıyordu. Duruşunda da bir katılık vardı ama umduğum o delice öfke hiçbir yerde yoktu. "Meriç haklı. Bu yaptığın gerçekten çok ayıp ve vandallığına mı yoksa Aras'ı aptal durumuna düşürmene mi kızmalıyım karar veremiyorum."

"Vandallıkla başla," dedi Meriç fısıltıyla.

Damla başını salladı. "İnsanların mallarına zarar mezsin. Bu çok yanlış. Sana bir ceza vermemiz gerek Bunu söyledikten sonra dönüp yardım ister gibi koc baktı. "Sence nasıl bir ceza verelim?"

"Aras'la beraber bir kutu boya alacaksınız ve yazd o yazıyı temizleyeceksiniz." Meriç yüzüme bakarken daklarında minik, alaycı bir gülümseme vardı. "Cezanın aşaması bu. Siz bunu yaparken ben de ikinci aşama için g zel şeyler düşüneceğim. Aklımda birkaç fikir var ve en ço hangisinin seni sinir edeceğine karar vermem lazım."

Ben bir şey söyleyemeden, "Affedersin baba ama," diyt araya girdi Aras. "Ben neden ceza aldım? Öğrenebilir miyim? Zaten hak etmediğim bir azarı yemiş olmam yetmiyor mu?"

Meriç oğluna dönüp böyle bir soru sormasına inanamıyormuş gibi baktı. "Kız geldiğinden beri sorun çıkaracağını söyleyip duruyor. Sen de onu bir partinin ortasında tek başına bırakıyorsun Aras." Durup başını iki yana salladı. "Bir gün bir duvar yazısının altına gerçekten adını ve adresini yazarsan şaşırmayacağım sanırım."

Irmak'ın kahkahası bir kere daha duyulduğunda Aras kaşlarını çattı ve bakışları bana döndü. Bu sırada ben gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

"Ödeşeceğiz," dedi bana alçak bir sesle. "Hem de çok fena ödeşeceğiz küçük zebani."

Pek zannetmiyordum açıkçası. O yüzden bu tehdidi es geçip Meriç'e döndüm. "Kimsenin duvarını boyamayacağım," dedim kararlı bir sesle. "Aras isterse boyayabilir ama benim böyle bir şey yapmak gibi bir niyetim yok."

Meriç sanki sabır istermiş gibi iç çekti ve "Eğer verdiğim cezayı yapmazsan banka ve kredi kartlarını senden alacağım," dedi. "Aslına bakarsan baban vereceğim ilk cezanın

bu olmasını söylemişti ama ben insaflı davranmaya çalışıyorum. İşimi zorlaştırmazsan sevinirim."

Pekâlâ. Babamın gerçekten böyle bir öneri vermiş olabileceğini biliyordum. Hatta böyle bir öneri verdiğine emindim çünkü banka kartıma çok ihtiyacım vardı. Hiç değilse ekonomik açıdan özgür olabilmeliydim. Meriç Aybars'tan harçlık istediğimi hayal etmek bile midemi bulandırıyordu. O yüzden oflayarak yerimden kalktım ve homurdanarak, "Tamam," deyip eve doğru yürümeye başladım. Bütün neşem buharlaşıp uçuvermişti.

"İki saate hazır ol!" diye seslendi Meriç arkamdan. Sonra daha alçak bir sesle eklediğini işittim. "O çirkin yeşil rengi bulabilmemiz biraz zaman alacak."

Odaya çıktığımda kendimi yüzüstü yatağa bıraktım. Ne uykum vardı ne de kitap okuyasım. Bir cep telefonum olmadığı için Irmak'ın sürekli yaptığı gibi sosyal medyada takılarak vakit öldüremiyordum. Aslında bir bilgisayarım vardı ve dizi falan izleyebilirdim ama onu da pek canım istemiyordu doğrusu.

Oflayarak yatakta döndüm ve tavana yapıştırılmış yıldızlara baktım. Aklımda o yıldızları her gördüğümde beliren düşünce belirdi yine. *Bir yerlerde birileri, çocuklarının mutluluğunu tavana yıldızlar yapıştıracak kadar önemsiyordu. Ne hoş.*

Bir kere daha ofladım, bu sefer sağıma döndüm. Tam bu sırada kapı açıldı ve oda arkadaşım Irmak içeri girdi. Aynı odayı paylaşmamıza rağmen çok az karşılaşıyorduk. İkimizin de odada bulunduğu o kısıtlı anlarda ise Irmak'ın tüm dikkati cep telefonunda oluyordu. Öyle ki onu dikkatle izlediğimi, hatta cep telefonunun şifresini öğrendiğimi bile fark etmemişti. Aras'la dalga geçiyordu fakat kendisinin de birçok acemi hatasının kurbanı olduğunun henüz farkında değildi.

Irmak bu defa bir değişiklik yapıp odaya girdiğ[i]nden itibaren gerçekten bütün yazını burada yatarak mı geçirecek[sin] diye sordu. "Biliyorsun, böyle yaparak sadece kendin[i] kötü hissettiriyorsun. Ailecek senin ortalarda dolanmaman[ı] aşırı memnuniyetle karşılıyoruz."

Ona doğru dönüp yüzümü buruşturdum. Aslında bu[nu] şu ceza işi çıkmasa yüzmeye gitmeyi planlıyordum ama [su]ya girdim mi bütün vücudum buruşana kadar çıkmamay[ı] tercih ettiğim için vazgeçmiştim. "Madem memnunsun n[e]den bunları söylüyorsun?"

Irmak iç çekerek elini göğsüne götürdü ve abartılı bir ifa[de]yle, "Pamuk kalpli bir melek olduğum için elbette," diye cevap verdi. Ardından dolabının önüne geçip bana arkasını dönerek bu konuşmayı bitirdi.

Yarım saat kadar yatağımda yuvarlandıktan sonra aşağı inip biraz limonata içmeye karar verdim. Limonatamı aldıktan sonra ortalıkta kimsenin olmadığını fark edince salona geçtim ve televizyondan bir çizgi film kanalı açıp biraz keyif yaptım. Keyfim ancak Aras ve Meriç eve gelene dek sürebildi. O çirkin yeşil boyayı bulmuşlar ve bir kova satın almışlardı. Aras'ın babasına daha önce hiç ev boyamadığı hakkında mızırdanmasını dinledim. Meriç de ona internetten araştırma yapmasını söyledi. Sonra Damla'yla beraber Türk kahvesi keyfi yapabilmek için ocağın başına geçti.

Bunların hepsine salonun ve mutfağın ortak duvarında bırakılmış kocaman bir delik sayesinde kulak misafiri olabiliyordum ve koltuğa yayılarak uzandığım için mutfaktakiler muhtemelen beni görmüyorlardı. Bu yüzden Aras salona girip benimle karşılaştığında kaşları bir an şaşkınlıkla yukarı kavislendi ama çabucak toparladı ve gelip yanıma oturdu. Bomboş odada. Gelip tam yanıma oturdu ve bu, elbette benim sinirlerimi bozdu.

Elinde büyük bir cep telefonu tutuyordu. Bunun garip geldiğini biliyorum ama gerçekten cep telefonlarıyla ilgilenmiyordum. Arayacak ya da mesajlaşacak kimsem yoktu. Bir telefonumun olması demek babamın hayatıma daha çok burnunu sokması anlamına geldiği için lisedeyken kullanmayı bırakmıştım. Bu yüzden Aras'ın elinde şu an son model bir şey varsa da bundan etkilenmem mümkün değildi yani.

Göz ucuyla Aras'ın internette "Duvar Nasıl Boyanır?" şeklinde bir arama yaptığını gördüm. Kış kış gülmemek için kendimi zor tutarken kaçamak bakışlarımı fark etmesin diye arada televizyona dönüyordum. Kısa bir süre Aras önce kendi kendine konuşurmuş gibi, "Basitmiş," dedi, ardından bana döndü. "Hadi gidip şu işi bitirelim. Akşama işim var benim."

Ona, *sence bu benim ne kadar umurumda* başlıklı bir bakış attıktan sonra oflayarak ayağa kalktım. Aras bahçede kahve keyfi yapmakta olan ailesine seslenerek evden çıktığımızı haber verdi ve bir kere daha baş başa yola koyulduk. Aras elinde boya kovası ve fırçalarla iki adım önümden yürüyor, benimle konuşmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Buna elbette şaşırmamıştım. Başını belaya sokmamın ardından bana arkadaşça davranmasını beklemek saçma olurdu.

On beş dakikalık yürüyüşümüz bu şekilde geçti. Aklımda parti evi olarak etiketlediğim için her zaman öyle kalacak eve geldiğimizde Aras'ın kapıda ofladığını fark ettim. Burada olmaktan hiç hoşlanmadığı belliydi. Buna sevindim çünkü belki biraz olsun benimle empati kurabilir ve onların evindeyken ne hissettiğimi anlamaya yaklaşabilirdi.

Zile bastığında omuzlarını dikleştirdi ve hafifçe kaşlarını çattı. Ona dair her detayın farkında olmak biraz sinir bozucuydu ama gözlerimi ondan alamıyordum da. Kapıya yakla-

yan ayak seslerini birlikte dinledik. Kapı açıldığında ise bir saniyeliğine karşılaştık.

Kumral bir çocuktu kapıyı açan. Büyük, açık kahverengi gözleri vardı. Çok yakışıklı diyemezdim ama bir albenisi olduğu ortadaydı. Aras'a sırıtarak bakıyordu ve nedense sırıtışta arkadaşça bir şey olduğunu düşünmüyordum. İşte Cenk denen çocuk olmalıydı. Hani Pelin'in peşindeki...

"Demek aptal hatanı telafi etmeye geldin, öyle mi Aras?" diye sordu bizi içeri almadan önce. "Boyama işi bittikten sonra da imzanı atacak mısın?"

Aras ona düz bir bakış attı. "Eğer imzamı istiyorsan atarım tabii ki Cenk. Bunca yıllık tanışıklığımız var, seni kıracak değilim." Bunu söyledikten sonra Cenk'i hafifçe iterek evden içeri girdi. Arka bahçeye çıkmadan önce Selami amcayla karşılaştık. Bize kolay gelsin dedikten sonra yolumuzdan çekildi.

Yazı yazdığım duvarın önüne geldiğimizde Aras bir saniye durup yazdığım şeyi okudu, ardından sırıtarak bana döndü. "En azından esprili bir şey yazmışsın," dedi. "Hiç değilse komik bir geri zekâlı olduğunu düşünüyorlar."

Yazıya bakıp iç çektim. "Ya da kıro bir geri zekâlı olduğunu..."

Bir saniye durup bu fikri değerlendirdi, ardından ağlamaklı bir şekilde yüzünü buruşturarak ofladı. "Sana arkadaşça davranmak dışında bir şey yapmadım," dedi bana kırgın bir bakışla. "Neden böyle yaptın?"

Vicdanım yok zannediyordum. Tamam, bu biraz abartılı bir cümle oldu. En nihayetinde soğukkanlı bir katil falan değildim ama yaramazlıklarım yüzünden suçlu hissettiğim pek görülmezdi. Fakat Aras bana yemyeşil gözleriyle böyle bakarken kendimi küçük bir parça da olsa pişman hissediyordum. Minicik bir parça. Ufacık.

"Eğer ailene gidip benden nefret ettiğini ve benimle aynı evde yaşamak istemediğini söylersen sana bir daha asla bulaşmam," derken ciddiydim. "Ağlamana gerek yok."

Aras'ın yüzündeki ağlamaklı ifade yavaş yavaş silinirken kendisi de aynı yavaşlıkla bana yaklaştı. Karşıma geldiğinde aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatabilmek için öne eğildi ve alçak bir sesle, "Çok beklersin," dedi. "Senden intikamımı almadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Ne tepki vereceğimi bilemediğim kısa bir an yaşadım. Çünkü Aras'ın gözleri asla olmaması gereken bir şekilde yakınımdaydı. O kadar yakınımdaydı ki sol göz bebeğinin kıyısındaki kahverengi parçayı bile fark etmiştim. Fark etmemem gerekiyordu. Fark etsem bile umursamamalıydım.

"O zaman ben de sana bulaşmayacağıma söz vermiyorum," derken sesim düşündüğümden alçak çıktı ve bu da kendimi tekmelemek istememe sebep oldu.

Aras aniden geri çekildi ve bana bir fırça uzatırken, "Elinden geleni ardına koyma," dedi.

Uzattığı fırçayı ondan sertçe çekip aldım. "Koymayacağımdan emin ol."

Laf dalaşımız kapı tarafından gelen bir sesle bölününce biraz rahatladım çünkü Aras'la diyaloglarım çok da istediğim gibi gitmiyordu. Başımı çevirip baktığımda gelenin Cenk olduğunu gördüm. O yanımıza yaklaşırken Aras benden uzaklaştı ve gidip boya kovasını açtı.

Ben de peşinden yürüdüm. Bu sırada Cenk yanımızdaydı. Hiç beklemediğim bir şey yapıp elinde tuttuğu limonata bardağını bana uzattı ve gülümsedi. "Misafirimize minik bir ikram."

Bardağa baktım. Canım hiç limonata istemiyordu ama geri çevirmek çok yorucu olacağından gülümseyerek Cenk'ten alıp teşekkür ettim. Aras'a hiçbir şey getirmeyişi gözümden kaçmamıştı elbette. *Oh olsun sana marul kafa.*

Cenk'in teşekkürüme başını hafifçe sallayarak cevap verdikten sonra elimdeki fırçaya bakıp, "Sen de mi duvarları boyayacaksın?" diye sordu ve kaşlarını birbirine yaklaştırıp alaycı bir ifadeyle ekledi. "Bu adam bir yardımı hak ediyor mu sence?"

Bakışlarımı hızla Aras'a çevirdim. Çoktan boyama işine başlamıştı bile. Bizden yana bakmıyordu ama yüzündeki ifadeden konuştuklarımızı duyduğu belli oluyordu. "Aslında hak etmiyor," diye cevapladım Cenk'i. İç çekişimde derin manalar gizliydi. "Ama ben çok yufka yürekli birisiyimdir. Bu yüzden ona kıyamayıp yardım edeceğim." Elimi kalbime götürüp huşu içinde gülümsedim. "Beni bir çeşit iyilik perisi olarak görebilirsin."

Cenk sözlerimin doğruluğunu tartar gibi birkaç saniye yüzüme baktı. Bu sırada masum bir ifade takınıp gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım ki biraz daha kafası karışsın. Ardından limonatamdan bir yudum alıp bardağı tekrar Cenk'in eline tutuşturdum. Kendisiyle gerekenden çok daha fazla vakit geçirmiştim. "Şimdi müsaadenle..."

Cenk'in çatık kaşlarını tamamen görmezden gelerek onu arkamda bıraktım ve Aras'ın yanına gittim. İşe koyulmaya karar vermiştim. Birkaç saniye boyanın çirkin rengine yüzümü buruşturdum, ardından fırçayı boyaya batırarak duvara döndüm. Tam sanatçı kişiliğimi konuşturup bu duvarı bir şahesere dönüştürmek üzereydim ki Aras bileğimi tutup beni durdurdu.

Bileğimin etrafını saran parmaklarının dokunuşu vücudumdan binlerce kilovatlık elektriğin geçmesine sebep oldu. Başımı yavaş bir hareketle ona çevirdiğimde, "Aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya," diye mırıldandığını duydum.

"Ne?" Sözleri hiçbir mana ifade etmiyordu.

"Fırçayı diyorum," dedi hâlâ tutmakta olduğu bileği-

mı hafifçe sallayarak. Bu hareketi çirkin yeşil boyadan bir damlanın beyaz ayakkabıma damlamasına sebep olunca oflad ım. Aras bunu görmezden gelerek, "Fırçayı aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya hareket ettirmen gerekiyor," diye devam etti. "Gelişigüzel boyayamazsın."

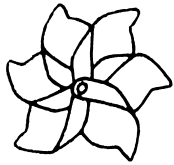
Elimi çekip bileğimi ondan kurtarırken, "Sen de benim sahip olduğum tek ayakkabıyı mahvedemezsin," dedim.

Başını eğip ayakkabıma baktı. Ardından bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Senden özür dilemeyeceğim."

"Özür dilemen ayakkabımı kurtarmaz zaten," derken eğildim ve boya kutusunun yanında bulduğum bir yaprakla ayakkabımın üstündeki boyayı silmeye çalıştım. İğrenç oldu. Keşke boyayı olduğu gibi bıraksaydım. Soranlara anısı var falan derdim.

"Eve gidince tinerle sileriz," dedi Aras. Bu sırada bana bakmıyor, duvarı boyamaya devam ediyordu.

Oflayarak doğruldum. Yüzümde dünyanın en mutsuz ifadelerinden biriyle duvara yaklaştım ve Aras'a cevap vermeyi reddederek fırçadaki boyayı duvara sürmeye başladım. Aşağıdan yukarıya. Yukarıdan aşağıya. İçinde bulunduğumuz o an oldukça normal bir anmış gibi hissettirse de değildi. Bir sahil şehrinde, bir hafta önce tanımadığım bir adamla, sadece isimlerini bildiğim bir ailenin duvarını dünyanın en kötü rengine boyamaktaydım. Yine de itiraf etmek zorundaydım ki bu, geçirdiğim en kötü yaz tatili değildi. Geçirdiğim en kötü yaz tatiliyle kıyaslanamazdı bile. Fakat kesinlikle en tuhafıydı. Beni bundan sonra nelerin beklediğini çok merak ediyordum. Aras'ın bana ara sıra yolladığı kısık bakışlara bakılırsa her şeye hazırlıklı olsam iyi olacaktı.

6

Aybarslar ile geçirdiğim beşinci güne korkunç bir sesle uyandım. Tam kulağımın dibinde çığlık atan biri vardı ve kafamı çevirip gözlerimi açtığımda korkunç bir palyaço suratıyla karşılaşmıştım. Beyaz renkli, kocaman kırmızı bir sırıtışı olan çirkin bir surat... Duyduğum o inanılmaz çığlığın bir kısmının da bana ait olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve ancak ondan sonra çenemi kapatıp yataktan doğrulabildim.

Kurmalı bir kutuydu beni uyandıran. Kolu çevirip kurmamızdan on beş, yirmi saniye sonra içinden çığlık atan, ardından da kahkahalar savuran bir palyaço çıkıyordu ve inanın bana, zebaniler bile bu şekilde uyanmayı hak etmezlerdi.

Kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönerken dudaklarımdan öfkeli bir homurtu döküldü. İki yana gevşek gevşek sallanan ve kahkaha atmaya devam eden palyaçoya sinirle baktıktan sonra kutunun kapağını hızla kapatıp onu susturdum. Ardından üstümdeki ince örtüyü tekmeleyerek yataktan kalktım. Banyoya girmeden önce aşağıdan gelen kahkahaları dinledim. İçimden bir ses, bana güldüklerini

sevdiliyordu. Ya da işkence edecek ikinci bir kişi de bulmuş olabilirlerdi. Bu timarhanede her şey mümkündü.

Hızlıca aldığım duş bile kötü uyanışımın huysuzluğunu üstümden silemedi. Saçlarımı kurulayıp üzerimi değiştirdikten sonra bile kaşlarım hâlâ çatıktı. Kutuyu alıp öfkeli adımlarla alt kata indim ve mutfak tezgâhında kahvaltı için domates dilimlemekte olan Meriç'in önüne pat diye koydum.

"Tekrar ediyorum, hiç komik değilsin." Sonra daha iyi anlaması için her kelimeyi teker teker vurgulayarak bir kere daha söyledim. "Hiç. Komik. Değilsin."

Kıs kıs gülerken bana bakmadan başını iki yana salladı. "Bilemiyorum Beyza. Attığın çığlık bizi ailecek çok eğlendirdi. Belki sen kötü bir mizah anlayışına sahipsindir. Ne dersin?"

Ona ve ailesine içimden lanet okuyarak, "Belki de siz ailecek delisinizdir," dedim ve bir hışımla arkamı döndüm. Havalı bir çıkış yapmak niyetindeydim ama arkamda beni karşılayan Damla elime apar topar bir tabak tutuşturunca hızlı ve öfkeli adımlarla mutfaktan ayrılma planım suya düştü.

"Tabaklar," dedi bana. "Masaya."

Oflayarak bahçedeki masaya ilerlerken yolda az kalsın Aras'la çarpışıyordum. Son anda kendini geri çekti. Ardından sırıtarak, "Günaydın sevgili zebani," dedi. "Umarım keyifli bir uyku çekmişsindir ve neşeyle uyanmışsındır. Muhteşem bir sabah, değil mi?"

Ona bomboş bir bakış attım. "Bir gece ansızın uykunun ortasında ölüvereceksin ve gördüğün son yüz benimki olacak."

Sırıtışı bir saniyede çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Bana doğru eğilip alçak bir sesle, "Fena bir ölüm şekli gibi görünmüyor," dedikten sonra yanımdan geçip gitti.

İnanın bana eğer yapabilseydim heyecanla kasılan kalbimi göğsümden çıkarıp yere atardım ama yapamıyordum. Tek yapabildiğim tabakları masaya götürüp fırlatırcasına bırakmak oldu. Atıldıktan başka bir iş verilmesin diye hemen masadaki yerime kuruldum. Hatta sandalyemde hafifçe kayıp kalarak, vücudumun büyük bir kısmını masanın altına saklayıp ufak kamuflaj denemeleri bile yaptım.

En sonunda sofra kurulduğunda ve herkes masaya toplandığında artık alışmış olduğum sabah kahvaltılarından biri başladı. Aybarsların hepsi kahve içerken ben çayımı yudumluyor ve Damla'nın ellerinden çıkmış olan nefis sebzeli omleti yiyordum. Masada her zamanki gibi herkesin farklı bir şeyden bahsettiği garip bir muhabbet dönüyordu. Bu yaptıklarının aslında şifreli haberleşme olduğuna inanmaya başlamıştım. Çünkü Damla'nın çekimlerden bahsetmesini dinleyen Irmak'ın cevap olarak beğendiği bir koşu ayakkabısından bahsetmeye başlamasında bir mantık yoktu. Ya şifreli konuşuyorlardı ya da diyalog diye bir şeyin varlığından habersizlerdi. Herkes monolog yapmak zorundaymış gibi davranıyorlardı. Yani çoğunlukla. Arada sırada herkesin ortak bir konudan konuştuğu da oluyordu.

Bana, "Palyaçoları sever misin?" diye soran Meriç'e, Aras'ın sırıtarak cevap vermesi gibi.

"Ben çok severim. Özellikle de bir anda kutudan çıkanları."

Her ikisine de boş bakışlarla bakıp burnumdan bir homurtu çıkardım. Başka bir cevabı hak ettiklerini düşünmüyordum.

"Meriç!" diye ikaz etti Damla. "Çocuklaşma lütfen." Sonra bana dönüp sevecen ama mesafeli bir sesle ekledi. "Bir daha seni korkutacak şakalar yapmadıklarından emin olacağım."

Ona soğuk bir gülümseme ikram ettim. "Sağ ol ama kendini yorma lütfen. Ben hallederim." Bir daha bu sabahkı gibi uyanmamak için gerekirse her yere bubi tuzağı bile kurabilirdim.

Bu kısa andan sonra herkes monoloğuna ya da kısa diyaloglarına geri döndü. Ben de yemeğimi bitirip tabağımı ve çatalımı da beraberimde götürerek masadan kalktım. Bulaşıkları mutfak lavabosuna bıraktığım sırada Aras'ın da peşimden geldiğini fark ettim. Başta bunu üstüme alınmamıştım ama tam odama çıkmak için arkamı döndüğümde, "Bugün Cemre'nin ödül töreni var," dedi.

Net bir şekilde, "Gelmeyeceğim," diye cevap verdim çünkü "ödül töreni" diye andıkları şeyin saçma olmama ihtimali yoktu. Sıfırdı.

"Geleceksin." Bunu söyledikten sonra o uzun bacaklarıyla hızlı birkaç adım atıp yolumu kesti ve tek kolunu duvara dayayıp karşıma dikildi. "Gelmek zorundasın çünkü Cemre hakkıyla kazandı."

"Ödülün ne olduğunu bile bilmediğim aptal bir oyuna dâhil ettiniz beni," dedim gözlerimi açarak. "Eğer böyle saçma organizasyonları içerdiğini bilsem asla dâhil olmayacağım bir oyuna."

"Hıhım." Aras sanki beş yaşındaki bir çocuğu geçiştiriyormuş gibi kafasını salladı. "Çok hoş bahaneler gerçekten ama senin kaybetmeyi hazmedemeyen birisi olduğunu tahmin etmek çok da güç değil doğrusu."

Pekâlâ. Beni gaza getirmeye çalıştığını anlamayacak kadar salak değildim. Yine de tek kaşımı kaldırıp, "Biliyorsun, o gece tamamen kaybetmiş sayılmam," demenin cazibesine karşı koyamadım.

Aras yine başını salladı. Bu defa dudaklarında çarpık bir gülüş vardı. "Dediğim gibi, çok tatlı bahaneler. Çocuklara

kaybettiğim için evde hüngür hüngür ağladığını söyleyeceğim. Şaşırmayacaklardır. Hatta Pelin bunu tahmin etmiş bile söyleyecektir."

Oflayarak omuzlarımı düşürdüm. Eğer yapacak daha iyi bir işim olsa onunla gitmemek konusunda gerçekten ısrar edebilirdim. Fakat itiraf etmem gerekiyor ki evde durmaktan fazlasıyla sıkılmıştım. Belki Aras'ın peşine takılmak kadar da kötü bir fikir sayılmazdı. Tabii bir de Pelin'in hak kımda boş boş konuşup durmasının önüne geçmiş olurdum zira Aras'ın son söylediği cümle gerçeğe en yakın olandı. "Tamam," dedim. "Geliyorum. Oldu mu? Mutlu musun?"

Bana omuz silkip dudaklarını büzdü. "Eh işte." Sonra yaslandığı duvardan kendini iterek doğruldu ve arkasını dönüp üst kata çıkmadan önce, "Saat ikide hazır ol," dedi. "Ayrıca mayonu yanına al. Denize gideceğiz."

Cevabımı beklemeden yanımdan ayrılınca ben de adımlarımı sürüyerek üst kata çıktım. Yanımda mayo getirmiştim elbette. Denize girmeyi seviyordum. Çok iyi bir yüzücü olduğum söylenemezdi ama suyun içinde debelenmek bile rahatlatıcı geliyordu bana. Özgür kaldığım zaman, ki bunun çok yakın olduğunu hissediyordum, yüzmek için daha çok vakit ayıracaktım. Bir balık gibi yüzmeyi öğrenecek ve yüzgeçlerim çıkana kadar suda kalacaktım.

Üst kata çıktım. Odada tek olmanın avantajını kullanarak üstüme mayomu giydim. Yanımda taşımak yerine mayonun üstüne ince bir şort ve bol bir tişört giymeye karar verdim. Yanıma kurulanmak için bir havlu, güneş kremi ve güneş gözlüklerimi aldığım çantama yerleştirdim ve her şey hazır olunca yapacak başka bir şeyim kalmadığı için oje sürmeye karar verdim. Bu sırada Irmak içeri girdi.

Konuşmadan dolabında bir şeyler aradığı kısa bir dakikanın ardından yatağına geçip bana dönük bir şekilde oturdu

ve sessizce sol elime oje sürüşümü izledi. Sıra sağ elime geldiğindeyse "Ben süreyim mi?" diye sordu.

Cevap olarak sadece omuz silktim. Bunu olumlu bir cevap kabul edip ojeyi elimden aldı. Tırnaklarıma dikkatle oje sürerken hiç konuşmadı. İşi bittiğindeyse ojenin kapağını kapatıp bir kenara bıraktı ve teşekkür beklemeden kalkıp gitti. Size söylüyorum, bu evde anlaşabileceğim tek insan Irmak Aybars olabilirdi. Kendisinden birazcık hoşlanmaya bile başlamıştım.

Ojelerim kuruduktan sonra biraz kitap okudum ve ancak odanın kapısı tıklanınca saatin iki olduğunu fark ettim. Çantamı alıp yerimden kalktım. Odadan çıktığımda tam beklediğim gibi Aras'la karşılaştım. Altında siyah bir mayo şort, üstünde koyu gri renkte, ince bir tişört vardı.

"Hazır mısın?"

Başımı salladığımda yürümeye başladık. Aras her zamanki gibi evden çıkmadan ailesine seslenerek haber verdi. Dışarı çıktığımızda yürüyeceğimizi sanıyordum ama onun duvara dayanmış bisikletlere doğru ilerlediğini gördüm. "Bisiklet sürmeyi biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim. "Ama yanımda bisiklet getirmeyi unutmuşum. Hay aksi."

Siyah bir bisiklete binerken başını kaldırıp bana gülümsedi. "Hemen huysuzlaşmana gerek yok. Irmak'ın bisikletini alacaksın." Bunu söyledikten sonra hemen önündeki kırmızı bisikleti işaret etti. "Atla bakalım."

Yanımdaki çantayı bisikletin gidonuna bağlanmış sepete tıkıştırdım. Ardından bisiklete binip çoktan yola koyulmuş Aras'ın peşine takıldım. Esasında epeydir bu mereti sürmüyordum ama bilirsiniz, insan bisiklet sürmeyi unutmaz. Tekrar seleye oturduğum anda pedalları nasıl çevireceğimi hatırladım ve zorlanmadan ilerlemeye başladım.

Bisikletle gitmenin en iyi tarafı yolda Aras'la konuşmak ya da konuşmamak zorunda kalmamaktı. Arada sırada birimize kısa bakışlar atsak da çoğunlukla yan yana değil peş peşe ilerlediğimiz için sahile varana kadar sohbet etme fırsatımız olmadı. Bu da beni yaşayacağım o tuhaf gerginlik hissinden kurtarmış oldu.

Bisikletlerimizi güvenli bir yere bırakıp yürüyerek sahile indiğimizde grubun geri kalanının çoktan orada olduğunu gördüm. Bu defa tanımadığım iki kişi daha eklenmişti aralarına. Hızlıca onlarla da tanıştırıldım. İlker ve Ecem. İlker esmer, güzel yüzlü bir çocuktu. Ecem ise kumralla sarı arasına sıkışıp kalmış uzun saçlarıyla hoş bir kızdı ve bu ikisi beraberdi. Uyumlu bir çift olduklarını söyleyebilirdim.

Yere, büyükçe bir şemsiyenin altına serilmiş örtüye oturduğumda Aras da hemen yanıma kuruldu. Neden bana bu kadar yakın olmakta ısrarcıydı bilmiyorum ama bu yakınlığı, tenimi karıncalandırıyordu ve ben bu histen nefret ediyordum. Bu hissi kaşıyarak derimden atmak istiyordum. Yine de kaşlarımı çatmamak ya da onu itip yuvarlamamak için bütün sabrımı kullandım. Şu ödül töreni saçmalığının bir an önce bitmesini istiyordum ki böylece denize girebileyim. Şu an karşımda duran maviliğe doğru koşmamak benim için oldukça acı vericiydi.

"Ne istediğine karar verdin mi?" diye sordu Berke, Cemre'ye.

Cemre gülümseyerek başını salladı. Biraz haylaz bir gülümsemeydi bu. "Evet, karar verdim," dedi. Kısa bir es verdikten sonra devam etti. "Aras'tan minik bir konser istiyorum. Ayrıca geri kalanınızın da benim için dans etmesini istiyorum."

Bir anda gruptan itiraz sesleri yükselmeye başladı ki haksız sayılmazlardı. Sahilin ortasında, bunca insanın arasında

dans etmek, aptal bir yaz dizisinden fırlamış gibi konser vermek falan saçma işlerdi. Fakat anladığım kadarıyla Cemre zaten bizi saçma bir duruma sokmaya çalışıyordu. Eh, bu açıdan baktığımızda ona hak veriyordum. Ben olsam çok daha saçma bir şey isterdim muhtemelen.

Arkadaşlarının itirazlarını gülümseyen, sakin bir yüzle dinledikten sonra çantasına uzandı. "Hadi bakalım, başlayın. Bir kamera bile getirdim bu güzel günü ölümsüzleştirmek için."

Herkes aynı anda ağlamaklı bir ses çıkarınca Cemre kıkırdadı. Arkadaşlarının acısından zevk aldığı belliydi. Belki de bu yerle alakalı bir şey vardı. Belki de burası aslında kocaman bir akıl hastanesiydi ve babam beni kandırarak buraya kapatmıştı. Olabilir miydi? Zaten beni bir yerlere kapatmaya pek hevesli olduğu düşünülürse neden olmasındı?

Bütün mızırdanmalara rağmen grup ayaklandı. Aras beni de beraberinde çekerek ayağa kalktı. Cemre'nin karşısına dizildik ve onun kamerayı açmasını bekledik. Ardından Aras'a, "Başlayabilirsin," dedi.

Aras derin bir nefes aldı. Yüzündeki isteksiz ifadeyi hiç silmeden, "Akdeniz akşamları," diye şarkıya girdiğinde herkesten bir yuhalama yükseldi. Hatta Berke biraz ileri gidip Aras'ı bir miktar darp etti ki marul kafanın bunu hak ettiği ortadaydı.

"Tamam, tamam," dedi Aras gülerek. "Ciddileşiyorum."

"Dans edilecek bir şeyler söyle," diye seslendi Cemre oturduğu yerden.

Aras kısa bir düşünme seansının ardından hafifçe boğazını temizledi. Cemre'nin kamerasına memnuniyetsiz bir bakış attıktan sonra, *"Bir tanem,"* diyerek hoş bir giriş yaptı. *"Seni görmeye görmeye görmeyi özledim. Çiğ tanem, seni boş yere üzmüşüm sonradan anladım."*

Güzel bir sesi vardı. Kendimi herkesten önce kendi söyleyeceği şarkıya kaptırıp saçma sapan hareketlerle dans etmeye başlamıştı. Neşeyle gülen Cemre'nin, "Siz de dans edin!" ikazıyla etrafımdaki diğer insanlar da Aras'a katıldığında beni şaşkın bir şekilde dikilmeye devam ediyordum. Her geçen saniye buranın bir akıl hastanesi olduğu fikrine daha çok inanıyordum doğrusu. Muhtemelen bir yerlerde ciddi kas çatışmalarla bizi izleyip ellerindeki defterlere not alan doktorlar vardı. Şu anki hareketlerimizi gördüklerinde başlarını uzuntüyle sallayıp birbirlerine umutsuz bakışlar attıklarını zihnimde canlandırabiliyordum.

Dehşetli bakışlarla Aras'ın söylediği şarkıda en kıvrak dans hareketlerini konuşturan ve saniyeler içinde bundan zevk almaya başlayan gruba baktım. Buradan ışınlanarak yok olmayı istediğim sırada dirseğimde bir dokunuş hissettim ve başımı çevirdiğimde Eray'ın koyu renk gözleriyle karşılaştım. "Sen de dans etmek zorundasın," dedi havalı bir hareketle iki yana sallanırken. Güzel insanlarda en saçma hareketlerin bile karizmatik görünmesine sinir oluyordum.

"Sesini çıkarmazsan kimse dans etmediğimi fark etmez," dedim ona düz bir sesle.

Eray bana sırıttı ve gruba dönüp, "Beyza dans etmiyor!" diye bağırdı. *Pislik herif.* Sonra daha alçak bir sesle ekledi. "Bundan kaytaramazsın. Herkes eşit derecede rezil olmak zorunda."

Bu, sanki bir savaş çağrısıymışçasına bütün grup çabucak etrafımı sardı ve bir anda kendimi dans etmeye çalışırken buldum. Öyle beceriksizce hareket ediyordum ki Eray bana acıyarak ellerini uzattı ve beni kendi etrafımda döndürerek hiç değilse mantıklı bir hareket yapmama vesile oldu.

Deliliğin bulaşıcı olduğunu söylerler. Buna inanmaya başlamıştım çünkü Aras'ın artık resmen bağırarak söylediği

şarkıda beceriksizce dans ederken, Berke önümde nedensizce oryantal hareketler sergilerken ve Eray benimle dans etmekte ısrarcıyken gülmemin başka bir açıklamasını bulamıyordum. Eray'ın yakışıklı bir adam oluşunun ve benimle doğrudan ilgilenişinin de bir payı olabilirdi belki bunda. Böyle adamların ilgili tavırlarına alışkın olduğumu söyleyip kimseyi kandıramazdım.

Eray'la dans etmeye fazla kaptırmış olmalıyım ki bir ara hızımı alamayıp fazla döndüm ve dönüşüm hiç beklemediğim bir yerde, Aras'ın göğsünde sonlandı. Hâlâ şarkısını söylemeye devam ederken ben bir anda ona çarpınca küçük bir duraklama yaşadı. Ama çabuk toparladı ve benim sendeleyişimi durdurmak için kollarını tutarken, *"Ya bu gece gel ya da bu gece gel,"* dedi. *"Ya bu gece gel ya da bu gece gel."*

Bunları gözlerime bakarak, yandan bir gülümsemeyle söylemesinin hiçbir manası yoktu. Sendelememi engelledikten sonra tutuşunu elime kaydırıp beni kendi etrafımda çevirmesinin, sonra elimi bırakmadan tekrar kendine çekmesinin, bunu yaparken çok eğleniyormuş gibi görünmesinin ve yeşil gözlerinin tatlı tatlı parlamasının bir manası yoktu. Benim ağzımın kuruması da tamamen bu sıcakta yaptığımız böyle saçma bir aktiviteden kaynaklanıyordu elbette.

Aras şarkının sonunu gözlerime bakarak getirdi. Ardından herkes onu alkışlarken sırıtarak bana yaklaşıp, "Çok kötü dans ediyorsun," dedi.

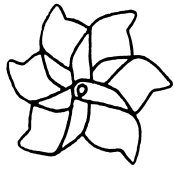
Hıhladım. "Sen de bir Tan Sağtürk değilsin."

Sözlerime küçük bir kahkahayla karşılık verdiği sırada Pelin'in sinir bozucu sesi araya girdi. "Bu işi hallettiysek, artık denize girebilir miyiz?"

Bir anda deniz fikriyle neşem yerine geldi. Bu kızdan böyle güzel bir cümle duyacağımı nereden bilebilirdim?

"Tamam," dedi Cemre. "Hadi şimdi gidip yüzelim."

Günün eğlenceli kısmı nihayet başlıyordu.

7

"Hadi şimdi gidip yüzelim."

Bu teklifin tekrarlanmasına ihtiyacım yoktu. Hızla şortumdan ve tişörtümden kurtuldum. Yüzüme, kollarıma ve omuzlarımın açıkta kalan kısmına güneş kremini neredeyse saniyeler içinde sürdüm. Bu sırada grubun geri kalanının aheste aheste hazırlanmasını hiç umursamıyordum çünkü onları beklemek gibi bir niyetim yoktu.

İşim bitince kuma batan çıplak ayaklarıma bakıp gülümsedim. Yazın başından beri heyecanımın bu kadar yükseldiği başka bir an olmamıştı sanırım. Bütün hevesimi kucağımda toplayıp yürümeye başladım. Fakat denize doğru ilerlediğim ve ona kavuşma anını dört gözle beklediğim sırada Aras Aybars tarafından yolum kesildi. *Şaşırdık mı*?

"Hey, hey, hey!" dedi bir anda önüme geçerek. Gereksiz bir coşkusu vardı. "Yüzme biliyorsun, değil mi?"

Onu geçiştirmek ve bir an önce kızgın kumlardan serin sulara atlayabilmek için hızlı hızlı başımı salladım. "Evet. Balık gibi yüzerim hem de."

Tekrar ileri atılmıştım ki beni bir kere daha durdurdu. "Güzel. Şimdi gerçeği söyle."

Gözlerimi devirme isteğime engel olamadım. Bu sabah beni bir palyaçoyla uyandırdığı yetmiyormuş gibi şimdi de denize kavuşmamı engelliyordu. Bazı sözlüklerde sinir bozucu kelimesinin karşılığı olarak bu adamın isminin yazdığına çok emindım ama ne yazık ki bunu kanıtlayamazdım. "Tamam, çok iyi bilmiyorum ama boğulmayacak kadar biliyorum. Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Gerçekten."

Kısık yeşil bakışları dürüstlüğümü tartar gibi yüzümde dolaştı. Ardından çok da ikna olmamış bir şekilde, "Gözüm üzerinde," diyerek beni serbest bıraktı ve ben de koşmaya başladım.

Suyun ayak parmaklarıma değdiği ilk an neredeyse şen çocuk kahkahaları savuracaktım. Denizin içinde ilerlerken her adımımda yükselen su, tenimin başka bir yerini serinletiyordu. İlk başta bir üşüme hissetmiştim elbette. Belime kadar suya girecek şekilde ilerlediğimde hafif bir titreme aldı beni. Suya daha çabuk alışmak için hızla kendimi boynuma kadar batırdım ve bu sırada beni bir anlığına titreten irkilmeye karşı koyamadım. Ama bir saniye sonra suya tamamen alışmış, denizin daha derin kısımlarına doğru ilerliyordum.

İlk birkaç kulacım biraz beceriksizceydi ama suda olmaya alışmak kolaydı. Tuzlu suyun içinde yer yer su yutarak, yer yer debelenerek ilerlerken keyfim yerindeydi. Bir an için babam yoktu, Aybarslar yoktu, tam bir karmaşaya dönmüş eğitim hayatım yoktu, canımı sıkan hiçbir şey yoktu. Sadece deniz, güneş ve ferahlık vardı. Suyun içinde neredeyse yüksüz, ağırlıksızdım. Bazen kulaç atmayı bırakıyor ve suyun üstünde öylece durarak bu halin keyfini sürüyordum. Tam bu sırada güneş yüzümü ısıtıyor ve beni neredeyse mayıştırıyordu.

[illegible] gözlerimi kapattım ve bu anın sonsuza dek sürmesini istedim. Sonsuza dek sürmesini ve beni [illegible] sürüklemesini. Bu hissin bütün hayatıma hâkim olmasını.

Tam o sırada yüzüme koca bir su kütlesi çarptı. Kalbimin ortasına atılan bir atom bombası gibiydi. Nefesim kesildi. Bu ani saldırı karşısında panikledim ve suyun üstünde kendimi denge kayboldu. Bir anda gözlerime kadar tüm su sevgi batınca telaşla debelenmeye başladım ve aynı anda Aras'ın tanıdık kahkahasını işittim. Tanıdık ve sinir bozucu kahkahasını.

Gözlerimi kırpıştırırken karşımda beliren beden de ona ait olmalı diye akıllı bir tahmin yürüttüm. Omuzlarına tutunarak çırpınışına son verdiğimde ve nihayet dengeme kavuşup su yutmadan nefes alabildiğimde onun gülmeye devam ettiği, benimse kaşlarımı çattığım bir an yaşadık. Sonra ben ellerimi ondan çektim ve aramızdaki su kütlesine sertçe vurarak onun üstüne su sıçrattım. Fakat elbette o hazırlıklıydı ve muhtemelen benden katbekat daha iyi bir yüzücüydü. O yüzden sıçrattığım su sadece biraz geri kaçmasına sebep oldu, o kadar.

"Neden benimle uğraşıyorsun?" diye sorarken yüzüme yapışmış saçlarımı elimle geri ittim.

Aras gülmeye devam ediyordu ki bence ortada bu kadar komik olan hiçbir şey yoktu. Islanınca düzleşmiş ve düzleştiği için de uzamış saçlarının bir parçası yüzünün kenarını süslüyordu. Kısık gözleriyle bana bakarken bir kere daha su sıçrattı ama bu defa yüzüme ancak birkaç damla ulaşmıştı. "Sen neden benimle uğraşıyorsun?"

"Ben zebaniyim," dedim. "Unuttun mu? Benim işim bu."

Tek kaşını oyunbaz bir edayla yukarı kavislendirdi. "Suyun içinde öylece süzülürken hiç de zebaniye benzemiyorsun."

Işın aslı, o da beyaz teni, yeşil gözleri ve güzel suratıyla denizin ortasında dururken sınır bozucu birine benzemiyordu. Daha çok bir mayo markası için reklam çekimlerine gelmiş gibi görünüyordu. Birazdan saçlarını ağır çekimde iki yana sallayacak, ardından yüzüne düşen tutamları tek eliyle geriye atarken kameraya karizmatik bir bakış atacakmış gibi... *Bunu hayal etme. Bunu hayal etme. Bunu hayal etme.*

"Görünüşe aldanmamak lazım," derken huşu içinde gülümsedim. "Bana bir meleğin suratı bahşedilmiş."

Aras hiç beklemediğim bir şekilde, "Evet," deyince bir an kalbim tekledi ama cümlenin devamı bu heyecanı çabucak söndürdü. "Çok yazık olmuş sahiden."

Hıhladım. Fiziğimle değil, iç güzelliğimle gündeme gelmek isterdim. *Beni incittin Aras.*

"Sensin yazık olmuş," gibi manasız bir homurtuyla onu arkamda bırakıp tekrar denize dalmaya niyetliydim ki beni durdurdu. Yine. Artık sıkmaya başlamıştı. "Bu sefer ne var?"

"İstersen sana yüzmeyi öğretebilirim," dedi suratıma dümdüz bir ifadeyle bakarak. Bir soru sormuyor da bir iyilik bahşediyormuş gibi görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum ve burnumu gururla kaldırarak, "Ben yüzebiliyorum," dedim.

Aras bu defa iki kaşını birden, tereddütle yukarı kaldırdı. "Sen yüzmüyorsun Beyza. Sen daha çok çırpınıyorsun ve suyun üstünde kalmayı yüzmek zannediyorsun." Sonra derin nefesle göğsünü şişirmeden hemen önce, "Öyle yüzülmez," dedi. "Böyle yüzülür."

Bir anda ileri atılıp hızlı kulaçlarla balık gibi yüzerek birkaç metre ilerledi ve aynı hızla geri döndü. Tam önümde durup suyun içinde doğrulduğunda o kadar... O kadar karizmatik bir geri zekâlıydı ki ağlamak istedim. Ya da onu boğmak. Evet, onu boğmak kesinlikle çok daha iyi hissettirirdi.

[illegible] ak bir şey söylemeye [illegible]
[illegible] ve hızla bastırılan o [illegible]
[illegible] ne olduğunu asla öğrenemed[illegible]
[illegible]kip "Sen bilirsin," demeyi tercih et[illegible]
[illegible]ıkta bakıyıdı. Ben bilirdim ve bildiğim [illegible]
[illegible] veya çırpınarak. Aras'tan uzaklaştım. D[illegible]
[illegible]sından sıkıntı ve stresi alıp götürme özelliklen ol[illegible]
[illegible]ıkı neşeyle kavuşmam ve tekrar denizin keyfini [illegible]
[illegible] başlamam uzun sürmedi. Saatler boyu suda kaldı[illegible]
Arada sırada Aras'la uzaktan uzağa bakışsak da onun ya [illegible]
başka birinin yanına hiç yaklaşmadım. Bir ara epey kötü [illegible]
[illegible]yle şarkı söyleyerek su balesi yapmaya çalışan Cemre'y[illegible]
[illegible]ierken eğlenmediğimi söyleyemem ama her şeye rağme[illegible]
tek başıma suda *çırpınmak* benim için daha keyifliydi. Ayn[illegible]
ca Pelin bana sanki benden tiksiniyormuş gibi bakıyordu k[illegible]
bu da asla yüz göz olmak istemediğim bir muamele olarak[illegible]
gruba yaklaşmamı hepten engelliyordu.

Ecem bana seslenip bir şeyler yemek için beni kıyıya çağırana dek epey güzel zaman geçirdim doğrusu. Ancak acıktığımı itiraf etmek zorundaydım. Hatta o kadar acıkmıştım ki kıyıya doğru yüzmeye başlamak için Ecem'in cümlesini bitirmesini bile beklemedim.

Sudan çıkıp onların yanına doğru ilerledim ve hemen yanımda getirdiğim havluma sarıldım. Havluyu omuzlarıma alıp örtüye oturduğumda Aras yine tam yanımdaydı. Ama bu defa onu suçlayamazdım çünkü benden önce gelip oturmuştu ve benim de onun ya da Pelin'in yanına oturmak arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Hiç değilse yakışıklı olanı seçtiğim için beni suçlayamazdınız.

Berke'nin ondan umduğumdan daha düzenli bir şekilde tuttuğu küçük sofraya baktım. Menüde üzüm, şeftali, elma, kavun ve ev yapımı pofuduk poğaçalar vardı. Öyle açtım ki uzanıp bir poğaça kaparken az kalsın inleyecektim. Bu arada grubun sahil hakkındaki muhabbetine kulak kabarttım. İliker birkaç küçük çocuğun yüzerken ona sataştığından bahsedip abartılı ifadeleriyle herkesi güldürdü. Sonra konu plajın fazla dolu olmasına geldi.

"Plaj kalabalıklaşınca yosunlar kalkmaya başladı," derken yüzünü buruşturdu Cemre. "Keşke buraya gelmek yerine lima..."

Cümlesi Pelin'in elini uzatıp onu durdurmasıyla kesildi. "Canım," dedi Pelin yüzünde samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Biliyorsun, orayı bizim grubumuz dışında kimseyle paylaşmıyoruz." Ardından bana döndü. Yüzünde kibar bir ifade vardı ama ne yazık ki altındaki çirkefliği örtemiyordu. "Sakın alınma Beyzacığım. Keşfettiğimiz güzel bir yer ve herkes öğrenirse tıpkı buralar gibi mahvolacak. Birbirimize kimseye söylemeyeceğimize dair söz verdik. Sana özel bir durum değil yani."

Ona düz, uzun bir bakış attım ve tamamen ifadesiz bir yüzle, "İnan bana hiç alınmadım," dedim. "Pelinciğim." Nasılsa buralarda fazla kalmayı planlamıyordum. Pelin'i içeren bir grubun *gizli* mekânlarını öğrenmek için bir gram bile hevesim yoktu.

Berke hemen atılarak sahilde beğendiği ve bakışıp durduğu bir kızı anlatamaya koyuldu ve ustaca konuyu değiştirdi. İşime gelmişti çünkü Pelin'le didişmek yerine karnımı doyurmayı tercih ediyordum. Grubun muhabbeti arka plandaki bir ses kalabalığıydı benim için. Arada sırada bana laf atan olursa cevap veriyor, onun dışında genel olarak ağzıma üzüm atmakla meşgul oluyordum.

Yemek işi bittikten sonra hemen denize dönmenin akıl ca olmadığını bildiğim için biraz kıyıda kalıp güneşlenmeye karar verdim. Bu sırada grubun çoğunluğu sahilde eğlenmekle meşguldü. Berke anladığım kadarıyla Eray'ı kuma gömmeye çalışırken Aras ve Cemre bir deniz topuyla saçma bir voleybol oyunu oynuyorlardı. Ecem ve İlker de bende epey uzakta baş başa sohbet ediyorlardı. Pelin'in de gözden kaybolduğunu, ne bileyim bir kara deliğe girip evrenin öbür ucuna gittiğini falan ummuştum ama ne yazık ki yanılmıştım. Çok geçmeden benim uzandığım yerin biraz ötesinde oturdu.

Onu görmezden gelmeyi denedim. Gerçekten. Bütün gücümle varlığını reddetmeye, kendimi orada olmadığına ve bana dik dik bakmadığına inandırmaya çalıştım ama memnuniyetsiz suratındaki rahatsız edici bakışları sık sık beni bulurken bunu yapmak çok zordu. İşin tuhafı neydi biliyor musunuz? Bu tavrı Aybars ailesindeki bir fertten görebilmek için canıma dişime takmışken onlar tarafından –sebebini yalnızca Allah bilir– hâlâ hoş karşılanıyordum. Oysa bu kıza hiçbir şey yapmadığım halde kendimden nefret ettirmeyi başarmış gibiydim.

En sonunda dayanamayıp ona döndüm. "Bir sorun mu var?" diye sorduğumda Pelin bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Seni çözdüm, biliyor musun?" derken sesi yumuşak bir tondaydı ama ileri atılıp saçını başını yolma arzusu uyandırıyordu bende.

Ne saçmalayacağını merak ederek iç çektim. "Çözdün demek. Nasıl başardın bunu?"

Omuz silkip, "Çok zor olmadı," derken neredeyse bir melek gibi görünüyordu. "İlgi açlığını anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Aras babanla aranızda sorunlar olduğundan bahsetti. Bu tavırlarınla bu bilgiyi birleştirmek çok basit.

Babasından istediği ilgiyi alamayan şımarık bir kızsın sadece. İlgiyi üzerinde toplamak için ne yapacağını şaşırıyorsun. Sen de haklısın elbette. Yaşadıkların zor şeyler olmalı. Seni hiç suçlamıyorum."

Zırvaladıklarını dinlerken, ki onu ciddiye almayı daha ilk cümlesinde bırakmıştım, yüzümde küçük bir gülümsemeyle Pelin'in tam yanında duran küçük şeye bakıyordum. Aklımda parlayan fikir oldukça hoştu. Uzandığım yerden doğrulup oturur pozisyona geçtim. Böyle yaptığımda Pelin'le aramızdaki mesafe de kapandı. "Bunlar..." dedim onu oyalamak için. "Gerçekten öyle doğru tespitler ki Pelin, eğer bu zamana kadar düşünmediysen derhal psikoloji alanında ihtisas yapmanı öneririm. Geleceğin Freud'u bile olabilirsin." *Geleceğin ancak Freud'u olabilirsin*, diye içimden düzelttim.

Alayla söylediğim sözlere iç çekerek karşılık verdi. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," gibi samimiyetten uzak bir cümle kurduğu sırada kumların arasındaki küçük yengeci iki parmağımın arasına aldığımı fark etmedi.

Ona bu defa geniş bir gülümseme sundum. Ardından kesin bir sesle, "Senin yardımına ihtiyacım yok," dedikten sonra hızlıca uzanıp mayosunun bir askısını çektim ve elimdeki yengeci mayosundan içeri bırakıverdim. "Sen kendine yardım et."

Önce nefesi kesildi. Ardından dudaklarından beklediğim o tiz çığlık koptu. Onun bu haline kıkırdarken oturduğum yerden kalktım ve plaj çantamı alıp duşlara yöneldim. Pelin insanları başına toplarken buradan gitmek için hazırlanmak en iyi seçenekti. Onun attığı çığlıklar eşliğinde âdeta sekerek ilerledim ve boş bir duşa girip üzerimdeki kumları akıttım. Mayomu çıkarıp kıyafetlerimi giydikten sonra duşun kapısını açar açmaz Aras Aybars'ın çatık kaşlarıyla karşılaştım.

"İnsanların içine yengeç atamazsın," dedi bana sert bir sesle.

Ona Pelin'i bir insan olarak değerlendirmediğimi açıklamak istedim. Kendisini daha ziyade insana rahatsızlık veren bir haşerat olarak görüyordum ama sonra bunu uzun uzun anlatacak kadar keyifli olmadığımı fark edip yalnızca "Sana ne," demekle yetindim. Kelime israfına lüzum yoktu.

"Sana ne mi? Daha fazla çocuklaşabilir misin, merak ediyorum gerçekten."

Bu tartışmayı uzatmaya niyetim yoktu. Oradan ayrılmak için ileri doğru bir adım attım ama Aras hemen karşıma dikildi. Başını kaldırıp çatık kaşlarımla ona baktığımda onun da en az benim kadar huysuz göründüğünü fark ettim. Bir açıklama bekler gibi bir hali vardı.

"Bir dahaki sefere," dedim buz gibi bir sesle. "Arkadaşlarına benim ilgi açlığımdan ya da babamla aramızdaki problemlerden bahsederken bir zebani olduğumu söylemeyi de unutma, olur mu? Sonra hazırlıksız yakalanıp çığlıklar atıyorlar."

Sözlerimin onu beklemediği bir yerden vurduğu ve şaşkınlığını ortadaydı. Ani şaşkınlığından faydalanıp tekrar ileri doğru bir hamle yaptım ve Aras'ın koluna çarparak yanından geçtim. Hızlı adımlarla ilerlerken tam beklediğim gibi bana yetişti. Kolumu kavrayıp durdurduğunda ona yumruk atarsam elimin ne kadar acıyacağını hesaplıyordum. Eğer ona mor bir göz verebileceksem belli miktarda acıya katlanmam mümkündü.

"Ben kimseye senin ilgi açlığından falan bahsetmedim," derken yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Yemin ederim. Ömrüm boyunca böyle bir cümle bile kurmadım."

Kolumu çekip onun tutuşundan kurtardım. "Pelin'e babamla aramızın bozuk olduğu bilgisi gökyüzünden mi indi yani?"

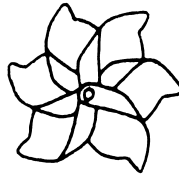
Aras'ın yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. Başka bir şey

söylemesine gerek yoktu. Yine de gözlerimin içine bakarak, "Sen daha buraya gelmeden önceydi," diye açıklamasını dinledim. "Senin geleceğinden bahsederken kim olduğunu sordular ve ben de babamdan öğrendiklerimi aktardım. Laf arasında söylenmiş bir şeydi. Kötü bir niyetim yoktu, inan bana."

Sözleri samimi gelse de içimdeki katılığı yumuşatmaktan çok uzaktı. Yüz ifademde yaprak kımıldamadı. "Umursadığımdan değil," dedim. "İstediğin insana istediğin şeyi söyleyebilirsin. Sadece diyorum ya, onları uyar ki damarıma basmadan önce iki defa düşünsünler."

Sonra Aras'ı arkamda bırakıp tekrar ilerlemeye başladım. Beni bir daha durdurmayacağını biliyordum çünkü söyleyecek bir şeyi kalmadığı belliydi. Hızlı adımlarla bisikletleri bıraktığımız yere ilerlerken midemdeki tuhaf hissi ve boğazımdaki sert yumruyu görmezden gelmeye çalışıyordum. Bunların önemsenmediğinde, üstünde durulmadığında kendiliğinden kaybolan şeyler olduğunu bilecek kadar tecrübem vardı. Fakat denize bu kadar erken veda etmek zorunda kaldığım için kalbimin kırıldığını inkâr edecek değildim. Henüz tuzlu suda çırpınmaya doyamamıştım.

Bu zamana kadar bütün kalp kırıklıklarıma yaptığım gibi bunu da yuttum. Üzülüp surat asmanın hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordum. Bunun yerine bisiklete atladım. Önce ağır ağır ilerledim, ardından hızlandım. Hızlandıkça yüzüme çarpan rüzgâr beni kendime getirdi. Eve doğru ilerlerken bu yerden kurtulmak için biraz daha acele etmem gerektiğine karar verdim. Bu zamana kadar Aybars ailesine oldukça nazik davranmıştım ama artık bu işi bitirmenin vakti gelmişti. Kendimi ateşe vermem gerekse bile birkaç gün içinde buradan kurtulmalıydım. Zira geç kalırsam buranın, bu insanların bana istemediğim şeyler yapacağını hissediyordum.

8

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Bunun beni çok mutlu ettiğini söyleyemezdim ama bir amaca hizmet ettiğinizde çektiğiniz acılara katlanmak daha kolay oluyordu. Bir fare sessizliğindeki adımlarımla Irmak'ın şarja takılı telefonuna uzandım. Şarjdan çıkarıp elime aldığımda başta biraz garipsesem bile günlerdir Irmak'ı izlediğim için ne yapacağımı bilerek telefonun şifresini girdim. Bu şifreyi öğrenebildiğim için şanslıydım çünkü iş parmak izi tanımaya kalsa çocukken Scooby-Doo filminden öğrendiğim burun bandı hilesini uygulamam çok fazla zamanımı alacaktı ki onun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Sonuçta yalnızca bir çizgi filmdi.

Telefonu açtıktan sonra ilk iş olarak kamera uygulamasına girip Irmak'ın birkaç pozunu çektim. Ardından sürekli kullandığı şu meşhur sohbet uygulamasını açtım. Ne kadar çok insanla yazıştığını görmek kaşlarımın hayretle yukarı kalkmasına sebep olurken içten içe bu sosyalliğini takdir ettim ve hemen sonra ilk sohbetten başlayarak konuştuğu herkese biraz önce çektiğim fotoğrafları ve telefonundaki ekran

görüntüleri klasörüne kaydedilmiş konuşmaları rastgele yoklamaya başladım. Herkesi adı ve soyadıyla kaydettiği için bu insanların onun hayatındaki yerlerine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama gönderirken üstünkörü şahit olduğum konuşmaların bazılarının canını sıkacağından oldukça emindim.

Bir gözüm Irmak'ta, onun uyanıp uyanmadığını kontrol ediyor, diğer gözüm telefondan alabileceğim bütün bilgileri almak için ekranda dolaşıyordu. Fakat çok fazla bir şey anlayamıyordum çünkü Irmak'ın telefonu kara delik gibiydi. Etrafındaki her şeyi içine çekmişti ve tam bir kaos ortamı hakimdi. Galerisinde yakışıklı çocuk fotoğrafları, pijamalı ve maskeli kızların fotoğrafları, mağaza kabininde çekilmiş ayna fotoğrafları, ayrıca inanılmaz oranda yavru kedi fotoğrafları vardı. Şaşırtıcı bir manzaraydı ama işime yarar bir şey görememiştim. Mesela hiç *"herkesten gizleyerek buraya bir ceset gömdüm"* fotoğrafı ya da *"işte planladığım büyük banka soygunu"* fotoğrafı yoktu. Oysa Irmak'tan bunları beklerdim.

Onun yatakta döndüğünü görünce panikleyip hemen telefonu yeniden şarja taktım ve kıyamet kopmadan önce duş alabilmek için banyoya koşturdum. Duşum kısa sürdü, odaya gitmeden banyoda giyindim. Ardından parmak ucumda yürüyerek alt kata indim. Buzdolabını açıp biraz domates ve peynirle kendime hızlıca bir sandviç hazırladım çünkü içimden bir ses kahvaltıya kalamayacağımı söylüyordu. Aç bilaç bir halde yola çıkmayı da hiç sevmezdim.

Sandviçimi alıp salona geçtim. Sonra da mutfaktakilerin beni göremeyeceği bir pozisyon ayarlayıp arkama yaslandım ve karnımı doyurmaya koyuldum. Saatin henüz çok erken olduğunu ve evdekilerin en az bir saat daha uyanmayacağını fark ettiğimdeyse kendime son bir kıyak geçip televizyondan çizgi film kanalını açtım.

Kahvemi doyurduğum ve keyifle çizgi film izlediğim sakin sonbahar sonunda yukarıdan tıkırtılar gelmeye başladı. İlk önce sesleri yadırgadığımı duydum ama kafamı kaldırıp kaynaklarına bakmadım. Kahve makinesinin çalıştığını ya da gelenin Damla ya da Meriç olduğunu düşündüm.

Çok geçmeden biri daha aşağı indi. "Günaydın sevgili kızım" diyen tanıdık sesi duyunca mutfaktakilerin Damla ve Meriç olduğuna emin oldum. Irmak hâlâ uyanmamıştı.

Meriç ve Damla mutfakta sessizce kahvaltı hazırlarken koyuldukları sırada merdivenlerden gürültüyle birinin daha indiğini duydum. Kalbim bir an heyecanla kasıldı. Sonra Aras'ın uykulu bir sesle, "Günaydın millet," dediğini işittim. Eğer kendisine hâlâ bir parça öfkeli olmasaydım bu ses beni etkileyebilirdi. *Gitsin Pelin haşeresini etkilesin.*

Meriç oğluna, "Günaydın," dedikten sonra ekmekleri doğramasını söyledi. İşte, Irmak'ın beklenen çığlığı da tam bu anda duyuldu. Tiz, keskin ve insanı telaşa düşüren bu çığlıktı. Mutfaktakilerin apar topar merdivenlere yöneldiğini duydum ama onların yukarı çıkmasına fırsat kalmadan Irmak uçarcasına aşağı indi.

"Nerede o şeytan?"

"Kızım ne oldu? Aklımı çıkardın," diyen Damla'nın sorusu Irmak'ın öfkeli sesine karışıp kayboldu.

"O aptal zebani nerede? Geberteceğim onu."

Dişlerini sıkarak, saf bir nefretle kurduğu bu cümle keyifle sırıtmama sebep oldu. *Nihayet.* Nihayet Aybarslardan birini çıldırtmayı başarmıştım. Bir zafer duygusu damarlarıma ağır ağır yayılmaya başladı. Fakat bu güzel an çok uzun sürmedi çünkü Irmak bir hışımla salona daldı ve öfkeden deliye dönmüş bakışları beni buldu.

"Sen!" dedi üzerime atılmadan hemen önce. "Sen bittin kızım."

O ilem atıldığı anda ben ayağa fırladım. Kaçışımı tam olarak planladığım gibi mutfağa açılan o delikten atlayarak yaptım. Buradan dosdoğru bahçeye koşarak can sağlığımı güvence altına almayı planlamıştım ama hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Irmak da benim peşimden o delikten atlarken tam bahçe kapısında Aras'a yakalandım.

"Tut onu!" diye bağırdı Irmak göğsüne sertçe tosladığım adama. "Tut, sakın bırakma!"

Aras bir an ablasına, sonrasında bana baktı. Ne yapacağını bilemediği ortadaydı. Onu geçip bahçeye dalmaya niyetlendim ama ne yazık ki son anda ablasını dinlemeye karar verdi ve tek kolunu omuzlarımın etrafına dolayarak beni durdurdu.

Tiz bir sesle, "Bırak beni!" diye bağırdım çünkü Irmak'ın bana ulaşmasına yalnızca birkaç adım kalmıştı.

Neyse ki o bana yetişemeden Meriç araya girdi ve tıpkı Aras'ın beni tuttuğu gibi kızını tutup benden uzaklaştırdı. "Hey! Ne oluyor burada?" Kızını geri çekip omuzlarından tutarak durdurdu. "Irmak," dedi sert bir sesle. "Sakinleş."

Irmak'ın sakinleşmek gibi bir niyeti yoktu. *Çok şükür.* Alev saçan gözlerini benden ayırmıyordu. "Sakinleşmeyeceğim," diye tısladı. "Şu zebaninin boynuzlarını koparmadan sakinleşemem. O kellesini vücudundan ayırmadan sakinleşemem! Sen var ya..." Bir elinin işaret parmağını tehditkârca yüzüme doğru salladı. "Sen mahvoldun kızım. Bittin sen."

İşte bu sırada Damla araya girdi ve Aras'a, "Sen Beyza'yı bahçeye çıkar," dedi. Ardından kızına döndü. "Senin de bir elini yüzünü yıkayalım, gel buraya."

Aras annesinin talimatını ikiletmedi ve beni hızla bahçeye çekip aradaki kapıyı kapattı. Sanki biraz önce ölüm tehditleri alan ben değilmişim gibi acelesiz adımlarla bah-

yedeki masaya ilerledim ve sandalyeme kurulup arkama yaslandım. Aras'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kafa dönüp ondan yana bakmak gibi bir niyetim yoktu. O, tam karşıma oturduğunda bile gözlerim ona değmedi.

Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından, "En sonunda kadaşı için yaptığı doğum günü pastasının yarısını yediğinde de bu kadar çıldırmıştı," dedi mavi kafa. "Sen ne yaptın da bu hale geldi?"

Ona bakmadan omuz silktim. "Biraz telefonunu karıştırdım sadece." Sesimden yine masumiyet pınarları fışkırıyordu. "Bu kadar delireceğini nereden bilebilirdim?"

Aras'ın güldüğünü işitince kendime daha fazla hâkim olamayıp şöyle bir göz ucuyla ona baktım. Neredeyse eğlenmiş görünüyordu ki bu biraz hoşuma gitmişti.

"Seni öldürmek konusunda ciddi olmalı," derken kaşlarını yukarı kaldırdı ve çehresi sevimli bir ifadeye büründü. Kıvırcık saçları darmadağınıktı. Bu halleri yüzündeki sevimliliği daha çok vurguluyordu ve ben elime bir tarak alıp o bukleler düzleşene kadar saçlarını taramak istiyordum. Ya da tek tek yolmak.

"Evet, sanırım ciddi," diye mırıldandım varla yok arası bir sesle ve tekrar önüme döndüm. Zaten bundan yaklaşık bir dakika sonra bahçe kapısı açıldı ve Aybars ailesinin geri kalanı yanımıza geldi.

Irmak artık bağırıp çağırmıyor ya da bana saldırmıyordu ama bakışları ölümcül alevini korumaktaydı. Ayrıca Meriç ve Damla'nın da kaşları çatıktı ki istediğim şey tam olarak buydu. Bugün bu evden gidiyordum. Kesinlikle.

Meriç derince bir iç çekti. "Yaptığın şey..."

"Seni öldüreceğim," diye o cümlesinin daha başındayken araya girdi Irmak. Sesi sanki bugün havanın güzel olduğunu söylüyormuş gibi sıradan çıkıyordu. *Sana güvenebileceğimi biliyordum Irmak, teşekkür ederim.*

Damla kızını, "Irmak!" diyerek ikaz etti. "Kimse kimseyi öldürmüyor."

"Yaptığın şey," dedi tekrar Meriç. Bu defa sesi öncekinden daha sertti ve hem Irmak hem de benim için bir uyarı niteliğindeydi. "Sınırı aştı. Bu yüzden..."

Bu defa Meriç'in lafını kesen ben oldum. Sandalyemi itip ayağa kalktım ve "Hiç zahmet etmeyin," dedim. "Nefesinizi tüketmeyin. Ben eşyalarımı topladım bile. İnanın, sizinle tanışmak çok güzeldi. Asla unutmayacağım bir on gün oldu. Her şey için çok teşekkürler."

Gitmek için attığım adım Meriç'in, "Beyza," diye seslenmesiyle kesildi. "Yerine otur lütfen."

Oflayarak kendimi tekrar sandalyeye bıraktım. Sanırım gitmeden önce biraz azar işitmem gerekiyordu.

Yerime oturduğumda kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra Meriç bana dönüp, "Bu sefer ciddi bir cezayı hak ettin," dedi.

"Bana ceza vermekle uğraşmayın," derken sesim yalvarmaya çok yakın bir tonda çıktı dudaklarımdan. "Ben sizin sorununuz değilim. Cezayı babam verir. Gerçekten."

Meriç sıkıntıyla iç çekip bir kere daha, "Beyza," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Aslına bakarsan cezanın büyük bir kısmı da bu zaten. Burada kalmak."

Dişlerimi sıktım. Moralimin bozulduğunu, hatta neredeyse üzüldüğümü karşımdaki adama belli etmemek için derin bir nefes aldım ve bu nefesin titreyişinin fark edilmediğini umdum. "Kusura bakmayın ama hayati tehlikemin söz konusu olduğu bir odada kalmayacağım."

Irmak abartılı bir baş sallamayla hepimizin dikkatini çekti. "Hayati tehlike konusunda çok haklı."

Meriç sabır diler gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra, "O zaman cezana karar veril-

[illegible] dedi bana. "Madem Irmak'la birlikte yaşayamıyoruz, [illegible] ve ortak kullandığımız küçük odayı temizle. Kendin için bir oda hazırlayacaksın."

Ona sanki İbranice konuşuyormuş, bu dünyadan olmayan şeylerden bahsediyormuş ya da tuhaf bir büyü fısıldıyormuş gibi dehşetle karışık bir şaşkınlıkla baktım. Hem bu evde kalacağımı hem de burada kalmak için çaba harcayacağımı mı söylüyordu yoksa yanlış mı duyuyordum?

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Böyle bir şey yapmayacağım."

Sanki umurumda değilmiş gibi omuz silkti. "O zaman sokakta yatıyorsun ve ben banka kartına el koyuyorum."

Boğazıma kadar yükselen çığlığı bastırmak benim için hayli güç oldu. Burnumdan hızlı bir nefes verip oturduğum yerden kalktım ve daha fazla dayanamayacağım bu ortamı acele adımlarla terk ettim. Tekrar eve girdiğimde artık bu evin içinde de gidebileceğim bir yerin olmadığını farketmiştim. Irmak'la paylaştığımız odayı kendi ellerimle bir mayın tarlasına çevirmiştim ve salonda oturmak gibi bir seçeneğim yoktu. Bu yüzden koşar adımlarla üst kata çıktım, çantamı kaptım, ardından hiç beklemeden evden ayrıldım.

Adımlarım sanki yeri döver gibiydi. Ne kadar hızlı yürüdüğümün farkına ise ancak nefesim kesildiğinde ve soluklanmak için bir yerde durmam gerektiğinde vardım. Öfke, başarısızlık hissi, bastırılmış kalp kırıklıkları ve neye olduğunu dahi bilmediğim bir özlem duygusu içimi kara bulutlarla kaplarken aklımdaki tek düşünce buradan gitmem gerektiğiydi. Buradan gitmek için de önce babamın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Gözüme çarpan ilk büfeye ilerleyip telefonu kullanıp kullanamayacağımı sordum. Adam sabit hattını iptal ettirdiğini ama istersem cep telefonunu kullanabileceğimi söyleyerek

Kasa telefonunu uzattı. Gergin bir gülümsemeyle teşekkür ettim, ardından oradan çok uzaklaşmadan özel bir konuşma yapabileceğim bir mesafeye geçtim. Babamın numarasını tuşlayıp aradıktan sonra açılması için birkaç dakika beklemem gerekti.

"Alo?"

Babamın tanıdık sesini duymak içimde minik de olsa bir rahatlamaya sebep oldu. "Neredesin?" diye sordum hemen. Onun yanına gidebilmem için önce nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Beyza? Sen misin?"

"Evet," dedim sabırsızca. "Neredesin? Yanına döneceğim."

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Ardından babam, "Yine ne yaptın?" diye sordu. "Meriç oralarda mı? Telefonu ona verir misin?"

Böyle anlarda ağlama kabiliyetimin olmayışına çok seviniyordum çünkü şu an ağlayabilsem kesin ağlardım ve işler hepten sarpa sarardı. "Hayır, Meriç yanımda değil ve ben onun yanında bir dakika daha kalmayacağım. Eğer nerede olduğunu söylemezsen rastgele ilk otobüse atlayacağım."

"Böyle bir şey yaparsan bir dakika bile düşünmeden bütün kartlarını iptal ettirir, ardından polise kaybolduğunu söylerim." Babam bunu söylemek için durup düşünmemişti bile. Muhtemelen bir gün kaçma ihtimalime karşı yedek planı falandı. "Ve seni bana geri getirdiklerinde de ömür boyu oda cezasına çarptırırım."

Dudaklarımdan öfkeli bir ses koptu. "Burada olmak istemiyorum," dedim kim bilir kaçıncı kez. "Bunun hiçbir önemi yok mu?"

Babam keskin bir şekilde, "Yok," dedi. "Şu an ne yapıyorsun bilmiyorum ama şimdi telefonu kapatıp Meriç'i ara-

yacağını. Eğer boşuna pideçek şeyler söylemezse çok boğuşacağız."

Sanki daha kötü boğuşabilirmişiz gibi. O kapatmadan önce telefonu kapattım ve sakinleşmek için birkaç defa nefes aldıktan sonra bilfeye geri dönüp telefonu sahibine verdim. Sonrasında ise yürümeye devam etmekten başka şansım yoktu. Oturacak boş bir bank bulana kadar yürüdüm ve en nihayetinde bir tanesine çöküp yüzümü denize dönüp gümde omuzlarım çöktü.

Belki de üç milyonuncu kez kaçma, kendi hayatımı kazanmak için çalışmaya başlama ve babamdan tamamen kurtulma planları yapmaya başladım. Bu tarz meselelerde plan yapmak çok kolaydı. Yani gidip kendime bir iş bulamaz mıydım? Tek başıma kendimi hem geçindirip hem okutamaz mıydım? Bir göz odada yaşayamaz mıydım? Teoride olarak her birini yapabilirdim. Pratikte ise üç kez iş başvurusunda bulunmuş ve üç kez reddedilmiştim.

Zaten babam yakamdan düşmezdi. Filmlerdeki kötü babalar gibiydi biraz. Bir iş bulsam bile patronuma rüşvet verip beni kovdururdu. Ya da kendime kalacak bir yer bulsam gelir, orayı satın alırdı. En sonunda tamamen ona muhtaç bir hale düşmemi izler, ona geri döndüğümdeyse beni tamamen onun kontrolünde olacağım şekilde bir başkasının kapısına bırakmaya çalışırdı.

Üzüntüyle inlemek üzere olduğum sırada birinin gelip yanıma oturduğunu fark ettim. Göz ucuyla gelenin kim olduğuna baktığımda neredeyse ağlayacaktım. Aras Aybars üzerinde beyaz bir tişört ve açık renk bir kot pantolonla tam yanımda oturuyordu. Ona baktığım kısa saniye içerisinde saçlarını biraz taradığını fark ettim. Bukleleri daha düzgün duruyordu ve bunun hoşuma gitmesi, iğrenç bir günün üzerine sıkılan limon gibiydi.

Onunla konuşmak istemiyordum. Bu yüzden çantamdan müzik çalarımı çıkarttım ve kulaklıkları kulağıma taktım. Bunun onu durdurmasını, yanımda oturmaya devam etse bile en azından konuşmamasını umdum ama umduğum ne gerçek olmuştu ki? Daha kulaklığı takalı bir dakika geçmeden bir Aras uzanıp birini çıkardı ve benim çatık kaşlı bakışlarım eşliğinde kendi kulağına taktı. Şarkı falan çalmıyordu fakat bozuntuya vermedi. Sanki güzel bir şey dinliyormuş gibi ağır ağır başını sallayıp dudaklarını büzdü.

Bana dönüp, "İyi şarkı," dediğinde gülmekle ağlamak arası bir ses çıkardım.

"Sizden kurtulmanın bir yolu yok mu?" Sorum farazi değildi. Gerçekten cevabını merak ediyordum.

Aras küçük bir gülümsemeyle, "Şanslı birisi olmalı," dedi.

Öyle manasız bir cümleydi ki ceplerimi karıştırsam da verecek bir tepki bulamadım. "Ne?"

"Böyle büyük bir çabayla yanına dönmeye çalıştığın kişi diyorum," diye açıkladı Aras. "Yani herkese tek tek işkence etmeyi göze aldığına göre senin için çok önemli birisi olmalı."

Gözlerimi aptal aptal kırpıştırmam yeterli cevap sayılsa bile anlamama ihtimaline karşı "Yanına dönmeye çalıştığım birisi yok," dedim. *Gitmeye çalıştığım belli bir yer de yok. Ne yapmaya çalıştığımı sakın sorma, ben de daha konuya tam olarak hâkim değilim.*

Aras sanki kötü bir haber almış gibi yüzünü buruşturdu. "Ah," deyip elini kalbine götürdüğünde kalemle çizilmiş gibi düzgün ve güzel görünüyordu. "Demek bütün bu çabalarının sebebi yalnızca bizden ölesiye nefret etmiş olman."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aynen öyle." Onlardan nefret ettiğim falan yoktu ama bunu yüzlerine karşı söylemeyi planlamıyordum.

"Çok üzücü gerçekten." Yüzünü denize doğru çe
Arkasına yaslandı ve dirseklerini bankın sırtına koydu
zaman bir adamdı ama kocaman bir adam gibi değildi
ikisinin aynı anda nasıl olduğunu aklım almıyordu. "A
dü iyi bir aileyizdir. Sana kendimizi sevdirebiliriz."

Bana bakmayışı onun yüzünü izlemem için beni ce
retlendiriyordu. Yine de bir cevap beklediğini belli et
için yüzünü bana çevirdiğinde göz göze geldik. "Neden
nun için uğraşacaksınız ki?" Aklımdaki yegâne soru bu
Mantıklı bir cevabı olmadığına da emindim.

"Çünkü zoru severiz," derken bunu, cevap apaçık or
daymış gibi söyledi. "İmkânsız da biraz zaman alır."

Haylaz bir ışıltıyla parlayan yeşil gözlerine bakarke
verecek bir cevabım yoktu. Daha günün ortasına bile g
memiştik ama kendimi gece yarısına varmışız gibi yorgu
hissediyordum. Bu yüzden sadece orada öylece durdum
denize baktım. Bu sırada kulaklığın biri hâlâ kulağımdaydı

Aras'ın kucağımda duran müzik çalara uzandığını far
ettim ama onu durdurmak için bir şey yapmadım. "Bakalı
neler dinliyorsun," gibi bir şeyler mırıldanarak müzik çala
açtı ve karmakarışık çalma listeme giriş yaptı.

Arada sırada, "Justin Bieber mı?" ya da "Bu şarkıyı ç
son ilkokuldayken dinlemiştim," gibi şeyler söyleyerek bir
kaç dakika şarkılarımın arasında dolandı. Sevdiği kadar sev
mediği şarkılarla da karşılaştığını çıkardığı küçük seslerden
anlayabiliyordum ve hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Fakat so
nunda bir şarkıda durdu ve oynatma tuşuna bastı.

Tam bir pislik olduğu için duygusal bir şarkı seçmişti
Yine de şarkı çalarken gözlerini benden uzak tutup sessizce
yanımda oturacak kadar centilmendi. Sertab Erener eşsiz bir
şekilde, *"Sesimde söyleyemediğim sözler var,"* dediğinde
yutkunduğumu ya da dudaklarımı büzdüğümü görmedi.

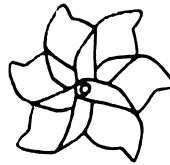
Gizleyemediğim gözyaşları
Silip de unutamadığım sabahlar
Koklayamadığım eşyaları..."

Teselli edilmekten nefret ederdim. Eğer yerimden kalkacak gücüm olsa Aras'a öfkeyle saçma sapan şeyler söyler ve oradan uzaklaşırdım ama o an gerçekten yorgundum. İliklerime kadar hissettiğim bir yorgunluktu bu. Hem bu içinde bulunduğumuz durum da tam olarak bir teselli çabası sayılmazdı. Sadece yan yana oturuyorduk, denize bakıyorduk ve Sertab Erener *"Bir çaresi bulunur elbet yarın, yeniden yaşamanın,"* diyordu. Aras beni böyle teselli ediyor olamazdı çünkü çaresiz hissettiğimi bilmiyordu. Üzgün olduğumu bilmiyordu. Gidecek bir yerim olmadığını bilmiyordu. Bu, öylesine seçilmiş bir şarkıdan ibaretti.

"Bir çaresi bulunur elbet canım,
Bir uyuyup uyanalım.
Ah bir yolu vardır elbet yarın,
Yeniden yaşamanın.
Bir çaresi bulunur çıkmazların,
Bir uyuyup uyanalım."[*]

Hayır, bu bir teselli değildi çünkü eğer üç yaşında değilseniz uyuyup uyandığınızda hiçbir şeyin düzelmediğini bilirdiniz. Bunu bildiğinizde şarkının tam bu kısmında kolunuza değen dirseğe de gözlerinize bakan yeşil bakışlara da kanmazdınız. Eğer üç yaşında değilseniz. Yalanlara kanmak gibi hevesleriniz yoksa. Ya da tesellilerin ve umut etmenin bir şeyleri daha kötü hale sokmaya yaradığını çok iyi anlıyorsanız.

[*] Sertap Erener'in Bir Çaresi Bulunur adlı şarkısı.

9

Yalnızca bir gece salondaki koltukta uyumak, bu işin böyle gitmeyeceğini anlamama yetmişti. İlk olarak salonda mahremiyet diye bir şey yoktu. İsteyen istediği anda içeri girebiliyordu ve bu, iğrenç bir durumdu. Uyumak da imkânsızdı çünkü Aybarslar geç saatlere kadar bahçede oturuyorlar ve epey gürültülü muhabbet ediyorlardı. Ayrıca koltukta uyumak da korkunç derecede rahatsızdı. O yüzden istemeyerek de olsa ardiyeyi boşaltıp bir odaya çevirme işine razı geldim.

Ardiye dedikleri gerçekten çok küçük bir odaydı ve odanın içi kolilerle doluydu. Bunca koliyi ne yapacağımı bilmediğim için hepsini bir duvarın kenarında üst üste dizmeye karar verdim. Ardından epey tozlu olan odayı süpürüp sildim ve kendime hiç değilse bir yatağın sığacağı kadar bir yer açtım.

Yatağı merdivenlerden indirmek işin en zor kısmıydı ama birkaç küçük sakatlık atlatsam da düşe kalka, bir yerlere çarpa çarpa yatağı da indirdim. Elbette karyolayı indirecek fiziksel güce sahip olmadığım ortadaydı. Bu yüzden yatağı

direkt olarak yere koydum ve bu şekilde kullanmaya karar verdim. Düşündüğümden daha kısa süre içerisinde küçük bir odam olmuştu ve bu, güzel bir şeydi. Hem benim için hem de beni şiddetle görmezden gelen Aybars ailesi için.

Tamam, bu karşılıklı bir görmezden gelmeydi. Sanki sözsüz bir anlaşma imzalamış ve birbirimizi rahat bırakmaya karar vermiştik. Kahvaltılara ya da akşam yemeklerine katılmıyordum, onlar da beni ısrarla çağırmıyorlardı. Irmak elbette bana hâlâ öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ayrıca benden bir intikam alacağına da adım kadar emindim fakat kendisi hiç üzgün görünmüyordu. Hatta iki gündür cep telefonuna bakarken yüzünde aptal bir sırıtış bile beliriyordu. Anlaşılan ona büyük bir zarar vermemiştim ki beni biraz rahatlatıyordu bu.

Yeni odama yerleşince ilk işim kolumdaki saate bakmak oldu. Bugün ayın yirmi biriydi ve ben buradan gitmeyi başaramamıştım. Yani şimdi gidip bir yerden telefon bulmam gerekecekti ve bunu yapmak için sadece yarım saatim vardı.

Artık bu evdeki herhangi birinin bana telefonunu verecek kadar güvenmediğini bildiğimden onlardan istemeyi denemedim bile. Aklıma gelen diğer seçeneğe başvurmak için çantamı alıp evden ayrıldım. Meriç banka kartımı aldığı için sadece cüzdanımdaki kısıtlı paraya sahiptim ama işimi göreceğini biliyordum. Geçen gün gittiğim büfeye kadar yürüdüm. Önce ihtiyacım olmayan ufak tefek birkaç şey satın aldım. Ardından parasını öderken artık tanıdık bir siması olan adama, "Acaba yine telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Adam hiç itiraz etmeden cep telefonunu çıkarıp bana uzattı. Teşekkür edip biraz ilerledim ve kendime sakin bir köşe bulunca saate baktım. 13.59. Bir dakika daha geçmesini neredeyse can çekişerek bekledikten sonra saat tam 14.00

kbrumda telefona ezbermdeki numarayı girdim ve ara- ı
ı ı ı

Annemden sevgi dolu bir ses yükseldi. "Benim güzel bebeğim," dediğinde gözlerimin dolduğunu hissettim. Derin bir nefes aldım ve bana kocaman mavi gözlerinde bir dolu sevgiyle baktığını hayal etmemeye çalıştım. Fakat annem, "Seni o kadar özledim ki..." derken hiç yardımcı olmuyordu. "Son geldiğimde görüşemediğimizi hatırladıkça hâlâ ağlayasım geliyor."

Evet. Annem iki ay önce Türkiye'ye gelmişti. Hem de sadece birkaç saatliğine, beni görmek için. Ama ne yazık ki görüşememiştik. Babam sağ olsun. Bu gerçeği hatırlamak içimi inanılmaz bir öfkeyle doldurunca gözyaşlarım derhal geri çekildi. "Üzülme," dedim. "Çok yakında görüşeceğiz. Zaten araştırmanın sadece bir senesi kaldı. Ondan sonra umuyorum ki seni ziyaret edebileceğim bir yerde çalışacaksın."

"Evet," dedi annem derin bir nefesle. "Yani bu araştırmaya katılabildiğim için çok mutluyum ama Kuzey Buz Denizi'ne daha fazla ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum."

"Dayanabilirsin," dedim. "Dayanmak zorundasın çünkü bütün arkadaşlarıma seninle hava atıyorum. Annemin inanılmaz bir su altı biyoloğu olduğundan, yakında harika bir deniz canlısı keşfedip ona benim adımı vereceğinden ya da küresel ısınmaya bir çözüm bulup buzulları erimekten kurtaracağından falan bahsediyorum. O yüzden sıkı çalışsan iyi olur."

Gülüşünü duyduğumda kendimi madalya kazanmış gibi hissettim. "Canım kızım. Sen olmasan bunların hiçbirini yapacak cesareti bulamazdım, biliyorsun."

Aslında ben olmasam muhtemelen babamdan çok daha önce kurtulmuş olurdu ama bunu hatırlatmanın bir manası yoktu. "Ben hiçbir şey yapmadım anne. Her şeyi sen tek başına başardın ve seninle gurur duyuyorum." Cümlemin sonlarına doğru sesim boğuklaşınca, "Artık kapatmam lazım,"

dedim. "İki hafta sonra yine aynı saatte seni arayabileceğim değil mi?"

"Evet," diye onayladı annem. "5 Temmuz saat 14'te bu numarayı ararsan konuşabiliriz. Ayrıca bana fırsat bulduğun her an e-posta yollamayı da unutma. Sadece izlediğin dizilerden bahsetmiş olsan bile yazdığın şeyleri okumayı, iletişimde kalmayı seviyorum. Seni daha da çok seviyorum. Kendine iyi bak, tamam mı? Güneşin altında fazla kalıp hasta olma sakın."

"Merak etme. İyi olacağım. Sen oralarda üşütmemeye dikkat et, yeter. Seni çok seviyorum."

Kısa vedalaşmamızın ardından telefonu kapattığımda kalbim yine bir ton ağırlığındaydı. Yere çöküp kalmama ve "Annemi istiyorum," diye ağlamama ramak kalmıştı. Eğer bunun bana annemi getireceğini bilsem günlerce ağlamaktan çekinmezdim ama getirmezdi. Denenmiş ve onaylanmıştı. Bu yüzden derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim, ardından büfeye doğru ilerledim. Adama önce cep telefonunu sonra da cüzdanımdan çıkardığım ve bütün paramın yüzde doksanını oluşturan iki tane yüzlük banknotu uzattım. Kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak paraya baktığında iç çekerek, "Yurt dışını aradım," dedim. "Bunu almak isteyeceksin. Ama eğer istemiyorsan..."

Adamın gözleri bir an dehşetle açıldı. Hemen peşinden banknotu koparırcasına elimden kaptı. Bir daha bana cep telefonunu vereceğini zannetmiyordum. O yüzden iki hafta sonraki aramam için başka bir yol bulmam gerekecekti. Fakat bunun için hâlâ zamanım vardı. Hem de çok fazla. Gereksizce fazla.

Eve geri döndüğümde kapıya iliştirilmiş bir not buldum. Anahtarın ayakkabılıkta durduğu yazıyordu. Bu da evde yalnız olduğum anlamına geliyordu ki buna sevinmiştim. Bir

şeyler atıştırmaya ihtiyacım vardı. Ayakkabılığı biraz kurcalayıp anahtarı bulduktan sonra mutfağa geçip buzdolabını açtım ve Damla'nın dün akşam yaptığı yemeklerden kalanları çıkarıp ocağa koydum. Yemeklerin ısınmasını beklerken kendimi oyalamak ve kafamdaki milyon tane düşünceden biraz olsun uzaklaşabilmek için çantamdan en sevdiğim kitabı çıkardım. Defalarca kez okuduğum için artık dağılmaya başlamış, köşelerini bantla sardığım ve her zaman çantamın gizli gözünde duran kitaptı bu. Ayrıca en utanç verici sırlarımdan biriydi.

Çünkü bu bir tarihi aşk kitabıydı. Hem de epey kötü bir tanesi.

En sevdiğim sahnelerden birini açıp mutfak masasına oturdum. Sürekli haşin, vahşi ve ateşli gibi kelimelerle tasvir edilen Dük'ün, evlenmek zorunda bırakıldığı kız kurusuyla yaşadığı romantik anlardan biriydi. Bu sahneyi ezberden okuyabilirdim ama yine de satırlarda bakışlarımı dolaştırırken eğlenebiliyordum. Bazen okurken role girmeyi ve sesimi inceltip kalınlaştırarak replikleri taklit etmeyi seviyordum.

"Beni o güzel bakışlarınızla alt edebileceğinizi sanıyorsanız leydim," derken omuzlarımı dikleştirip çapkın bir ifadeyle gözlerimi kısıp bakmayı seviyordum mesela. "Çok haklısınız çünkü çoktan size yenildim bile."

Leydinin cevabı elbette utangaç bir tebessümün ardından geliyordu. "Lordum," deyişini yazar çekingen ama cilveli olarak tasavvur etmişti ki bunu tam olarak taklit edebildiğimi zannetmiyordum. "Güzel bakışlarım yalnızca ama yalnızca sizin için..."

İşin aslı leydi biraz alıktı ve Dük de bencil herifin tekiydi ama bir araya geldiklerinde hoş bir çift olmayı başarıyorlardı. "Bunu duymak beni sevindirdi," diyerek leydiye yaklaşan Dük'ün tavrı haşin ve çapkındı. Bu kısımda aklımdaki

sahnede adamın gömleğini parçalayarak çıkardığını hayal ediyordum çünkü ne yaparsam yapayım bu adamı zihnimde Tarzan olarak canlandırmaktan vazgeçemiyordum. Fakat elbette benim, gömleğimi parçalayacak halim yoktu. Kısa bakışlara ve çapkın ses tonuna sadık kalıyordum. "Çünkü onları bir başkasıyla paylaşabileceğimi zannetmiyorum, benim tatlı fırtına çiçeğim."

Bu replikten sonra her zamanki gibi küçük bir kahkaha attım. Kim kime *benim tatlı fırtına çiçeğim* derdi ki? Hele ki vahşi, haşin ve ateşli bir adamın ya da kısaca Tarzan'ın bunu söylediğini düşünmek... Her zaman keyfimi bir parça yerine getirmeyi başarıyordu.

Kahkahamın ortasında birden bir alkış sesi duyunca kalbim korkuyla tekledi. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde balıçe kapısındaki Aras'ı görmek başımdan aşağı bir kova kaynar suyun dökülmesine neden oldu. Doğru görüp görmediğime emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım ama Aras'ın gülümseyen yüzü kaybolmadı. Orada duruyor, tek eliyle cep telefonunu tuhaf bir şekilde tutuyor ve beni alkışlıyordu.

"Muhteşem! Harika bir performanstı. Gerçekten müthişti."

Kitabı gürültüyle kapatıp gözlerimi kıstım ve panik vücuduma dalga dalga yayılırken, "Senin ne işin var burada?" gibi saçma sapan bir soru sordum.

Aras tek kaşını keyifle yukarı kaldırdı. "Evimde mi?"

Kelime oyunlarıyla üste çıkmasına izin veremezdim. Kendimi hızlıca toparladım ve yüzüme sert bir ifade kondurdum. "Neden beni dikizliyorsun?" diye sorarken kaşlarım çatıktı. Eğer yeterince öfkeli bir ifadeyle bakarsam belki onu korkutabilirdim.

Omuzlarını yukarı kaldırıp dudaklarını büzdü. "Dikizle-

mıyordum. Sadece olağanüstü bir performans sergilediğini gördüm ve bu an kaybolmasın diye kaydetmek istedim." Bunu söyledikten sonra elindeki telefonu iki yana salladı. "Harika bir video oldu. Görmek ister misin?"

Kafamı sertçe masaya gömmekle çığlıklar atarak Aras'a saldırmak arasında debelendiğim küçük, donuk bir an yaşadım. Kalbim tüyler ürpertici bir hisle buz gibi olmuştu ve bunun başıma geldiğine inanamıyordum. Aras'a böyle bir koz verdiğime inanamıyordum. Eğer tam bu sırada ocaktaki yemekten tuhaf tıslamalar ve hoş olmayan bir yanık kokusu yükselmese ne yapardım bilmiyorum ama bir panik hali diğerini yendi. Ve ben masadan fırlayıp ocağa koşturdum. Yemeğin altını kapatıp tencerenin ağzını açtığımda bir an dumanlar yükselse de durum çok fena değildi. Henüz hiçbir şey kömürleşmemişti.

Tekrar Aras'a döndüğümde günün ikinci hatasını yaptığımı fark ettim çünkü Aras artık kapıda değil masadaydı. Bir sandalyeye oturmuş, ayaklarını diğer bir sandalyeye uzatmış, keyifle kitabımı karıştırıyordu. En sevdiğim kitabımı. Benim küçük, utanç verici sırrımı.

"Fırtına Çiçeği, hımm..." Başlığı okuyup ağır ağır başını salladıktan sonra bana döndü. "Bu kitaba kendini neden bu kadar kaptırdığını anlıyorum. Gerçekten, tam senlik. İsminden bile belli..."

Kitabı açıp içine göz gezdireceği sırada ileri atıldım. "Benim kitabım değil," dedim. "Ardiyedeki kolilerden birinde buldum. Dalga geçmek için okuyordum." Yalan söylemek istemiyordum ama bu durumdan kurtulmam gerekiyordu.

Ben kitaba uzanamadan Aras kitabı geri çekti ve ilk sayfayı açtı. "Demek ardiyede buldun... O zaman kitabın ilk sayfasında B. Gediz yazıyor olması inanılmaz bir tesadüf."

İnleyerek tekrar ileri atıldım ve bu sefer kitabımı kap-

[illegible] Aras'tan geri alırken biraz mutsuz [illegible] gerekse de en sonunda tekrar benim ellerimde[illegible] [illegible]sun" dedim. "Bundan birine bahsetsen bile [illegible] tekrar ederim ve kimsenin sana inanacağını zannet[illegible]

Sanki karşısında beş yaşında küçük bir çocuk varmış gi[illegible] gülümseyerek başını iki yana salladı. "Videoyu unutuyo[illegible]sun," dedi ve kısa bir es verdikten sonra ekledi. "Fırtına ç[illegible]

Kısır gibi bir ses çıkardım. "Ben çiçek falan değilim. Beni iyice anlaması için tane tane ve net bir şekilde konuşu[illegible]yordum. "Ayrıca o videoyu da sileceksin."

Küçük bir kahkaha attı. "Rüyanda görürsün." Sonra durup kaşlarını kaldırdı. "Ama bir konuda haklısın. Senden çiçek falan olmaz. Olsa olsa... Rüzgârgülü olur."

Dümdüz bir bakış eşliğinde, "Çok romantiksin," dedim Aras'a. "Şimdi şu videoyu silip beni görmezden gelme işine döner misin? Çok iyi gidiyordun. Hiç bozmamışsın gibi yapalım."

Kısa bir sessizlik oldu ve Aras yüzüme çok sakin, hatta derin bir bakış attı. "Seni görmezden gelmiyorum." Sesinin yumuşaklığından da bakışlarının içtenliğinden de hiç hoşlanmamıştım. Hiç. "Sadece sana yalnız kalman için biraz müsaade etmek istedim. İnsan bazen buna ihtiyaç duyar."

"Hayatında ilk defa doğru bir karar vermiş olabilirsin," derken sesimin soğuk ve keskin çıkmasına özen gösterdim. "Dediğim gibi, devam et. Ama önce şu videoyu sil."

Başını iki yana salladığında alnına düşen bir lüle tatlı tatlı sallandı. Uzanıp o lüleyi koparmak istedim. "Videoyu silmeyeceğim." Bakışlarını cep telefonuna çevirdi ve bir şeylere dokunduktan sonra tekrar bana döndü. "Aslına bakarsan onu çoktan bazı hesaplarımda yedekledim. Cep telefonumu

bir klozete atma ihtimaline karşı. Yaparsın demiyorum tabii ama... Yaparsan da bir işe yaramaz."

Aras'ı komple alıp bir klozete atmak ve hiç acımadan sifonu çekmek istiyordum. Bunu denememi engelleyen tek şey benden yirmi santim daha uzun oluşu ve üç katım kadar iri görünmesiydi. Eğer kaldırabileceğime emin olsaydım şansımı denerdim.

"Pekâlâ," dedim uzlaşmacı bir sesle. "Videoyu silmen karşılığında ne istiyorsun?"

Dudaklarını büzüp omuz silkti. "Hiçbir şey. Düşündüm de dünyayı ayaklarıma sersen bile bu videoyu silmem."

Uzlaşmak imkânsızdı yani. Bu işi zebanilik yeteneklerimle halletmem gerekecekti. Zannedilenin aksine fazlaca merhametli biri olduğum için önce onu uyarmayı seçtim. "Biliyorsun, o videoyu silene kadar seni rahat bırakmayacağım. Herkesin bir açığı vardır ve ben gece gündüz, sabah akşam senin açığını kolluyor olacağım. Gözlerimi üzerinden ayırmayacağım ve herkesten gizlediğin o çok karanlık sırrını bulana kadar rahat etmeyeceğim. Bulduğumdaysa gerçekten ama gerçekten çok acımasız olacağım."

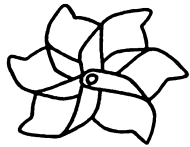
Aras beni, sanki bir ilkokul çocuğunun 23 Nisan şiiri okuyuşunu dinler gibi sabırlı bir tebessümle dinledi. Ardından, "Çok tatlısın Rüzgârgülü," dedi rahat bir sesle. "Ama benim ifşa edilmesinden korkacağım tek bir karanlık sırrım yok. Eğer olsaydı ablam onu çoktan bulmuş ve ifşa etmiş olurdu. O yüzden sana kolaylıklar diliyorum."

Yerinden aheste bir tavırla kalktı, yanımdan ayrılmadan önce hafifçe bana doğru eğilip elimdeki kitaba son bir bakış attı. "Yazarının adını merak etmiştim," diye açıkladı doğrulurken. "Kendim için de bir tane sipariş vereceğim. Epey eğlenceli bir kitaba benziyor."

Bunları söyledikten sonra oldukça neşeli bir tavırla bahçe

kapısından çıkıp uzaklaştı. Bense arkasından yorgun gö-
lerle bakıp o gittikten sonra inleyerek başımı masaya koy-
maktan başka bir şey yapamadım. Anbean parçalandığımı
ve tükendiğimi hissediyordum. Yemeğimi yakmış, Ara'ya
eline korkunç bir koz vermiş ve hâlâ buradan gitmeyi ba-
ramamıştım. Ayrıca banka kartıma el koyulmuştu ve elim-
kalan para çok kısıtlıydı. Babamdan habersiz açtırdığım be-
sabımda biraz para vardı fakat onu özgürlüğüm için saklı-
yordum. Dolayısıyla el sürmek istemiyordum.

Oflayarak başımı kaldırdım ve oturduğum sandalyeden
kalktım. Kendime bir sandviç hazırlamaya girişirken bir
zebaniden ziyade bir zavallıya benziyordum. Bunu benden
başka kimsenin fark etmemesinden başka umabileceğim bir
şey yoktu.

10

Irmak'ın intikamının ne olacağını çok düşünmüştüm. Seçeneklerimden en kuvvetlisi bir gece ansızın odama gelip boğazımı kesmesiydi. Bunu ondan beklerdim. Bir diğeri ise Aras'la iş birliği yapıp Aras'ın çektiği videoyu internete koymasıydı. Böylece kalan ömrüm boyunca insanlar için bir dalga konusu olabilirdim. Fakat Aras videoyu henüz kimseyle paylaşmamış gibiydi. Yani herhangi birinden bu konuyla alakalı herhangi bir ima duymamıştım. Tabii onun sürekli üzerimde dolaşan ve oyunbaz bir tehdit içeren yeşil bakışlarıyla bana sürekli Rüzgârgülü diye hitap etmesi dışında...

Teknolojiden nefret ediyordum. Teknoloji olmasa Aras o videoyu çekemezdi. Hadi çekti diyelim, onu milyon yerde yedekleyip yok etmemi imkânsız hale getiremezdi. Eğer bir anda olağanüstü bir hacker'a dönüşemezsem Aras'ın elindeki videoyu yok etme şansım yok gibiydi. Olağanüstü bir hacker'a dönüşmekten de kilometrelerce uzaktaydım.

Bu tam bir işkenceydi. Her an Irmak'tan bir atak bekliyor, bu da yetmezmiş gibi gerginlikle Aras'ın beni rezil edeceği ânı kolluyordum. Her adımımı dikkatli atmakla her şeyi

boş verip kendimi bir uçurumdan boşluğa bırakmak arasında gidip geliyordum. Elbette mecazi bir uçurumdu bu. Gerçek hayatta herhangi bir yerlerden atlamaya niyetim yoktu. Henüz.

Her gece kapımı kilitleyip yatıyordum, zira bir kere daha palyaço veya ona benzer korkunç bir şeyle uyanmaya niyetim yoktu. Sabahları duşta şampuanımın şampuan, sabunumun gerçekten sabun olduğuna emin olmadan hiçbirini vücuduma sürmüyordum. Aynı şey diş macunum için de geçerliydi ve her ihtimale karşı diş fırçamı banyoda bırakmıyordum.

İdmanlıydım, evet ama böyle yaşamak çok zordu. Bu belayı başıma kendim açmıştım ama şimdi nasıl düzelteceğime dair bir fikrim de yoktu. Belki Irmak'a tek kurşunlu bir silah uzatır ve bu işkenceyi bitirmesini isterdim. Ne yazık ki aklıma başka bir çözüm yolu gelmiyordu.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Sıradan bir sabaha uyandım. Korkunç şeyler tarafından uyandırılmadığım ya da kafama şampuan yerine tüy dökücü sürmediğim bir sabahtı. Aybarslar çoktan kahvaltı etmişler, sofralarını bile toplamışlardı. Damla'nın bahçedeki masada benim için küçük bir tepsi bıraktığını biliyordum. Ona ulaşmak için temkinli adımlarla bahçeye çıktım. İşte her şey o anda oldu.

Etrafıma gözümü dört açarak bakarken yerdeki ıslaklığı fark edemedim. Ayağım kayınca sendelememek için yanından geçmekte olduğum, bahçedeki saksı çiçeklerinin kıyısına muhtemelen benim dayanmam için bilerek yerleştirilmiş tahta parçasına tutunmaya çalıştım ama bir işe yaramadı. Yaramadığı yetmezmiş gibi popo üstü yere çakılmam ile beraber tahtanın diğer ucundaki boya kovasının havalanıp üstüme düşmesi, bu sırada beni baştan ayağı çirkin bir yeşile boyaması da cabasıydı. Kısa bir saniye içinde birbirini takip

eden felaketler sonucu hem kıçımı kırmış hem de yeşile boyanmıştım.

Neler olduğunu görebilmek için göz kapaklarımdaki boyayı elimle sıyırdığımda tam karşımda durmuş, fotoğrafımı çeken Irmak'ı gördüm. Yüzünde kocaman, neşeli bir sırıtış vardı. Öyle ki olan biten her şeyin arkasında başka bir isim aramaya yeltenmezdim bile. Fotoğrafımı çektikten sonra yanıma gelip çöktü ve yüzüme bakarak, "Bir süre duvar kâğıdı olarak bunu kullanacağım," dedi. "Belki bir daha telefonumu almak istersen bunu neden yapmaman gerektiğini sana hatırlatır."

Popom çok acıyordu. En sevdiğim tişörtlerden biri ve biricik beyaz ayakkabılarım çirkin bir yeşile boyanmıştı. Üstelik saçlarımda, kaşlarımda ve yüzümde de boyalar vardı. Buna rağmen rahatlamış hissediyordum. Artık tetikte durmam gerekmeyecekti. İşte, Irmak sonunda intikamını almıştı. Belki son adım olarak çektiği fotoğrafı bastırıp elektrik direklerine falan yapıştırırdı ama en acı verici kısmı bitmişti. Artık ne zaman saldıracağını düşünmem gerekmiyordu.

"Senden daha iyisini beklerdim," dedim Irmak'a, yerde oturmaya devam ederken. Bir süre kalkabileceğimi zannetmiyordum.

Dudaklarını büzüp omuz silkti. "Yaptığın şeytanlığın birkaç güzel sonucu olduğundan sana acımaya ve bu sefer çok üstüne gitmemeye karar verdim," dedi. "Ama bir daha bana bulaşırsan birkaç organınla vedalaşman gerekebilir." Bunları söyledikten sonra doğruldu ve bir cevap beklemeden içeri girip gözden kayboldu.

Doğrulmak acı verici olmuştu ama zannettiğim kadar kötü düşmemiştim. Kemiklerim bir aradaydı. Şimdilik üzerimi kaplayan boya daha büyük bir sorun teşkil ediyordu. "Bari rengi güzel olsaydı," diye mırıldanırken ayakkabılarımı çıkarıp eve girdim.

Damla'nın mutfakta olduğunu ancak beni gördüğünde attığı küçük çığlıkla fark edebildim. Onu gafil avlamış olmalıydım. *Kulübe hoş geldin Damla.* Beni gördüğünde elini kalbine götürüp yüzünde üzgün bir ifadeyle, "Irmak mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Irmak."

"Pekâlâ," dedi kalçasını tezgâha yaslayıp. "Düşündüğüm kadar ileri gitmemiş. Hadi gel, seni temizleyelim."

Başımı iki yana sallayınca yere birkaç damla yeşil boya döküldü. "Teşekkürler. Ben hallederim."

Damla tek kaşını şüpheyle yukarı kaldırdı. "Emin misin?"

Başımı sallama dürtümle savaştım. Bu rengi ömrüm boyunca bir kere daha görmek istemiyordum çünkü. "Evet, hallederim. Sıkıntı yok."

Damla iç çekerek başını salladı. "Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin."

Etrafa fazla boya damlatmamaya dikkat ederek üst kata çıktım. Merdivenlerde karşılaştığım Meriç bana kahkahalarla gülse de onu pek umursamadım. Hiç değilse Aras'la karşılaşmamıştım. Gerçi ablası ona çoktan fotoğrafımı göndermiş olmalıydı. Muhtemelen bakıp kahkahalar atıyor, haşere Pelin'le bir olup benimle dalga geçiyordu.

Gözümün önünde canlanan çirkin görüntüyü yok etmek için başımı iki yana salladım. Büyük hata. Yere yine boya damlamıştı.

Banyoya girdiğimde böyle saçma sapan şeyler düşünmemek için her yanıma bulaşan boyalardan kurtulma işine giriştim. Eğlenceli bir iş sayılmazdı ve çok başarılı olduğumu söyleyemezdim. Yüzümdeki bütün boyadan kurtulabilmem için derimi yüzmem gerekmişti ama en sonunda yeşil bir uzaylı gibi görünmekten kurtulmuştum. Şimdi daha çok kırmızı bir domatese benziyordum.

Saçlarım işin en zor kısmıydı. Uzun süre banyoda bulduğum her şeyi saçlarıma dökerek denemeler yapmış, istediğim sonucu elde edemeyince de gözüme çarpan makasa sarılmıştım. Boyanın tamamından kurtulmam için saçlarımı dört parmak kesmem gerekmişti. Bütün boyadan kurtulduğumda saçlarım kısaydı ve bir de yamuk bir kâkülüm vardı.

İşimi halledip alt kata indiğimde mutfakta Aras'la karşılaştım. Bana bakıp sırıtmasından anladığım kadarıyla tam düşündüğüm gibi olmuş, fotoğrafımı görmüştü. O yokmuş gibi yapmaya çalışacaktım ama aniden bana bir bardak uzattı. "Kahve?"

Kahveye çok düşkün bir insan değildim. Çoğu zaman çayı tercih ederdim ama uzatılan bir bardak kahveyi de geri çevirecek değildim. Kupayı kavrayıp küçük bir baş hareketiyle Aras'a teşekkür ettim. İlk yudumumu almadan önce kahveyi koklamayı ve dilimin ucuyla tadını kontrol etmeyi de ihmal etmedim tabii ki. Tuzsuzdu. Aynı zamanda şekersizdi de ama bununla başa çıkabilirdim.

Kahvemi içerken Aras, "Denize gitmek ister misin?" diye sorunca kaşlarım şüpheyle çatıldı.

Kısa bir an onun yüzüne bakıp ciddiyetini değerlendirdim. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

Aras omuz silkti. "Elimde kimsenin görmesini istemeyeceğin bir videon var. Yani sen bana kötü davranamazsın. Ben de sana iyi davranabilirim. Ayrıca bugün bütün arkadaşlarımın planları var, o yüzden..."

Ona yüzümü buruşturarak baksam da deniz fikrinin aklımı çelmediğini söyleyemezdim. Yine de işi biraz zorlaştırmak istedim. "Eğer şu sır gibi sakladığınız yere götüreceksen neden olmasın?"

Keyifle güldü. Böyle yaptığında bütün yüzü daha da yakışıklı bir hal alıyordu ki bunun nasıl mümkün olabildiğini

anlayamıyordum. "Sır gibi sakladığımız falan yok. Pelin abartıyor. Hazırlanırsan yarım saat sonra çıkarız."

Bunu söyledikten sonra elindeki kupayı başına dikip kahvesini bitirdi ve bardağını lavaboya bırakıp mutfaktan ayrıldı.

Kahvemi ve tezgâhtaki bir kavanoza konulmuş kurabiyelerden birini alıp küçük, sıkıcı odama geçtiğimde banka kartımın yatağımın üstüne bırakıldığını gördüm. Cezam bitmiş miydi yoksa iyi hal ve işkence görme indirimi mi almıştım bilmiyorum ama kartımı geri aldığıma sevinmiştim. Kendisini tekrar cüzdanıma, yokluğunda onu epey özleyen o yere yerleştirdim. Sonrasında hazırlanmaya koyuldum.

Mayomu kıyafetlerimin altına giyip evden çıkmadan güneş kremimi sürdüm çünkü sahile gittiğimde bunun için oyalanmak istemiyordum. Yamuk yumuk kesilmiş saçlarımı bir tokayla topladıktan sonra havlumu ve ihtiyacım olan her şeyi plaj çantasına tıktım. Hazır bir halde bahçeye yürürken aklıma yeşile boyanmış ayakkabılarım geldi. Aras da beni tam bu sırada, ayakkabılarıma hüzünlü bakışlar atarken buldu.

"Başka bir ayakkabın yok mu sahiden?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Bağcığından tutup kaldırdığım ayakkabıma bakıp derince bir iç çektikten sonra, "En azından banka kartımı aldım," dedim. "Gidip kendime yeni bir beyaz ayakkabı alabilirim."

Aras'tan onaylar bir mırıltı yükseldi. Hemen sonra ise sorusu geldi. "Neden beyaz?"

"Her kıyafete uyuyor bu ayakkabılar," diye açıkladım. "Oradan oraya valiz taşırken bir de yanıma bir sürü ayakkabı almama gerek kalmıyor."

Ayakkabıyı bırakıp doğrulduğumda dudaklarını büzdüğünü gördüm. "Kışın da mı beyaz bez ayakkabı giyiyorsun?"

Aras böyle sorular sormayı nereden öğrendi? "Hayır. Kı-

şın da siyah, düz botlar giyiyorum ve onlar da bütün kışlık kıyafetlere uyuyor. Soruların bittiyse artık gidebilir miyiz?"

Ayakkabılarımı alıp ön kapıya yürüdüğümde Aras da peşimden geldi. "Dur," dedi. "Onlarla dolaşamazsın. Al, şunları giy." Önüme bir çift siyah, düz şeritli terlik koydu. Siyah, düz şeritli erkek terlikleri. Muhtemelen 42 numara falanlardı. Yine de yeşil ayakkabılarımdan daha iyi durumda oldukları kesindi.

Terlikleri ayağıma geçirdim ve ayaklarımın komik görüntüsüne iç çekerek baktım. Dışarı çıktığımızda Aras bisikletine yöneldi ama bu defa ortalarda benim bineceğim başka bir bisiklet yoktu.

"Seni koşarak takip edeceğimi sanıyorsan çok fena yanılıyorsun," dedim Aras'a.

Bisikleti alıp yanıma geldiğinde elinde nereden bulduğunu bilmediğim bir minder vardı. Seleye oturdu ve minderi önündeki demire yerleştirdi. "Koşmana gerek yok. Senin için oldukça konforlu bir yolculuk olacak."

Tek kaşımı kaldırıp ona tekinsiz bir bakış attım. "Yürüyerek gitsek olmaz mı?"

"Olmaz." Uzanıp elimdeki plaj çantasını aldı ve omzuna astı. "Atla hadi."

Ayağımdaki koca terliklerle sahile kadar yürümeye hevesli değildim. Bu yüzden oflayarak Aras'ın önüne oturdum. Minderin kaymayacağından emin olduktan sonra demire tutundum.

"İstersen bana da sarılabilirsin," dedi Aras çapkın bir gülüşle.

Yanaklarımın ısınmasını görmezden geldim ve dudaklarımı zorlayan gülüşü bastırıp göz devirdim. "Çok konuşma da pedalları çevirmeye başla."

Dudağındaki gülüş küçüldü ama silinmedi. "Sen bilirsin," diye mırıldandıktan sonra pedallara yüklendi.

Çok rahat bir yolculuk olduğunu iddia edemezdim ama güzel olan yanları da vardı. Mesela yüzüme çarpan rüzgâr güzeldi. Bu rüzgâra karışan Aras'ın kokusu da güzeldi. Yokuş aşağı giderken parmak uçlarıma kadar özgürlüğü hissetmek güzeldi. Ayaklarımı uzatmak, Aras'ın kocaman terlikleri içindeki çok da küçük sayılmayan ama küçük görünen ayaklarıma gülmek güzeldi. Göz ucuyla Aras'a baktığımda onun yüzüne düşen lülelerinin rüzgârda savrulduğunu görmek güzeldi. Rahat değilse bile keyifli bir yolculuktu.

Bisiklet durduğunda hemen aşağı atladım. Hafifçe başım dönerken etrafa meraklı gözlerle baktım ve burada bizden başka hiç kimse olmadığını fark ettim. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü mü kararsızdım. Aras'tan bana bir zarar gelmeyeceği ortadaydı fakat onunla baş başa olmanın tamamen tehlikesiz olmadığını da biliyordum.

Biraz yürüyüp deniz kıyısına indiğimizde buranın kumdan ziyade taşla dolu bir sahil olduğunu gördüm. Ayrıca küçük bir yerdi. Tek güzel yanı denize sanki bir iskeleymiş gibi çıkıntı yapan kayaydı. Alçaktı ve tam olarak denize atlamaya uygundu.

"Buraya çocuklarla liman adını verdik," dedi Aras yanıma geldiğinde. "Güzel bir yer ama çok kayalık, atlarken ya da yüzerken dikkatli ol. Ayrıca sahil kısmı hep taş ve küçük bir yer. Bu yüzden pek gelen giden olmuyor sanırım."

Yerdeki taşlara rağmen ayağımdan Aras'ın terliklerini çıkarıp plaj çantamın yanına bıraktım. Denizde onlara sahip çıkamayacağımı biliyordum. Hazırlandıktan sonra denize doğru ilerlerken bir an durup arkamdan geliyor mu diye Aras'a baktım ve onun cep telefonunu bırakmak üzere olduğunu gördüm. Bu sırada aklıma bir şey geldi. Biraz sıkılarak da olsa Aras'a seslendim.

"Bir fotoğrafımı çeker misin?"

Aras başını yavaşça bana çevirdi. Yüzündeki ifadede önce şaşkınlık, ardından biraz yaramazlık gördüm. Geniş bir sırıtış, suyun içine damlatılan mürekkep gibi dudaklarına yayıldı. "Fotoğrafını mı çekeyim?" derken her iki kaşı da yukarı kavislenmişti.

Bunu istemenin bir hata olduğunu biliyordum. Bu yüzden, "Boş ver," deyip arkama dönmeye yeltendim.

Fakat Aras, "Tamam, tamam," diyerek beni durdurdu. "Şaşırdım sadece. Kusura bakma."

Omuzlarımı yukarı kaldırıp, "Anneme yollayacağım," diye kısa bir açıklama yaptım. "Benim telefonum ya da kameram yok, o yüzden..."

Aras bu defa yüz ifadesini kontrol altında tutmaya başardı. "Tamam, poz ver bakalım." Telefonunda bir şeylere dokunup kamerayı bana doğru çevirdi.

Fotoğraf çektirmeye çok alışık olmadığımı tahmin ediyorsunuzdur. Özellikle yakışıklı bir çocuğun fotoğrafımı çekmesine hiç ama hiç alışık değildim. O yüzden ne yapacağımı bilemediğim kısa bir ânın sonunda fotoğrafı anneme göndereceğim gerçeğini hatırlayıp gülümsemeyi denedim. Kibar, tatlı bir gülümseme. Duruşumu dikleştirip Aras'ın fotoğrafımı çekmesini bekledim.

Fakat Aras, basit bir dokunuşla fotoğrafımı çekmek yerine telefonu hafifçe aşağı indirip bana, "Vesikalık mı çekiyoruz?" diye sordu.

Gülümsemem, üzerine üflenen bir toz birikintisi gibi kayboldu. Kaşlarımı çatarak, "Bu çok kötü bir fikirdi," dedim.

"Sadece biraz doğal poz vermen lazım," diye diretti Aras. "Sanki birisi boğazına bir bıçak dayamış da gülmeni istiyormuş gibi gülümsüyorsun."

Açıkçası birisi boğazıma bir bıçak dayamış da gülmemi istiyormuş gibi hissediyordum. "Gayet güzel gülümsüyorum." Kuyruğumu dik tutmak zorundaydım sonuçta.

"Emin misin? Çektiğim fotoğrafa bakmak ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Tamam, sen kazandın. Nasıl poz vereceğim?"

Aras'a zafer gülümsemesi çok yakışıyordu ve bu durum çok sinir bozucuydu. "Biraz daha doğal olmalısın," dedi bana. "En son neye güldün? Onu hatırlayıp tekrar gülmeyi dene."

Yüzüme doğrultulmuş bir kamera varken doğal olabilmek zordu. Kameranın karşısında kendimi tuhaf hissediyordum. Sanki fil kulaklarım ya da zürafa boynum varmış gibi. Ellerim kollarım aniden büyüyordu ve onları nereye koyacağımı bilemiyordum. Bir anda modellere karşı büyük bir saygı beslemeye başladım. Gerçekten poz vermek dünyanın zor işlerinden birisiydi.

Daha sakin bir gülümseme denedim ama Aras başını iki yana salladı. Telefonu indirip derin bir nefes aldı. Ardından, "Bir keresinde ablamın fotoğrafını çekmek için bir kafede sandalyenin üzerine çıkmıştım," dedi. Bunu neden anlattığını anlayabilmek için gözlerimi kıstığım sırada geniş bir sırıtışla devam etti.

"Güneş ışığı yüzüne vuruyordu ve harika bir açı yakalamıştım ama tam o sırada yanımdan geçmekte olan küçük bir çocuk ne yaptığımı anlayabilmek için yaklaştı ve sandalyeme tutundu. Bir anda sandalyenin tüm dengesi bozuldu. Arkadaki masaya, insanların yemeklerinin tam ortasına devrilmeden önce ablam için bir fotoğraf çekmeyi başarmıştım. Tek sorun hayal ettiğim o muhteşem kareyi yakalamak yerine benim düştüğümü gören ablamın dehşet dolu ifadesini yakalamış olmamdı."

Bu anı hayalimde canlandırmak dudaklarımdan şen bir kahkahanın kopmasına sebep oldu. *Rica ediyorum bir durup düşünün. Koskocaman boyuyla Aras Aybars, bir anda gökten masanıza düşüyor. Siz olsanız gülmez miydiniz?*

"İşte böyle," diye mırıldandı Aras ben gülerken. Gülüşü-

mü kaçırmamış, hemen bir fotoğrafımı yakalamıştı. "Seni güldürmek için acı çektiğim bir anıya ihtiyacımız olacağını biliyordum. O düşüşte baldırımı masadaki çatallar çok fena çizmişti. Sırtıma saplanan cam kırıklarından bahsetmiyorum bile."

"Sanat acı verici bir şeydir," dedim sırıtmaya devam ederken. "İyi bir eser ortaya koymak için acı çekmek gerekir."

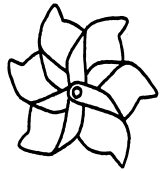
Bana kısa bir an tereddüt dolu bir bakış attı. Ardından, "Eh, başardım öyleyse," diyerek cep telefonunu uzattı. "Acı çektim ama bu fotoğraf bir şaheser sayılır."

Ekrandaki fotoğrafıma baktım. Kâküllerim esen hafif rüzgârla uçuştuğu için yamuklukları belli olmuyordu. Yüzümde kocaman bir gülüş vardı, öyle ki gözlerim kısılıp yok olmuştu. Ellerim havada garip bir pozisyondaydı ama fotoğrafın içinde doğal duruyordu. Arkamdaki deniz manzarasıyla beraber hoş bir ânın dondurulmuş haliydi. Annem bu fotoğrafı severdi. Ben de bu fotoğrafı sevmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim Aras'a usulca. "Eve gidince senden alırım, olur mu?"

"Rica ederim Rüzgârgülü. Ne zaman istersen kameram hizmetinde."

Bunu söyledikten sonra bir kolunun üzerinden öne doğru eğilmesi ve kirpiklerinin altından o yeşil bakışlarıyla bana bir bakış atması kalbimi sıkıştırdı. Nefes almaya ve ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden derince bir solukla ciğerlerimi doldurdum ve "Hadi artık yüzelim," diyerek denize koşturdum. Serin dalgaların içimdeki karmaşayı kıyılarımdan uzaklaştırmasını umuyordum.

11

Saatlerce denizde kaldım. Hem de bu defa haşerelerden tamamen uzak, huzurlu saatlerdi bunlar. Kimsenin mayosundan içeri yengeç atmak zorunda bırakılmamıştım. Ayrıca ilginç bir şekilde Aras'la yüzmek eğlenceliydi. Arada bana hocalık taslayıp ne yapmam gerektiğini söylüyordu ama genelde doğru şeyler söylediği için buna çok fazla sinir olmuyordum. Hâlâ bir balık gibi yüzdüğümü söyleyemezdim ama her kulaçta daha iyiye gittiğime inanıyordum. Aras da hem bana tuhaf bir şekilde destek oluyor hem denizde yaptığı hareketlerle beni eğlendiriyor hem de arada su sıçratarak sinirimi bozuyordu. Bana iyi davrandığında mı ona katlanmak daha zordu yoksa kötü davrandığında mı bilmiyorum ama her geçen saniye bu adamın içimde tuhaf bir düğüme dönüştüğünü hissediyordum. Şimdilik bu düğümü görmezden gelmek sorunu çözüyordu ama ileride bazı sıkıntılar yaşanabilirdi. Bütün bunları düşünmemeye çalıştım.

Denizin verdiği sonsuzluk hissi inanılmazdı. İnsan denizin içinde küçücük kalıyordu ve etrafını kaplayan su, uzay boşluğunu anımsatıyordu. Kendimi sonsuza kadar bu serin-

liğin içinde durabilecekmiş gibi hissediyordum. Güneş, yüzümü ısıtırken su, tenimi serinletiyordu ve her şey mükemmeldi. Bozulsun istemiyordum. Bitsin istemiyordum fakat elbette bir noktada acıkmıştık. Ben biraz daha suda kalmaya gönüllü olsam da Aras biraz sonra derinlere dalıp balık avlama raddesine gelecekmiş gibi göründüğünden fazla ısrar etmedim. Çünkü her an beni de avlamaya karar verebilirdi ve benden çok daha hızlı yüzüyordu.

Dönüş yolcuğunda yine Aras'ın bisikletinin yolcu koltuğundaydım. Bu yolculuktan hoşlanmak kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettirse de elimde olmadan gülümsüyor ve bu gülümseyişi Aras'tan saklamak için her zaman karşıya bakıyordum. Aras yüzümdeki gülümsemeyi görürse içimdeki o manasız, hoş duyguyu da sezecekmiş ve benimle ömür boyu dalga geçecekmiş gibi fikirlerim vardı çünkü. Yapmaz diyebilir miydiniz? Bence kesinlikle yapardı ve ben üç kuruşluk keyfimin içine limon sıkılmasını istemiyordum.

Eve döndüğümüzde uzun bir aranın ardından ilk defa Aybarslar ile birlikte sofraya oturdum. Beni takmazlar diye umuyordum ama Meriç bunu elbette boş geçmedi. Yemek boyunca benimle uğraşmaktan, sanki ayda yılda bir uğrayan önemli bir misafirmişim gibi tabağımı doldurup durmaktan, bu sırada da abartılı bir coşku sergilemekten şeytani bir zevk aldığı koyu yeşil bakışlarından okunuyordu.

Yemekte çok fazla bir şey yememiş olmama rağmen yemekten sonra kendimi biraz kötü hissetmeye başladım. Midemin tam ortasında bir bulantı hissi canımı sıkıyordu. Denizde çırpınıp durmak bütün enerjimi tüketmiş gibiydi. Kolumu bile kaldıracak gücüm yoktu. Ayrıca başımda da korkunç bir ağrı vardı. Bu yüzden odama gidip uzanmak istedim. Gerçekten yorgun görünüyor olmalıydım ki Meriç kalıp sofrayı toplamaya yardım etmem için ısrar etmedi bile.

Odama doğru ilerlerken birden bulantı hissinin arttığını fark ettim. Fark etmemem imkânsızdı çünkü biri karnıma bir sopayla vurmuş gibi bir hisli. Bütün halsizliğime rağmen merdivenleri koşarak çıkıp lavaboya daldım. Biraz önce yediğim her şeyi klozete çıkartırken aklımdaki tek düşünce kusmaktan nefret ettiğimdi. Kimse kusmayı sevmezdi her halde ama ben bu işten gerçekten nefret ediyordum. Kustuğum zaman oturup hüngür hüngür ağlayasım geliyordu.

Elimi yüzümü yıkamak için doğrulduğumda tanıdık bir sesin, "İyi misin?" diye sorduğunu işittim. *Elbette* Aras Aybars benim kustuğumu görmek zorundaydı. Dünyanın düzeni böyleydi. Bütün iğrenç anlarıma yakışıklı, havalı ya da şahit olmasını istemediğim birileri şahit olmalıydı ki rezil olmadan bir gün geçirmeyeyim.

Soğuk suyu yüzüme çarparken, "İyiyim," diye mırıldandım ama sesim umduğum kadar yüksek çıkmadı. Bunun sebebi başımı oyan o şiddetli ağrıydı. Ya da kusmama rağmen geçmeyen bulantı hissi. *Bakın, ayakta durmamı zorlaştıran halsizliğim de olabilir aslında...*

"Peki, iyi kelimesi senin için tam olarak ne ifade ediyor?"

Bilmiş tavırla bu soruyu soran Aras'a öfkeli bir bakış atmak istedim ama buna bile halim yoktu. Sadece odama gidip yatmak istiyordum. Bu niyetle bir adım attım ama zeminde bir problem vardı. Durması gereken yerde durmuyor gibiydi. Hatta sanki hızla bana yaklaşıyordu.

Yere çarpmadan önce Aras beni yakalayıp kaldırdı. Sonra ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Eğer başımdaki ağrı ve içimdeki bulantı hissi bu kadar şiddetli olmasaydı Aras'ın kollarında merdivenlerden inmek beni hem çok kızdırır hem de çok utandırırdı. Halim olsa o lüle lüle saçlarına asılarak beni derhal bırakmasını söylerdim. Bütün bunların gerçekleşmemesinden anlayacağınız üzere gerçekten kendimi kötü hissediyordum.

Aras'ın içerdekilere seslendiğini işittim. Herkes bir anda başıma üşüştü. Aras beni yatağıma bırakırken Damla'nın olaya el attığını ve herkese geri çekilmesini emrettiğini duydum. Sonra soğuk bir el alnımda ve yanaklarımda dolaştı.

"Miden mi bulanıyor?"

Damla'nın sorduğu soruya başımı salladım. "Başım da ağrıyor."

Damla'nın elleri benden uzaklaştı. Sesi de öyle. Biraz ötede birilerine, "Arabayı hazırlasana," dediğini duydum. "Muhtemelen güneş çarpmış. Ama yine de acile götürelim, doktor görsün."

Doktora gitmek istemiyordum. Bunu bir mızırdanmayla anlatmak istedim ama Damla bunun ağrıdan kaynaklandığını düşünerek elimi tuttu ve "Merak etme, şimdi hastaneye götüreceğiz seni," dedi. Ben de daha çok mızırdandım.

Maalesef ki o an Aybarslar ile baş edebilecek gücüm yoktu. Bu yüzden beni yatağımdan kaldırıp bir arabaya bindirdiklerinde onlara itiraz edemedim. Bütün ailenin benimle hastaneye gelmesine gerek olmadığını da söyleyemedim. Özellikle Irmak'ı, beni kolaylıkla zehirleyebileceği ortamlardan uzak tutmaları gerekmez miydi? Onu serumumun başında elinde bir şırıngayla görsem şaşırmazdım, biliyorsunuz.

Hastaneye geldiğimizde önce triaj alanına yönlendirildik. Tansiyonuma bakıldı, ateşim ölçüldü, şikâyetlerim not edildi. Damla benim yerime konuşmuş ve baş ağrımdan, mide bulantımdan, kustuğumdan ve aşırı halsiz olduğumdan ayrıntıyla bahsetmişti. Sonra elimize verdikleri kâğıtla bir odaya girdik. Önce önümdeki hastanın muayene edilmesini bekledim, ardından sıra bana geldi.

Damla biraz önce söylediklerinin aynısını doktora da tekrarladı. Bana işkence gibi gelen kısa bir muayenenin ardın-

dan doktor kâğıda bir şeyler yazdı ve Damla'ya eliyle işaret ederek gösterdiği yerde bizimle ilgileneceklerini söyledi.

Tedavi odasına alındığımda hemşire elinde serumla çıkageldi ve ben bir kere daha mızırdandım. İğnelerden hoşlanmazdım. Koluma saplanıp orada kalacak iğnelerden hiç hoşlanmazdım. Fakat ağlamaklı itirazlarımın hiçbiri hemşireyi durdurmadı. Koluma iğneyi acımasızca sapladı ve serumu taktı. Bu sırada yanımdaki sedyede çığlıklar atarak ağlayan ve iğne olmamak için savaşan o kız çocuğuna özendiğimi hissettim. Benim savaşacak gücüm yoktu. Ayrıca ağlayamazdım da çünkü herkes buna gülerdi.

Baş ağrıma, mide bulantıma ve halsizliğime bir de kolumdaki serumun verdiği gerginlik eklenmişti. Dünyanın huysuzluk rezervlerinin yüzde seksenini elimde tuttuğuma inanıyordum o an. Bütün bu huysuzluğu dışarı tam olarak yansıtacak gücüm olmadığı için insanlar çok şanslıydı.

"Ayakkabıların kadar yeşil görünüyorsun," diyen Aras hemen sol tarafımda duruyordu. Irmak da hemen onun yanındaydı ve Aras'ın sözlerine kıkırdamıştı. Damla ve Meriç nerelerdeydi bilmiyorum ama hiçbir sorumlu ebeveyn beni bu iki tehlikeyle yalnız bırakmamalıydı.

"Kes sesini marul kafa. Sensin yeşil," diye homurdanarak başımı diğer tarafa çevirdim ama bu bir kaçış olmadı çünkü karşımdaki camdan Aras'ın yansımasını olduğu gibi görebiliyordum.

"Marul kafa mı?" Aras yakışıklı yüzünü buruşturdu. "Bana böyle şeyler söylememelisin *fırtına çiçeği*. Ayrıca bu çok klişe, çok tatsız bir lakap. İlkokul üçüncü sınıftan beri duymamıştım."

Fırtına çiçeği sözcük öbeğine yapılan gereksiz vurgu bir tehdit göstergesiydi. Bana videoyu hatırlatıyor ve beni tehdit ediyordu. Bu Aybarsların hasta bir kıza bile acıması yoktu. Tamamen cani ve acımasız bir topluluktular.

Benden önce Irmak söze girerek, "Fırtına çiçeği mi?" dedi. Yüzünü buruşturmuş ve kardeşine şaşkın bir bakış atmıştı. Çok haklıydı. "Eğer şu an flörtleşiyorsanız sanırım bir serum da ben isteyeceğim."

Oflayarak başımı yastığa gömdüm. "Yeterince midemin bulandığı yetmezmiş gibi," diye mırıldandığım sırada tek isteğim yalnız kalabilmekti. Bu adil bir dövüş olmuyordu arkadaşlar. Onlar iki kişiydi ve benim koluma bir iğne saplanmıştı.

"Kalbim kırıldı," dedi Aras neredeyse ciddi bir sesle. "Sadece bilin diye söylüyorum, dışarıda onlarla flörtleşmem ve onlara fırtına çiçeği demem için hevesle bekleyen onlarca kız var." Bunu söyledikten sonra kısa bir duraksama yaşadı. Sözlerinin yeterince etkili olmadığını düşünmüş olmalı ki "Yüzlerce," diye düzeltti kendisini.

Irmak öyle bir güldü ki Aras için üzüldüğümü hissettim. "O kızlardan bir tanesini bile görememiş olmam ne tuhaf, marul kafa."

Aras'ın ilgisi benden koptu ve tamamen ablasına döndü. "Ah, doğru. Senin hayranların kapımızda sıralanıyordu çünkü. Değil mi? Bu yüzden yirmi üç yıldır yalnızsın."

"Yalnız olduğumu nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü bir sevgilin olsa uçak kiralayıp gökyüzüne pankart açtırırsın."

"Canım, onu yapacak olan sensin. Ben değilim. Ayrıca konuyu kendinden uzaklaştırmaya çalışman çok acınası."

"Asıl senin böyle yalanlar söyleyip bir sevgilin olduğunu iddia etmen acınası. Hepimiz biliyoruz ki kimse senin huysuzluğunla baş edemez."

Onların bu şekilde uzayıp giden atışmalarını dinlerken sesleri yavaş yavaş azaldı. Tıpkı hissettiğim bulantı gibi. Yorgunluğum her şeyin üzerine çıktı. Göz kapaklarımın ka-

pandığını fark ettim ve buna karşı koyamadım. Sanki daha gözlerim kapanmadan bir uykuya balıklama dalmış gibiydim. Üzerime çöken rehavete kapılıp gittim ve kolumdaki serumu bile unutarak derin, sakin nefesler almaya başladım.

Uyandığımda –daha doğrusu uyanır gibi olduğumda– serumum çoktan bitmiş, kolumdaki iğne çıkmıştı. Bu güzel bir haberdi. Buna sevindiğimi hatırlıyordum. Uykudan tam sıyrılmadan arabaya yürüdüğümü, yol boyunca uyukladığımı ve eve gelir gelmez yatağıma uzandığımı da hatırlıyordum. Üstümdeki kıyafetleri bile değiştirmemiştim. Uyku öylesine yumuşak ve tatlıydı ki ona karşı koymamın bir yolu yoktu. Yatağa devrilir devrilmez kaldığım yerden uyumaya devam etmiştim.

İkinci defa uyandığımda ise baş ağrısının izleri şakaklarımda dolaşsa bile kendimi çok daha iyi hissediyordum. Midemi buran o bulantı hissinden tamamen kurtulmuştum. Şimdi onun yerinde derin bir açlık hissi vardı. Bir şeyler yemek, hatta ondan önce litrelerce su iç içmek istiyordum çünkü dilim damağım kurumuştu. Zaten beni uyandıran da bu susuzluk hissiydi.

Yerimden kalkıp odanın ışığını açtım ve kolumdaki saate baktım. Eğer yanlış görmüyorsam saat gece ikiyi işaret ediyordu. Geç bir saatti ama evdekiler hâlâ yatmamış olabilirdi. Gözlemlediğim kadarıyla oldukça az uyuyan bir aileydi Aybarslar. Geç saatlere kadar oturup sabah erkenden ayağa dikiliyorlardı.

Mutfağa doğru ilerlediğimde dışarıdan sesler geldiğini duydum. Biraz kulak kabartınca bu seslerin yalnızca bir kişiye ait olduğunu fark ettim. Aras bahçedeydi ve telefon-

la konuşuyor olmalıydı. Ya da kendi kendine konuşuyordu ama söylediklerine cevap vermiyordu, bilemiyorum. Her şey olabilirdi.

Buzdolabına ilerledim, oradaki cam şişelerden birini çıkarıp kendime bir bardak soğuk su ikram ettim. Su boğazımdan beni serinleterek inerken rahatladığımı hissediyordum. İki bardak su içtikten sonra şişeyi bırakıp orada benim için ayrılmış olduğuna inandığım küçük bir tencereyi çıkardım ve ısınması için ocağa koydum. Aynı anda bahçedeki konuşma seslerinin kesildiğini fark ettim. Çok geçmeden aralık olan bahçe kapısı tamamen açıldı ve Aras mutfağa girdi.

Üzerinde kırmızı bir tişört, altında siyah bir şort vardı. Saçları dağınıktı. Sakalları son birkaç günde iyice uzamıştı ve bu haliyle çok daha yakışıklı görünüyordu. Saçları koyu bir kahverengiyken sakallarında kızıllıklar vardı. Yeşil gözlerini ve beyaz tenini de bu tabloya eklediğinizde ortaya çıkan şeyin haksızlık olduğunu görebilirdiniz. Bu kadar güzel bir adam olması haksızlıktı. Bana.

"Uyandın mı?" gibi manasız bir soruyla yüzleşmem gerekince ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Bu sırada aramızdaki mesafeyi kapatmış, tam karşımda durmuştu.

"Hayır, uyuyorum."

Kötü esprime nezaketen güldü ve "İyi misin?" diye sorarken hiç beklemediğim bir şey yapıp avucunu önce alnıma, ardından yanağıma koydu. "Ateşin düşmüş ve artık yeşil de değilsin. Bunlar güzel haberler."

Yeşil değildim ama kızardığımı hissediyordum. Üstelik düşen ateşim de yeniden yükselmeye başlamış olabilirdi çünkü yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Güneş yetmezmiş gibi bir de Aras çarpıyordu, görüyorsunuz. Çileli başımı alıp nerelere gideceğimi hiç bilmiyordum.

"İyiyim," derken tuhaf ve atik bir hareketle geri çekil-

dim. Bu tarz manevralar bir bende vardı, bir de Bruce Lee'de. "Açım sadece. Yemek ısıtıyorum. Sen de ister misin?"

Ani kibarlığımın sebebi elbette beyin hücrelerimin aptallığımı protesto ederek greve gitmesinden başka bir şey değildi. Yoksa Aras'a yemek ısıtmak mı? Ancak ona bir tencere taş pişirmişsem...

Aras hafifçe gülerek, "Yok, sağ ol," dedi. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen uyurken sana bir şey geldi. Bekle," deyip yanımdan ayrıldı.

Bunu fırsat bilip hemen kendime bir tepsi hazırladım ve ısınmış yemekten bir tabak alarak mutfak masasına geçtim. Damla lezzetli bir türlü yemeği yapmıştı. Onun sayesinde aslında sebzelerden hoşlandığımı keşfediyordum. Daha öncesinde patlıcana bu kadar sempati beslemezdim.

Yemeğime başladığım sırada Aras elinde orta boy bir kutuyla içeri girdi. Tam o anda internetten ayakkabı sipariş ettiğimi hatırladım. Beklediğimden hızlı gelmişti ama şikâyetçi değildim. Hastaneye bile Damla'nın eski terlikleriyle gitmek zorunda kalmıştım. İnsan ayakkabıları olmadan birçok şeyden mahrum kalıyordu.

"Ayakkabılarım," dedim neşeyle ve Aras'ın elinden kutuyu kaparcasına aldım. Kapağını kaldırdığımda neyle karşılaşacağımı bilsem de hevesime gem vuramadım. Yıllardır aynı ayakkabıyı giyiyordum ama birkaç gün ayakkabısız kalınca onların kıymetini çok daha iyi anlamıştım. *Sizi çok özledim bebeklerim.*

Kutudan çıkardığım ayakkabılara gülümseyerek bakarken Aras'ın, "Sana küçük bir hediye aldım," dediğini işittim. İlgimi çekti çünkü annem dışında bana hediye alan olmazdı ve Aras'ın ne almış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hediye mi?"

"Evet." Elinde tuttuğu küçük, kırmızı poşeti bana uzattı ve ben tereddütle poşete uzanırken sırıtarak beni izledi.

İçinden çıkacak şeye temkinli yaklaşıyordum çünkü bu evde tuhaf şeyler döndüğünü biliyorsunuz. Böcek, solucan ya da daha korkunç bir şeye dokunmaktan korkarak poşetin içindekileri masanın üzerine döktüm ve karşılaştığım şey, gözlerimin hayretle açılmasına sebep oldu.

"Hep beyaz ayakkabı giyiyorsun," dedi Aras, ben önümdeki rengârenk ayakkabı bağcıklarına bakarken. "En azından bağcıkların renkli olabilir diye düşündüm çünkü onları taşıması kolay."

Kırmızı, mor, sarı, mavi, pembe ve turuncu bağcıklar. Masanın üzerinde birbirine dolanmış şekilde duruyorlardı ve ben onlara, onlardan daha karmaşık bir halde bakakalmıştım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bu beklediğim son şey bile değildi. Bu kadar ince bir düşünce karşısında donakalmaktan başka bir tepki içermiyordu benim sistemim. Bir yanım bağcıkları Aras'ın suratına fırlatıp çığlık atarak oradan kaçmam gerektiğini söylüyordu. Her zaman böyle dramatik bir yanım olmuştu fakat ona çok prim vermezdim. Diğer yanımsa soğukkanlı bir tavırla teşekkür etmem gerektiğinde ısrarcıydı. Bu daha mantıklıydı tabii ama bakışlarımı bağcıklardan ayırıp Aras'a çevirmeyi henüz başaramamıştım.

"Ben..." Sessizlik uzayınca konuşma ihtiyacı hissederek devamını bilmediğim bir cümleye başlamak pek de akıllıca değildi. "Teşekkür ederim. Bu hiç aklıma gelmemişti." Aslında konuşurken sesim kapı gıcırtısı gibi çıkmamış olsaydı epey güzel toparladığım söylenebilirdi. Bir de Aras'ın yüzüne bakmış olsaydım... Fakat tepkisini görmek istemiyordum. Gözlerinde ne göreceğimi bilmiyordum ve bu hoşuma gitmiyordu.

"Zeki birisiyim," dedi Aras benimkinin aksine aşırı karizmatik ve rahat bir sesle. Böyle olduğu zaman onu boğmak istiyordum ve elimde bir dünya ayakkabı bağcığı vardı.

Neyse ki hemen peşinden tatlı tatlı, "Güle güle kullan," diye ekleyince darağacından kurtulmuştu.

Bunu söyledikten sonra yanımdan gitmesini bekledim ama bunun yerine bir sandalye çekip oturdu. Elimdeki ayak kabılardan birini alıp beyaz bağcığını çözmeye başladı. "Eee, ilk hangi rengi takacaksın?"

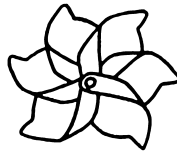
Bunu düşünmemiştim. Yani son üç dakikadır mantık düzleminde herhangi bir şey düşünmüyordum. O yüzden birkaç saniye bağcıklara bakmam gerekti ve en koyu renk olan mor gözüme hoş göründü. "Mor olsun."

"Mor olsun," diye tekrarladı Aras ve mor bağcıklardan birini alıp ayakkabıya geçirmeye başladı.

Bu yaşanılan anda tuhaf olan hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Bense davranamıyordum. Çünkü tamamıyla tuhaftı. Bana neden hediye aldığını, ayakkabılarımı neden bu kadar düşündüğünü bilmiyordum ve yaptığı şey içime kocaman bir kutu yerleştirmiş gibiydi. Sürpriz bir kutu. İçinde ne olduğunu tahmin edemiyordum ama kocamandı ve ağırlığını hissedebiliyordum. Ayrıca nefes almamı da zorlaştırıyordu. Bu kutudan hiç hoşlanmamıştım.

Yine de bununla nasıl baş edeceğimi bilmediğim için bir tepki vermek yerine ayakkabılarıma mor bağcıkları geçiren Aras'ı izlerken yemeğimi yemeye koyuldum. Yaptığı işi müthiş bir dikkatle yapıyordu. Düzgün kaşları hafifçe katılmıştı. Dudakları bir aradaydı. Gözleri elindeki işten ayrılmıyordu ve kalbimi parçalayan bir detay olarak iki tane lülesi alnına düşüyordu.

Bu görüntünün bana yaptığı şeyden hiç hoşlanmıyordum ama oradan kalkıp gidemiyordum da. Kutunun içindeki her neyse ortaya çıkmak için kapakları zorluyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bu kutuyu yok etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Hem de hemen.

12

Güneş çarpmasını kolay atlatmış sayılırdım. Yani acile yaptığımız ziyareti göz ardı edersek... Aras çarpmasını atlatmak içinse hâlâ çabalamaktaydım. Apar topar hastaneye götürülüşümden üç gün sonrasındaydık. Bu üç gün içerisinde Aybars ailesi bana oldukça yumuşak davranmışlardı doğrusu. Elbette Meriç hariç. Onunla oyunumuz hâlâ devam ediyordu. Artık beni buradan göndereceklerine dair umudum kalmamış gibiydi. Yani kızlarının özel hayatına balıklama daldığımda bile beni kapının önüne koymamışlardı ve artık bütün saldırılarıma karşı hazırlıklıydılar. Daha ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordum. Buna rağmen Meriç'e sataşmadan duramıyordum. O da her defasında bana karşılık vermenin bir yolunu buluyordu.

Mesela geçen gün evden aceleyle çıkarken ayakkabısının içinde onu bir sürpriz karşılamıştı. Çiğ yumurtaya bastığı ânı gözlerimle görememişsem de hayalimde canlandırdığım yüz ifadesi beni oldukça eğlendiriyordu. Sonrasında topuklarına basarak evin içinde yürüyüşünü görme şerefine nail olmuştum neyse ki. On beş dakika boyunca kahkahalarla

gülmem için de bu kadarı yeterliydi. Kıvırcık saçlı, huysuz bir pengueni anımsatıyordu.

Meriç bunun intikamını elbette almıştı. Çok ince düşünülmüş bir intikam değildi fakat kesinlikle etkiliydi. Zira duştan çıkıp giyindikten sonra saçlarımı biraz kurutmak için kurutma makinesini çalıştırdığımda içine konulan un yüzünden ıslak saçlı bir hayalete benzemiştim. Elbette hemen orada fotoğrafımı çekip bütün aile bireyleriyle paylaşacak bir Aybars mevcuttu. Bu kutsal görevi bu defa Irmak üstlenmişti. Ertesi gün de Irmak babasıyla iş birliği yapıp ensemden aşağı bir bardak buz döktüğünde fotoğrafımı çeken Aras olmuştu. Sırf bunların intikamını alabilmek için bir cep telefonu edinmeyi planlar hale gelmiştim.

Biraz önce bana yumuşak davranmışlardı mı demiştim? Eh, onlar için yumuşak davranmak bu kadar oluyordu.

O günkü planım bahçede yere bir örtü serip bir şemsiyenin altında uzanmak ve biraz kitap okumaktı. Sakin bir gündü ve bunu yapabilirim diye düşünmüştüm. Aslında bunu sahilde yapmayı isterdim ama sahil gözüme çok kalabalık görünmüştü. Ayrıca oraya gittim mi denize girmeden duramıyordum. Deniz maceralarım hep üzücü sonuçlandığı için de artık denize girmek istemiyordum. Bu yüzden bahçede karar kılmıştım.

Planımın giriş kısmı oldukça başarılıydı. Hatta yere bir örtü sermek yerine eski ama temiz bir şezlong bile bulmuştum. Damla sayesinde tabii. Bahçe şemsiyesinin altına şezlongu çekip yanıma aldığım bir bardak buzlu suyu yudumlayarak fantastik maceramda kaldığım yeri açmış, iyice abayı yaktığım başkarakterin sahnelerini sırıtarak okumaya başlamıştım.

Çok huzurlu olduğu için bölüneceği önceden öngörülebilen bir andı bu. Eğer kısa bir saniye için durup değerlen-

dirseydim tam bu anda bahçeye bir atlının elinde mızrakla girebileceğini, bir gorilin göğsünü yumruklayarak ortama dalabileceğini ya da Aras'ın peşinde bütün arkadaş grubunu sürükleyerek keyfimin içine edebileceğini elbette tahmin edebilirdim. Ben bu hayatın kanununu madde madde ezberlemiş bir insandım sonuçta. Bu yüzden marul kafanın kafilesiyle beraber bahçeyi basmasına şaşırmamalıydım.

Keşke atlı gelseydi. Belki çok yakışıklı bir atlı olurdu ve beni atının terkisine atıp buralardan götürürdü.

Kendilerinden önce gürültüleri bana ulaşan grubu kitabımın üzerinden çatık kaşlarımla bakarak karşıladım. Pelin haşeresinin içeri girdiğini görünce goril senaryosunun bile bundan daha iyi olduğuna karar verdim. *Bu haşereyi alın, bana gorili yollayın. Lütfen.*

Talebim reddedildi. Pelin bana nefret dolu bakışlar atarak ilerledi ve bahçe masasına oturdu. Diğer çocuklar yanımdan geçerken bana selam verecek kadar naziklerdi. Hatta Cemre birkaç saniye yanıma uğrayıp halimi hatırımı bile sormuştu. Hepsinin peşinden bahçeye giren Aras ise önce arkadaşlarının bahçe masasının etrafına güzelce kurulduğundan emin olmuş, ardından gelip tam yanıma çömelmişti.

Çömelmek fonetik olarak da uygulama açısından da komik bir fiildi. Aras'ın bu kadar komik bir fiili hayata geçirirken nasıl bu kadar karizmatik görünebildiğini aklım almıyordu ama görünüyordu işte. Birdenbire yanımda çömeliyor, yüzlerimizi aynı hizaya getiriyor ve alnına düşen lülesi iki yana sallanırken dudaklarında küçücük bir gülümsemeyle bana bakarak aklımı başımdan alıyordu. Böyle anlarda onun için korkunç ölümler planlıyordum. *Mesela birden boynuna sarılsam ve onu nefessiz bırakana dek sıksam... Pardon bu değil.*

"Selam Rüzgârgülü."

Aras'ın Rüzgârgülü deyişinde en çok sinir bozan kısım bundan hoşlanıyor olmamdı. Dürüst olmak gerekirse Beyza ismini pek sevmiyordum. Kendime bir isim seçecek olsam Beyza seçenekler arasında bile yer almazdı. Rüzgârgülü ise hoş bir kelimeydi. Aras'ın ses tonuyla birleşince daha da güzel bir hal alıyordu ve bundan hoşlandığım için Pelin'in saçma sapan konuşmalarını dinlemeyi bile hak ediyordum.

"Efendim marul kafa."

Cevabım Aras'ın hoşnutsuz bir gülümsemeyle iç çekmesine ve kısa bir saniye için başını sağa çevirmesine sebep oldu. Fakat hemen sonra yeşil bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Bizimle takılmak ister misin diye soracaktım," derken bu fikri yeniden tartıyor gibi görünüyordu. "Arkadaşlarımın yanında bana marul kafa demeyeceksen yani."

Birden gülümsedim ve "Baş başayken dememde bir sorun yok yani," gibi saçma, amacımın çok dışında, neredeyse cilveli bir cümle kurdum. *Gerçekten atın beni Pelin'in önüne, acımayın hiç.*

Aras genişçe sırıttı. Yeşil bakışları yüzümde dolaşırken bu gülüş öyle tehlikeliydi ki kalbimdeki kutu daha da büyüdü ve içinde ne varsa çıkmak için kapakları zorlamaya başladı. İşleri kendi ellerimle bu noktaya getirdiğim için kimseye kızamıyordum da.

"Baş başa kaldığımızda konuşuruz bunu," dedi marul kafa, içimdeki karmaşadan tamamen habersizce. Sesi alçak ve kıvamlıydı. "Geliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Arkadaş grubunun çoğu hoş insanlar olsa da bugün hiç Pelin'e katlanabilecek havada değilim. Siz takılın."

Aras açıklamamı makul bulmuş olacak ki omuz silkip doğruldu ve bana keyifli okumalar dileyerek arkadaşlarının yanına ilerledi. Ben de kitabıma dönmek istedim. Gerçek-

ten bunu çok istedim. Yakışıklı karakterle maceramız da çok güzel bir yerde kalmıştı halbuki. Fakat bir anda kendimi Aras'ın ve arkadaşlarının konuşmalarına kulak kabartırken buldum. Tam heyecanla okumaya başladığım sırada Aras neşeli bir kahkaha savurmamış olsa konuşmaları zerre kadar dikkatimi çekmezdi ama onu bu kadar güldürenin ne olduğunu merak etmek elimde değildi.

Biraz dinlediğimde Berke'nin Cenk'le ilgili bir olaydan bahsettiğini kavramam uzun sürmedi. Anladığım kadarıyla sahilde kızlara hava atmak isterken başına olmayacak işler gelmişti zavallı çocuğun. Aras da bununla fazlaca eğleniyor gibi görünüyordu.

"Bir gün kızlara hava atacağım derken bir yerlerini kıracak," dedi gülüşünün sonlarına doğru. "Fakat o zaman bile akıllanacağını zannetmiyorum."

Berke tek elini Aras'ın omzuna atıp hafifçe sıktı. "Herkes senin gibi doğal bir karizmaya sahip olamıyor kardeşim. Bazılarımızın çabalaması lazım. Hor görme lütfen."

Aras'ın yüzüne yayılan şımarık gülümsemenin yalnızca yarısını gördüm ve bu kadarı bile kalbimin isyan etmesine yetti. "Çabalayan çabalasın ama bu kadar abartılmamasından yanayım. Kaldı ki bu adamın belli bir hedefi bile yok. Önüne gelene yürüyor."

"Aras'a katılıyorum," dedi Cemre. "Aynı anda hem bana hem Pelin'e yürüyor ve çoğu zaman yan yana oluyoruz."

Pelin elbette bu konu hakkında fikrini belirtmezse kanser olacağı için Cemre'nin söylediğini destekleyecek bir ânı anlatmaya girişti.

Onun sıkıcı anısını dinlerken birden birinin, "Pişşt," dediğini işittim ve konuşmayla alakam kesildi. Gözlerimi Aras'tan ayırıp sesin geldiği tarafa çevirdiğimde sandalyesinden bana doğru sarkıp aramızdaki mesafeyi kısaltmış Eray'la göz göze geldim.

"İnsanların muhabbetlerine bu şekilde kulak kabartmak çok ayıp," dedi bana. Alçak bir sesle söylediği için kendilerini konuşmaya kaptırmış diğer arkadaşlarının dikkatini çekmemişti.

Kendisini artık okuyamayacağım çok bariz olan kitabımı kapatıp Eray'a baktım ve "Siz de alçak sesle konuşun o zaman," diye çok da mantık aranmaması gereken bir cümle kurdum.

Eray önce gülümsedi, ardından başıyla masayı işaret etti. "Ya da sen kitabını bırak da bize katıl. Böylece boynunu bu tarafa uzatmak zorunda kalmazsın."

Buradan muhabbeti dinlemeye devam edersem başkalarına da sobeleneceğim ortadaydı. İçeri girip odama gitmek istemiyordum çünkü yalnızca bir tane penceresi vardı ve içerisi çok sıcak oluyordu. Bu yüzden biraz nazlanarak da olsa Eray'ın teklifini kabul ettim. Fakat ayağa kalkar kalkmaz bütün sandalyelerin dolu olduğunu fark edip bu fikrimden anında pişman oldum. Tam sanki içeri gidiyormuşum gibi bir manevra yapacağım sırada iki kişilik bahçe koltuğunda Cemre'nin yanında oturan Aras'ın yana kayarak bana yer açtığını gördüm. Benden tarafa bakmıyordu bile. Oturmak için yer aradığımı fark edebilmesi için cinlerin perilerin bunu onun kulağına fısıldamış olması gerekiyordu.

Cümlesinin ortasında bakışlarını İlker'den ayırıp bana kısa bir bakış attı ve bu apaçık bir davetti. Zaten ayağa kalkmış bulunduğum için gidip yanına oturmaktan başka mantıklı bir çözüm göremedim.

Cemre zayıf bir kızdı. Ben de öyleydim. Aras biraz irice bir adam olsa da bahçe koltuğuna sığmayı başarmıştık. Tabii Aras'ın yine kolunu koltuğun arkasına atması gerekmişti. Ya da sadece bunu tercih etmişti. Asla bilemezdik, değil mi? Tek bildiğim bu şekilde yan yana oturmaktan hoşlandığım-

dı. Bir de bundan hoşlandığım için kendimi hızlı hızlı tokatlamak istediğim...

Grup aniden gelip onlara dâhil olmamı hiç garipsemedi. Pelin hariç elbette. Bana gözlerini kısıp memnuniyetsiz bir bakış atarken tavrını saklama gayreti içerisinde değildi. Ben de ona gözlerimi devirirken hiçbir şeyi saklamıyordum. Aklı varsa bana bir daha bulaşmazdı. Fakat aklı var mıydı, varsa ne kadardı bunlar sırlı meselelerdi.

Biz Pelin'le vahşi batı kovboyları gibi bakışırken, "Bakın, size ne getirdim," diye şakıdı Cemre birden. Masadaki muhabbet kesildi ve herkes ona döndü. Çantasından bir avuç bir şey çıkartırken, "Evin çaprazındaki bakkalda buldum bunları," diyerek sırıttı. "Küçükken ne çok severdik, hatırlıyor musunuz?"

Avucundakileri masanın üzerine bıraktığında herkesten hoş mırıltılar yükseldi. Ben herhangi bir tepki verememiştim çünkü sadece eski, on kuruşluk şekerli sakızlardan görüyordum ve benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

"Aa, dövmeli sakızlar!" diyen Ecem hemen uzanıp bir tanesini kaptı.

Saçma bir neşeyle, "Lan senelerdir görmüyorum bunlardan," diye atılan Berke ise iki tane aldı.

Onları Pelin, Eray ve İlker takip etti. Aras da uzanıp bir tane kendisi için aldı, bir tane de bana uzattı. Ben parmaklarımın ucunda tuttuğum sakıza tuhaf tuhaf bakarken, "Küçükken sırf dövmeleri için bunlardan alırdık her gün," dedi. Açıklaması elbette benim içindi. "Kollarımız, bacaklarımız, her yanımız bu dövmelerle dolu olurdu ve bunun havalı olduğunu düşünürdük."

"Kuru kafalı dövme çıkarsa hep erkeklere kakalardık," dedi Cemre. "Renklileri de onlardan zorla alırdık, hatırlıyor musunuz kızlar?"

Pelin küçük bir kahkaha attı. "Bir keresinde bir çiçek dövmesi yüzünden Eray'ı ağlatmıştık."

Eray'a döndüm ve sempati dolu bakışlarla baktım. Ağlatılmayı hak etmiyordu. Hem de bir geçici dövme yüzünden...

"İnce ruhlu bir adamı kırmış olup bundan böyle acımasızca bahsetmeni hiç doğru bulmuyorum," dedi Eray, Pelin'e bakarak. "O çiçekli dövme benim yarınlara olan umutlarımın bir sembolüydü. Sense diğer kızlara hava atmak için kullanmıştın."

Elimde olmadan güldüm. Yakışıklı çocuklar komik şeyler söylediğinde gülmek pek de elinizde olmuyordu çünkü. Cemre de kendini tutamayıp gülmüştü mesela. Hatta Ecem de.

Herkes gibi ben de sakızımı açtım ve sakızı ağzıma atıp çiğnemeye başlarken içinden çıkan dövmeye baktım.

"Benimki yine kuru kafa çıktı ya," dedi bu sırada Ecem. "Küçükken de hep kuru kafalar bana gelirdi."

"Buyur aşkım, sen bu kuş dövmesini al," diye araya giren İlker sevgilisinin yüzündeki hoşnutsuzluğu hemen siliverdi. Ecem kuş dövmesini bileğine yapıştırmadan önce ona teşekkür edip yanağına bir öpücük bıraktı ve ben hiç kıskanmadım.

Cemre de dövmesini bileğine yapıştırmayı tercih etti. Sonra bileğini ileri uzatıp incelemeye başladı. "Bana tuhaf bir desen çıktı. Havalı görünüyor."

"Sana ne çıktı?" diye sordu Aras hemen kulağımın dibinde.

Kâğıdı kaldırıp ona gösterdim. "Kelebek."

Bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu. "Kız dövmesi. Hiç sevmem."

Beni kışkırtmak için mi yapıyordu, bilmiyorum fakat eğer öyleyse başarıyordu. Değilse de geçmiş olsundu. Çünkü fazla düşünmeden dövmenin üzerindeki jelatini kaldırıp

kâğıdı elmacık kemiğinin üzerine yapıştırıverdim. Hemen ardından dudaklarımdan son zamanların en neşeli kahkahası döküldü. Bunu ben bile beklemiyordum ama Aras'ı yanağına yapışmış kâğıtla ve donup kalmış surat ifadesiyle gördüğümde kendimi tutamamıştım.

Aras kahkaham sonlanana dek kıpırdamadan yüzüme baktı. Ardından ağır bir hareketle yanağındaki kâğıdı kaldırdı. Elmacık kemiğinin üstünde pembe kanatlı bir kelebek konuvermişti ve bunun, karizmasından bir gramı bile azaltmamış olması beni hayretlere sürüklüyordu.

"Zebani," dedi bana. "Bir sakızı bile silaha çevirmeyi başarmanı alkışlasam mı yoksa seni boğsam mı bilemiyorum."

Tehdidinden hiç etkilenmediğimi bakışlarımla gösterdim. "Boğmayı deneyebilirsin ama savaşacağımı bilmen lazım," derken sesim keyifli çıkıyordu.

Hemen sağ tarafımda oturan Eray, "Korkma Beyza, ben seni korurum," diyerek araya girince Aras'ın ifadesiz yeşil bakışları bir an ona kaydı.

"İşine bak," dedi Eray'a dümdüz bir sesle.

Ellerimle yüzümü kapatıp çığlık atmak istedim. Bunun için size mantıklı bir gerekçe sunamazdım. Sadece Aras'ın duruşu, bakışı ve konuşması beni bunu yapmaya itiyordu. İçimde küçük bir parça Eray'a üzülüyordu ama katbekat büyük bir parça Aras'tan etkilenmekle meşguldü.

Zaten Eray da çok alınmış ya da mahvolmuş değildi. Gülerek Aras'ın yüzünü işaret etti. "Suratında pembe kelebekler varken bana racon kesme."

Aras bana dönüp kırgın bakışlarla baktığında tek yapabildiğim omuzlarımı kaldırıp dudaklarımı bükmek oldu. Herhangi bir cümle kurmaya yeltenmeyecektim.

Pelin araya girip, "Sana ne dövmesi çıktı Aras?" diye sormasa bakışmamız ne kadar devam ederdi bilmiyorum ama

Aras soruya cevap vermek için elinde tuttuğu sakızın paketini açtı. Ben bu sırada çiğnediğim sakızı kocaman bir balon haline getirip kulağının dibinde patlattım. Bana hiç aldırmadan dövmesine bakarak gülümsedi.

Ne olduğunu görmek için kafamı uzattığım sırada Aras'ın saldırısına hazırlıksız yakalandım. Tam alnımın ortasına kâğıdı yapıştırırken suratında hain bir sırıtış vardı. "Bana," dedi keyifle. "Harika bir dövme çıktı."

Kâğıdı hızla alnımdan kaldırdığımda ilk kahkaha atan Cemre oldu. Sonra onu Berke, Pelin ve Ecem izledi. İlker ile Eray ise kahkaha atmak yerine sessizce sırıtacak kadar naziktiler. Çatık kaşlarımla her birine huysuz bakışlar attıktan sonra alnımda ne olduğunu görebilmek için Aras'ın masanın üzerinde duran cep telefonuna uzandım. Siyah ekrandaki yansımadan alnıma bakmaya çalışsam da şekli tam seçemedim.

Aras Aybars tam bir prens olduğu için cep telefonunu elimden aldı, hızlıca ön kamerayı açıp bana uzattı. Ön kameradaki görüntümle karşılaşınca bir an dövmeden bağımsız olarak yüzümü buruşturdum çünkü kendimi bu tuhaf açıdan görmeye hazırlıklı değildim. Sonra telefonu biraz kaldırıp alnımdaki dövmeye baktım.

Elinde üç dişli dirgeniyle sırıtan kırmızı bir şeytan figürü vardı alnımın ortasında. Aras muhteşem bir konum seçmiş, iki kaşımın tam ortasının bir parmak üstünü tutturmayı başarmıştı. Şeytan hafif devrik duruyordu gerçi ama bu haliyle bana daha çok benzediği de tartışılmazdı. Ben de yıkılmadıysam bile son zamanlarda biraz devrilmeye başlamıştım sonuçta.

Telefonu elimden indirip Aras'a boş bir bakış attım. "Ha ha ha. Çok komik."

Aras cevap veremeden Pelin bir kere daha lafa karıştı. "Çok yakıştı sahiden. Kişiliğini yansıttı."

Ona dönüp cevap verme zahmetine dahi girmedim. *Demek şeytan olduğumu düşünüyor, aman ne üzücü.* Aras'a bakmaya devam ettim ve Pelin'i görmezden geldiğim iyice anlaşılsın diye ekledim. "Yine de senin yanağındaki kelebek dövmesi kadar komik değil."

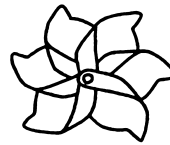
Bu sırada Ecem, "Bu tarafa baksanıza bir," deyince dikkatim dağıldı ve ondan tarafa döndüm. Elindeki telefonun kamerasının bize doğrultulduğunu fark ettiğimde her şey için çok geçti. Art arda iki defa deklanşör sesi duyulmuştu bile.

"Dur, en azından doğru düzgün poz verelim de öyle çek," diyen Aras elbette yanağında bir kelebek dövmesiyle fotoğraf çektirmekten rahatsızlık duymuyordu. Ya da kolunu sanki kırk yıllık arkadaşmışız gibi omzuma dolayıp beni kendine çekmekten. Ayrıca bu sırada karşısındaki objektife sırıtmaktan.

Bu ani yakınlık beni bir saniyeliğine gafil avladı. Gözlerimin kocaman açıldığı ve Aras kolunu omzuma dolarken nefesimin kesildiği o küçük saniyenin Ecem tarafından ölümsüzleştirilmediğini ummaktan başka çarem yoktu. Fakat şanssızlıkta bir dünya markası olduğum için umutlarımı çok yüksek tutmamaya çalışıyordum.

Aras'ın kolunu kendimden iterek uzaklaştırmadan önce Ecem üç fotoğrafımızı daha çekmeyi başarmıştı. İçten içe fotoğrafları merak etsem, onlara detaylıca bakmak için yanıp tutuşsam da Ecem'den bunu isteyemezdim. Birilerinden bir şey istemek genel olarak karnımı ağrıtıyordu. Hele ki pek yakından tanımadığım, hem Aras'ın hem de Pelin'in arkadaşı olan ve hangi tarafta olduğunu kestiremediğim bu kızdan bir şey isteyebileceğimi hiç zannetmiyordum. Bu yüzden konunun değişmesine, dövme ve fotoğraf bahsinin kapanmasına, Pelin'in büyük çabalarıyla mevzunun benden uzaklaşmasına sessizce müsaade ettim.

Orada Aras'ın tam yanında, alnımda bir şeytan dövmesiyle oturup pek de tanımadığım insanların çocukluk anılarını dinlemeye başladım. İçimdeki kutu hâlâ yerindeydi. Arada kolum Aras'ın koluna değdiğinde, onun kokusunu duyduğumda ya da onunla bir bakışı paylaştığımızda kutu biraz daha büyüyordu. Fakat hâlâ içindekini saklı tutmayı başarabiliyordum. Yalnızca bunu daha ne kadar devam ettirebileceğimi hiç bilmiyordum.

13

İşler planladığım noktadan çok uzaklara sürüklenmişti. Kendimden emin bir şekilde bir hafta içinde buradan kurtulacağıma inandığım zamanları hatırlıyordum. Şimdiyse buradaki yirminci günümde Aybars ailesiyle bahçe masasında *Uno* oynamaktaydım. Yani yarın tam üç haftadır burada tatil yapıyor olacaktım. Ne tatil ama...

Uno oynamak fiil öbeği size masum bir şeymiş gibi görünebilir ama burasının bir savaş meydanına dönüştüğünü söylememe izin verin. Yeni öğrendiğim bu kart oyununun kutusunda tıpkı Aybarslara benzeyen bir ailenin fotoğrafı vardı. Anne, baba ve çocuklar... Bu fotoğrafta bütün aile bireyleri neşeyle gülümsüyor, oyunu oynamaktan inanılmaz bir keyif alıyorlardı. Bu yüzden bunun sevimli, pamuk şekerli bir kart oyunu olduğuna, hatta oynarken sıkılacağıma inanmıştım.

Oysa gerçek bambaşkaydı. Fotoğraftaki sevgi dolu ailenin aksine bahçe masasının etrafındaki herkes birbirine birazdan saldıracakmış gibi bakmaktaydı. Gülümsemelerin

yerine ara sıra duyulan hain kahkahalar vardı ve masada de-
rin stratejiler dönmekte, tehditler havada uçuşmaktaydı.

"Irmak'ın bitmesine izin verirsen yarın bulaşıklar sen-
de," dedi Meriç oğluna çatık kaşlarıyla bakarken. "O yüz-
den atacağın kartı seçerken çok dikkatli ol."

Aras oflayarak babasına boş bir bakış attı ve "Bu sorum-
luluğu kaldıramayacağım," diyerek oyunun yönünü değişti-
recek kartı attı. Normalde Aras'tan sonra sıra Irmak'tayken,
oyunun yönü tersine dönünce sıra Meriç'e geçmişti ve Ir-
mak kartını benden sonra atacaktı.

Bu yüzden dudaklarımdan bir inilti koptu. "Sana onu dur-
durabileceğim bir kartım olmadığını söylemiştim." Elimde
sadece mavi üç, sarı yedi ve sarı dokuz vardı. Bunların her
biri Irmak'ın bitmesine sebep olabilirdi. "Ne manası var
şimdi yaptığın bu hareketin?"

Aras omuz silkerken rahatlamış görünüyordu. Ayrıca
yakışıklıydı da. Üstelik başında, lülelerinin alnına düşme-
sini engelleyen siyah bir badana varken yakışıklıydı. Bunun
mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. "En azından bu-
laşıkları yıkamak zorunda kalmayacağım."

"Tam bir kahramansın," diye homurdanırken yüzünde
huşu içinde bir gülümsemeyle birbirimize düşüşümüzü iz-
leyen Irmak'a baktım ve elinde kalan son kartı zihninden
okuyabilecekmiş gibi gözlerimi kıstım.

Bu sırada Damla kartını oynadı, sıra bana geldi. Ben
elimden bir kart atmak yerine ortadan bir tane çekmeye ka-
rar verdim ve bu kesinlikle doğru bir karardı. Irmak'a yer-
den iki tane kart çektirecek olacak mavi +2 kartını ortaya
koyarken yüzümde bir köpek balığı sırıtışı vardı.

Irmak'ın yüzünün buruşmasını ve masadaki herkes ke-
yifle gülerken onun oflayarak kart çekmesini mutlulukla iz-
ledim. Henüz herhangi bir eli kazanmayı başaramamıştım

ama etrafımdakilerin kazanmasını engellemekte oldukça başarılıydım. *Babam sağ olsun.*

Irmak'ın elindeki kartlar her dönüşte çoğalırken benimkiler de gittikçe azalıyordu. En sonunda elimdeki iki karttan birini yere koyup bağırarak "Uno!" dediğimde bütün Aybarsların bakışları kısıldı. Bu, elimde son bir kart kaldığı anlamına geliyordu. Yani bir kere daha sıra bana geldiğinde bitebilirdim. Biraz heyecanlanmıştım.

"Elinde işe yarar bir şey var mı?" diye sordu Meriç karısına.

Tam solumda oturan Damla, "Sanırım elindeki kart sarı," dedi dudaklarını büzerek. Tahmini ne yazık ki doğruydu ama umudumu kaybetmedim. "En fazla rengi değiştirebilirim ama garanti veremem."

Onlara herhangi bir ipucu vermemek için ifadesiz bir yüzle kımıldamadan durmaya çalışıyordum. Meriç arada sırada zihin okumakla alakalı şakalar yapsa da elimdeki kartı okuyamayacağını düşünmek istiyordum. Çünkü bu hile olurdu.

"Sende bir şey var mı?" diye sordu Aras, Irmak'a. "Oyun dönse onu durdurabilir misin?"

Irmak genişçe sırıttı. "Zevkle," derken sesinde inanılmaz bir nezaket vardı. Kurbanlarını nezaketle öldüren kalite sahibi bir işkenceciydi.

Bunu duyan Meriç haince güldü ve oyunun yönünü tekrar değiştirecek bir kart attı. Ondan sonra Aras oynadı ve hemen ardından Irmak bana ortadan iki tane kart çektirdi ve yine kazanmayı başaramadım. Ama mücadeleye kesinlikle devam ettim.

Bu savaş gece geç saatlere kadar devam etti. En sonunda Damla iki sayı farkla Aras'tan öne geçip oyunun galibi oldu ve galibiyetini kesinleştirdikten hemen sonra hepimizi

yatağa postaladı. Meriç kaybedişiyle ilgili homurdanarak eve girerken ben de kendimi tutamayıp uzunca esnedim. Bu sırada Aras'ın beni izlediğini ise ancak çenem kapanmak üzereyken fark edebildim. *Hiç değilse bu defa fotoğrafımı çekmedi.*

"Ne oldu?" diye sordum ona huysuzca. Böyle izlenmek hoşuma gitmemişti. Eğer çok güzel görünseydim, ne bileyim saçlarım rüzgârda uçuşsaydı, kirpiğim kaşıma değseydi falan belki hoşlanabilirdim. Ama sanki dünyayı yutmaya çalışıyormuşum gibi esnerken izlenmek kötüydü.

"Bir şey olduğu yok," dedi Aras sakince. "Yarın yüzmeye gidelim mi?"

Önce bu soruya şaşırdım. Ardından istemeye istemeye başımı iki yana salladım. "Denize girdiğimde başıma hep korkunç şeyler geliyor. Bu yüzden artık yüzmemeye karar verdim." Batıl inançları olan birisi sayılmazdım ama kötü tecrübelerim beni böyle kararlara itmeye başlamıştı.

Gülerek, "Sadece bir kere güneş çarptı," derken bunu basit bir şeymiş gibi söylemesinden hoşlanmamıştım. Koluma yapıştırdıkları serum bandının kalıntıları daha ancak dün tamamen çıkmıştı. "Bu defa güneşin seni çarpmasına izin vermem."

Güneş üzerinde böyle bir kontrolü olmadığını biliyordum elbette. Ama böyle gözlerimin içine bakarak konuştuğunda bu konuda ona inanmanın kıyısına kadar geliyordum. "Ne yapacaksın? Elinde bir şemsiyeyle sürekli peşimde mi dolaşacaksın?"

"Hayır. Sadece güneşin altında gereğinden fazla kalmadığına emin olacağım."

Tane tane konuşarak kurduğu bu cümle benim şemsiye teorimden çok daha mantıklıydı tabii. "Bunun için beni denizden sürükleyerek çıkarman gerekebilir," derken istemeden gözlerimi kıstım. "Ve ben savaşmadan teslim olmam."

Aras bir kere daha gülümsedi. Bu seferki gülüşünün boydan boya çapkınlık barındırdığına yemin edebilirdim. "Günümün en güzel ânı olur bu." Sandalyesinin kenarından hafifçe bana doğru eğilip alçak bir sesle ekledi. "Ve kesinlikle en güzel galibiyeti."

Kaş çatışımı hiç bozmadan uzun uzun yüzüne baktım. Bu sırada neden benimle denize gitmek istediğini düşünüyordum. Bazen benimle arkadaş olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ama buna bir mana veremiyordum. Benimle neden arkadaş olmak isteyeceğine yani. Fakat peşimden kuyumu kazıyor gibi bir hali de yoktu. Gizli bir ajandası olduğunu belli eden hiçbir şüpheli davranışta bulunmuyordu. Hâlâ duvar yazısının intikamını almış bile değildi ki bu da beni endişelendiriyordu.

Gerçi bütün bu rahatlığının sebebi elinde beni rezil edecek bir video bulundurması olabilirdi. O videoyu ne yapmayı planladığını hiç bilmiyordum ve bu da bir çeşit işkenceydi. Acaba güvenimi kazanmaya mı çalışıyordu? Beni en savunmasız ânımda yakalayıp canıma okumak için önce arkadaş olmamızı mı istiyordu?

Beynimin içinde bir ses bana paranoyak olduğumu fısıldarken iç çekerek, "Tamam," dedim. "Gidebiliriz ama beni bir kere daha güneş çarparsa bunun tek sorumlusu sen olursun." Ardından sandalyemden kalktım ve ona iyi geceler dileyip odama geçtim.

Meriç ve Damla odamdaki eski kutuları kaldırmışlardı. Bunun yerine portatif bir dolap koymuşlar, ayrıca Irmak'ın odasındaki karyolayı da aşağı indirmişlerdi. Yani artık yerde yatmıyordum ve eşyalarım valizde değil, bir dolapta duruyordu. Gitmek isterken buraya daha çok yerleşmem beni biraz dehşete düşürse de bana ait bir oda olması hoşuma gidiyordu. Odaya benzeyen bir oda. Küçücük ama yine de bir oda.

Yatağıma uzanıp bakışlarımı tavana çevirdim. Bu odamın tavanına yapıştırılmış yıldızlar yoktu. Bunun yerine düz, beyaz boya ve aklımdaki binlerce düşüncenin yansıması vardı. Yarın Aras'la yüzmeye gidecektim. Yine. Bunu neden kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Ya da Aras'ın bana neden teklif ettiğini... Ama bu fikir beni heyecanlandırıyordu. Bana iyi hissettiriyordu. Böyle iyi hissettiren bir şeye karşı koyamadığım için zayıf biri mi oluyordum? Bunun cevabından da emin değildim. Tek bildiğim yarını iple çektiğimdi. Denizin içinde tekrar çırpınıp durmak için sabırsızlanıyordum. Üstelik o kadar yorgundum ki bunun için kendimi suçlu hissetmeye bile mecalim yoktu.

Ertesi gün kahvaltı masasındaki muhabbet oldukça sakindi. Aybars ailesiyle sıradan bir sabahtı ve bundan nefret etmiyordum. Evet, itiraf ediyorum ki bundan hiç ama hiç nefret etmiyordum. Hatta çayımı yudumlarken masadaki boş muhabbetten keyif alıyordum ki bunu fark etmek moralimi bozuyordu. Fakat bir şeylere alışmanın hep yirmi bir gün sürdüğünü söylemezler miydi? İşte ben de yirmi bir günde bu garip aileye alışmıştım. Yine de içimdeki zebani de tamamen pes etmiş değildi. Hâlâ buradan kurtulmanın yollarını arıyordum.

Biraz strateji değiştirmeye karar vermiştim. Normal bir aile Aybarslara yaptıklarımın yarısında beni evlerinden gönderirdi. Göndermişlerdi de. Gelin görün ki Aybarslar onlarla uğraşmamdan zevk alıyorlardı. Bana karşılık veriyorlar, bütün bu işi bir oyun olarak görüp sıradaki hamlemi bekliyorlardı. Bu yüzden onlara saldırmak buradan gitmenin bir yolu olmayabilirdi. Belki de babama saldırmalıydım. Bu kadar

uzaktan onu nasıl çıldırtacağımı bilmiyordum ama yeterince çıldırırsa beni buradan alabileceğine inanıyordum.

Aklıma bir fikir gelecekti. Yakında. Sadece biraz daha düşünmem gerekiyordu. Düşünürken bir yandan da buradaki son günlerimin keyfini çıkarmak çok da yanlış değildi, değil mi?

Kahvaltıdan sonra Aras hemen hazırlanmamı söyledi. Denizde yalnızca öğlene kadar durmama izin vereceğini söylüyordu. Öğle vakti ne pahasına olursa olsun beni sudan çıkarmaya kararlıydı. O yüzden bir an önce evden çıkmamızın iyi olacağı kanısındaydı.

Ben de ona katıldığım için çabucak hazırlandım. Mayomun üzerine siyah bir şort, üstüme de incecik bir tişört giydim. Yine bisikletlerle gidecektik ve bu defa Irmak'ın bisikleti benim için müsaitti. Yani Aras'ın yolcu koltuğunda oturmayacaktım. *Nasip.*

Aras beni yine liman dedikleri yere götürdü. Ben de buna hiç itiraz etmedim çünkü kalabalıktan uzakta olmak her zaman daha güzeldi.

Oraya vardığımızda hemen hazırlanıp denize girmek için hiç oyalanmadım. Hatta Aras'ı bile beklemeden kendimi sulara attım, peşimden bana ne kadar seslenirse seslensin yavaşlamadım. Tanıdık serinliği hissetmek güzeldi. Çok geçmeden Aras da bana katılınca her nasılsa daha da güzelleşmişti.

Yine baş başa, hoş bir gün geçiririz zannediyordum. Elbette temennim bu defa herhangi bir şeyin beni çarpmamasıydı fakat her zamanki gibi umduğum şeyden fersahlarca öteye düştüm. Denize girmemizin üzerinden yarım saat geçmemişti ki limanda artık yalnız olmadığımızı fark ettim. Eğer kötü bir düş görmüyorsam Pelin ve Cemre kıyıdaydı.

Kaşlarımı çatarak Aras'a onları işaret ettim. "Seninkiler

geldi," dediğimde sesim epey huysuzdu. "Pelin'in morali bozuk gibi görünüyor. Her an çok gizli yerinizi bana söyle diğin için arkadaş grubundan aforoz edilebilirsin."

Aras dönüp onlara baktı, sonra sırıtarak el salladı ve el sallayışına yalnızca Cemre karşılık verdi. Ardından bana dönüp ıslanmış saçlarını tek eliyle geriye attı. "Kocaman deniz," derken yüzmeyi yeni bıraktığı için derin nefesler alıyordu. "Hepimize yeter diye düşünüyorum."

"Bunu Pelin'e söyle." Bakışlarımı can sağlığım için Aras'tan ayırdım ve tekrar kızlara çevirdim. Bize doğru yaklaşıyorlardı.

"Selam!" diye bağırdı Cemre aramızdaki mesafe gittikçe azalırken. Pelin de arkasından ağır ağır, asık bir suratla ilerliyordu.

Medeniyetsiz bir hayvan olmadığım için Cemre'nin selamına karşılık verdim. Elbette Pelin'in ters bakışlarına da. Yanımıza vardıklarında Pelin tam da beklediğim gibi sıkıntıyla iç çekti ve Aras'a dönüp, "Limanın bizim sırrımız olduğunu sanıyordum," dedi. Keşke onun içine atabileceğim değil de onu içine atabileceğim kadar büyük bir yengeç olsaydı etrafta.

"Abartma Pelin," diye karşılık verdi Aras. "Burayı büyük ihtimalle birçok kişi biliyor zaten. Sadece biz kum plaj varken bu taşlı, kayalık yeri tercih ediyoruz. Kabul et artık bunu."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Pelin, Aras'a içerlemiş bir bakış atarken Cemre akıllıca davranıp konuyu değiştirdi ve onlara yüzme yarışı yapmayı önerdi. Bu teklifi üzerime alınmadım çünkü her yazlarını bu tatil kasabasında, denizin içinde geçiren bu insanlarla yarışabilecek kadar iyi yüzemediğimi biliyordum. Akıllı bir zebani asla boş yere gaza gelmez, kazanamayacağı yarışlara girmezdi.

Fakat onlara hakemlik yapabileceğimi söyledim. Onlardan önce yüzüp açılmaya cesaret edebildiğim kadar ilerledim. Sonra orada durup, "Bana ilk ulaşan kazanır," diye seslendim.

Üçü yan yana dizildiler. Ben sesli bir şekilde üçe kadar saydım ve aynı anda kulaç atmaya başladılar. Dediğim gibi çocukluktan beri bütün yazlarını suda geçirmiş insanlardı. Nasıl yüzeceklerini iyi biliyorlardı. Aras'ın uzun boyuyla biraz avantajı olsa da kızlar çevikliklerıyle aradaki farkı kapatmakta sıkıntı çekmiyorlardı. Hepsi balık gibiydi.

Kıyasıya bir mücadele oldu ve Aras'la Cemre aynı anda yanıma ulaştılar. İkisi tam olarak aynı saniyede birer kolumu tutunca suyun içinde geriye doğru sürüklendim. Can havliyle attığım çığlık, dengemi kaybedip derinlere doğru dalışa geçmemle aniden kesildi. Neyse ki ben telaşa kapılıp çırpınmaya başlamadan birisi belimi kavrayıp beni tekrar su yüzüne çıkardı. Elbette bu *birisi* Aras Aybars'tan başkası değildi.

Yuttuğum suları öksürükle ciğerlerimden atmaya çalışırken Cemre alt dudağını ısırıp, "Affedersin," dedi bana. "Bir an fazla kaptırdık sanırım biz."

Başımı iki yana salladım ve tam bu sırada suyun üstünde dengede kalabilmek için bir dakikadır Aras'ın kolunu tuttuğumu fark ettim. Elimi sanki elektrik çarpmış gibi ondan çekerken "Sorun değil," dedim Cemre'ye. "İyiyim ben." *Sadece bir parça rezil oldum ama ona da alışığım artık.*

Aras benim düzgün nefes alıp verdiğimden emin olduktan sonra, "Kim kazandı?" diye sordu.

Aslında ikisi de kazanmamıştı ama kısa bir düşünme süresinin ardından, "Cemre," diye cevap verdim. Sonuçta biz kadınlar birbirimizi kollamalıydık, değil mi? Benim gönlümün birincisi Cemre'ydi.

Aras kısa bir an kaybettiğine üzülse de arkadaşını yarı ğından bir makas alarak tebrik etti. Sonra biraz daha yüzme yi önerdi. Bu sırada bir köşede bizi izleyen Pelin de aramıza katılma lütfunu gösterdi ve ara sıra birbirimize su sıçratığımız, çoğunlukla benim yüzüşümle dalga geçtikleri eğlenceli bir saat geçirdik.

Güneş tepeye geldiğinde Aras tıpkı söz verdiği gibi zorla beni sudan çıkardı ve bir plaj şemsiyesinin altına oturttu. Biz yüzmeye hazırlıksız gelmiştik ama Cemre ve Pelin yemek için meyveyle çerez getirmişlerdi. Hızlıca bir piknik sofrası kurduk, ardından sofranın etrafına oturup atıştırmaya başladık.

Sıcak havada şemsiyenin gölgesi altında uzanırken, daha dakikalar önce suda debelenip durmaktan yorulmuşken üstelik, Pelin'in tanımadığım insanlarla ilgili anlattığı fazla detaylı hikâyeler bile canımı sıkmıyordu. Aksine onun anlattığı şeylere Cemre ve Aras'ın verdiği tepkiler ara sıra gülmemi bile sağlıyordu. Sıcak havada bu konuşmalar eşliğinde ağır ağır kuruyordum ve anbean mayışıyordum. Yani bu defa deniz macerası oldukça iyi gidiyordu diyebilirdim. Sakin ve huzurlu bir öğlen oluyordu.

Karşımda plaj örtüsünün üzerine uzanmış ve sol kolunun üzerine yaslanmış olan Aras yediği yer fıstığının kabuğunu suratıma fırlattığında huzurum biraz karıncalandı. Ona kaşlarımı çatarak bakıp elimdeki fındığı kafasına fırlattım ve tam alnına çarptı. Fakat Aras yere düşmeden önce fındığı yakalayıp hızla ağzına atınca komik olabilecek bu anı tuhaf bir şekilde karizmatik bir şeye dönüştürmüş oldu. Sanırım Berke haklıydı. Bu adamda karizma konusunda doğuştan gelen bir şeyler vardı ve çaba harcamasına gerek kalmıyordu.

Meyveler ve çerezler bitene kadar Aras'la birbirimize bir şeyler atıp durmaya devam ettik. Cemre ve Pelin bu aptal oyunun farkında değillermiş gibi davranıyorlardı. Büyük

ihtimalle oyun tamamıyla aptalca olduğu içindi ki onlara kesinlikle hak veriyordum. Fakat bir noktada yatmaktan ve yüzüme fıstık kabuğu yemekten bunalınca biraz yürüyüş yapmaya karar verdim. Aras'ın güneşin altında çok kalmamamla ilgili ikazları eşliğinde, başıma taktığım bir hasır şapkayla yürümeye koyuldum.

Buraya liman adı vermelerine neden olan ve bir iskeleyi anımsatan o kayalığa doğru yürürken Cemre'nin peşimden geldiğini fark ettim. Bana yetişmeye çalışıyor gibi görünüyordu, bu yüzden adımlarımı onun için biraz yavaşlattım. Nihayet yanıma geldiğinde nefes nefese ama gülümseyerek, "Selam," dedi.

"Selam."

Aras varken onun arkadaşlarının yanında olmak nedenini açıklayamayacağım şekilde kolaydı. Ayrıca grup kalabalıkken kimse bana özel sorular sormuyor, hayatımı eşelemiyor ya da zorla beni konuşturmaya çalışmıyordu. Bu yüzden Aras'ın arkadaş grubunun yanında kendimi bunalmış ya da utangaç hissetmiyordum. Ama arkadaşlarından biriyle baş başa kalmak daha farklıydı. Cemre'nin neden peşimden geldiğini ya da neden benimle yürümeye başladığını pek anlayabilmiş değildim. Bir miktar gerildiğimi itiraf etmek zorundaydım.

"Öylece uzanmaktan ayaklarım uyuştu," dedi Cemre aklımdaki soruları duymuş gibi. "Ben de biraz sana eşlik etmek istedim. Sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, tabii ki yok." Bu cümleyi bu kadar kibar bir sesle kurmamın tek sebebi Cemre'nin etrafına yaydığı enerjiydi. Yoksa ben kibarlığımla meşhur bir insan sayılmazdım. Fakat ona kaba davranmak ya da onu görmezden gelmek için bir sebep bulamıyordum.

Kayalıklara kadar beraber sessizce yürüdük. Büyük kayanın ucuna doğru ilerlerken, "Nasıl gidiyor tatilin?" diye sordu Cemre.

Karşımdaki deniz manzarasına baktım. Biraz yüksek teydim ve ufka kadar alabildiğine bir mavilik uzanıyordu "Beklediğimden çok farklı geçiyor," dedim dürüstçe. Yu varlak bir cevaptı ve benden alabileceğinin en iyisi buydu Hemen konuyu kendimden uzaklaştırmak için bir hamle yaptım. "Seninki nasıl gidiyor?"

Sanki enerjisini güneşten alıyormuş gibi yüzünü güneşe döndü ve kollarını iki yana açıp gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Oldukça keyifli geçiyor. Üniversitedeki yorucu bir senenin stresini üzerimden atıyorum ve denizin, güneşin keyfini çıkarıyorum."

"Kulağa güzel geliyor."

Cemre başını sallayarak beni onayladı. Sonra bana dönüp hafifçe gülümsedi ki gülümsemesinin imalı bir yanı olduğuna yemin edebilirdim. "Aras'la birbirinize sataşmalarınız çok tatlı," dediğinde kaşlarım hızla yukarı kalktı.

"Tatlı mı?" Sorum öyle büyük bir şaşkınlıkla doluydu ki fazla tepki verdiğimi hissedip pişman oldum ama henüz zamanı on saniye bile olsa geriye sarma şansımız olmadığı için bu pişmanlıkla yaşamam gerekiyordu.

"Evet. Birbirinizin yüzüne dövme yapıştırmalar, çerez kabuğu fırlatmalar, takma isimler..." Dudaklarını birleştirip bir çocuk gibi gülümsedi. Sonra ellerini çenesinin altına yerleştirdi. "Çok şekersiniz."

Yüzümü buruşturdum ve başımı kuvvetli bir inkârla iki yana salladım. "Şeker mi? Biz mi? Bunu asla kabul etmiyorum." Yanaklarımın ısındığını ve içimde tuhaf bir telaşın dalga dalga büyüdüğünü hissediyordum. Cemre'yi terslemek istemiyordum ama bu tavrına devam ederse onu sert bir sözle susturmam gerekecekti.

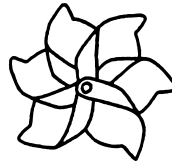
Cemre sevimli bir tavırla omuz silkti. "Ben romantik biriyimdir," derken sanki bir lirik dansın içindeymiş gibi sağa doğru bir adım attı ve abartılı bir hareketle kollarını yukarı kaldırdı. "Böyle şeyleri tatlı ve şeker bulurum."

Ciddiyetinin dağıldığını ve işi şakaya vurmaya başladığını hissedince rahatladım ve bütün bu dramatik tavrına elimde olmadan gülümsedim. "Senin için üzüldüm."

Yukarı kaldırdığı kollarını hızla aşağı indirdi ve ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi. "Ah," dedi yüzünde tuhaf bir ifadeyle ufka bakarken. "Benim için üzülme." Benim kıkırtılarım onu daha fazla gaza getirmiş olacak ki işi abartıp tek elinin tersini alnına dayadı. "Romantik olmayanlar için üzül asıl. Ruhunu karalar bağlamış o zavallı insanlar için üzül," dedikten sonra ani bir hareketle kendi etrafında döndü. Zarafet dolu, hızlı bir dönüştü bu.

Durmasını ve tekrar komik bir şey söylemesini bekledim ama Cemre duramadı. Islak bir taşın üzerine bastı. Ayağı kaydığında dudaklarından küçük, tiz bir çığlık koptuğunu işittim. Kendisini toparlamak için kollarını salladığı kısacık bir âna şahit oldum. Tam o anda onu tutabilmek için ileri uzandım ama yetişemedim. Gözlerimin önünde büyük kayadan aşağı doğru düşüverdi.

İçime yayılan dehşeti nasıl tarif edebileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Kocaman açılmış bakışlarımla Cemre'nin aşağı yuvarlanışını izledim ki bu şu âna kadar gördüğüm en korkunç şeydi. Yuvarlandı ve sonra denize düştü. Panik bir girdap gibi beni içine çekerken üstünde düşünebileceğim fazla bir seçeneğim yoktu. Ne kadar kötü bir yüzücü olduğumu unutmuştum. Bu yerin ne kadar kayalık olduğunu da. Aklımda sadece Cemre'yi suyun yüzüne çıkarmam gerektiği gerçeği vardı. Herhangi birine seslenebilecek ya da açıklama yapabilecek durumda değildim. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım; katılaşmış kaslarıma hareket etmeleri için emir verip olduğum yerden birkaç adım geriye gittim, sonrasında hızlıca koşup kendimi suya bıraktım.

14

Saçlarımdan damlayan sular üzerime alelacele geçirdiğim tişörtü sırılsıklam ıslatmıştı. Bu ıslaklık yüzünden yaz sıcağında sırtım üşüyordu. Ayağımda bağcıklarını bağlamaya fırsat bulamadığım beyaz ayakkabılarım vardı. Öne doğru eğilerek oturduğum için saçlarımdan akan birkaç damla su onları da ıslatmıştı ve mor renkli bağcıklarıma bir sürü kum bulaşmıştı.

Hayatımda ilk defa bir hastane koridorunda bekliyordum ve hayatımda ilk defa içimi bambaşka bir korku ve umutsuzluk kaplamış haldeydi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Buz gibiydi. Kaskatıydı. Devasaydı.

Cemre'yi suyun yüzüne çıkarmayı başarmıştım. Ona ne olduğunu tam bilmiyordum ama kafasını bir kayaya çarpmış olduğunu tahmin ediyordum. Beceriksizce onu yukarı çektiğimde Aras bizi sudan çıkarmak için oradaydı. Pelin hemen acil servis numarasını aramıştı ve küçük bir yerde olmanın nimetiyle ambulans dakikalar içinde bize ulaşmıştı.

Pelin, Cemre'yle beraber ambulansa binince Aras'la ikimiz mayolarımızla dolaşmak yerine hızlıca üzerimizi değiş-

tirip onların peşine takıldık. Bu sırada Aras annesini ve babasını arayıp onlara haber verdi. Biz bisikletlerle hastanenin bahçesine vardığımızda Damla'yla Meriç arabayla geldikleri için çoktan oradaydı. Hep beraber telaşla üst kata çıkmıştık. Şimdi de Cemre içeride müdahale altındayken burada oturmuş, bekliyorduk.

Beyaz ayakkabılarımdan başka yere bakmak istemiyordum. Çünkü etrafımdaki insanları görür ve onlarla konuşursam birden her şey çok fazla gerçek olacakmış gibi geliyordu. Böyle tek bir noktaya dalıp gitmişken olan bitenin bir rüyadan ibaret olduğuna inanmak daha kolaydı. Cemre gerçekten gözlerimin önünde kayıp düşmemişti, biz bir hastane koridorunda ondan haber almak için bekleyişte değildik. Bunlara inanmak ayakkabılarıma bakarken çok daha kolaydı.

Ne yazık ki Cemre'nin ailesi telaşla hastane koridoruna daldığında bunu yapmam imkânsız hale geldi. Onlar büyük bir paniği peşlerinde sürükleyerek geldiklerinde herkes birdenbire ayaklandı ve onların etrafında toplandı. Elbette ben de orada öylece oturmaya devam edemedim. Çekingen adımlarla onlara yaklaştım. Kalabalığı aşmaya yeltenmedim. Sadece öylece durdum, bir köşede bekledim.

Cemre'nin annesinin gözyaşları eşliğinde, "Neler oldu?" dediğini işittim. Anladığım kadarıyla soruyu Aras'a sormuştu.

"Bilmiyorum," dedi Aras. Sesi o kadar üzgün çıkıyordu ki yutkunma ihtiyacı hissettim. "Biz kıyıdaydık. Beyza'yla Cemre de kayalıkların oradalardı. Ne olduğunu Beyza biliyor."

Bunu söylemesiyle beraber kalabalığın ayrılması ve herkesin bana dönmesi bir oldu. Tuhaf bir panik hissi boğazımı düğümlerken Cemre'nin annesiyle göz göze geldim.

Cemre'ninkilere benzeyen iri, kahverengi gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Bana bir şey soracak gibi oldu ama tam bu sırada başka bir ses araya girdi.

"Cemre'yi sen mi ittin?"

Sorunun sahibi varlığını bile unuttuğum Pelin'den başkası değildi. Dehşet içinde ona döndüğümde yüzündeki ciddi ifadeyle karşı karşıya kaldım ve boğazım kurudu. Bana iftira atmaya falan çalışmıyordu. Benim gerçekten Cemre'yi itmiş olabileceğimi düşünüyordu.

"Ne?"

Bu şaşkınlık nidası benden değil, Cemre'nin babasından yükselmişti. Karısının bir adım arkasında duran adam kaşlarını çatarken, "Doğru mu bu?" diye sordu. Eğer doğruysa beni hemen oracıkta boğazlayacak gibi bir hali vardı ki bunu anlamak güç değildi.

Çatlayan bir sesle, "Hayır!" diyerek itiraz ettim hemen. "Elbette onu ben itmedim. Neden böyle bir şey yapayım?"

Pelin, "Bilmem," dedi. "Neden benim mayomdan içeri bir yengeç attın? Neden Irmak'ın telefonunu ele geçirip herkese saçma sapan mesajlar gönderdin? Neden geldiğin günden beri insanlara zorluk çıkarıp duruyorsun?"

"Senin mayondan içeri bir yengeç attım çünkü bunu hak eden bir geri zekâlısın," derken sesimde en ufak bir tereddüt yoktu ama hemen sonra bunun bir şeyleri kabul etmek olduğunu fark edip bir adım geri çekildim. Cemre'nin annesine ya da babasına bakmak istemediğim için bakışlarım tam yanımda duran Meriç'i buldu.

"Cemre'nin ayağı kaydı," dedim dürüstçe. "Ben kimseyi hiçbir yerden itmedim. Doğruyu söylüyorum."

Lakin Pelin'in pes etmeye niyeti yoktu. Bu işi benim üstüme yıkmaya çok kararlı görünüyordu ve ben her geçen saniye korkuyla büyüyen kalbimi aşıp onunla nasıl savaşa-

cağımı bilmiyordum. Neyse ki "Belki de ayağını kaydıran sensindir!" dediği sırada Irmak'ın oflaması araya girdi.

"Ay bir sus ya!" dedi Pelin'e. "Olayı anlatamıyor ki kız senin yüzünden. Bir konuşsa neler olduğunu öğreneceğiz. Müsaade et."

Pelin ona da bir şey söylemeye niyetlendi ama bu defa elini kaldırıp onu susturan Aras oldu. "Ablam haklı Pelin. Amacın ne hiç anlamıyorum ama sussan çok iyi olacak." Sesi alçak ama Pelin'e geçit vermeyecek kadar sertti.

Pelin'in nihayet susması üzerine herkesin bakışları bir kere daha bana döndü. Derin bir nefes alıp tekrar Cemre'nin annesine baktım. Bana nefretle bakmadığını, aksine ağzımdan çıkacakları çaresiz bir merakla beklediğini görünce kendimi toparladım. "Cemre'yle kayalıkların orada şakalaşıyorduk," dedim. Sesimin titremesi sinirimi bozuyordu. "Tuhaf dans hareketleri yapıyordu ve bir şeyler söylüyordu. Kendi etrafında dönerken ayağı kaydı. Onu tutmaya çalıştım ama tutamadım. Denize düşünce de hemen peşinden atladım zaten. Yemin ederim, düşmesiyle hiçbir alakam yok."

Cemre'nin annesi ve babası beni dinledikten sonra sanki sözlerime bir onay bekliyormuş gibi bakışlarını Meriç'e çevirdiler. Ben de aynısını yaptım.

Meriç bana inanmayabilirdi. Benden şüphelenebilirdi. Bunları yapsa bile haksız olduğunu söyleyemezdim çünkü insanlar beni bir cehennem zebanisi olarak görüyordu ve ben de buna çanak tutuyordum. Gelin görün ki Meriç tereddütsüzce, "Beyza'nın kimseyi bu şekilde incitmeyeceğine eminim," dedi. Üstelik bunu sakince, inanarak söylemişti. "Cemre'yle hiçbir problemi olmaması bir kenara, biraz yaramaz olmakla cinayete teşebbüs etmek arasında dağlar kadar fark var. Pelin olayın şokunda olmalı ki durumu biraz abartıyor. Cemre uyandığında da Beyza'nın hikâyesini doğrulayacağına şüphem yok."

Meriç bu cümleleri kurarken Damla elini omzuma attı ve hafifçe sıktı. Bu, bir destek miydi yoksa acıma mı bilmiyordum ama ortam bir anda sakinleşti. Irmak araya girip Cemre'nin annesini bekleme salonundaki banklardan birine oturttu ve herkes onların peşinden giderken ben orada kaldım.

Uzaklaşan insanları izledikten sonra içimdeki karmaşayla beraber bu koridora sığamadığımı fark ettim. Ani bir kararla topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlere yöneldim. Alt kata inip çıkışa doğru ilerlerken ne olduğunu düşünmeye zahmet bile etmediğim birçok duygu göğsümde kaynıyordu. Hepsini kusarak içimden atmak istiyordum ama ne yazık ki bilim henüz o kadar gelişmemişti. Şimdilik elimde derin nefesler alıp her birini yok saymaktan başka çare yoktu.

Hastanenin bahçesinde ilerlerken birinin adımı seslendiğini duydum. Başımı arkaya çevirdiğimde aradaki mesafeyi kapatmakta olan Aras'ı gördüm.

Onu bir anda karşımda görmek içimde bir şeyleri kırdı. Yeni yeni kurumaya başlamış dağınık saçları, üzerindeki siyah tişörtün kaymış yakası ve yüzündeki kederli ifade içimde kaynayıp duran o duyguları coşturdu. Ne yapacağımı bilemeyip ofladım ve tekrar önüme dönüp yürümeye devam ettim. Yere bakarak ilerliyordum ve her adımda zemin altımdan kayıp gidiyormuş gibi geliyordu. Sakinleşene dek bunu yapmak istiyordum. Yürümek, yürümek, yürümek... Kafamın içi boşalana kadar durmadan bunu yapmak.

Fakat bunu yapamadım. Birkaç metre bile ilerleyemedim çünkü Aras bana yetişip önüme geçti ve beni durdurdu. Göğsüne çarpmamak için son anda adımlarımı kestim ve iki adım geriledim. Yüz yüze geldiğimizde karmaşık duygularımın arasından çaresiz bir öfke öne çıktı. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Bu da gerilmeme ve boğulmama sebep oldu.

Aras bana, "İyi misin?" diye sorduğunda sinirle soludum. Birbirine ne kadar sert kenetlediğimi ancak konuşmaya yeltendiğimde fark ettiğim dişlerimin arasından, "Sayenizde değilim," derken sesim zehir gibi çıkıyordu. "Sizin aptal aileniz yüzünden bir tek cinayete teşebbüsle suçlanmadığım kalmıştı. O da oldu. Neden sadece gitmeme izin vermiyorsunuz, anlamıyorum. Burada olmak istemiyorum. Bunu başka nasıl anlatabilirim? O kalın kafalarınızın bunu algılaması için ne yapmam gerekiyor tam olarak? Burada olmak istemiyorum. İstemiyorum!"

Öfkeyle söylediğim bunca şey, Aras'ın yüzündeki ifadeyi zerre kadar değiştirmedi. Yeşil bakışları yüzümde o an hak etmediğim bir anlayışla dolanırken kalbim en az on ton çekiyordu. Bunları hissetmek istemiyordum. Kendimi sırtüstü yere bırakıp içimden bir ağaç bitene dek orada öylece yatmama ramak kalmıştı. Niye kimse gitmeme izin vermiyordu? Yalnız başıma kalırsam her şey, herkes için daha iyi olacaktı.

"Beyza..."

Konuşmasına izin vermedim. "Sana denize gitmek istemediğimi söylemiştim, değil mi?" derken sesim titredi. Utanç vericiydi ama umursamadım. "Denize her gittiğimde başıma saçma sapan bir şey geldiğini söyledim ama beni ikna ettin. Beni buna ikna ettin ve şu geldiğimiz hale bak. İnsanlara birini öldürmediğimi açıklamak zorunda kaldım. Oysa sadece..."

Sesim boğuklaşınca cümleyi bitirmemeye karar verdim. Titreyen aptal dudaklarımı birleştirip ağzımı sıkıca kapattım ve en iyi bildiğim şeylerden birini yapıp oradan kaçmak için ileri atıldım. Fakat aynı saniyede Aras'ın parmakları bileğime dolandı. Nazik bir tutuşla beni kendisine çektiğinde bütün dünya kısa bir an için etrafımda döndü. Sonra bir anda

kendimi onun kollarının arasında buluverdim. Olacağını en son düşündüğüm yerlerden biri bile değildi ama anidem onun sarılışında hapsolmuştum.

Telaşla, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Benim orada kaskatı bir halde duruşumu hiçe sayarak sakin bir sesle, "Sarılmak insanı rahatlatır," dedi Aras. "Birine sarıldığımızda güvende hissederiz ve kötü şeylerin geçeceğine daha kolay inanırız. Sarılmak bize yalnız olmadığımızı hissettirir. Böyle zamanlarda birilerine sarılmaya ihtiyaç duyarız."

Belime dolanmış kollar, Aras'ın göğsüne yaslanmış başım, ciğerlerime dolan ve bundan sonra nasıl aklımdan çıkaracağımı bilmediğim ferah, hoş kokusu, delice atan kalbim ve kulağımın kıyısında söylenen bu sözler... Hepsi bir olup beni felç etti. Nasıl hareket edileceğini ya da nasıl nefes alınacağını hatırlamıyordum. Zar zor konuşabildiğimde içimdeki öfke kırıntılarına sarılmaya çalışmaktan başka çare göremedim. "Ben ihtiyaç duymuyorum."

Aras hiç beklemediğim bir cevap verdi ve hiç tereddüt etmeden, "Ben duyuyorum," dedi. Bunu çocuk avutur, beni kandırır gibi söylememişti üstelik. Sesi üzgün, kırık ve yalnız geliyordu. Bu üçünü nerede görsem tanırdım, inanın. "Cemre benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Ona bir şey olursa bununla nasıl baş edebilirim bilmiyorum."

Bunları bana neden söylediğini anlamıyordum. Beni öldürseler böyle bir yarayı açıp göstermezdim. Hele ki birkaç dakika önce bana nefret kusan birine. Ama Aras'ın tereddütleri yok gibiydi. Korkusu yok gibiydi. Varsa bile bunlarla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu ve gerçekten sarılmaya ihtiyacı var gibi duruyordu.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip başımı onun omzuna yasladım ve kollarımı çekingen bir şekilde de olsa gövde-

sine doladım. Birine sarılmayalı ne kadar olmuştu? Bilmiyordum. Ve bu hissin güzelliğini itiraf etmek istemiyordum. Bunu yalnızca Aras için yaptığımı söylemek kolaydı. Böyle söyleyince kollarımı biraz daha sıkılaştırıp ona daha çok sığınmak kolaydı.

"Üzgünüm," dedim alçak bir sesle. Neredeyse bir fısıltıydı. "Ona gerçekten zarar vermedim."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Aksini hiç düşünmedim."

İçimde kaynayan o kazan sakinleşip soğudu. Bu adamın haklı çıkmasından nefret ediyordum ama kilometrelerce yürüsem ancak ulaşabileceğim o rahatlık beni Aras'ın kolları arasında buldu.

"Neden?" diye sorarken sesim biraz safça çıktı. "Yani bir duvara saçma sapan bir yazı yazıp suçu senin üstüne attım."

"Biliyorum." Sesinden gülümsediğini tahmin edebiliyor ve bunu gözümde canlandırabiliyordum.

"Ablanın telefonunu alıp insanlara uyurken fotoğrafını yolladım. Üstelik ablan hiç de sevimli uyumuyor."

Aras bu defa sesli bir biçimde güldü. "Bunu da biliyorum."

Bunun üzerine onu şaşırtmaya karar verdim. "Baban ve senin yeni yıkanmış çamaşırlarınızı pembeye boyadım. Bir sürü pembe kıyafetiniz oldu. Hayırlı olsun."

"Ne?" dediğinde onu şaşırtmayı gerçekten başarmıştım. "Nasıl?"

"Banyodaki mavi leğene doldurulan bolca su, biraz kumaş boyası ve temiz çamaşırların olduğu çamaşır sepeti işimi gördü."

Aras'ın gülüşünü onun kollarının arasındayken hissetmek tuhaftı ama güzeldi de. "Peki, bunu tam olarak ne zaman yaptın?" diye sorduğunda sesi hiç de kızgın çıkmıyordu.

"Bu sabah, evden çıkmadan önce."

Aras derin bir nefes aldı. Bu sırada parmak uçlarımda

durmaktan yorulduğum için tabanlarımı yere geri koydum ve başım tekrar onun göğüs hizasına indi.

"Ne diyebilirim ki Rüzgârgülü," dedi. "Sen gerçek bir baş belasısın. Ama kıyafetleri pembeye boyamakla birini kayalardan itmek çok farklı şeyler."

Bu doğruydu.

"Ayrıca pembe bana çok yakışıyor," diye ekledi Aras. "Yani bana kötülük yapmış sayılmazsın. Yine çok iyi görüneceğim."

"Kendini beğenmiş birisin marul kafa," derken dudaklarımda bastıramadığım bir gülümseme vardı ve bunu sesime yansıtmamak için çok çabaladım.

"Beğenilecek birisiyim."

Eh, bu da doğruydu.

Ona cevap vermeye hazırlandım ama aniden Aras'ın telefonu çaldı. Bu zil sesi bizi gerçek dünyaya döndüren ve saklandığımız istiridye kabuğunu kıran bir çekiç gibiydi. Kendimi hemen geri çektim. Aras benden uzaklaşıp cebindeki telefona baktı.

Cevaplayıp kulağına götürdüğünde, "Efendim abla," deyişinden arayanın Irmak olduğunu anladım.

Irmak ne söyledi bilmiyorum ama Aras'ın yüzüne rahatlamış bir ifade yayıldı. "Öyle mi? Tamam, geliyoruz hemen."

Telefonu kapatıp bana döndü ve "Cemre'nin doktoru biraz önce çıkmış ve birazdan Cemre'yi görebileceğimizi söylemiş. Gidelim mi?"

Başımı sallayarak karşılık verdim. Kaçıp gitmeye karşı duyduğum inanılmaz arzu geldiği yere geri dönmüştü. Buradan uzaklaşmaktan ziyade Cemre'nin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum ki Aras'ın yüz ifadesinden anladığım kadarıyla haberler iyi yöndeydi.

Beraber tekrar hastaneye yürüdük ve üst kata çıktık. Her-

kes bıraktığımız yerdeydi ama bu defa yüzler gülüyordu. Gerçi dikkatli baktığımda Cemre'nin ailesinin orada olmadığını gördüm. Muhtemelen kızlarını görmeye gitmişlerdi.

"Ne dedi doktor?" diye sordu Aras hemen. "Bir sıkıntı yok inşallah."

Damla rahatlatan bir tebessümle, "Hiçbir sıkıntı yok," dedi. "Başını çarpmış ama çok büyük bir hasar yokmuş kafasında. Dikiş atmışlar. Sonrasında Cemre zaten kendisine gelmiş. Çekilen filmlerde de herhangi bir sorunla karşılaşmamışlar. Yine de bu gece müşahede altında tutacaklarmış, ne olur ne olmaz diye. Yarın eve gideceğine inanıyoruz."

İçime sıcak bir duygu yayıldı ve kaslarımın gevşediğini hissettim. Bir ara Cemre'nin öleceğine kendimi tamamen inandırmış sayılırdım. O yüzden bunları duymak rüya gibi geliyordu.

Aras da benimle aynı hisleri paylaşıyormuş gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürürken Cemre'nin odasına doğru baktı. "Ne zaman görebiliriz onu peki?"

"Şimdi annesiyle babası içeride," dedi Meriç. "Biz görebilir miyiz, bilmiyorum. Dinlenmesi gerekebilir."

Aras bir an dudaklarını memnuniyetsizlikle büzse de hemen peşinden anlayışlı bir tavırla başını salladı. Sonra bekleme salonundaki banklara oturup bir süre Cemre'nin ailesini bekledik. Bu sırada öğrendiğim kadarıyla annesinin adı Buket, babasının adı Hasan'dı ve biz oturduktan yaklaşık on dakika sonra Cemre'nin yanından çıktılar.

Her ikisinin yüzünde de gülümseyen bir ifade vardı. Bunu bekliyordum. Fakat Buket Hanım'ın kollarını açıp bana doğru yürümesini ve aniden sarılmasını hiç ama hiç beklemiyordum. Bir gün içinde çok fazla sarılma yaşamıştım ve zebani bedenim buna hiç alışkın değildi. Kadının kolları arasında öylece donup kalmıştım.

"Seni suçladığımız için çok üzgünüm," dedi Buket Hanım ağlamaklı bir sesle. "Cemre senin hiçbir suçun olmadığını söyledi. Hatta onun peşinden atlamışsın ve doğru düzgün yüzemiyormuşsun bile. Sen bir meleksin Beyza. Çok teşekkür ederim. Umarım beni affedersin."

Ben araba farı görmüş sincap gibi donakalmışken Buket Hanım'ın omzunun üzerinden Aybarsların kıkır kıkır güldüğünü fark ettim. Benim melek zannedilmem hoşlarına gitmiş olmalıydı. "Önemli değil," dedim. "Gerçekten. Cemre iyiyse her şey yolunda. Özre gerek yok."

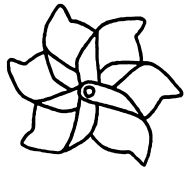
Yine de Buket Hanım birkaç dakika daha özür dilemeye devam etti. Ardından beni Cemre iyileştiğinde akşam yemeğinde ağırlamak istediğini söyledi ve bu konuda gerçekten ama gerçekten çok ısrar etti. En sonunda kabul ettiğimde ise Aras'a dönüp bu sözümü yerine getirdiğimden emin olmasını rica etti. Aras da elbette sırıtarak hiç kuşkusu olmamasını söyledi. Eminim o anda beni sürükleyerek oraya götüreceği anı düşünüyordu.

Nihayet onun kollarından kurtulduğumda Aybarslar hastanede daha fazla kalabalık yapmanın yanlış olacağına karar verdiler. Bir ihtiyaçları olduğunda onları mutlaka arayacakları konusunda Hasan Bey'den güvence aldıktan sonra oradan ayrıldık.

Hayatta bazı kırılma anları olduğunu biliyordum. Bunlar bazen büyük acılar ya da büyük sevinçler olurken bazen de beklenmedik küçük korkular ya da bir anlık şaşkınlıklar oluyordu. Bu kırılma anlarından sonra insanın bir daha eskisi gibi olması güçtü. Önce çatlaklar genişliyor, ardından her şey parçalara ayrılıyordu ve kendinizden uzaklaştığınızı hissediyordunuz.

O gün o hastaneden çıkarken içimdeki ilk çatlağı hissettim. Bütün yaptıklarıma rağmen Aybarslar benim kimseyi

kayalıklardan itmeyeceğime inanıyorlardı. Kendimi her ne kadar düşünmemeye zorlasam da Aras'ın bana sıkı sıkı sarıldığı anlar hâlâ aklımda taptazeydi. Bütün bunlarla beraber kendimi bu aptal, sevgi dolu ailenin bir parçası değilse bile ona yakın bir şeyiymiş gibi hissediyordum. Hem de hissetmemek için bütün gücümle direnmeme rağmen. Bunlar sadece o çatlaktan sızanlardı ve ben parçalanıp bambaşka bir şeye dönüşeceğim o ânın çok da uzakta olmadığını biliyordum.

15

Kendimi son zamanlarda bir buluttan baş aşağı sarkıyormuş gibi hissediyordum. Alışılmadık bir durumdu bu. Nefes alıp vermek zordu. Dünyam tepetaklak olmuştu. Her şey gözüme yabancı görünüyordu ve her an kafa üstü yere çakılabilirdim.

Cemre'nin hastaneye kaldırıldığı o korkunç anların üzerinden üç gün geçmişti. Bu üç gün içerisinde kayda değer tek şey annemle konuşabilmiş olmamdı. Onu tam söylediği saatte Damla'nın telefonundan aramış ve beş dakika kadar muhabbet edebilmiştim. Yolladığım fotoğrafları çok sevdiğini, mutlu göründüğümü ve buna sevindiğini söylemişti. Ayrıca sesimin biraz keyifsiz geldiğini de fark etmiş, neler olduğunu anlatmam için epey üstelemişti. Ben de ona bir arkadaşımın kazara denize düştüğünden bahsetmiştim. Bu gerçek bir üzüntü olduğu için onu inandırması da kolay olmuştu.

Güzel bir haber olarak uzak diyarlardaki zorlu görevinin umduğundan çok daha erken bitebileceğini, önümüzdeki

kışın sonlarında kavuşabileceğimizi söylemişti ki bunun ciğerlerimdeki baskıyı azalttığı doğruydu.

Bunun dışında son üç gündür Aybarsların yazlığında varlığım yokluğum belli olmuyordu. Odamdan çıkmamayı, yattığım yerde kitap okumayı ve pencereden sokağı izlemeyi tercih ediyordum. Bir çeşit depresyona falan girmiş olabilirdim. Ya da yaşamaya dair tüm isteğimi kaybetmiştim. Emin olamıyordum. Sadece kimseye eşek şakaları, zebanilikler yapmak istemediğimi biliyordum. Aklıma birbirinden güzel fikirler geliyordu gelmesine ama içimde bunları yapacak hevesi bulamıyordum. Ayrıca denize girmek de istemiyordum. Bundan sonra Aras'ın cazibesi ve gülüşleri bile beni yüzmeye ikna edemezdi. Zira bir kere daha denize girersem uzaylı istilasına kurban gidebilirdik.

Ara sıra odamda çok bunalınca çıkıp yürüyüş yapıyordum. Bunlar genellikle rotasız, amaçsız, uzun yürüyüşler oluyordu ve yol boyunca müzik dinleyip hiçbir şey düşünmemeye çalışmakla meşgul oluyordum. Yorucu bir iş olduğu için de eve dönünce hemen yatıp uyuyordum.

Aras günlerini Cemre'nin yanında geçiriyordu ki bu anlaşılır bir şeydi. Birkaç kez beni de onu ziyaret etmeye götürmek istemişti fakat bu duygu karmaşasıyla boğuşurken bir de Pelin'le karşılaşmak istemiyordum. Beni böyle, bu halde görse keyiften dört köşe olurdu. Ben de onu öldürmek zorunda kalırdım ve elimi kana bulamak gibi bir niyetim yoktu. Mecalim de yoktu doğrusu.

Irmak'ın sosyal hayatı hakkında çok fazla fikir sahibi değildim. Eve gelip giden arkadaşları olmuyordu ama durmadan telefonda konuştuğu ve dışarıda buluştuğu insanlar vardı. Elbette beni herhangi bir yere davet etmiyordu. Ben de bunu beklemiyordum zaten. Arkadaşları da ona benziyorsa bir araya geldiklerinde beni çiğ çiğ yiyebilirlerdi.

Damla birkaç kere beni dışarı çıkarmayı önermişti. Meriç'le şehirdeki alışveriş merkezine giderlerken beni de çağırmıştı fakat o ikisiyle beraber alışveriş yapmanın inanılmaz derecede yorucu olacağına dair çok güvendiğim bir öngörüm olduğu için onlara iyi eğlenceler dilemiştim.

Kapıdan çıkarken Meriç'in bariz bir dehşetle, "İyi eğlenceler mi?" dediğini duymuştum. "Bizimle alışverişe gelmektense sol bacağını keseceğini falan söylemesi gerekiyordu."

Hiç de sol bacağımı bir kumara dâhil etme havasında değildim. O yüzden onlar gittikten sonra televizyonda bir şeyler izlemeye karar vermiştim. Bu yanlış bir karardı çünkü o saatlerde yayınlanan ve kimin kiminle nasıl bir ilişkisi olduğunu çözmek gayesiyle başlayıp sonuna kadar izlediğim aşırı kalitesiz günlük dizi bende kısa sürede bağımlılık yapmıştı. Ertesi gün aynı saatte televizyon başına geçtiğimde bu defa yanıma çerez bile almıştım. Her şeyi çözmeye kararlıydım. Etrafta dolanıp duran orta yaşlı kadının neden etrafta dolanıp durduğunu anlamama çok az kalmıştı.

İşte şimdi yine o diziyi izlemekteydim. Bu sefer atıştırmalık olarak kendime bir dilim karpuz ve bir dilim kavun kesmiştim. Bir önceki bölümde kaçırılan ve yine aynı bölümde esas oğlan tarafından kurtarılan kadının sevdiği adamın aniden diziye giren başka bir kadınla flört edişini izlerken olan biteni anlamlandırmaya çalışmıyordum bile. Olayların manasız olduğunu kabulleneli çok oluyordu. Sadece karakter ilişkileri üzerinde kafa yoruyordum.

Çatalıma taktığım karpuz dilimini ısırırken Meriç aniden salona girdiğinde ve bana doğru ilerleyip yanımdaki koltuğa oturduğunda içimdeki zebani hızlıca kanalı değiştirip bu aptal şeyi izlemiyormuş gibi yapmam için beni dürttü. Düşmanlarıma böyle basit kozlar vermem karşısında bana çok öfkeliydi ama sehpanın üzerindeki kumandaya uzanmak

istememekle beraber diziye yeni gelen bu kadının olayını çözmeye oldukça hevesliydim. Meriç dalga geçmek istiyorsa buyursundu.

İlginçtir ki buyurmadı. Sessizce yanımda oturdu ve yaklaşık yarım saat boyunca benimle beraber diziyi izledi. Buna inanmak zor gelecektir ama gerçekten yalan söylemiyordum. Reklam arasına kadar sesini çıkartmaması bana ve izlediğim şeye duyduğu garip bir saygıdan mı kaynaklanıyordu yoksa yapacağı esprileri mi hazırlıyordu emin olamadım. Tek bildiğim reklam girer girmez bana dönüp, "Şimdi bu sarışın kadınla sakallı adam evli mi? Yoksa sevgili mi?" diye sormasını hiç beklemediğimdi.

Ona, bu sorusunda ciddi olup olmadığını ölçtüğüm kısa bir bakış attım. Ama yeşil gözleri olan biteni çözmeye çalışırken hafifçe kısılmıştı ve yüzünde dalga geçer gibi bir ifade yoktu. Sahiden de anlamaya çalışıyordu.

"Anladığım kadarıyla onlar bir süre önce formalite icabı evlenmişler. Birbirlerini pek tanımıyorlarmış o zamanlar. Sonra zamanla birbirlerine âşık olmuşlar. Şu an sevgililer ama adam şu yeni gelen kadınla da flört ediyor. Neden bilmiyorum."

Meriç cevabımı hazmetmek için bir süre bekledi. Ardından, "Şu yaşlı kadın kim oluyor peki?" diye sordu. "Neden sarışın kadını sevmiyor?"

"O, adamın babaannesi. Kızı, torununa yakıştıramadığı için ayrılsınlar istiyor. Ama şu kızıl saçlı hâlâ gelini seviyor. O yüzden ona yardım ediyor sürekli."

"Uzun, siyah saçlı genç kızla kumral oğlanın rolleri nedir?"

"Kız, evin hizmetçisinin kızı. Oğlan da bu zenginlerin hayta oğlu. Kız küçüklüğünden beri âşık bu çocuğa. Çocuk da iki bölüm önce trafik kazası geçirdi. Nedeni açıklanma-

yan bir şekilde tekerlekli sandalyede dolaşıyor. Etrafında kimseyi istemiyor falan. Böyle olunca bu kızla vakit geçirmeye başladı ve onu yeni yeni fark ediyor. Flörtleşiyorlar falan. İkisi de biraz salak ve yüzeysel. Bu ilişkiyi destekliyorum o yüzden. Başka insanlara bulaşmasınlar."

Meriç hafifçe güldü ve omuz silkti. "Güzel ve aptal çocukları olur bir sürü."

"Kesinlikle," dedim. "Tam olarak dünyanın ihtiyacı olan şey."

Meriç bir kere daha güldü. Sonra kısa bir sessizlik oldu. Hâlâ reklamlar dönmekteydi, o yüzden bu sessizlik beni biraz gerdi. Çünkü Meriç Aybars'la yan yana oturup bebek bezi reklamı izlemenin tuhaf bir tarafı vardı. Neyse ki bu durum fazla uzamadan Meriç tekrar konuştu da benim saçma sapan bir şey söylememe gerek kalmadı.

"Bir çeşit tükenmişlik sendromu falan mı yaşıyorsun?" derken bana değil ekrandaki deterjan reklamına bakıyordu. "Çünkü en sevdiğim tişörtüm pembeleştiğinden beri ortalık epey sakin."

Tuhaf bir rahatsızlık hissiyle yerimde kıpırdandım ve tabaktaki son kavunu ağzıma atıp uzun uzun çiğnedim. "Zebanilerin de arada dinlenmesi ve güç toplaması lazım," dedim düz bir sesle. "Formumuzu korumamız için bu şart." Bunu tam olarak şimdi uydurmuştum fakat kim, nereden bilecekti ki?

Göz ucuyla baktığım Meriç bana dönmedi ama kaşlarını sanki ilginç bir şey duymuş gibi yukarı kaldırıp dudaklarını büzdü. "Böyle işlediğini bilmiyordum."

Bilmiş bir şekilde başımı salladım. "Böyle işliyor."

Meriç bana itiraz etmedi. Bunun yerine, "Bu boş zamanını biz insanların sıradan yaşamlarını deneyimlemek için değerlendirebilirsin," dedi. "Senin için de değişiklik olur.

Ayrıca zebanilik görevlerin için hoş bir saha araştırması olarak da görebilirsin bunu. Aklına yeni fikirler getireceğine eminim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kısa bir an fikri değerlendiriyormuş gibi durakladım. "Bütün gün yatıyor, yemek yiyor ve televizyonda saçma sapan diziler izliyorum. Siz insanlar da çoğunlukla bunu yapmıyor musunuz zaten?"

Birkaç saniye bu sözlerimi düşündü. "Bazılarımız, evet," derken bakışlarını nihayet bana çevirmişti. Onunla yüz yüze geldiğimde Aras'la aralarındaki benzerlikleri artık daha net görebildiğimi fark ettim. Saçları elbette en büyük ortak noktalarıydı. Her ikisi de marula benziyordu. Onun dışında mimikleri, gülüşleri ve sesleri de çok benziyordu. İkisinin de gözleri yeşildi ama Aras'ın gözleri daha açık bir renkteydi. Ayrıca ikisi de bu aralar sakal bıraktığı için benzer özelliklerine bir başkası daha eklenmişti. Acaba Aras babasına bu kadar benzemekten memnun muydu? "Ama bazılarımız daha eğlenceli şeyler de yapıyor."

"Ne gibi?" Elimde boş boş tuttuğum tabağı biraz uzanıp sehpanın üzerine bıraktım. "Mesela sen neler yapıyorsun eğlenmek için?"

"Bir sürü şey," dedi Meriç ama örnek vermeden ona inanmayacağımın farkındaydı. "Son zamanlarda güzel bir raf yapabilmek için uğraşıyorum. Evin arka tarafındaki garajı görmedin ama oraya küçük bir atölye kurdum ve çok havalı bir yer oldu."

Yüzümü buruşturdum. "Raf mı? Eğlenmek için marangozluk mu yapıyorsun?" Bu kadar kötü bir örnek beklemiyordum açıkçası. Ne bileyim, sokağa çıkıp millete sapanla taş falan atıyordur diye düşünmüştüm.

"Aslında Damla'nın doğum günü için hediye hazırlıyo-

rum," diyerek gülümsedi. "Aldığı fotoğrafçılık ödüllerini koyabileceği bir raf fikri hoşuma gidiyor. Rafı kendim yapsam Damla'nın bundan hoşlanacağını biliyorum. O yüzden eğlenceli bir uğraş oluyor."

Beklemediğim bu cevap karşısında kaşlarım merakla yukarı kalktı. "Damla'nın fotoğrafçılık ödülleri mi var?"

Meriç başını sallayarak beni onayladı. "Bir sürü hem de. Çok uzun bir süre moda fotoğrafçılığı yaptı ve çok iyi bir iş çıkardı. Sonra portrelere yönelip güzel çalışmalar ortaya koydu, kendi sergilerini düzenledi. Başarılı olduğu için de birçok kez ödüller aldı. Şimdilerde daha serbest ve keyfi çalışıyor."

Karısından bahsederken Meriç'in yüzünü kaplayan hayranlık gözden kaçırılması imkânsız düzeydeydi. Damla'nın yaptıklarının onun göğsünü kabarttığı çok belliydi. Bu başarılara değer verdiği de öyle. Bütün bunlar göz önüne alındığında raf fikri kulağa gerçekten hoş geliyordu.

Üstelik yeni öğrendiğim bu bilgiler Damla'ya biraz hayran olmamı sağlamıştı. Bir şeyler başaran kadınları seviyordum. Küçük ya da büyük işler olması önemli değildi. Büyük zorluklar aşmış olmaları ya da şanslarının yaver gitmesi de önemli değildi. İstemiş ve yapmış olmaları önemliydi. Raflarına fotoğrafçılık ödülleri dizmeleri, makalelerinin bilim dergilerinde yayınlanması ya da herhangi bir yerde alkışlanmaları hoşuma gidiyordu.

"Peki, nasıl gidiyor?" diye sordum Meriç'e. "Ortaya güzel bir şey çıkıyor mu?"

Sırıtarak başını iki yana salladı. "O kadar kötü oluyor ki binlerce ödül bile o rafı güzel gösteremez."

Bu sefer gülüşümü engelleyemedim. Bu cevap beni gafil avlamıştı. "Neden devam ediyorsun o zaman?"

Omuz silkti. "Elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Sonra gidip *Ikea*'dan onun beğendiği bir modeli alacağım."

"Bana biraz saçma göründü," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Keşke direkt *Ikea*'ya gitseydin. Hiç değilse zaman kaybetmemiş olurdun ve bu sırada gerçekten eğlenceli bir şeylerle uğraşabilirdin."

Meriç fikrimi beğenmemiş gibi dudaklarını büzdü. "Çoğu zaman deneyim, başarıdan daha mühimdir," derken hiç de böyle bilgece sözler söyleyecek bir adama benzemiyordu. "Deneyim, sana başarıdan daha fazla şey öğretir. Başarının keyfi deneyimden gelir ve deneyimin keyfi başarıdan tamamen bağımsızdır. Denemiş ve yenilmiş olmayı, hiç cesaret edememiş olmaya binlerce kez tercih ederim."

Ağır ağır başımı sallarken ciddiyetimi koruyabilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Suratımda abartılı bir takdir ifadesi vardı ve Meriç söyleyeceğim şeye şimdiden hazırlıklıydı. "Vay canına," diye fısıldadım. "Bir kişisel gelişim kitabı falan yazmalısın. Milyonların hayatını değiştirebilirsin bu sözlerle."

Hiç bozulmadı. Omuz silkip gülümserken yine fazlasıyla Aras'ı anımsatan bir mimik vardı yüzünde. "Belki denerim."

Tam bu sırada reklamlar bitti ve ikimiz de aynı anda televizyona döndük. Dizi heyecanlı bir yerde kalmıştı. Gelininden hoşlanmayan babaanne diziye yeni gelen kadınla karşılaşacaktı ve birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını çok merak ediyordum. İçimden bir ses tanıdıklarını söylüyordu.

"Bence bu kadını babaanne çağırdı buraya," dedi Meriç. Zihnimi okumuş gibi. "Torunuyla gelininin arasını bozmak için."

"Mantıklı bir teori," derken ona katılmak konusunda çok hevesli davranmak istemiyordum. "Belki de bu kız hayallerindeki gelin profilidir."

Cümlemin bitişi ve Aras'ın elinde büyük bir paket cipsle salona girişi aynı saniyeye denk geldi. Onun evde olduğunu

bile bilmiyordum. Belki yeni gelmişti, belki de hiçbir yere gitmemişti. Üzerinde bir zamanlar beyaz olan ama benim küçük müdahalemle pembeye dönüşmüş bir tişört, altında siyah, dizlerinin üstüne inen bir şort vardı. Saçlarını yine bir bandanayla geriye itmişti. Yeşil gözleri, kızıla çalan sakalları ve yakışıklı suratıyla bu pejmürde halde bile iyi görünmeyi başarabiliyordu.

Sanki her gün Meriç'le televizyon izliyormuşuz gibi salonda gördüğü bu durumu zerre kadar yadırgamadan gelip yanıma oturdu. "Ne izliyorsunuz?" diye sorarken ağzına bir cips atıyordu.

"Saçma bir şey," dedim. Dizinin adı *Yaralı Hayatlar* olduğu için bunu sesli bir şekilde söylemek istemeyişim epey anlaşılırdı. Kim kendi istek ve iradesiyle bu tamlamayı seslendirirdi ki? Birilerinin bu isimde bir dizi çekiyor oluşunu tamamen görmezden geliyordum.

"İlginç bir dizi," dedi Meriç benim hemen ardından. Sonra cips istediğini belli edecek şekilde elini Aras'a uzattı. Aras cips paketini babasına uzatınca ikisinin elleri tam karşımda birleşip görüşümü kapattı. Bu yüzden hafifçe ofladım. Oflamam görmezden gelindi. Meriç bir dolu cipsi tek seferde aldı. Ardından Aras paketi bana uzattı.

Kısa bir tereddüdün ardından birkaç cips de ben aldım. Sonra hep beraber diziyi izlemeye koyulduk.

Her şeyin başladığı ânı düşündüğümde şu yaşadığımız şey kahkaha atmak istememe sebep oluyordu. Burada, kurtulmak için kılı kırk yardığım bu evde, ilk görüşte sinir olduğum iki adamla, izleyeceğime asla ihtimal vermediğim bir dizi izliyor ve baharatlı mısır cipsi yiyordum. Normal olan tek şey baharatlı mısır cipsiydi ama içten içe onun da neden burada olduğunu sorguladığına inanıyordum.

"Bu kadın kim?" diye sordu Aras ekranda babaanne görününce.

"Sakallı adamın babaannesi," diye açıkladı Meriç.

"Peki, şu kadın?"

"Sakallı adamın karısı ama formaliteden evlenmişler. Şu an sadece sevgililer."

Kısa bir sessizlik oldu ve babaanneyle gelin arasındaki gergin sahneyi cips çıtırtıları eşliğinde izledik. Sonra Aras, Meriç'in son cümlesini nihayet bir mantık düzlemine oturtmuş olacak ki tekrar konuştu ve "Babaanne niye sevmiyor bunu?" diye sordu.

Meriç cevap verdi. "Çünkü torunuyla evlenmesini istememiş. Torununa yakıştıramıyor kızı."

Aras hıhladı. "Torunu da bir şeye benzese bari, tipe bak."

Yorumuna gülmemek için elimdeki son cipsi ağzıma attım. Hemen ardından Aras bana tekrar cips paketini uzattı. Bir şey söylemeden birkaç cips daha alırken göz ucuyla ona baktım. Bakışlarımı hissetmiş olacak ki hafifçe bana doğru döndü ve göz göze geldik.

Bir itirafta bulunmam gerekirse hastane bahçesindeki o beklenmedik sarılışımızdan sonra Aras'ın yanında kendimi çok tuhaf hissediyordum. Buna tam olarak rahatsızlık denemezdi ama tenimdeki karıncalanmayı ve karnıma saplanan ağrıyı başka neyle açıklayabileceğimi de bilmiyordum. Böyle duygusal işler bana göre değildi. Sanırım tam bu sebeple bünyem olan bitene reaksiyon göstermişti. Midem zehirlendiğimi düşünüyor olabilirdi. Aksi takdirde neden böyle tepkiler verdiğini tahmin bile edemezdim. Beynim de vücudumun dengesini bozan bu adamı tehlikeli madde sınıfına koymuş olmalıydı ki onu her görüşümde bütün sinir uçlarım ayağa kalkıyor, vücudum kendini savunma moduna alıyordu.

Şimdi, göz göze geldiğimiz şu kısacık anda bile ellerim terlemişti. Bu yüzden hemen televizyona döndüm ama

Aras'ın bakışlarını bir süre daha yüzümde hissettim. Keşke zihin okumak gerçekten mümkün olabilseydi ve bana bakarken ne düşündüğünü öğrenebilseydim. Fakat maalesef bu imkânsızdı. Ömrümün sonuna kadar bunu merak edip tahminler yürütmekten başka çarem yoktu.

Aras'ın, bakışlarını benden ayırdığını fark edince rahat bir nefes aldım. Hep beraber ekrana baktığımız sessiz bir on dakikanın ardından marul kafa, "Niye izliyoruz bunu?" diye sordu.

Meriç omuz silkti. "Beyza izliyor."

Sıkışınca topu bana at tabii.

Aras bana döndü. Bakışı beni de ona bakmaya zorlayan türdendi. "Neden?" dedi göz göze geldiğimizde. O kadar içten sormuştu ki gülesim geldi. "Niçin Beyza? Neden?"

Çenemle sehpanın üzerindeki kumandayı işaret ettim ve "İstersen öbür kanallardaki yemek yarışmalarını ya da diğer saçma gündüz programlarını da izleyebiliriz," diye önerdim fakat içten içe bu teklifi reddetmesini umuyordum.

İç çekti ve bakışlarını ekrana çevirip, "Aslında şu adamın kendisini kaçıranlardan nasıl kurtulacağını merak ediyorum," diye alçak bir sesle itiraf etti. "Bir de şu yeni kadının olayı ne hâlâ anlayamadım."

Ne Meriç ne de ben onu yadırgadık. Her şeyi, bütün saçmalığıyla, olduğu gibi kabullendik ve bakışlarımızı ekranda sabitleyip diziyi izlemeye devam ettik. Kendi yaşamımdan bir parçayı yaşıyormuş gibi değil de yoldan geçen birinin hayatındaki sıradan bir öğleden sonrayı çalmışım gibi hissediyordum ve üzücü bir şekilde, bundan hiç şikâyetçi değildim.

16

Odamda tıkırtılar duyduğumda zihnimin gerisinde aniden bir kırmızı alarm ötmeye başladı. *Nani nani nani. Kırmızı alarmlar böyle ötüyordu, değil mi?* Her neyse. İçeride birisi vardı. Son birkaç gündür zebanilik işlerine mola verişime güvenerek odamın kapısını kilitlemiyordum ve sanırım bu büyük bir hataydı. Görünen o ki Aybarslar ateşkesimizi benden önce bozmaya niyetlilerdi ve içerideki her kimse yine beni çığlıklarla korkutacak bir şey planlıyor olmalıydı. Ama pek dikkatli davranmıyordu, ayağındaki terlikler yürüyüşünü çok belli ediyordu. Ava giderken avlanacak olması biraz üzücüydü.

Derin nefesler almaya ve uyuyormuş gibi davranmaya devam ettim. Bu sırada küçük odada dolanan adımları hissedebiliyordum. İçerideki her kimse portatif dolabımın önünde biraz oyalandı. Yanımda getirdiğim az sayıda kıyafete zarar vermeleri biraz vicdansız bir hareketti ama onların kıyafetlerini pembeye boyadığım için bunun intikamını almak istiyor olabilirlerdi. Marul kafa, sözüm ona kendisine çok yakışan pembe renginden çabuk sıkılmıştı anlaşılan.

Adım sesleri tekrar duyulduğunda içerideki kişinin bu defa bana yaklaşmaya başladığını fark ettim. Dolabımdaki işini bitirmiş olmalıydı. Harekete geçmeme az kalmıştı. Kitaptaki en eski numaralardan birini uygulayıp aniden yerimden fırlayıp bağırarak odamdaki suikastçının ödünü koparmayı planlıyordum. Basit ama etkili bir numaraydı.

Adımlar ağır ağır yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Hain suikastçı yatağımın kıyısına gelene kadar sabırla bekledim ve üzerimdeki ince örtüyü fark edilmeyecek bir yavaşlıkla azar azar yukarı çektim. Suikastçı nihayet tam başucumda durduğunda ise güçlü bir nefes aldım. En doğru ânı yakalamak için birkaç saniye daha sabrettikten sonra hızla doğrulup dudaklarımdan korkunç olduğunu düşündüğüm bir ses çıkarttım.

Aynı anda suikastçıdan tiz bir çığlık yükseldi. Hedeflediğim şey tam olarak bu olduğu için memnun bir şekilde gülümsediğimi düşünebilirdiniz ama hayır. Şaşkınlıklara gark olmuş vaziyetteydim çünkü karşımda ne Aras vardı ne Irmak ne de Meriç. Suikastçım altı yedi yaşlarında, süt dişlerinin yerinde büyük boşluklar olan, ela gözlü bir kız çocuğuydu ve bununla karşılaştığımda yaşadığım panik, saçma bir şekilde benim de çığlık atmama sebep oldu. İster inanın, ister inanmayın fakat korku filmlerinde palyaçolardan daha korkunç olan bir şey varsa o da aniden beliren kız çocuklarıydı.

Bir anda çığlıklarla dolan odama birilerinin koşarak girmesi elbette hiç uzun sürmedi. Kapıda beliren ilk isim Damla oldu. Arkasında bir ara Meriç'i görür gibi oldum ama emin olamadım. Ela gözlü kız çocuğu Damla'yı görünce çığlığını kesip ağlamaklı bir ses eşliğinde ona doğru koştu ve beline sarıldı. Ben bu sırada çoktan çığlık atmaya bir son vermiş, olan biteni çözmeye çalışıyordum.

"Bir gecede çocuk yapıp bu kadar büyütmüş olamazsınız," dedim Damla'ya huysuz ve pürüzlü bir sesle. "Tamam, benden intikam almak için yanıp tutuşuyorsunuz ama büyücü de değilsiniz herhalde." Yoksa büyücü müydüler?

Şüpheyle gözlerimi kıstığım sırada Damla beline sarılan kızın saçlarını okşayıp, "Sakin ol Deniz," dedi. Sonra bana döndü. "Sen de sakin ol lütfen. Büyücü falan değiliz."

Bir büyücü de tam olarak bunu söylerdi.

Damla'nın okşayışlarıyla sakinleştikten birkaç saniye sonra, "Beni korkuttu," dedi dişsiz velet. Ardından bakışlarını bana çevirdi. Çatık kaşlarıyla ve asılan suratıyla korkmuş gibi görünmüyordu. Aksine bacaksız bir cadıya benziyordu.

"Affedersin ama benim odama izinsiz giren sendin," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Bu, Deniz isimli cadının yüzüne minik bir tereddüt olarak yansıdı ve başını kaldırıp iri gözleriyle Damla'ya baktı. "Buranın onun odası olduğunu bilmiyordum ki. Sadece merak etmiştim." Aniden dünyanın en masum meleğine dönüşüvermesi etkileyiciydi doğrusu. Belki bir ara ondan bu konuda ders alabilirdim.

Damla iç çekerek, "Bazı yanlış anlaşılmalar yaşanmış," dedikten sonra eliyle bana kalkmamı işaret etti. "Şimdi kahvaltı sofrasına gidelim ve bu küçük yanlış anlaşılmaları unutalım. Anlaştık mı?"

Deniz'le bir an göz göze geldik. Bakışlarımız birbirimizi tartmaya yönelikti. Kısa bir an süren bakışmanın ardından ikimiz de aynı anda bunu uzatmamaya karar verdik. Veya Deniz de en az benim kadar açtı, bilemiyorum. Tek bildiğim Damla'nın peşine takılıp odadan çıktığımızdı.

Banyoda geçirdiğim kısa bir sürenin ardından pijama olarak giydiğim siyah şort ve mavi tişörtü değiştirmeden bahçeye çıktım. Bahçe masası bugün oldukça kalabalıktı.

Gözüme çarpan ilk kişi uzun boylu, geniş omuzlu, fazlaca yakışıklı bir adam oldu. Kucağında Deniz oturuyordu ve çılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse bu adam Deniz'in babasıydı.

Onun karşısındaki sandalyede ise kısa, siyah saçlı bir kadın vardı. Kaşları hafifçe çatık, üst dudağı biraz kalkıktı. Güzel bir siması vardı ve Meriç'in anlattığı şeyi dinlerken bir yandan da ekmeğine tereyağı sürmekteydi.

İncelemelerim devam ederken tam kulağımın yanında tanıdık bir ses, "Günaydın," deyince korkuyla yerimde sıçradım. Bunun üzerine Aras küçük bir kahkaha attı. İnsanın kulağında muhteşem bir tınıyla çınlayan bu küçük kahkaha sesinin aynı zamanda bu kadar sinir bozucu olması gariptir.

"Beni korkutup durmaktan vazgeçin," dedim ona dönüp. "Derdiniz ne sizin?"

Masum bir tavırla omuzlarını yukarı kaldırdı. "Sadece günaydın demek istemiştim."

Buna inanacak kadar aptal olduğumu düşünmesine biraz darılmıştım. Fakat ona cevap vermeye fırsat bulamadan Deniz cadısının ince sesi araya girdi. "Aras!" diye şakıdı âdeta. Aynı saniyede babasının kucağından atladı ve Aras'a doğru koşmaya başladı.

Aras'ın dizlerinin üstüne çöküşünü, Deniz'i büyük bir coşkuyla kucaklayışını, ardından ayağa kalkıp onu etekleri ni uçuşturarak döndürüşünü izledim. Bu görüntülere şen çocuk kahkahaları ve Aras'ın içten bir sesle, "Dünyanın en güzel kızı gelmiş," deyişi eşlik ediyordu. İşte, yine o mutlu aile filmlerinden fırlama bir manzaraydı karşımdaki. Fakat bu defa bundan o kadar da nefret etmemiştim. Galiba yumuşamaya başlıyordum.

Aras, Deniz'i tekrar yere indirdiğinde küçük kız elini uzatıp Aras'ın alnına dökülen lülelerden biriyle oynama-

ya başladı. "Seni çok özledim," derken bu kızın biraz önce bana ters bakışlar atan cadı olduğuna inanmak çok zordu. "Sen de beni çok özledin mi?"

Aras uzanıp onun yanağından sesli bir öpücük aldı. "Hem de nasıl özledim, inanamazsın." Sonra onun elini tutup masaya yöneldi. "Hoş geldiniz," dedi misafir ailenin diğer üyelerine. "Umarım birkaç gün kalacaksınızdır çünkü Deniz'le birbirimizi gerçekten çok özlediğimizi kararlaştırdık biraz önce."

Bu sırada ben de masaya yaklaşmaya başlamıştım.

"Ne yazık ki kalamıyoruz. Akşamüstü yola çıkacağız," dedi Deniz'in annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın. "Ama yazın sonuna doğru bir haftalığına misafiriniz olmayı planlıyoruz."

Masadakiler bu ziyaretin kısalığından yakınırken ben ilerleyip sandalyeme oturdum. Sessiz kalmayı ve fark edilmeden kahvaltımı yapıp salona geçmeyi planlıyordum. Fakat karşı çaprazımda oturan adam tarafından fark edildim. Kendisi mavi gözleriyle bana bakıp gülümsedi. "Sen Beyza olmalısın," dedi ve tanışmak için elini uzattı. "Ben de Cahit Atlas. Ailenin damadıyım."

Onunla tokalaşıp, "Memnun oldum," gibisinden bir şeyler gevelerken buradaki aile ilişkisini çözmeye çalışıyordum. Eğer adam damatlarıysa onlarla kan bağı yoktu. Bu da kadını bu ailenin bir üyesi yapıyordu ama kadın Meriç ve Damla'nın çocuğu olamayacak bir yaştaydı. Demek ki aledeki yeri başkaydı. Meriç'in küçük kız kardeşi falan olabilir miydi?

Meriç zihnimdeki fırtınayı görmüş ve buna son vermek istemiş olacak ki "Naz benim yeğenim. Ablamın kızı," diye bir açıklama getirdi duruma. "Beyza da misafirimiz, size bahsetmiştim." Bu sırada yanımda oturan kadınla göz göze

geldik. Kızıyla benzer renkte ela gözleri vardı. Nedense onda da bir tutam cadılık sezmekteydim.

Bana elini uzatıp, "Memnun oldum Beyza," dedi. "Senden çok bahsettiler gerçekten. Sanırım bizimkilerle biraz fazla uğraşmışsın."

Aybarsların bu insanlara hakkımda neler anlattıklarını düşünmek gözlerimin kısılmasına sebep oldu. "Eh," dedim. "Onlar da benimle epey uğraştılar. Kaçışı imkânsız bir hapishanenin acımasız gardiyanları gibiler."

Naz sözlerime keyifle güldü. "Bazen gerçekten korkunç derecede sinir bozucu oldukları doğru," derken dayısına bir bakış attı. "Ama yine de eğlencelilerdir. Ayrıca onlarla uğraşman iyi olmuş, benden sonra epey monoton bir hayatları olmuştu."

Bu sırada Cahit Atlas araya girme ihtiyacı hissetti. "Boş versene. Korkunç bir ailesiniz ve bizim gibi masumları kendinize kurban seçip canımıza okuyorsunuz."

Bu sözler üzerine bakışlarım ona döndü. Mavi gözlerinde oyunbaz parıltılarla ve dudağında küçük bir gülüşle Naz'a baktığını gördüm. Çok yakışıklı bir adamdı ve tuhaf bir şekilde Naz'la ikisini yan yana hayal etmek çok kolaydı.

"Hah!" dedi Naz umduğumdan yüksek bir sesle. "Sen mi masumsun?" Dudaklarını büzdüğünde kalkık dudağı hoş bir görüntüye bürünüyordu. "Yaptığın şeytanlıkları hatırlattırma bana şimdi burada..."

Atlas keyifle güldü. "Senin cadılıkların yanında lafı bile olmaz benim yaptıklarımın."

Pekâlâ. Yaptığım gözlemlere dayanarak bu ailedeki genel iletişim yolunun birbirine sataşmaktan geçtiğini artık gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim. İlk başlarda bunun genetik bir bozukluk olabileceğini düşünmüştüm lakin Atlas'a baktığımda bulaşıcı bir durum olduğunu net bir şekilde görebi-

liyordum. Bulaşıcı ve ayrıca yorucuydu. Kahvaltı boyunca Naz'la Atlas'ın atışmalarını, Meriç'in Atlas'a sataşmalarını, Damla'yla Meriç'in minik tartışmalarını, Naz ve Irmak'ın kahkahalarını ve elbette Deniz'le Aras'ın sevgi dolu sohbetlerini dinlerken beynimin uyuştuğunu hissetmiştim. Dört kişiyken bile oldukça gürültülü olan Aybarsların sayısı yediye çıktığında ortalık düğün yerine dönmüştü. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Herkes birine sataşıyor, birileri sürekli gülüyor ve hepsi daima konuşuyordu. Ürettikleri enerjiyi, elektrik enerjisine dönüştürmek mümkün olsaydı bu küçük kasabayı günlerce aydınlatabileceğimize inanıyordum.

Bütün bu karmaşasının ve cümbüşün arasında küçük bir an için Aras'ın bana baktığını hissettim. Bakışlarımı temkinli bir şekilde ona çevirdiğimde göz göze geldik. Yüzünde minik bir gülümseme ve çözemediğim bir ifadeyle bana bakarken Deniz'in ilgi isteyen küçük elleri onun suratını kavrayıp kendisine çevirdi ve bu an da yok olup gitti.

Kahvaltıdan sonra onları kendi haline bırakmaya karar verdim. Hâlâ kendimi etrafta dolanıp zebanilik yapacak kadar iyi hissetmiyordum ve yapmak istediğim iki şey vardı: Kitap okumak ve bir de şu saçma diziyi izlemek. Diziyi izlerken genelde Meriç de bana eşlik ediyordu. Fazla konuşmadan ekrandaki saçmalığı izliyor, bölüm bitince de yüzümüzü buruşturarak salondan ayrılıyorduk. Fakat bugün misafirleri olduğu için bunu tek başıma yaptım.

Diziye bir de esas oğlandan intikam almak isteyen bir kötü adam gelmişti. Kötü ama yakışıklı. Tam benim tipimdi doğrusu. Elbette esas kıza âşık olmak için üç saniye bile bekleyemedi. Bütün kötü ama yakışıklı adamların sonu bu olmak zorunda mıydı, bilmiyorum.

Bölüm bitince sıra, yapmak istediğim bir diğer şeye geldi. Kendimi odama atıp kitabımda kaldığım yere geri dön-

müştüm ki daha bir paragraf bile okuyamadan kapım tıklandı. "Gel," dedim kapıdakinin kim olduğunu sorgulamadan. İhtimaller kısıtlıydı sonuçta.

Kapım açılınca karşımda marul kafayı buldum. Üzerinde benim terörümden kurtulmayı başarmış beyaz, yazlık bir gömlek vardı. Altında ise haki, dizlerine kadar inen bir şort. Saçları her zamanki gibi isyankâr, her zamanki gibi laf anlamazdı. Alnına dökülen lülelerle Deniz'in nasıl oynadığını hatırlayınca içimde tuhaf bir burkulma hissettim.

"Selam, Rüzgârgülü," dedi Aras bana gülümseyerek. "Bir saat sonra hazır olmanı söylemek için geldim."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Saat neredeyse beş olmuştu. Bu saatten sonra hazırlanıp nereye gideceğimizi bilmiyordum. Ayrıca neden Aras'ın böyle bir emrivaki yaptığını da. "Söyleyebilirsin tabii," dedim. "Ama ben bir saat sonra hazır olacağımı zannetmiyorum."

Bu cevabı bekliyor olacak ki genişçe sırıttı. "Sorun değil. Seni pijamalarınla götürürüm."

Gözlerimi devirdim ve oflayarak, "Nereye?" diye sordum.

"Cemrelere." Cevabı, sanki bunu biliyor olmam gerekiyormuş gibi söylemişti. "Buket teyze gelmen konusunda o kadar ısrarcı ki gerçekten seni pijamalarınla oraya sürükleyebilirim."

"Sürükleyemezsin," dedim. Saçma bir inattı ama o an, ona bakarken tek istediğim inat etmekti.

"Patates çuvalı gibi omzuma atar, öyle götürürüm o zaman."

Aklımda canlanan görüntü dudaklarımı bir kahkaha için zorlasa da direndim ve ciddiyetimi korudum. "Buna adam kaçırmak derler."

Aras umursamazca omuz silkti. "Desinler."

Bu geçit vermeyen tavrının içten içe hoşuma giden yan-

ları vardı. Onunla inatlaşmak istiyordum çünkü benimle inatlaşıyordu. Beni köşeye sıkıştırıyordu ve normalde yapmayacağım şeyleri yaparken bütün suçu ona atabiliyordum.

Oflayarak, "İyi," dedim. "Bir saat sonra hazırlanırım. Şimdi müsaade edersen kitabımı okumak istiyorum."

Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırıp kitabımın ismini görmek için uzandı. "Yine *Fırtına Çiçeği*'ni mi okuyorsun?"

Ona verdiğim tek cevap, dümdüz bakmak oldu. Geri çekilip sırıtarak, "Bir saat sonra görüşürüz," dedi ve ardından odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Bir saat boyunca kitabıma odaklanabilmek için her şeyi denedim ama ne yaparsam yapayım bir süre sonra sayfadaki harfler kaybolmaya başlıyordu ve bunun yerine Aras'ın yakışıklı, sinir bozucu suratı beliriyordu. Bana gülümsemesi, omuz silkmesi, bu sabah masadaki bakışı, sarılışı... Hiçbiri aklımdan çıkmıyor, hepsi zihnimde kocaman bir sinema perdesine art arda ve tekrar tekrar gösteriliyordu. Tek izleyici de bendim. Üstelik duruma ne kadar sinir olursam olayım izlemeyi bırakamıyordum.

Buna rağmen inat etmeyi sürdürdüm ve ne anlattığını hiç bilmediğim birkaç sayfa okumayı başarabildim. Kelimeler manalarını kaybetmiş, sıralı harflerden ibaret tuhaf şeylere dönüşmüş olsalar da bunu bir başarı olarak kabul ediyordum. Aras'ın verdiği saati son on dakikası kalana dek böyle çarçur ettim. Son on dakika kaldığında ise kalktım ve dolabımdan ince bir yazlık pantolon ve tişört çıkarıp giyindim. Saçlarımı tarayıp tepemde topladıktan sonra hazırdım ve bunlar yalnızca beş dakikamı almıştı. Kalan zamanda ayna karşısında durmaktan başka yapacak bir şeyim kalmayınca kısa bir tereddüdün ardından ruj sürmeye karar verdim.

Çok fazla makyaj malzemem yoktu. Kışın bazen bordo bir ruj sürmekten hoşlanırdım. Yazın ise dudağımın kendi

rengine epey yakın pembemsi bir ruj kullanmayı seviyor-dum. Sırt çantamda onu bulmam zor olmadı. Dikkatle da-daklarıma sürdüm ve görünüşümden hoşlandığıma kar-verdim.

Aras elbette ki tam saatinde kapımdaydı. Kapımı tıklat-ve benden, "Gel," sesini duyunca açtı.

Karşı karşıya geldiğimizde bana şöyle bir bakıp, "Hazır olduğunu görüyorum," dedi. "Çıkalım mı?"

Sırt çantamı tek omzuma astım ve Aras'ın peşinden oda-dan çıktım. Evden ayrılmadan önce misafirlerle vedalaştık. Onlar da hemen peşimizden kalkacaklardı ve küçük Deniz cadısı Aras'tan ayrıldığı için çok mutsuzdu. Bu yüzden ve-dalaşma faslı biraz uzun sürdü. Sonunda Deniz'i atlatıp ka-pıya kadar geldiğimizde ayakkabılarımızı giyerken Aras'ın dikkatini bağcıklarım çekti ki bunu bekliyordum.

Kısa bir an baktıktan sonra, "Neden biri kırmızı, diğeri mavi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Hangisini takacağıma karar veremeyince ikisini de takmaya karar verdim."

Gülüşü çok tatlıydı. O kadar tatlıydı ki kan şekerimin yükseldiğini hissediyordum.

"Çok iyi bir karar."

Dışarı çıktığımızda yine bisiklete bineceğimizi düşündüm ama Aras, Cemrelerin evinin çok yakın olduğunu, yürüsek daha iyi olacağını söyledi. Yolu o bildiği için kararı ona bı-raktım ve böylece bir yaz günü, daha güneşin batmasına iki saat varken Aras'la beraber ağır ağır yürümeye başladık.

Sarıldığımız o günden beri ilk uzun yalnız kalışımızdı. Üstelik sarılmamıza neden olan şahsa doğru yürüyorduk. Bu yüzden karnımda tuhaf bir ağrı vardı. Hem aramızdaki tuhaf sessizliği korumak istiyordum hem de sessizlik yüzün-den nefesim daralıyordu.

Fakat Aras, "Babam senin bir çeşit depresyona girdiğini düşünüyor," demeseydi sessizliği bozmamayı tercih edeceğimi biliyordum.

Ona yandan, ters bir bakış attım. "Sizin benim hakkımda konuşup durmak dışında bir işiniz yok mu?"

Sırıtarak başını iki yana salladığında alnına düşen lüleler dalgalandı. "Şu aralar yok aslına bakarsan."

"Ne sefil hayatlarınız var," diye mırıldandım alçak bir sesle ve önüme gelen bir taşı tekmeledim.

Aras hayatları hakkındaki bu küçük yorumuma pek alınmadı. Bunun yerine, "Depresyonda mısın peki?" diye sormayı tercih etti.

"Psikolog adayı olan sensin," dedim bakışlarımla tekmelediğim taşı takip ederken. "Sen söyle."

"Hımm..." Bu tam olarak bir psikoloğun çıkaracağı bir sesti. Bu yüzden beni güldürdü ama başım öne eğik olduğu için Aras'ın bu gülüşü görmediğini umuyordum. "Bence turp gibisin," dediğinde başımı kaldırıp ona şüpheli bir bakış attım ve bu bakış da onu güldürdü.

Benim aksime Aras'ın gülüşlerini saklamak gibi bir derdi yoktu. Aksine onları ulu orta sergilemekten hoşlanıyor gibiydi. "Tabii tam bir teşhis koyabilmem için çocukluğuna inmemiz gerekecek..."

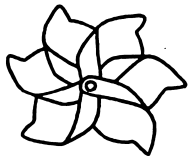
Aşırı ciddi bir şekilde söylediği için en ufak bir ciddiyet taşımayan bu saçma sözlere küçük bir kahkaha attım. "Sakın inme," dedim ona başımı iki yana sallayarak. "Oralarda kaybolursun muhtemelen. Pek deneyimli bir psikolog gibi durmuyorsun."

Aras'ın cevap vermek için derin bir nefes aldığını fark ettim ama sonra vazgeçti. Bunun nedeni, varmak istediğimiz evin önüne varmış olmamızdı ve ben zihin okumayı bir türlü beceremediğim için Aras'ın ne söylemeye niyetlendiğini

asla öğrenemeyecektim. Bu, içimdeki o merak balonuna bir nefes daha üfledi ve biraz daha şişirdi.

Fakat şimdi o balondan daha önemli işlerimiz vardı. Cemre'nin ailesiyle yemek yemem gerekiyordu. Bu yemek boyunca saygılı, kibar ve sevecen davranmak istiyordum. Yani olmadığım biri gibi görünmeye çalışacak ve esaslı bir mücadele verecektim. Bu yüzden Aras zile basmadan önce derin bir nefes alıp kendimi hazırlamam gerekiyordu. Zaten bani Beyza'yı –ki kendisi zaten bir süredir pek ortalarda yoktu– Uslu Kız Beyza ile değiştirmem için yalnızca birkaç saniyem vardı.

Bu kısacık süre içerisinde elimden geleni yaptım ve Buket teyze kapıyı açtığında ona kocaman gülümsemeyi başardım.

17

Buket teyze kapıyı açtığı andan itibaren ve birlikte yediğimiz yemek boyunca Aras bana sanki bir uzaylıymışım gibi baktı ve ben gülmemek için çok fazla çaba harcamak zorunda kaldım.

Bunun sebebi tam bir hanımefendi gibi davranmamdı elbette. Buket teyze bize kapıyı açıp hoş geldiğimizi söylediği andan itibaren bambaşka birine dönüşüvermiştim. Ev sahibine kocaman bir gülümsemeyle karşılık vermiş, ardından ona samimiyetle sarılıp içeri geçmiştim.

Biz geldiğimizde henüz yemek masası yeni hazırlanıyordu. Her hamarat genç kadının yapacağı gibi kollarımı sıvayıp işe girişmiş, sofrayı kurarken Cemre'ye yardım ederek Buket teyzenin kalbindeki yerimi hepten büyütmüştüm. Aras ilk başta şaşkın gülümsemelerle bu tavırlarımı anlamlandırmaya çalışsa da sesini çıkarmadan bana ayak uydurmayı seçmişti. Hatta o da masanın kurulmasına yardım etmeye niyetlenmişti fakat son anda Hasan amca tarafından ülke gündemini tartışmak üzere alıkonulduğu için bunu yapamamıştı.

Sofra hazır olduğunda çoktan Buket teyzeyle muhabbetimi ilerletmiştim bile. Uyarıldığı için midir bilmiyorum, ailemle alakalı tek bir soru sormamıştı ki bu çok harika bir şeydi. Aklımda klasik sorulara kaçamak cevaplar hazırlamış olsam da bu meselelere girilmediğinde modum hiç düşmüyor, enerjim yüksek kalıyordu. Tatsız konular açılmadığı için rol yapmam da daha kolaydı. Mesela Buket teyzenin yaptığı biber dolması hakkında övgüler yağdırdıktan sonra tarifini sorup ardından da onu can kulağıyla dinlemem hiç zor olmamıştı. Biber dolmasına olan ilgim fazlasıyla sahiciydi ve ömrüm boyunca bir yumurta bile kırmamış olmamın hiçbir önemi yoktu.

Cemre, annesiyle benim muhabbetimi dinlerken şaşkınlıkla alnına doğru yükselmiş kaşları eşliğinde bir bana bakıyor, bir de soran bakışlarını Aras'a çeviriyordu. Fakat Aras, ne olup bittiğini çözmeye o kadar odaklanmıştı ki Cemre'nin sessiz sorularının farkında bile değildi.

Merak ediyorsanız diye söylüyorum, herhangi bir zebanilik peşinde falan değildim. Sadece bazen uyum sağlamanın, acı çekeceğimiz ortamlardaki o rahatsızlık hissini giderdiğini fark etmiştim. Yemek masasında asık bir suratla oturup Buket teyzenin ağzımdan kerpetenle laf aldığı sahneler, şu an yaşadığımız şeyden katbekat daha can sıkıcı olacaktı. Ayrıca tam Aras'ın beklediği gibi davranırsam eğlenme şansım olabilir miydi? Olamazdı. Ortada cani bir plan falan yoktu yani. Sadece marul kafayı biraz şaşırtmak ve bu akşamı hasarsız atlatmak istiyordum, hepsi buydu.

Biber dolması hakkında uzun muhabbetimiz sonlandığında biz çoktan fırında patatesli köfteyi yemeye geçmiştik. Eminim bu yemeğin başka bir adı vardı ama ben bilmiyordum. Bu sırada Buket teyze bir yandan salatadan da almam için ısrar ederken, bir yandan da yazımın nasıl geçtiğini soruyordu.

"Harika geçiyor," dedim. Bunu anneme söylemek için de sıkça prova ettiğimden kolaylıkla söyleyivermiştim. Gerçeği yansıtmaktan epey uzak olan bu kelimeler dudaklarımdan hiç zorlanmadan dökülüvermişti. "Burası çok güzel, huzurlu bir yer. İnsan gerçekten kafasını dinliyor."

Son cümlem Aras'ın aniden öksürmeye başlamasına sebep oldu. Zavallı çocuk boğulurcasına öksürdüğü için herkes telaşla ona döndü. Hasan amca bir bardak suyu ona zorla içirirken Cemre de sırtına vuruyor, iyi olup olmadığını soruyordu. Bense oturduğum yerde kıs kıs gülmekten başka bir şey yapmıyordum.

Nihayet Aras sakinleşip masadaki herkes yerine oturduğunda ona masum bir bakışla, "Boğazına bir şey kaçtı sanırım," dedim. "Yutabileceğinden daha büyük lokmalar çiğneme lütfen. Bizi korkutuyorsun."

Aras elindeki su bardağını hafifçe bana doğru eğdi ve "Bu çok doğru bir tavsiye," derken gülümsedi. "Sanırım hiç birimiz yutabileceğimizden büyük lokmalar çiğnememeliyiz."

Ona gözlerimi kısarak küçük bir gülümseme ikram ettikten sonra tekrar Buket teyzeye döndüm ve boynundaki el yapımı kolyenin ne kadar güzel olduğunu söyledim. Elbette kendisi yapmıştı. Gittiği takı tasarımı kursu bize biber dolmasından sonra ikinci bir muhabbet kapısı açtı ve yemeğin sonuna kadar boncukların renkli dünyasında dolanıp durduk.

Nihayet yemek sona erdiğinde hem karnımız tıka basa doymuştu hem de yeni, kırmızı bir bilekliğim olmuştu. Üstüne üstlük Buket teyze benim dünyalar tatlısı bir genç kız olduğumu düşünüyordu. Paralel evrende gibi bir şeydik anlayacağınız. Meriç bu anlara şahit olsa şaşkınlıktan nutku tutulurdu, emindim.

Sofrayı kaldırmaya giriştiğimizde Buket teyzeyi bu işi üç gencin yapabileceğine ikna etmemiz birkaç dakikamızı aldı.

Sonunda onu Hasan amcayla beraber bahçeye yollayıp masanın üzerindekileri mutfağa taşımaya giriştik. Ben elimdeki salata kâsesini tezgâha bırakırken tam yanımda tabakları lavaboya koymakla meşgul olan Cemre aşırı gürültülü bir iç çekti. Ardından hüzün dolu bir sesle, "Zavallı annem," dedi. "Bu kadar bulaşığı tek başına yıkamak zorunda kalacak. Bulaşık makinemiz bozuldu ve benim hâlâ uzun süre ayakta durduğumda başım dönüyor."

Aras hemen bir adım arkamızdaydı ve arkadaşının bu küçük mizansenini gülerek karşıladı. "Ben yıkarım bulaşıkları," dedi ona sakince. "Buket teyzemi daha fazla yormayacağım. Tabii seni de."

Cemre'nin o üzüntülü havası bir anda yok oldu. Neşeyle, "Harika!" diye cıvıldarken bana döndü. "Sen de Aras'a yardım edersin." Bunu, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi söylemesinin ardından benden hiçbir cevap beklemeden, neredeyse koşar adımlarla mutfağı terk etti ve giderken bize ne kadar minnettar olduğundan, çok iyi insanlar oluşumuzdan falan bahsedip durdu. Bense arkasından bakakaldım.

Evet, oyuna getirilmiştim. Burada, bu küçük mutfakta marul kafayla beraber bulaşık yıkamak zorunda bırakılmıştım. İşte uslu bir kız olmanın cezası buydu, görüyorsunuz. İnsanlar size istedikleri her şeyi yaptırabileceklerini zannediyorlardı.

"Eğer Cemre'nin saçlarını maviye boyamayı falan planlıyorsan, bundan hemen vazgeçsen iyi olur."

Aras'ın sesi düşüncelerimin arasına sızınca başımı ondan yana çevirdim. Çatık kaşlarımla suratına bakarken, "Öyle bir şey düşünmüyordum," dedim.

Bana inanmadığını yeşil bakışlarıyla çok net bir şekilde ifade etti. "Yüzündeki bu ifadeyi biliyorum ve Cemre'den uzak durman konusunda seni uyarıyorum. Çok fazla gürültü

çıkardığına bakma. Narin bir kelebek gibidir ve seninle asla baş edemez."

Aras bunları söylerken ciddi görünüyordu. Cemre'nin en yakın arkadaşlarından birisi olduğunu daha önce de söylemişti. Ona karşı bu kadar korumacı davranmasının sebebi acaba sadece bu muydu?

"Tam bir beyaz atlı prenssin," dedim hafifçe tebessüm ederek. "Gümüş zırhlı şövalye. Cemre'nin biricik kahramanı. Âdeta bir Superman, bir Batman." Her kelimemde sesime biraz daha hayranlık, aralara biraz daha iç çekiş ekliyordum ve elbette hepsi bariz biçimde sahteydi. Aras'ı sinir etmek içindi.

Ama marul kafa sinir olmuştan ziyade eğlenmişe benziyordu. Elindeki tabağı suyun altında akıtıp tezgâha bıraktıktan sonra suyu kapatmadan elini ıslattı ve parmaklarıyla suratıma birkaç damla su fırlattı. "Arkadaşımla dalga geçme."

Kaşlarımı çatıp elimle yüzümdeki ıslaklığı silerken, "Arkadaşınla dalga geçmiyorum," dedim. "Seninle dalga geçiyorum." Sonra tezgâha yığılmış akşam yemeği bulaşığına bakıp yüzümü buruşturdum. "Ayrıca ona arkadaşım derken bir daha düşün istersen. Resmen bütün bulaşığı sana kilitleyip gitti."

Aras benim baktığım bulaşık yığınına bakarken sanki bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi aptal aptal sırıttı. "İnan bana, gerçek bir arkadaş," diye mırıldandıktan sonra kapının arkasına asılı iki mutfak önlüğünden birini bana fırlattı.

Herhangi bir şeyi yakalamayı beklemediğim için mutfak önlüğü suratıma çarptı ve refleksle ileri uzanan ellerime düştü. Oflayarak pembe önlüğü aldım, başımdan geçirdim ve iplerini bağladım. Bu sırada Aras da benimkinin eşi bir önlüğü başından geçirmiş, bağlamakla meşguldü. Başka bir erkek olsa pembe mutfak önlüğü ona sıkıntı yaşatabilirdi

ama Aras Aybars yanağındaki kelebek dövmesiyle bile karizmasından bir şey kaybetmediği gibi bulaşık için kollarını sıvarken de alabildiğine erkeksiydi. Alabildiğine yakışıklı ve üzülerek söylüyorum ki alabildiğine cazibeli. *Bütün bunları fark etmemiş olmayı dilerdim.*

Ben farkındalıklar ve pişmanlıklar arasında sürüklenirken o, su ısıtıcısını doldurup çalıştırdı. Ardından sanki kendi evindeymiş gibi lavabonun altındaki dolaptan bir bulaşık leğeni çıkardı. "Ben yıkarım, sen durularsın," dedi leğeni biraz soğuk suyla doldururken.

Eh, ömrümde hiç yemek pişirmediğim gibi hiç bulaşık da yıkamamıştım ama durulama işinin zor bir şey olduğunu zannetmiyordum. Alt tarafı tabakları köpüklü sudan arındırıp tezgâhın üzerindeki bulaşıklığa dizecektim. Sakin adımlarla ilerleyip söz konusu nesnenin önünde durdum. Çeşitli boşlukları ve çeşitli bölmeleri vardı. Bakışlarımı çevirip bulaşık yığınına ölçülü bir bakış attım. Bunları hepsini bunun içine sığdırmam gerekecekti. Bu, zannettiğimden daha fazla incelik isteyen bir iş olabilirdi.

"Şu boşluğa bardakları dizeceksin," diyerek düşüncelerimin arasına girdi marul kafa. "Buraya dik bir şekilde tabaklar gelecek. Çatal, kaşık ve bıçaklar da şuraya."

Gösterdiği bölmelerin hepsine baktım ve işlevlerini aklıma not ettim. "Peki, tencereler?"

"Onları en son, bardaklar ve tabakların üzerine koyacağız."

Bu bilgi biraz kafamı karıştırdı. Hafifçe kaşlarımı çatarak, "Neden tencereler için de bir yer yapmamışlar?" diye sordum. Yirmi birinci yüzyılın neredeyse ilk yirmi senesini devirmişken tencerelere yapılan bu ayrımcılığı havsalam almıyordu doğrusu.

Aras sorumu minik bir şaşkınlıkla karşıladıktan sonra

sevimli bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "İnan, hiçbir fikrim yok."

Tam bu sırada su ısıtıcısı, bulaşık suyumuzun kaynadığını haber verince tencereler için üzülmeyi bıraktık. Aras'ın ısıtıcıyı alıp kaynar suyla soğuk suyu karıştırarak kendine göre bir denge oluşturmasını, ardından bulaşık süngerine deterjan dökmesini izledim. Önce lavabonun içini temizledi. Mantıklı bir hareketti ve bana, Aras'ın bulaşık konusunda uzman birisi olduğunu düşündürdü.

"Sık sık bulaşık yıkıyor gibi görünüyorsun," dedim şüpheli bir sesle.

"Üniversitede öğrenci evinde yaşıyorum ve bir bulaşık makinem yok," diyerek bu konuya çok mantıklı bir açıklama getirdi.

Kaşlarım bu bilginin şaşkınlığıyla yukarı kalkarken, "Ailenle yaşadığını sanıyordum," diye mırıldandım. "İstanbul'da okumuyor musun?"

Yıkadığı çatal kaşıkların şıngırtısı eşliğinde başını salladı. "İstanbul'da okuyorum ama bizim evimiz okuluma çok uzak. İstanbul trafiği korkunç bir şey olduğu için okula yakın küçük bir ev kiraladım. Hafta içi orada kalıyorum."

Bu yeni bilgi beni hem şaşırtmış hem de kısacık bir anda Aras'a dair bilmediğim milyonlarca şey olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Fakat asıl sürpriz olan, bilmediğim o şeyleri öğrenmeye duyduğum hevesti. Neredeyse bir ay olmuştu Aybars ailesinin hayatına düşeli. O zamandan bu yana her günü beraber geçirdiğim bu adamı tanıyor gibiydim. Yani sabahları nasıl göründüğünü biliyordum, kahvesini nasıl içtiğini, nasıl kahkaha attığını, nasıl üzüldüğünü, nasıl sarıldığını... Ama bu yazlık dışında nasıl birisi olduğundan habersizdim ve bunu merak ediyordum. İçimde kıpırdayıp duran, içimi tatlı tatlı kaşındıran, tuhaf bir meraktı bu. Karşılaşmayı hiç beklemediğim bir şeydi.

"Anladım," diye mırıldanırken daha fazla soru sormaya cesaretimin olmadığını fark ettim. Farkındalıklarla dolu nadide bir ânın içinde yuvarlanıyordum.

Eğer ellerim meşgul olursa zihnimi istila eden bu düşüncelerden de kolayca kurtulurum diye düşünerek Aras'ın yıkadığı çatalları ve kaşıkları durulamaya başladım. Suyun altında güzelce köpüklerden arındırıp bulaşıklıktaki yerlerine özenle yerleştiriyordum. Bu sırada Aras da su bardaklarını yıkamaya geçmişti. Onları lavabonun içine koyuyordu.

Ben işimi dikkatle yaptığım sırada kapıda küçük bir öksürük sesi işittim. Başımı hemen sesin geldiği yöne çevirdiğimde bir boşlukla karşılaştım. Kimse yoktu ama bir ses duyduğuma emindim. Merakla Aras'a baktım ama o benim kadar şaşkın görünmüyor, kısık bakışlar ve çatık kaşlarla kapıya doğru bakıyordu. Acaba benim görmediğim bir şey görüyor olabilir miydi? *Bu ailede kimsenin büyücü olmadığına bir türlü ikna olamıyorum.*

Ona ne olduğunu soracağım sırada sanki beni duymuş gibi bakışlarını aşağı indirdi ve göz göze geldik. Benimkine benzer bir yüz ifadesiyle o da bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu. Önceliği ona vermeye karar verdim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. Her zamanki Aras Aybars gibi tüm o öz güveniyle değil de ince bir tereddütle konuşuyordu.

"Sor."

Gözlerim merakla açılmış, Aras'ın yüzünün köşelerinde dolaşırken o, bakışlarını benden kaçırdı ve bir tabağı alıp köpüklü suyun içinde aheste aheste yıkamaya başladı. "Acaba," diye girdi söze. "Acaba seni yarın akşam yemeğe çıkarabilir miyim?"

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadığım bu kü-

çük soru beni gafil avladı. Bir anda kendimi ayak bileğimden tutulmuş ve denizin metrelerce derinine çekilmiş gibi hissettim. Şaşkınlık ağzımdan burnumdan içime dolan tuzlu deniz suyu gibiydi. Genzimi yakıyordu. Havadan daha yoğun bir şeyin içinde debeleniyor ama aynı zamanda hareketsiz duruyordum.

Hareketsiz duruyordum derken, gerçekten öyleydim. Havada donuvermiş elimde köpüklü bir su bardağı tuhaf bir açıda duruyor, tezgâhın üzerine köpük damlatıyordu ve bakışlarım hâlâ aynı tabağı yıkamakta olan Aras'ın yüzüne kilitlenip kalmış vaziyetteydi.

Böyle kaç saniye geçti bilmiyorum. Bir süre daha Aras aynı tabağı yıkadı. Ben bir süre daha o şekilde durdum. Sonra Aras bakışlarını yavaşça bana çevirdi.

Göz göze geldiğimiz anda biri *oynat* tuşuna basmış gibi yeniden dünyaya döndüm. Bardağı usulca lavaboya bırakırken, "Neden?" diye sordum. Sesim o kadar şaşkın çıkmıştı ki ben bile inanamadım.

Aras diliyle hafifçe dudaklarını nemlendirirken yanaklarına yayılan hafif pembeliği benim uydurup uydurmadığımı anlamaya çalışıyordum. "Çünkü bilirsin, erkekler bir kadından hoşlandıklarında onu yemeğe götürmek isterler."

"Hangi kadından?"

Pekâlâ. Sorulacak doğru soru bu değildi, biliyorum. Hatta bu noktada sorulacak bir soru dahi olmadığını da biliyorum. Fakat o an bildiğim şeyler kilitli bir dolabın ardında kalmış gibi hissediyordum. Üstelik bu dolabın anahtarı da bende değildi.

Aras tatlı tatlı güldüğünde işler daha da karıştı. Bardağı elimden bıraktığıma sevindim, zira gerginlikten her an kafama vurup parçalayabilirdim.

"Soruyu sana sorduğuma göre?" dedi marul kafa. "Senden elbette."

Kalbimden ağzıma kadar yükselen bir heyecan dalgası hissettim. Sanki ağzımı açsam bir avuç gökkuşağı kusacaktım ki bu çok saçmaydı. Ellerimin terlemesi, ağzımın kuruması, kendimi bu kadar sıra dışı hissetmem çok saçmaydı. Aras'ın benden hoşlanması çok saçmaydı.

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum. Çünkü bu mantıklı olurdu.

"Hayır," dedi Aras. "Ama bunu soracağını nedense tahmin ediyordum."

Gözlerimi hafifçe kısıp ona baktım. Her zamanki gibi görünmüyordu. Bakışlarında o kendinden emin haller yoktu. Bana havalı bir şekilde gülüp eğer gelmezsem beni zorla götüreceğini falan da söyleyecek gibi durmuyordu. Gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimin içine gerçekten bakıyordu ve bu da içimde olduğum yere, dizlerimin üzerine çöküp kalma isteği uyandırıyordu.

"Benden hoşlandığını söyledin." Sayıklar gibi kurduğum bu cümle dudaklarımdan izinsiz fırlayıp gitmiş ve Aras'ın dudaklarında minik bir tebessüme dönüşmüştü.

"Evet, söyledim," dedi alçak bir sesle. "Ben yapmazsam Cemre söyleyecekti. Benden duy istedim."

Cemre'nin bir anda konuya dâhil olması zaten allak bullak olan kafamı hepten karıştırdı ve çaresizce, bir kere daha, "Benden hoşlandığını söyledin," diye mırıldandım. Çünkü hâlâ bunu sindirmeye çalışıyordum. Çünkü bu hâlâ, hiçbir şekilde mantıklı gelmiyordu.

Aras bir kere daha güldü. Sonra bir adım atıp bana yaklaştı. Tam o an cinayetimi planlıyor olabilirdi çünkü kalbim birazdan duracakmış gibi hızlı atmaya başladı. Gözlerini gözlerimi ayırmadan hafifçe bana doğru eğildi. Islak ve soğuk elini yanağıma koydu. Göz kapaklarım yavaşça kapanırken dudaklarımın üzerinde tüy gibi bir dokunuş hisset-

tim. Dudaklarını yanağıma hafifçe bastırdı. Sonra ben daha ne olduğunu kavrayamadan geri çekilip tatlı bir fısıltıyla, "Senden hoşlanıyorum Rüzgârgülü," dedi. "İstersen bütün akşam burada durup bunu tekrar edebiliriz."

Kalbimin uğultusu eşliğinde titreyen göz kapaklarımı araladım. Aras'ın bakışları beni hemen karşıladı. Başparmağının yanağımda gezdiğini hissettim. Hemen ardından bir kere daha, "Seni yarın akşam yemeğe çıkarabilir miyim?" diye sordu.

Kalbimde uzun zamandır görmezden geldiğim bir kutu vardı. Bazı anlarda içindeki şey kutunun kapaklarını zorluyor, dışarı çıkmak için duvarlarını yumrukluyordu. Hep o kutunun bir gün patlayacağından, içindekinin kutuyu yırtıp dışarı çıkacağından korkmuştum. Oysa Aras beni öptüğünde ilginç bir şey oldu. Kutunun kapakları sakince aralandı ve açıldı. İçindeyse hiç de öyle düşündüğüm gibi korkunç şeyler yoktu. Yalnızca bana ait, henüz tanımadığım bir parça vardı. Tanımadığım ama yine de tanıdık gelen bir parça.

Hafifçe yutkunup, "Olur," dedim. Bu şaşkın ve tereddütlü bir cevaptı. Fakat yapabileceğimin en iyisi buydu.

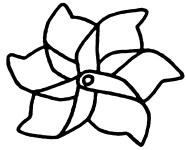
Hem Aras da bu cevaptan şikâyetçi gibi durmuyordu çünkü yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kocaman, parlak ve inanılmaz bir gülümseme.

Eğer "Sonunda ya sonunda!" diye bağıran ince bir ses araya girmeseydi bu gülümsemeyi akşamın kalanı boyunca izleyebilirdim. Ama Cemre bütün enerjisiyle, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde aramızda bitivermişti. "Bir an içeri dalıp sizin yerinize konuşmayı ben yapacağım ve kendi kendimi yemeğe davet edip kendi kendime evet demek zorunda kalacağım diye çok korkmuştum."

Ben şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırır ve olayı çözmeye çalışırken Cemre boynuma sarıldı. Bizim için ne kadar mutlu

ve heyecanlı olduğuna dair bir sürü cümleyi art arda sıralı
dığı sırada kendimi gerçekten bir paralel evrende gibi hiss
diyordum. Yani daha yeni tanıdığım insanların mutfağında
bulaşık yıkarken Cemre'nin boynuma sarılmasının dışında
çok daha garip şeyler vardı.

Aras Aybars benden hoşlanıyordu. Bu çok saçmaydı. Ga
liba ben de ondan hoşlanıyordum. Bu o kadar saçma sayıl
mazdı. Bir de yarın akşam bir randevumuz vardı. İşte bu
tamamen bir rüya olmalıydı.

18

Aras Aybars ile bir randevuya çıkmayı kabul ederken aklımda ne vardı?

Cevap veriyorum, hiçbir şey yoktu. Hatta muhtemelen bir aklım bile yoktu. Çünkü eğer kafamın içinde bir gram dahi zekâ kalmış olsa bunun dünyanın en kötü kararı olduğunu fark edip ona hayır derdim. Fakat ben ne yapmıştım? Onun yemyeşil gözlerinin içine bakmış, ki bu korkunç derecede yanlış hatta neredeyse ölümcül bir hareketti, sonra o güzel, ihtişamlı gülüşüne kanmış ve ona, "Olur," demiştim. Tıpkı bir salak gibi. Tıpkı hayallerde yaşayan, pembe gözlüklü bir aptal gibi.

Bu arada size hoş geldiniz demeyi unuttum, kusura bakmayın. Ayrıca tanıştırayım, bu okuduğunuz benim panikatağım. Kendisine Mahmut diye sesleniyorum.

Üzerimdeki siyah elbiseyle ayna karşısında dikilirken ve dakikalar boyunca büyük bir özenle taradığım saçlarıma bakarken aynadaki görüntü bana tamamen yabancıydı. Gözlerinin içi ışıldayan, yanakları heyecanla pembeleşmiş bu kızı tanımıyordum. Arada kendi etrafında dönüp elbisesi-

nin eteklerini uçuran ve her an heyecandan kusacakmış gibi görünen bu kız uzaktan bir akrabama bile benzemiyordu. Ömrümde ilk defa görüyordum kendisini.

Üstelik itiraf etmeliydim ki tam bir aptala benziyordu.

Ağlamaklı bir ses çıkararak omuzlarımı düşürdüm. Aras'ın muhtemelen ciddiye bile almadığı, ıslık çalarak hazırlanıp yemeğe çıkmadan önce bir şeyler atıştırmayı başarabildiği sıradan bir randevu için böylesine çıldırmış olmanın temelde iki sebebi olduğuna inanıyordum. İlki bunun benim ömrü hayatımdaki ilk randevum oluşuydu. Evet, *sürpriz*. Daha önce hiç kimse benden hoşlandığını söyleyip beni yemeğe götürmek istememişti. Aras Aybars bu konuda da birincilik madalyasını göğüslüyordu.

İkincisi ve en bariz olanı ise elbette karşımdaki adamın Aras Aybars oluşuydu. Bu ikinci neden de kendi içinde milyonlarca alt dala ayrılıyordu. Mesela onunla aynı evde yaşıyor oluşumuz da bir alt nedendi. Aras'ı asla istediğim derecede delirtemiyor olmam da bir alt nedendi. Her şey mahvolursa onun karşısında ne yapacağımı bilmemem de öyle. Açıkçası her şey yolunda giderse bile onun karşısında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Her sabah kalkıp hayatı ona zindan etmeye devam mı etmeliydim? Yoksa benden bir anda hülyalı bir prensese dönüşmem mi bekleniyordu?

Hülyalı bir prenses tanımını aklımdan geçirmem bile yüzümü buruşturmama yetti. Hülyalı prenseslerden hoşlanan bir adamın benimle işi olmamalıydı. Aras'ın bunu fark edecek kadar aklı başında biri olduğunu umuyordum. Ama en nihayetinde *benden* hoşlanan bir adamın da aklı ne kadar başında olabilirdi ki? Nur topu gibi paradoks, buyurun.

Keşke tam şu anda annemi arayabilseydim. O bana ne yapmam gerektiğini anlatırdı. Bir noktada muhtemelen ben-

den daha çok heyecanlanırdı ve benim onu sakinleştirmem gerekirdi ama en nihayetinde işe yarar birkaç tavsiye dinlemiş olurdum. Hiç değilse onun sesini duymuş olurdum ki bu bile başlı başına bir kazançtı.

Bir an Damla'nın yanına gitmek gibi çılgınca bir fikir geçti aklımdan. Sonra randevuya çıktığım kişinin onun oğlu olduğunu hatırladım ve bunun tamamen mantık dışı olacağına karar verdim. Zaten başka şartlar altında bile onunla böyle bir meseleyi konuşmayı başarmam mucize olurdu. Bu işte tek başımaydım.

Elimle son kez saçlarımı düzelttiğim sırada odamın kapısı tıklatıldı. Kendinden emin üç tık.

Midem bomboş olmasına rağmen kusacağımı düşündüm. Bu gerçekten yaşanıyor muydu yoksa zalim bir rüyanın içine mi sıkışıp kalmıştım? Kapıya doğru döndüm ama tek bir adım bile atamadım. Bacaklarım bir nevi greve girmiş olabilirlerdi çünkü kımıldamıyorlardı.

"Orada olduğunu biliyorum."

Aras'ın oyunbaz sesini duyunca aptal gibi sırıttım. Beni göremeyeceğini bildiğim için bu seferlik buna izin vermiştim. Anlık, geniş bir sırıtıştı. Neyse ki kendimi çabuk toparladım ve yüzümde sakin bir ifadeyle ilerleyip odamın kapısını açtım.

Karşımda ne görmeyi beklediğimi tam olarak bildiğimi söyleyemezdim. Elbette Aras'ı görecektim. Fakat onu siyah bir gömlek ve bacaklarını güzelce saran siyah bir pantolonla görmek, üstelik laftan anlamaz saçlarının sırf bu akşam için zorla zapt edildiklerine, güzelce taranıp hoş bir şekil aldıklarına şahit olmak beni şaşırtmıştı. Kapıyı açtıktan sonra birkaç saniye boyunca bu görüntüye bakmak dışında herhangi bir şey yapamadım. O kadar yakışıklı görünüyordu ki bunun kalbimi nasıl sıkıştırdığını tarif etmenin bir yolu yoktu.

En sonunda bakışlarım Aras'ın gözlerinde durakladı ve onun tatlı bir gülümseme eşliğinde, "Çok uyumlu olmuşuz," dediğini duydum.

İtiraf etmem gerekirse görünüşüme iltifat etmeyişi bir parça içimi rahatlatmıştı çünkü çok güzel göründüğümü falan söylemiş olsa muhtemelen heyecandan, "Kapa çeneni," minvalinde kötü bir cevap verirdim ve bu da bir randevu için kötü bir başlangıç olurdu.

Bunun yerine hafifçe gülümseyip, "O kadar uyumluyuz ki bir dans gösterisine falan katılabiliriz," gibi saçmalık abidesi bir cümle kurdum. Bu da iyi bir başlangıç sayılmazdı.

Fakat Aras kibar bir beyefendi olduğu için başarısız şakama güldü ve "Hazırsan çıkalım mı?" diye sordu.

"Bana bir dakika ver," dedim ve beni dışarıda beklemesini rica ettim. O gittiğindeyse son kez aynanın karşısında kendimi kontrol edip çantamı aldım. Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurduğumda kalp atışlarım boğazıma kadar yükselmişti. Bunu yapacak başka kimse olmadığı için kendime şans diledim. Bu akşamdan sağ salim çıkmaktan başka gayem yoktu.

Ayakkabılarımı giyip dışarı çıktığımda Aras'ın bisikleti ve önüne yerleştirdiği minderiyle beni beklediğini gördüm. Karşılaştığım manzara tek kaşımın sorarcasına yukarı kavislenmesine sebep oldu.

"Ablam bisikletini götürmüş," dedi masum bir şekilde omuzlarını kaldırarak. "Tamamen talihsiz bir tesadüf."

İçimden bir ses etrafı biraz kurcalasam Irmak'ın bisikletini bulabileceğimi fısıldayınca ona çenesini kapamasını söyledim. "Madem öyle," dedim hevesten arındırılmış düz bir sesle. "Yapacak bir şey yok sanırım."

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi Aras seleye oturdu. Ben de onun önüne, mindere yan bir şekilde oturup demire sıkı-

ca tutundum. Öyle sıkıca tutundum ki daha sonra bu demir parçasından parmaklarını ayırmam için kimyasal bir sürece ihtiyaç duyabilirdik.

Aras öne doğru eğilip gidonu kavradığında sol kolu benim yaslanmam için güzel bir açıdaydı. Elbette yaslanmadım. Yine de bunu istedim ve düşledim. Hem de inanamadığım bir şevkle. *Sırtımı onun koluna doğru yaslasam ve başım boyun boşluğuna denk gelse...* Bu amansız isteği bastırabilmek için demiri biraz daha sıktım.

Bu sırada marul kafa pedalları çevirmeye başladığında birisi içimdeki müzik kutusunun kapağını kaldırdı ve uğuldayan rüzgâr arasından tatlı melodiler işitmeye başladım. Tatlı notalar bana oldukça yakın duran Aras'ın kokusuna bulanıp etrafımı sarıyor, bana kendimi bu dünyada değilmişim gibi hissettiriyordu. Dudaklarımı zorlayan gülümsemeyle kıyasıya bir savaş vermekteydim. Başımı çevirip bir kerecik Aras'a bakmak içinse kendimi ikna etme çabam takdire şayandı. Ona, "Sen de müziği duyuyor musun?" diye sormak istiyordum fakat bu çok aptalca bir soruydu. Bu yüzden sadece dilimi ısırmakla yetindim.

Sessizce ilerlediğimiz bir on dakikanın ardından Aras'ın alçak bir sesle, "Rahat mısın?" diye sorduğunu işittim.

"Eh işte," derken dudaklarım üzerindeki hâkimiyeti yitirmiş ve bir anlığına gülümseyivermiştim. "Hoşlandığın bütün kızları yemeğe bisikletinle mi götürüyorsun?" Ona sataşmak için sorduğum bu sorunun benim yanaklarımı aleve vermesi dünyanın en saçma şeyi değilse neydi?

Aras kulağımın kıyısında tatlı tatlı güldü. Ardından dünya üzerindeki en tatlı sesle, "Sadece rüzgâra karşı rengârenk olanları," dedi. İşte bu, tam anlamıyla cinayete teşebbüstü. Çünkü o anda uyuşan kollarımın hâlâ bisikletin demirini tutabiliyor olması bir mucizeydi. Böyle son sürat, hafif eğimli

bir yokuştan aşağı inerken bisikletten yuvarlanmamış olmam tam bir mucizeydi.

Verecek bir cevap bulamadım. Bu da yetmedi, başını hafifçe yana çevirip Aras'a bakma dürtüme de karşı koyamadım. Ben rüzgâra karşı rengârenk miydim bilmiyorum ama rüzgârın Aras'la dost olduğu, saçlarını tam benim sevdiğim şekilde dağıttığı ve ona karizma kattığı çok doğruydu.

Ben ona bakarken Aras ileriye bakıyordu ama yüzündeki küçük gülümseme benim içindi. Bunu biliyordum. Kollarını ona dolayıp sıkıca sarılma arzumla nasıl baş edeceğime dairse hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki içimde kaynayan bu hislerle boğuştuğum anlar kısa sürdü ve Aras birkaç dakikalık seyahatin ardından bisikleti durdurdu. Aşağı atladığımda bacaklarım biraz uyuştuğu için hafifçe sendeledim ama etrafa bakmakla fazlaca meşgul olduğum için o malum rezil olmuşluk hissini yaşayamadım. Şaşkınlığım bunu bastırmıştı.

"Beni yemeğe götüreceğini söyleyince bir restorana gideceğimizi düşünmüştüm," derken denizi yakından gören yeşillik alana kurulmuş piknik sofrasına bakıyordum. Şu filmlerde gördüğümüz piknikleri anımsatıyordu. Kırmızı pötikareli örtü, ahşap piknik sepeti, rengârenk desenli emaye tabaklara koyulmuş meyveler, beyaz bir teneke kutunun içinde içecekler...

Aras bisikleti bırakıp yanıma geldiğinde "Restoranda rahat edemeyeceğimizi düşündüm ve Cemre bir akşam pikniğinin romantik olacağını söyledi," dedi. "İtiraf etmem gerekirse pikniğimizi de Cemre hazırladı."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda yüzünde şapşal bir sırıtış olduğunu gördüm. "Bir adamı yardım aldığı için suçlayamazsın," derken omuzlarını kaldırıp bakışlarını piknik soframıza çevirdi. "Rahat ve güzel bir şey olsun istedim ve Cemre çok hevesliydi."

"Çok güzel görünüyor," diye mırıldandım. Benim için fazla kibar bir cümle olduğunu biliyordum fakat söyleyecek başka ne vardı ki? Güneş batmak üzereydi. Etrafa tatlı bir loşluk çökmüştü ve masallardan fırlamış bir piknik sofrasının önünde duruyorduk. Zebaniler de romantikleşebilirdi sonuçta. Değil mi?

Samimi bir sesle, "Beğenmene sevindim," demesinin ardından piknik örtüsünün üzerine karşılıklı oturduk. Aras piknik sepetini açıp içinden yemeklerimizi çıkarmaya başladı. "Sandviçleri ben hazırladım. Salatayı Irmak yaptı, o yüzden önce ben tatsam daha iyi olur. Tatlı da annemden."

Aras yemekleri bir çocuk hevesiyle önümüze dizerken ailesinden bahsetmesi karnıma tuhaf bir ağrının saplanmasına sebep oldu. "Herkes biliyor mu?" diye sordum kendimi tutamayıp.

Neden bahsettiğimi bilmesine rağmen kaşlarını yukarı kaldırıp, "Neyi?" diye sordu marul kafa.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve "Benden delicesine, çaresizce, amansızca hoşlandığını elbette," dedim. Bunun havalı ve acımasızca bir cevap olması gerekiyordu ama yine yanaklarımı bir ateş basmıştı. Kıpkırmızı kesilip gerçekten bir zebaniye benzemeye başladığımdan endişe ediyordum.

Aras küçük bir kahkaha attıktan sonra açık yüreklilikle, "Evet," dedi. "Ayrıca bil diye söylüyorum, kimse buna senin kadar şaşırmadı."

Bu, bana biraz manasız geldi. İnsanların Aras'ın benden hoşlanmasını bu kadar doğal karşıladıklarına pek inanamıyordum. Yani çocuğun yastığının altına çiğ balık koymuştum. Kim kendisine bunu yapan bir kızdan hoşlanırdı ki?

Sorularım cevapsız kaldı. Her zamanki gibi. Bu sırada Aras soframızı tamamen hazırlamış, hatta bardağıma içecek bile doldurmuştu.

İçeceğimi bana uzatırken yeşil bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı. Sonra alçak bir sesle, "Çok güzel olmuşsun," dedi. İltifatı içimdeki bütün duyguları kusmak istememe sebep olurken tek kaşını oyunbaz bir tavırla kaldırdığını fark ettim. "Gerçi bütün gün odandan pek çıkmayınca akşam seni gelinlikle falan bulacağımı düşünmüştüm."

Dudaklarıma doğru götürdüğüm bardağım havada kaldı ve ona kaşlarımı çattım. Fakat dudaklarımı bir sırıtış ele geçirdiği için bu pek de sahici bir öfke olmadı. "Bana olan duyguların sende akıl bırakmamış," derken gözlerimi ondan kaçırdım. "Böyle bir şeyi ancak rüyanda görürsün." Yanaklarım hâlâ yanıyordu ve bu işe bir çözüm bulmam lazımdı. Belki yanımda bir kova buz taşırdım ve Aras'a benden hoşlanmasına dair şaka yaptıktan sonra kafamı hemen buzlu suya sokardım. Pek pratik bir çözüm değildi ama ortalıkta domates gibi gezmekten daha makul görünüyordu.

"Ne yani?" dedi Aras hayretle. "Niyetin ciddi değil mi? Benimle gönül mü eğlendiriyorsun Rüzgârgülü?"

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Elbette. Zebaniler hep böyle yapar."

Aras sandviçinden büyük bir ısırık alırken aynı zamanda keyifle güldü. İzlemesi hoş bir manzaraydı. Ağzındaki lokmayı birkaç kez çiğneyip yuttuktan sonra bana bakarak, "Peki, zebaniler başka neler yapar?" diye sordu. "Boş zamanlarında ve günlük hayatlarında yani."

Elbette bir randevunun insanların birbirini tanımak amaçlı düzenlenen bir etkinlik olduğunun farkındaydım ve yine elbette, Aras'ın benim hayatıma dair sorular sormasını bekliyordum. Fakat bu sorulara içime sinen cevaplar bulabildiğimi söyleyemezdim. Yaşadığım hayatı açık etme düşüncesi içimi soğuk bir hissin kaplamasına sebep oluyordu. Fakat bir parçam, hani dün şu kutunun içinden çıkan o parçam, Aras'la konuşmak istiyordu.

Ona sonbaharda yağmur çiselerken kulağımda kulaklıklarla hiç bilmediğim sokaklarda dolaşmayı sevdiğimi söylemek istiyordum. Hiç kimseyle anlaşamayan bu kızın sokak kedileriyle arasının çok iyi olduğunu öğrensin istiyordum. En sevdiğim şehirlerden biri Amsterdam'dı ve orayı bütün güzel yönleriyle Aras'a anlatmak istiyordum.

Bu iki duygu arasında can çekişirken sandviçimden bir lokma alarak oyalandım ve en sonunda kutudan çıkan o parçam minik bir zafer kazandı. "Babam çok uluslu bir şirkette pazarlama sorumlusu," diye konuşmaya başladım. "Bütün pazarlama işlerinin başı gibi bir şey, açıkçası net iş tanımına ben de hâkim değilim. Sadece işkolik bir adam olduğunu, çuvalla para kazandığını, çevresinin inanılmaz geniş olduğunu ve işine dair her şeyi kontrol etmeyi sevdiği için sık sık seyahat ettiğini biliyorum. Genelde bir şehre gidiyoruz, orada yaklaşık bir yıl geçiriyoruz. Bu sırada babam çevre şehirlerde bir sürü iş kovalıyorken ben de..." Durup omuzlarımı yukarı kaldırdım. "Oralarda bir şeyler yapıyorum işte."

Kendimden ziyade babamdan bahsettiğim, bunun için de keyfimin bir parça kaçtığı bir konuşma olmuştu ama hayatım babamın hayatına öyle çok dolanmış bir haldeydi ki onu anlatmadan kendimi anlatmanın bir yolu varsa da bunu bulamıyordum. İçimdeki yeni Beyza'nın kazandığı zafer çabucak sönmüş, zebani yanım başını duvarlara vurmaya başlamıştı. Konuşmanın bundan sonrasında ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bu sırada Aras, bir kahraman misali, "Hangi şehirlere gittin?" diye sordu.

Babam hakkında bir şey sormayışı içimi rahatlatırken gittiğim birkaç şehri saydım. Ben saydıktan sonra Aras hemen en çok nerelerde vakit geçirdiğimi ve en çok nereleri sevdiğimi sordu. "En çok Berlin'de ve Seul'da vakit geçirdim

sanırım. Berlin'de neredeyse bir buçuk sene yaşadım hatta. En çok da Amsterdam'ı sevdim." Ve elbette en az yaşadığım şehir de Amsterdam'dı.

Sohbetin bundan sonrası beni zorlamayacak bir şekilde akmaya başladı. Bunun en büyük nedeni Aras'ın gerçekten ilgili sorularıydı. Hep doğru şeyleri sormayı başardı ve ben, her nasılsa, çok uzun bir zaman sonra gülerek bir insana hayatımı anlatırken buldum kendimi. Anlattıklarımda üstü örtülü şeyler de vardı. Marul kafanın bunları kaçırmadığını biliyordum. Neredeyse hiç arkadaşım olmadığını anlamış olmalıydı mesela. Babamla anlaşamadığımız, bir sır değildi ama onu akşam yemeklerinde bile görmediğimi anlamış olmalıydı. Fakat bunlardan hiç bahsetmedi. Bana acıyıp destek olmaya falan çalışmadı.

Sonra o kendi hayatından bahsetmeye başladı. Burası dışındaki hayatından. Çok fazla yer gezip görmemişti ama hikâyelerinde bir sürü insan vardı. Çoğu ailesiydi. Onların bir kısmını tanıyordum. Sadece Emre ve onun eşi Sude ile tanışamamıştım ki artık Emre'nin Meriç'in kuzeni olduğunu biliyordum. Aras'ın anlattıklarına bakılırsa aledeki tek saf yürekli insan oydu ve zavallım, Meriç tarafından sürekli oyuna getiriliyordu.

Ailesi dışında Aras'ın arkadaşları da çok fazlaydı elbette. Cemre'yle ve Eray'la yazlık dışında da sık sık görüşüyorlardı çünkü aynı şehirde, yakın yerlerde yaşıyorlardı. Ayrıca arada Esra, Furkan ve Mehmet isimlerini de sık sık duyuyordum. Bu da onların nasıl insanlar olduğunu merak etmemi sağlıyordu.

Güzel ilerleyen ve ilerledikçe güzelleşen bir ilk randevuydu. O kadar güzeldi ki bitsin istemiyordum. Sonsuza kadar pötikareli piknik örtüsünün üzerinde bağdaş kurup oturmak ve sonsuza kadar Aras'la sohbet etmek istiyordum.

Hayatımda ilk defa böyle bir duygunun pençesine düşmüştüm. Kalbim taşıyamayacağım kadar ağırlaşmış gibiydi fakat her güzel şeyin bir sonu vardı. Bu pikniğin de öyle.

Saatler geçti. Piknik sepetindeki her şey tükendi. Yaz sıcağı biraz olsun serine döndü ve Aras anlattığı hikâyeyi küçük bir gülücükle noktaladıktan sonra, "Sanırım saat geç oldu," diye mırıldandı. Tek tesellim bunu isteksizce söylemiş olmasıydı. O da bu randevudan keyif almış gibi görünüyordu.

"Evet," dedim. "Meriç'in gece yarısından önce evde olmakla alakalı katı kuralları var."

"Çünkü şehri ateşe vermenden korkuyor," diye cevap verdi Aras küçük bir sataşmayla.

Gülerek başımı eğdim. "Haklı bir korku tabii."

Aras bana gülerken bir yandan da hızlıca piknik sepetini toparladı. Ben de ona yardım ettim elbette. Toplanmamızın kısa sürmesi de biraz kalbimi kırdı açıkçası. Fakat sonra, bir anda hızla ayağa kalkan marul kafa, "Bu gece sonlanmadan yapmak istediğim bir şey daha var," dedi.

Aklıma gelen ilk şeyin bir öpücük olması yanaklarımın yine birer domatese dönüşmesine sebep olsa da yavaşça ayağa kalkıp, "Neymiş o?" diye sormadan duramadım.

Aras aramızdaki mesafeyi yavaş yavaş attığı iki adımda kapattıktan sonra karanlıkta bile parlamayı başaran yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. Gerçekten baktı. "Bana güvenmen lazım ama."

Güven kelimesi beni hiçbir zaman çok heveslendirmemişti. Bu yüzden dudaklarımı büzüp kaşlarımı kaldırmak dışında bir tepki veremedim.

Gülümseyerek, "Gözlerini kapat," diye fısıldadı Aras.

Birkaç saniye süren bir tereddüdün ardından dediğini yaptım. Gözlerimi kapattığımda kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki Aras'ın bu sesi duyduğuna emindim.

Aras bana biraz daha yaklaştı. Kokusunun burnuma dol-duğu bir anda, "Sakın gözlerini açma," dediğini işittikten hemen sonra ayaklarım yerden kesilince dudaklarımdan kü-çük bir panik çığlığı koptu ve Aras'ın kahkahasına karıştı. Beni tek hamlede, sanki ağırlığım yokmuş gibi kucağına alıvermişti. Bunu hiç beklemediğim için yüzüme çarpan şaşkınlık inanılmazdı.

Tek gözümü aralayıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordum huysuz bir sesle. Kollarım biraz önceki panik yüzünden onun boynuna dolanmıştı. Merak ediyorsanız diye söylü-yorum, çözmeye pek niyetim yoktu. Bütün huysuzluğuma ve tereddütlerime rağmen Aras'a sarılmaktan hoşlanan bir yanım vardı.

"Güzel bir şey," diye cevap vermesi beni pek aydınlatma-dı. Bu sırada beni kucağında taşıyarak yürümeye başlamıştı. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu.

"Nedense hoşuma gitmeyeceğini düşünüyorum," dedim Aras'ın yüzüne bakarak.

O ise bakışlarıma küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İlk başta nefret edeceksin," derken oldukça ciddiydi. "Ama sonunu seveceksin. İnan bana."

Konuşmalarının ardında yatan gizli manayı çözmeye ça-lışırken Aras'ın durakladığını fark ettim. Bu sırada bakışla-rım nihayet onun yüzünden ayrılabildi ve işte o an, onun ne yapmak üzere olduğunu kavradım. Denizle aramızda yal-nızca birkaç adım vardı. Biraz yüksekçe bir toprak parça-sının üzerindeydik. Ve Aras'ın yapmaya niyetli olduğu şey denize atlamaktı. Hem de kucağında ben varken.

"Hayır," dedim can havliyle. "Hayır, Aras. Çok ciddiyim, sakın..."

Cümlem Aras'ın küçük kahkahası ve aniden koşmaya başlamasıyla kesiliverdi. Bir an sonra ikimiz de havadaydık. Bundan bir an sonraysa denizin içinde.

Su buz gibiydi. Neyse ki içimi ürperten bir titreme anından sonra buna hızla alıştım. Aras'ın boynuna sıkıca sarılırken tuzlu ve soğuk suyun önce derinlerine battım, ardından onunla beraber suyun yüzeyine çıktım. Genzim ve gözlerim deniz suyuyla yanıyor, nefes almak için çabalayan ciğerlerim sızlıyordu. Kalbim çılgıncasına atıyor ve içimde Aras'ı boğma arzusu uyandırıyordu.

Buna rağmen gülümsüyordum çünkü Aras karşımda gülüyordu ve bu, her şeyi bambaşka bir şeye dönüştürmeyi başarıyordu.

Nihayet nefeslerim düzene girdiğinde ve konuşacak kadar kendime geldiğimde, "Neden yaptın bunu marul kafa?" diye sordum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bana sarılmaya son vermeden başını iki yana salladı. Sular yüzünden süzülüp gülümseyişine doğru akarken, "Hayır," dedi. "Sadece artık denizde güzel bir anımız olsun istedim."

Kollarım boynunda asılı duruyordu. Çok yakınımdaydı. Sadece bedenen de değil üstelik. Her anlamda. Ruhumu işgal eden bir mesafedeydi. "Birazdan başımıza gök taşı yağmaya başlarsa bunun sorumlusu sensin," diye mırıldandım. Fakat başımıza gök taşı falan yağmayacağını biliyordum. Bu güzel bir andı. Eşsiz bir andı ve hiçbir şey bunu bozamayacaktı.

"Rüzgârgülü," diye sayıklarcasına konuştu Aras. Söylediklerimi hiç duymamış, bana bakarken rüyalara dalıp gitmiş gibi görünüyordu. "Sen çok güzelsin ama en çok denizdeyken güzelsin. Neden, biliyor musun?"

Boğazımda kocaman bir yumru oluşurken ve kalbim hissettiğim duyguların ağırlığıyla olduğu yerde kıvranırken, "Neden?" diye sordum.

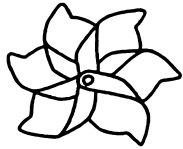
"Çünkü denizdeyken mutlusun ve hiçbir şey sana mutluluk kadar yakışmıyor."

Yalın bir ifadeyle, gözlerimin içine bakılarak söylenen bu kelimeler, kısa bir zaman önce içimde beliren çatlağı iyice genişletti. Hayatımda beni sevdiğine emin olduğum tek bir insan vardı, annem. Onun dışında kimsenin benim için bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Kimse bana güzel bir anı vermeye çalışmamıştı. Kimse bunun uğruna benimle didişmeyi göze almamıştı. Kimse nerede mutlu olduğuma dikkat etmemişti. *Kimse bana güzel olduğumu söylememişti.*

Bu yüzden bu laflara kanmak için dünden hevesli kalbimi hiç suçlamıyordum. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Bu sözlere inanmaktan başka, bu sözlere inanıp mutlu olmaktan başka elimden gelen hiçbir şey yoktu. Çünkü kimse beni bunlara hazırlamamıştı.

Aras'a verecek bir cevap bulamadım. Ona bakarken ve o bana bakarken hissettiklerimi nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum. O an ona tamamen âşık olmaktan başka bir çarem yoktu. Küçük bir sahil kasabasında, parlayan milyonlarca yıldızın altında ve denizin soğuk suyunun içinde Aras Aybars'a kelimenin tam manasıyla sırılsıklam âşık oldum. Bunu o an kendime itiraf edecek durumda değildim ama yüreğimde, yüreğimin tam ortasında hissedebiliyordum. Hayatımda ilk defa saf, hiçbir kötü anıya bulanmayan, tarifsiz bir mutluluğun içime dolduğunu hissediyordum. Hayatımda ilk defa kendimi gerçekten güzel hissediyordum.

Çünkü mutluydum ve ben en çok mutluyken güzeldim.

19

Bir erkek arkadaşım vardı.

Benim... Beyza Gediz'in, bir erkek arkadaşı vardı.

Buraya ilk geldiğimde aklıma hayalime gelecek en son şey buydu sanırım. Bir erkek arkadaşımın olması. Hatta bahsi geçen bu erkek arkadaşın Aras Aybars olması. Olayların bu noktaya nasıl geldiğini tam olarak çözemiyordum. İtiraf etmem gerekirse çok da kafa yormuyordum buna. Sonuçta olan olmuştu ve bir haftadır Aras benim erkek arkadaşımdı. Ötesini berisini eşelemeye ne lüzum vardı?

Nedenleri ve niçinleri tamamen boş verip sonuca odaklanırsak bir haftalık deneyimime dayanarak bu sevgililik müessesesinin düşündüğümden çok daha farklı olduğunu size söyleyebilirdim. Aras'la sırılsıklam bir şekilde ve yüzümüzde kocaman sırıtışlarla eve döndüğümüz o geceden sonra her şey başka bir renge boyanmış gibiydi. Görünürde tek bir değişiklik bile yoktu. Birbirimize "aşkım, bir tanem" diye sesleniyor değildik. Hatta aramızdaki şey, evde neredeyse hiç konuşulmuyordu. Meriç tarafından bile. Oysaki benimle dalga geçmesine kendimi çok hazırlamıştım. Kimse bu konu hakkında tek kelime etmiyordu.

Yine de küçük ve derin farklılıklar vardı. Sabahları Aras'la merdivenlerde karşılaşıp birbirimize gülümseyerek "Günaydın," diyorduk. Sonra o aşağı iniyordu, ben elimi yüzümü yıkamak için banyoya gidiyordum. Kahvaltı hazırlarken ben domatesleri doğrarken o salatalıkları soyuyordu ve her zaman kollarımız birbirine değecek kadar birbirimize yakın duruyorduk. Üstelik çoğu zaman bu kasti bir şey dahi olmuyordu. Sadece birbirimize doğru çekiliyorduk ve ikimiz de buna karşı koymuyorduk.

Aras, yakınlık kurmak konusunda elbette benden çok daha rahattı. Beraber dışarı çıktığımızda ben gerginlik yüzünden kendimi statik elektrik yüklü cam çubuk gibi hissederken Aras gayet rahat bir şekilde elimi tutmayı ve bir şeylerden bahsederek yürümeyi başarıyordu. Ben sadece yürürken ona eşlik etmek konusunda başarılı olabiliyordum mesela. Konuşmak ya da rahatça elini tutmak yürürken yapabileceğim şeyler arasında değildi.

Gerçi zamanla buna alışmaya başlamıştım. Bir yere gittiğimizde yan yana oturmaya, onun arkadaşlarının yanında kolunu omzuma atıp beni kendisine yaslamasına, telefonun ön kamerasıyla ikimizin fotoğraflarını çekmesine, bu fotoğraflardan bazılarını sosyal medya hesaplarında paylaşmasına alışmaya başlamıştım. Hatta onun böyle rahat davranması, sanki ezelden beri bütün yolları el ele yürüyormuşuz gibi doğal olması hem hoşuma gidiyor hem de bana cesaret veriyordu.

Mesela o bu kadar rahat ve doğal olmasaydı, dün gece bahçede baş başa tavla oynarken uzanıp alnına düşen lülelerden birini parmağıma dolamaya asla cesaret edemezdim. Ya da odama gitmeden önce parmaklarımın ucunda yükselip yanağına bir öpücük kondurmaya...

Açıkçası yaşadıklarım bir rüyaymış gibi geliyordu. Belki de şu an bir hastane yatağında makinelere bağlı bir şekilde

nefes alıp veriyordum ve zavallı beynim çok sıkıldığı için kendi kendine masallar uydurmaya başlamıştı. Bir gerçek gelip sertçe yüzüme çarpana dek bundan asla emin olamazdım fakat o zamana dek bütün bunlar bir rüyaysa uyumaya, bir masalsa kendimi kandırmaya devam edecektim. Çünkü geceleri annemle uyuduğum küçüklük günlerimden beri kendimi ilk defa böyle mutlu hissediyordum. Bir daha ne zaman böyle hissedeceğimi de bilemiyordum.

"Biliyorsun Rüzgârgülü, sırf babamla inatlaşmak için bunu yapmak zorunda değilsin."

Tam yanımda durmuş, tek elini tezgâha dayamış, diğeriniyse şefkatle omzuma kondurmuş olan bu kişi anlattığım her şeyin başkahramanı Aras Aybars'ın ta kendisiydi. Birlikte karşımızda duran yumurtalara, una, şekere ve bilumum kek malzemelerine bakıyorduk.

"Bu artık bir namus meselesi," dedim çünkü öyleydi. Kahvaltı sofrasında Damla'nın olağanüstü el lezzetinden bahsederken konu her nasılsa benim mutfak işlerindeki deneyimsizliğime gelmişti. Bunu fırsat bilen Aras, Buket teyzeden aldığım biber dolması tarifini masadakilere anlatmış ve babasının kahkahalarla gülmesine sebep olmuştu. Meriç'e kaşlarımı çatarak bu kadar gülecek bir şey olmadığını söylemiştim. O da benim bir kek bile çırpamayacağımı iddia etmişti.

Aslına bakarsanız haklıydı ama ona bunu söylemek ya da savaşmadan pes etmek doğama aykırı olduğu için, "Elbette çırpabilirim," demiştim. "Bir kek yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

Meriç de sanki bu bekliyormuş gibi keyifle arkasına yaslanmış ve "O zaman bu öğleden sonra kahvelerin yanında Beyza'nın yaptığı keki yiyoruz," diyerek bana meydan okumuştu ve işte şimdi de buradaydık. Kek malzemeleriyle bakışmakta...

Damla bu ailedeki en insaflı insan olduğu için bana basit bir kek tarifi vermişti. Aras da yardım etmeyi teklif etmişti elbette ama reddetmiştim. Çünkü Meriç'in bu konuda mızıkçılık yapacağına adım kadar emindim. Her şeyi kendim yapmazsam benimle uğraşmaya son vermezdi.

"Pekâlâ," dedi Aras iç çekerek. "Bir kere daha soracağım. Yardım istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim. Hatta sen bahçeye git. Babanın bana yardım ettiğini düşünmesini istemiyorum."

Marul kafa sanki beş yaşında bir çocukla uğraşıyormuş gibi iç geçirdikten sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve itiraz etmeden bahçeye doğru yürümeye başladı. Aynı saniyelerde Meriç'in ıslık çalarak merdivenlerden indiğini işittim. Elbette beni kontrol etmek için yanıma geliyordu. Ondan daha azını beklemek saçma olurdu.

Önümdeki tarif defterinde yazanları okuduğum sırada Meriç mutfak masasının yanına kadar ilerlemişti. Onun farkında değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Keyifli bir sesle, "Başladın mı?" diye sorana dek varlığını fark ettiğimi gösterecek hiçbir şey yapmadım.

Bu soruyla beraber talimatlar kısmında yazan ilk maddeye baktım.

İki yumurtaya bir su bardağı toz şekeri ekleyerek krema haline gelene dek çırpın.

İşe yumurtaları kırarak başlamam gerektiğini anlayınca biraz yüzüm düştü. Filmlerdeki şu beceriksizlik dolu yumurta kırma sahnelerinden birini yaşayacakmışım gibi hissediyordum ama Meriç'in kısık bakışları pürdikkat beni takip ederken girdiğim bu yoldan dönme şansım da yoktu. Omuzlarımı dikleştirip büyük bir cesaretle yumurtalardan birine uzandım. Sonra sabahları Damla omlet yaparken ondan gördüğüm gibi yumurtayı hafifçe önümdeki kabın kena-

rına vurarak çatlattım. O çatlağı elimle zorlayıp yumurtanın içindekileri önümdeki kaba boşalttığımda, üstelik hiç yumurta kabuğu düşürmediğimde yüzüme kocaman bir sırıtış yayıldı.

Yumurta kırmayı başarabildiğimde kendime güvenim de yerine geldi tabii. Hemen ikinci yumurtayı alıp onu da aynı şekilde kırdım ve üstüne bir bardak şekeri boca ettim.

Sonra çırpıcıyı çalıştırmam gerektiğini fark ettim. İki tane düğmesi olduğu için nasıl çalışacağını çözerken çok da zorlanmadım ama o dönen şeyleri yumurta ve şeker karışımına batırdığımda etrafa sıçrayan, hatta yüzüme gelen parçacıklara hiç hazırlıklı değildim.

Elbette Meriç bunu kaçırmadı ve bu halime gülmeyi es geçmedi.

Arkama dönüp ona ters bir bakış attım. Ardından tekrar yaptığım işe odaklanıp bu defa çırpıcıyı daha temkinli bir şekilde çalıştırdım. Etrafa sıçratmamaya dikkat ederek güzelce malzemeleri karıştırdığım sırada Meriç yanıma geldi.

Ben tarifte yazdığı gibi karışıma sütü, yağı ve rendelenmiş limon kabuklarını eklerken, "Düşündüğüm kadar beceriksiz görünmüyorsun," dedi. "Yine de ortaya çıkacak şeyi merakla bekliyorum."

Başımı ondan yana çevirmeden kaşlarımı çattım. "Şu an bana psikolojik baskı uygulamayı mı deniyorsun?"

"Nasıl da bildin," derken alayla güldü. "Sadece zararsız yorumlar yapıyorum. Siz zebaniler hep bu kadar alıngan mısınız?"

"Ben olsam alıngan demezdim," diye cevap verdim. Dikkatim hâlâ yaptığım işteydi. "Tedbirli. Uyanık. İşini bilen. Bunlar daha uygun sıfatlar sanki."

Meriç'ten küçük bir mırıltı duyuldu. "Sen öyle diyorsan."

Onun bakışları altında istemeden de olsa gerilerek tarifte

yazan diğer malzemeleri de kek karışımına ekledim ve bir kere daha çırpıcıyı çalıştırdım. Yine etrafa bir şeyler sıçratsam da bu sefer olayı daha hızlı kontrol altına almayı başardım. Ayrıca yüzüne sıçrayan kek karışımı Meriç'in iki adım geri gitmesine sebep olmuştu ki bu da benim kitabımda bir zafer sayılırdı.

Karışımımın hazır olduğuna kanaat getirip kek tepsisini yağlamaya başladığımda Meriç'in bir kere daha konuştuğunu duydum. Bu sefer yorumu kek hakkında değildi. "Son iki haftadır bizden kurtulmak için ortalığı ayağa kaldırmıyorsun. Sanırım senin için biraz endişelenmeye başladım. Depresyona mı girdin yoksa sadece gitmek mi istemiyorsun?"

Tepsiyi yağlama işini aheste aheste sürdürürken omuz silktim. "Depresyonda falan değilim ve hâlâ gitmek istiyorum," diye cevap verdim. *Ama buradan değil. Henüz.*

Meriç kısa bir an sessiz kaldı. Ardından, "Nereye gitmek istiyorsun peki?" diye sordu.

Buna verecek bir cevabım olmadığı için omuz silktim. "Neresi olursa."

"Peki, gittiğin yerde ne yapmak istiyorsun?"

Buna da verecek bir cevabım yoktu ve aynı cevabı vermek istemediğim için kaşlarımı çatıp, "Neden bunları sorup duruyorsun?" diye sormayı tercih ettim. Bu sırada kek karışımını tepsiye boşaltma aşamasına geçmiştim.

"Çünkü merak ediyorum."

İç çekip ona döndüm. "Neyi merak ediyorsun?"

Yüzüme o ana dek gördüğüm en anlayışlı ifadeyle bakarken sakince konuştu. "Ne istediğini bilip bilmediğini." Hiç beklemediğim bu cevabı verdikten sonra küçük bir gülümsemeyle omuzlarını kaldırdı. "Senin yaşlarında ne istediğini bilmemek doğaldır. Yine de hiç değilse bir rotan olmalı."

Hıhlayarak önüme döndüm. "Bir rotam var." *Babamdan uzaklaşmaya doğru çizdiğim bir rota.*

"Bir şeylerden kaçmak bir rota değildir," dedi Meriç, sanki zihnimden geçeni okumuş gibi ve bunu o kadar alçak bir sesle söyledi ki her nasılsa çok daha etkili oldu. İçimdeki çatlağı iyice genişletti.

Herhangi bir tepki vermedim çünkü verebileceğim bir tepki yoktu. Babamdan bahsetmek istemiyordum. Bunun yerine tepsiyi kaldırıp, "İşte, kekim hazır," demeyi tercih ettim. Sonra hâlâ sıvı halde olan karışıma bakıp yüzümü buruşturdum. "Yani pişmeye hazır. Fırın neredeydi?"

Meriç bana tam önümde duran fırını işaret etti. Sonra da ben fırının ayarlarını çözmeye çalışırken yardımcı olma maskesi altında kafamı karıştırmaya çalıştı. Fakat tüm çabalarına rağmen fırını istediğim ayarda çalıştırmayı başardım ve tepsiyi fırına attım.

Gururlu bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden yanından geçip bahçeye çıktım. Telefonuyla ilgilenmekte olan Aras benim ona doğru yürüdüğümü fark edince, başını kaldırıp bana gülümsedi. "Mutfaktan çığlıklar ya da haykırışlar gelmediği için savaşın çok kanlı geçmediğini umuyorum."

Sözlerine gülerek başımı salladım. "Aslına bakarsan daha sinir bozucu olmasını bekliyordum ama çoğunlukla sessiz kalmayı başarabildi." *Bana hayatımı sorgulatmadığı dakikalarda en azından.*

Aras kaşlarını hayretle yukarı kaldırıp dudaklarını büktü. "Bu evde son zamanlarda çok sırlı şeyler oluyor."

"Gerçekten öyle," diye mırıldanarak ona katıldıktan sonra ikili bahçe koltuğunda yüzüm ona dönecek şekilde yanına oturdum. "Şimdi bana biraz ipucu vermen lazım."

Telefonunu önümüzdeki masanın üzerine bırakıp bana döndü. "Hangi konuda?" diye sorarken yüzünde bir gülümsemeyi örten ince bir ciddiyet vardı.

O ciddiyete bir öpücük kondurma isteği yanaklarımı ısıtırken hafifçe yutkunup aklımdaki soruyu sordum. "Kekin piştiğini nasıl anlayacağım?"

"Keke çatal batıracaksın," dedi marul kafa, fazla düşünmeden. "Eğer çatal temiz çıkarsa kek pişmiştir."

Başımı salladım. "İlkel bir yöntem gibi görünüyor. Bunu sevdim."

Aras cevap vermek yerine yüzüme bakıp gülümsedi. Bunun çok basit bir eylemmiş gibi göründüğünün farkındaydım ama değildi. Bakışlarının yüzümde dolanması, sonra gördüğü şeyi sevmiş gibi yavaşça dudaklarının iki yana kıvrılması hiç de basit değildi. Öyle ki gözlerimi kapatıp derin bir nefes almam için beni zorlayan bir yanı vardı. Gözlerimi açıp yüzüne baktığımda kalbimin genişlediğini hissettim. Sanki daha çok yere ihtiyacı vardı. Çünkü artık kalbimin içinde daha fazla şey vardı. Denizin içinde sonlanan o randevu akşamında kalbimde filizlenmeye başlayan sevgi, düşündüğümden çok daha hızlı büyüyor, dallanıp budaklanıyor ve her yanımı sarıyordu. Artık sadece sevgi de yoktu, ona alışmaya başlıyordum. Yaşadığı yerleri terk etmeye alışkın birisi olarak alışkanlıkların nasıl tehlikeli, ne kadar kalp kırıcı şeyler olduklarını çok iyi biliyordum ve bu da beni korkuyordu.

Evet, korkuyordum. Bunun nereye kadar ilerleyeceğini kestiremiyordum ve bu da kalbimi ağrıtıyordu. Çünkü bütün yazlar biterdi. Yaz bitince ikimize ne olacağını bilmemek genişleyen kalbimin korkuyla sızlamasına sebep oluyordu. Biliyorum, bir zebaninin daha cesur olmasını beklerdiniz. Daha umursamaz. Ben de öyle olmak isterdim. Ama olamıyordum. Aras'ın yeşil gözleri, kıvırcık saçları, kızıla çalan sakalları ve bunların hepsinden öte bana bakışı, bana gülüşü beni kırılgan bir hale getiriyordu. Benim kriptonitim gibi bir şeydi bu adam. Sanırım.

Hislerim ve düşüncelerim beklemediğim bir şekilde yoğunlaşınca bundan kurtulmak için hızla zihnimi toparladım. Keke geri dönmem lazımdı. *Kek. Evet.*

"Ne zaman pişer peki?"

Sakince sorduğum bu soru Aras'ı güldürdü. "Yarım saat içinde pişer sanırım," dedi. "Ama arada bir kontrol etsen iyi olur."

Söylediği gibi yaptım. Sık sık mutfağa gidip fırının camından pişmekte olan keki izledim. Sonra birkaç kez çatal batırarak pişip pişmediğini kontrol ettim. En sonunda Aras'ın tarif ettiği gibi çatal kekten temiz çıktığında fırını kapatıp tepsiyi çıkardım. Biraz elimi yaksam da sonunda kekim pişmişti.

İtiraf etmem gerekirse bir tuhaflık var gibiydi. Kekim pek de kek gibi görünmüyordu.

Tepsiye eğilmiş, kısık gözlerle neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştığım sırada Meriç ve Aras yanıma geldiler. Biri sağıma, biri soluma geçti ve tıpkı benim yaptığım gibi eğilip keke bakmaya başladılar.

Sıkıntıyla oflayarak, "Bir yanlışlık var," dedim. "Değil mi?"

Aras ne anlama geldiğini bilmediğim küçük ses çıkardı. "Yanlışlık demeyelim ama bazı şeyler ters gitmiş gibi görünüyor."

Oğlunun ılımlı tavrının aksine Meriç her zamanki gibi lafını hiç esirgemedi. "Kek falan değil bu. Sanırım bizi zehirlemeye çalışıyorsun."

Başımı hızla ona çevirip çatık kaşlarımla ters ters baktım. "Tarif neyse onu yaptım," derken sesim biraz tiz çıktı. "Sen de yanımdaydın, hatırlıyorsundur."

"Bilemiyorum," derken doğruldu ve derin bir soluk verdi. "Kaşla göz arasında keki lanetlemiş olman bana çok olası görünüyor. Buna şaşırmazdım."

Onu tersleyecek bir cevap, dilimin ucuna kadar gelmişti ki ne ara mutfağa geldiğini fark etmediğim Damla'nın sesi araya girdi. "Ne yapıyorsunuz siz orada?"

Tepsinin önünde çekilip ona başarısızlığımı sergilerken yüzüm asıktı. Konunun uzmanı olarak yaklaştı ve keke şöyle bir bakış attı. "Kabartma tozu koymuş muydun?"

Üzüntüyle başımı salladım. "Tarifte yazan her şeyi eklediğime eminim."

Yüzünde anlayışlı bir bakışla elini omzuma koydu. "Üzülme," dedi teselli veren bir sesle. "Bazen kekler kabarmaz ama eminim tadı güzel olmuştur."

Ona tereddütlü bir bakış attım ve gayet pozitif bir şekilde bir bıçak alıp keki dilimlemesine mani olmadım. Yalnızca iki santimetre yüksekliğe ulaşabilmiş olan kekimden bir dilimi elime aldığımda yüzümde umutsuz bir bakış vardı. Irmak Aybars'ın sahneye dalıp olaya dâhil olması da tam bu âna denk geldi. Yanımıza gelip elimdeki keke çatık kaşlarla baktığı birkaç saniyenin ardından, "Bu ne?" diye sordu.

Keki ters çevirip olması gerekenden daha kara görünen altına baktım ve dertli bir iç çektim. "Sanırım bazı günahlarımın bedeli."

Aras'ın tam yanımda keyifli bir kahkaha attığını duyunca içimdeki sıkıntı dağıldı. Ona doğru döndüğümde tepsiden bir dilim keki alıp korkusuzca ısırdığını gördüm. Gözlerim kocaman açılırken nefesimi tutup tepkisini beklemeye başladım.

Ağzındaki keki hızlı hızlı çiğneyip yuttuktan sonra, "Aslına bakarsan," dedi. "Fena olmamış. Kekten ziyade kurabiyeye benziyor ama tadı kötü değil."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım hevesle yukarı kalktı. Bu işin tam bir başarısızlık olduğuna inanmanın kıyısındayken olumlu bir yorum duymak beni mutlu etmişti. *Pekâlâ,*

olumlu çok iyimser bir tanımlama oldu. Olumsuz olmayan diyelim.

Aras beni onaylamak için başını sallarken Meriç araya girdi. "Zehirlenmediğine göre kahvenin yanında bu keklere bir şans verebiliriz sanırım."

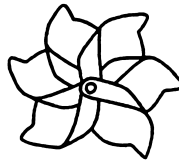
"Eğer yenebiliyorsa yiyeceğiz," dedi Damla. Rica etmiyor, emir veriyordu.

Böylece dakikalar içinde hep beraber bahçedeki masadaydık. Bir demlik kahvenin yanında herkes benim başarılı sayılmayan ama başarısız da görülmeyen kekimden yiyordu. Âna kendimi kaptırmam çok kolaydı. Artık iyice alıştığım Aybarslarla gülüp eğlenmem, Meriç'in sataşmalarına karşılık vermem, Damla'yla beraber kek üzerine felsefi yorumlar yapmam, Irmak'la uzaktan uzağa atışmam çok doğaldı. Bütün bunlar olurken Aras'la yan yana oturmam çok doğaldı. Yine bütün bunların arasında zihnimin çatlaklarından içeri sızan birkaç soru vardı.

Yaz bittiğinde ne olacaktı?

İzleyecek bir rotam yokken ben nereye varacaktım?

Bütün bunların ötesinde, *ben gerçekten ne istiyordum?*

20

Aras'la günler baş döndürücü bir hızla geçerken başıma oldukça ilginç şeyler geliyordu.

Bunlardan ilki ve en ilginci, hiç beklemediğim bir anda odamın kapısının çalmasının ardından karşımda Pelin'i bulmamdı. Elbette onu görür görmez kaşlarım çatılmış, yüzüme öfke dolu bir ifade yayılmıştı. Fiziksel şiddete karşı olmasaydım o an uzanıp Pelin'in saçlarını yolmaya başlayabilirdim çünkü hastanedeki o günü hâlâ unutmuş değildim. Ama ben daha kalifiye intikam şekillerini seviyordum.

Bu sebeple kollarımı birbirine dolayıp, "Ne var?" diye sormayı tercih etmiştim.

Pelin bana bakarken derin bir nefes almış, sonra da beni şaşırtarak, "Özür dilemeye geldim," demişti.

Bunu beklemiyordum. Zira Pelin pek de özür dileyen türde bir insana benzemiyordu. Daha çok tartışma içinde bulduğu saçma sapan noktalarla üste çıkmaya çalışacak tipte birisi gibi görünüyordu ama yüzündeki ciddiyet de oldukça sahiciydi.

"Özür mü?"

Şüpheyle sorduğum bu soruya Pelin başını sallayarak cevap verdi. "Hastanede olanlar için," dedi. "Öncelikle derdim sana iftira atmak falan değildi. Seni tanımıyordum ve gerçekten Cemre'yi itmiş olabileceğini düşündüm." Tam bu noktada bir şeyler söylemeye hazırlandığımı görünce elini kaldırıp beni durdurdu ve ekledi. "Ki bu tamamen yanlıştı. Saçmalıktı. İleri gittiğimi kabul ediyorum. Çok özür dilerim."

Samimi görünüyordu. Yine de ona hemen güvenmek aptallık olurdu. Dünyanın en kötü insanı falan değildi elbette ama bir melek de sayılmazdı.

"Neden şimdi özür diliyorsun?" diye sordum. "Olayın üzerinden haftalar geçti."

Pelin bu soruyu bekliyor olacak ki ağır ağır kafasını salladı. Sonra küçük bir gülümsemeyle, "Ben çok insancıl biri değilimdir," dedi. *Eh, bunu fark etmiştim.* "Küçük bir çevrem vardır ve bu çevreye sadığımdır. Diğer insanlara karşı ise genelde sinir bozucu olduğum söylenir."

"Evet," diye mırıldandım. "Bunu görebiliyorum."

Hiç alınmamış gibi omuz silkti Pelin. "Buradakiler benim çocukluk arkadaşlarım ve tüm sinir bozucu tavırlarımı sineye çekmekte bir numaralar. Aras da onların arasında ve sana karşı duyguları... Ciddi görünüyor. Yani uzun bir süre hayatımızın bir parçası olacak gibisin. Bunun yanı sıra Aras için de değerlisin. Bu yüzden aramızı düzeltmek istedim. Hiçbir zaman en yakın arkadaşlar olmayacağımızın elbette farkındayım ama birbirimizi öldürmeden vakit geçirmeyi başarabilirsek bu güzel olur."

Bu kızla ilgili aklıma oturmayan şeyler vardı. Mesela bana karşı bu kadar kötüyken Aras ve Cemre gibi sevgi kelebeği insanlarla nasıl anlaştığını hiç anlayamamıştım. Çocukluk arkadaşı olmaları bunun temel sebebi gibi görünüyordu ve tıpkı Pelin'in dediği gibi bu gruptakiler, onun tavırlarını sineye çekmek konusunda uzman olmalıydılar.

Ben kafamın içindeki düşüncelerle boğuşmayı sürdürürken Pelin bir kere daha konuştu. "Ayrıca hastanedeki günden beri Aras doğru düzgün yüzüme bakmıyor ve bu çok kalp kırıcı. Senden özür dilersem ve sen de beni affedersen Aras'ın da buna son vereceğine inanıyorum."

İçime dolan sıkıntıyla kaşlarımı çattım ve hiç lafı dolandırmadan, "Aras'a âşık falan mısın?" diye sordum.

Pelin'in bakışları dehşetle büyüdü ve oldukça ciddi bir inkârla, "Elbette hayır," dedi. Hemen sonra şen bir kahkaha attı. "Aşk amatörler içindir hayatım. Benim bunlarla işim olmaz. Ben bütün yakışıklı adamlarla biraz flört ederim ama hiçbirine kalbimi kaptırmam."

Pekâlâ, doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Açıkçası Pelin'in âşık olduğunu gözümde canlandırmakta epey zorlanıyordum. Daha çok hırs uğruna bir adamın hayatını karartabilecek bir karaktere benziyordu. "Tamam," dedim iç çekerek. "Seni hastanedeki olay için affediyorum. Ama Aras'la flört ettiğini görürsem yeni bir savaş başlatmış olursun. Bu konuda seni net bir ifadeyle uyarmak isterim."

Pelin rahatlamış bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Merak etme, sevgilisi olan adamlarla asla işim olmaz." Bunu söyledikten sonra hafifçe gülümseyip "Anlaştığımıza sevindim," diye ekledi. "Şimdi gidip senden özür dilediğimi arkadaşlarıma anlatmam lazım ki artık bana onaylamaz bakışlar atmayı kessinler."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden kısık gözlerle onun gidişini izledim. Pelin ortadan kaybolunca odama geri dönmeye niyetliydim ki duyduğum küçük öksürük sesi dikkatimi çekti. Kafamı uzatıp baktığımda çaprazımda kalan salon kapısından Aras'ın kafasını uzatıp sırıttığını gördüm.

"İnsanların konuşmalarını dinlemek çok yanlış," dedim ona düz bir bakış eşliğinde.

Tüm sevimliliğini kullanmaktan çekinmedi ve "Yalnızca Pelin'i öldürme ihtimaline karşı tetikte bekliyordum," dedi. "Katil olmanı istemem."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve endişesinin benimle ilgili kısmını paylaşmış olmasını takdir ettim. Zira Pelin hakkında endişelenmiş olsaydı sevimliliği onu kurtarmaya yetmeyebilirdi. "Tam bir kahramansın gerçekten."

Sırıtarak başını salladı. "Baba mesleği." Sonra başını hafifçe sağa eğip bana çapkın bir bakış attı. "Etkilendin mi?"

Bir adım geri attım, odamın kapısını tutup küçük bir aralık kalıncaya dek ittim. Sonra o aralıktan Aras'a minik, tatlı bir tebessümle bakıp, "Biraz etkilenmiş olabilirim," dedikten sonra kapımı tamamen kapattım.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla odama girdiğimde Aras'ın, "Flörtümüzün ortasında çekip gidemezsin," diye seslendiğini işittim. "Rüzgârgülü? Sana diyorum. Bunu yapamazsın."

Eh, yapabilmiştim.

Yaşadığım ikinci ilginç şey, salonda çizgi film izlerken uyukladığım bir anda gerçekleşmişti. Geçen gün akşam saatlerinde koltukta, başım garip bir açıda uyurken birinin üstüme bir şey örttüğünü hissetmiştim. Gayriihtiyari bir şekilde gözlerimi araladığımda karşılaşmayı beklediğim son şey elbette Irmak'ın suratıydı. Hayret ve dehşet öyle beklenmedikti ki gözlerim bir anda fal taşı gibi açılmıştı. Irmak'ınkiler de öyle. Kısa bir saniye boyunca ikimiz de donup kalmıştık. Sonra Irmak elindeki örtüyü, sanki bir parça kor tutuyormuş gibi telaşla bırakıp bir saniye içinde ortadan kaybolmuştu. Öyle garip ve hızlı yaşanan bir andı ki uzunca bir süre rüya görüp görmediğimden emin olamamıştım. Hâlâ da tam olarak emin sayılmazdım. Elbette yaşanan bu tuhaf andan hiç

bahsetmemiş, Irmak'la aynı evin içinde birbirimizi çok da umursamamaya devam etmiştik. Fakat ara sıra elimde olmadan ona şüpheli bakışlar atmaktan geri duramıyordum.

Gerçekten ben uyurken üstüme örtü mü örtmüştü? Nihayetinde Irmak Aybars'ı da tavlamış olabilir miydim? Bunlar hep cevapsız kalan sorulardı.

Yaşanan ilginç şeylerden bir diğeri ise son günlerde sürekli denize gidiyor oluşumuzdu. Aras ve arkadaşlarıyla beraber liman dedikleri yerde sıkça vakit geçirir olmuştuk ve deniz lanetimi yenmiş gibiydim. Yani artık denizden çıktıktan sonra dünyam başıma yıkılmıyordu. Her şey gayet sakin ilerliyordu ve sakinliğin içinde kendimi iyi hissediyordum.

Mutlu hissediyordum.

İşte yine o günlerden birindeydik. Limandaydık. Cemre, Ecem, İlker ve Eray epey ötemizde voleybol olması gereken ama kurallarını tamamen kendilerinin uydurdukları bir oyun oynarken Aras'la ikimiz yere serdiğimiz bir örtünün üzerinde uzanıyorduk. Saatlerce yüzmüştük. Sonra bir şeyler atıştırıp buraya devrilmiştik ve dakikalardır tuhaf bir mayışma hali içerisinde mırıldanır gibi sohbet ediyorduk.

Kemiklerime kadar işleyen o huzuru hissettiniz mi?

Tembelce gökyüzüne, ara sıra tepemizden geçip bize gölge eden bulutlardan birine bakarken dudaklarımdan küçük bir gülüş döküldü. Aras'a dönüp bulutu işaret ettim. "Şuradaki bulut marula benziyor sanki."

Aras önce bana tatsız bir bakış attı, ardından buluta bakıp, "Alakası yok," dedi. "Hayatında hiç marul görmemiş olmandan endişelenmeye başladım. Sürekli saçma sapan şeyleri marula benzetiyorsun." Duraklayıp sıkıntıyla iç geçirdi. "Ki buna sevgilin de dâhil."

"Kendine saçma sapan demen çok hoş," derken sinsi sinsi sırıttım. "Ve ayrıca alakası var. Bulut bildiğin marula ben-

ziyor. Eğer rengi yeşil olsaydı kocaman bir marul olurdu. Tıpkı senin gibi."

Kısık bakışlarıyla beni bir süre süzdükten sonra hafifçe ileri doğru uzandı ve... *Omzumu ısırdı?*

Şaşkınlıkla dudaklarımdan bir çığlık koparken kendimi geriye çektim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum biraz gülerek, biraz da hayretle. "Az önce beni ısırdın."

"Bu da benim marul olmadığımı kanıtlar," dedi Aras. Sanki söylediği şey çok mantıklıymış gibi gururlu görünüyordu. "Marulların dişleri yoktur."

"Sen delirmişsin," diye mırıldandım omzumu ovuştururken.

Buna itiraz etmedi ve saniyeler içinde tekrar bulutlara bakmaya geri döndük. Aras bana ördeğe benzettiği bir tanesini gösterdi. Ortada ördek falan yoktu. Sonra ben ona arabaya benzeyen bir bulut gösterdim ve bu defa ikimiz de aynı şeyi görmeyi başardık. Sonra benim ata benzettiğim, onunsa bir masa olduğu konusunda ısrar ettiği bir buluta bakarken Aras birdenbire, "Dün öğleden sonra aniden ortadan kayboldun," dedi. Sesi alçaktı. "Annem bir telefon konuşması yaptığını söyledi."

Bana yöneltilen bir soru yoktu ama cevap vermem gereken bir şeyler vardı. Aras'a karmaşık ve çarpık aile hayatımdan bahsetmeye çok hevesli değildim. Fakat sorularını cevapsız bırakıp onu itmek de istemiyordum. "Annemle konuştum," dedim biraz tereddütlü bir sesle.

Aras bakışlarını yüzüme çevirip birkaç saniye bana sessizce baktı. "Annenden bana hiç bahsetmedin," dedi. Bu doğruydu. Babamla ilgili bir şeyler anlatmıştım. Çoğu onu nasıl çıldırttığıma dair korkunç anılardı. Anneme dairse hiçbir şey söylememiştim.

"Harika bir kadındır," dedim gülümseyerek. "Adı Buse.

Kendisi biyolog. Sualtı yaşam formlarıyla ilgileniyor. Daha doğrusu soranlara bunu söylüyorum çünkü gerçekten neyle uğraştığını pek anlayamıyorum. Şu an Kuzey Buz Denizi'nde bir araştırmada çalışıyor. Gemilerde ve denizaltılarında büyük maceralar yaşıyor ve dünyayı kurtaracak şeyler üzerinde kafa yoruyor. İki senelik bir programdı ve dönmesine az kaldı."

Aras'ın yeşil gözlerine yansıyan hayreti ve heyecanı anbean takip ettim. "Harikaymış," dedi etkilenmiş bir tebessümle. Fakat sonra tekrar ciddileşti ve yine usulca sordu. "Annen uzakta olduğu için mi babanla yaşıyorsun?"

Bu soru, biri ciğerlerime fazlaca baskı uyguluyormuş gibi hissetmeme sebep olunca bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. "Hayır," diye cevap verdim. "O kısım biraz karışık."

"Karışık şeylerle aram iyidir," derken elini uzatıp bir tutam saçımla oynamaya başladı. "Eğer anlatmak istersen tabii. Baskı yok."

İşin aslı, anlatmak istiyordum. Aras'a karşı kalbimde o kadar yoğun şeyler vardı ki onunla her şeyi paylaşmak istiyordum. Fakat aynı sebeple, yani bu hislerin yoğunluğundan ötürü, anlatmaktan da çekiniyordum. Ne yapacağıma karar veremediğim birkaç sıkıntılı saniyenin sonunda, "Annem, babamla evlendiğinde yirmi dört yaşındaymış," dedim. "Babamsa otuz iki. Annemin yüksek lisansının son senesinde tanışmışlar ve kısa süre içerisinde evlenmişler. Bu annemin ilk evliliğiydi. Babamınsa üçüncü. Sonunun iyi bitmeyeceği hikâyenin burasından anlaşılabiliyor sanırım."

Zorlama bir gülümsemeyle kurduğum son cümleden sonra Aras'a baktım. Gülümsemiyordu ama yüzünde dingin bir ifade vardı. Gözlerindeyse dünyanın tüm ilgisi. Beni konuşmaya ve daha çok anlatmaya teşvik ediyordu.

"Evlendikten iki ay sonra annem bana hamile kalmış,"

diye anlatmayı sürdürdüm. "Bazen kötü kararlar böyle üst üste geliyor işte."

Aras araya girdi ve kesin bir sesle, "Sen kötü bir karar değilsin," dedi.

Korumacı tavrı kalbimi okşarken gülerek, "Ben değilim belki ama Ersan Gediz'den çocuk yapmak kesinlikle öyle," diye cevap verdim. "Her neyse. Annemle babamın evliliği ben daha dört beş yaşlarındayken çatırdamaya başlamış. Annem akademik kariyeri peşinde koşarken babam sürekli ona engel olmuş. Ciddi engeller bunlar... Ve bu sırada benim varlığımı kullanmaktan hiç çekinmemiş. En sonunda annemin üzerine o kadar gitmiş ki kadın berbat bir anne olduğunu kabul edip, her şeyden elini eteğini çekip sadece benimle ilgilenmeye karar vermiş. Hayatını bir kenara bırakmış yani." Bunları söyledikten sonra sıkıntıyla iç geçirmeden yapamadım.

"Derken ben büyüdüm tabii," dedim sesime akseden o sıkıntıyla. "Bir sürü kavganın gürültünün ortasında, sürekli anneme hakaret eden bir adamla ve üzüntüsünü bana yansıtmamak için her şeye gülümsemeye çalışan bir anneyle."

Sesim boğuklaşmaya başlayınca duraklayıp yutkundum. Bu sırada Aras yana doğru dönmüştü. Artık tamamen bana bakıyordu ve ben duraklayınca eğilip omzuma, biraz önce ısırdığı yere bir öpücük bıraktı. Bu bir teselli miydi bilmiyorum ama gönlümü biraz hafifletmişti.

"Büyüdükçe neyi fark ettim biliyor musun?" diye cevap beklemediğim bir soru sordum. "Babama çok benzediğimi. Ona o kadar çok benziyordum ki bir süre sonra onun aklındakileri, neler yapabileceğini daha o harekete geçmeden çözer olmuştum. Annem babamla asla baş edemezdi. Ama ben edebilirdim ve bunu fark ettiğimde on bir yaşındaydım. İşe gideceği zaman evrak çantasındaki dosyaları değiştirir-

dim gizlice. Sinirle eve dönmesi ve toplantılarını kaçırması hoşuma giderdi. Bazen iş yerine gider ve onun altında çalışanlara babam hakkında saçma sapan şeyler söylerdim. Arkasından kıs kıs gülerlerdi. Bunu hak ettiğine inanıyordum."

Bakışlarım hangi ara tekrar gökyüzüne dönmüştü bilmiyordum. Ama Aras'ın gözlerine bakarak anlatamayacağım şeylerdi bunlar. Bu kadar mutlu bir ailede büyümüş birisi, bir kızın babasına karşı nasıl bu kadar öfkeli olduğunu anlayamazdı.

"On bir yaşımın ortalarındayken annemi babamdan boşanmaya ikna ettim. Zaten evlilikleri bitmiş gibiydi. Evin içinde birbirlerini görmemek için kırk takla atıyorlardı ve babamı hayatımızdan çıkarmak için o kadar istekliydim ki anneme boşanması için ağlayarak yalvardım."

Aras'ın parmakları tekrar saçlarıma dolanmaya başladı. "Sonra ne oldu?" diye sordu alçak bir sesle. "Boşandılar mı?"

Yüzümü ellerimle kapatıp hıçkırarak ağlama dürtüsüyle başa çıkmam epey zor oldu ama en sonunda, "Boşandılar," demeyi başardım. "Babam, annemin canına okudu. Velayetimi aldı, onu insanların gözünde küçük düşürdü ve dünyayı başımıza yıktı. Hem de hiç acımadan... Bunu tahmin etmen gerekirdi diye düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Aras sorum daha sonuna ulaşmadan. "On bir yaşındaki hiçbir çocuktan bunu tahmin etmesini beklemem."

"Boşanma işleri bittiğinde on üç yaşındaydım," diye düzelttim onu. "Babam velayetim için o kadar çabalamıştı ki bir ara gerçekten beni sevebileceğini düşündüm biliyor musun? Ama elbette bu kısa sürdü. Çünkü annemi mahvettikten sonra bana olan ilgisi de tükendi ve yaptığı ilk şey beni birilerinin başına atmaya çalışmak oldu."

Aras'ın dudaklarından bir şeyleri fark ettiğini belirten bir, "Ah," sesi döküldü.

Derin bir iç çektim ve bir zebani gibi gülümsedim. "Ama benden kurtulmak o kadar kolay değildir Aras Aybars," derken sesime biraz neşe katmaya çalıştım. Acınası bir çabaydı. "Bana ayarladığı bütün dadıları zıvanadan çıkardım. Bir ara üvey ablamın yanında yaşamaya gittim ve onunla on dört yaşımdan beri görüşmüyorum çünkü kendisi benim cehennemden çıkıp geldiğime emin. Böyle yaparak, yani kimseyi yanımda barındırmayarak babama beni başından atamayacağımı kanıtladım. Benden kurtulmasının tek yolunun beni anneme vermesi olduğunu biliyordu ama asla böyle bir şey yapmazdı. Bu yüzden birbirimize mahkûm olduk. Birbirimize asla katlanamıyoruz ama ayrılamıyoruz da. Gerçi yakında ayrılacağız. Artık on sekiz yaşıma girmeme ve annemin geri dönmesine az kaldı."

Uzanıp örtünün üstündeki elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi Aras. "Bütün bunlar olurken annen ne yaptı?" diye sordu.

Başımı ona doğru çevirdim ve hafifçe gülümsedim. "Tekrar hayatına geri dönebilmek için iki sene psikolojik yardım alması gerekti. Bunları ona asla ama asla anlatamazdım. Anlatmadım da çünkü benim yüzümden korkunç bir adama gereğinden fazla katlanmıştı zaten. Artık iyi ve mutlu olması gerekiyordu ki öyle de. Gayet iyi, sevdiği işi yapıyor ve mutlu bir kadın. Hak ettiği gibi."

"Beyza," diye inledi Aras. Bu garipti çünkü adımı çok fazla söylemiyordu. Genelde zebani ya da Rüzgârgülü demeyi tercih ediyordu.

"Efendim," dedim düz bir sesle. Yapabildiğimin en iyisi buydu. Sesim titrerse koşarak kendimi kayalıklara doğru atmam gerekirdi.

Aklındakileri toparlamak istiyormuş gibi birkaç saniye bekledi ve derin bir nefes aldı Aras. "Öncelikle," dedi göz-

lerimin içine bakarak. "Harika birisin. Çok cesursun. Tam bir savaşçısın ve seninle gurur duyuyorum."

Bu sözler bir mucizeyi gerçekleştirdi ve yüzüme küçük bir gülümseme kondu.

Fakat sonra Aras küçük bir ekleme yaptı. "Ama aynı zamanda aptalsın da."

"Ne?"

Kaşlarımı çatarak sorduğum bu soru Aras'ın doğrulmasına ve bağdaş kurup oturmasına sebep oldu. "Annene haksızlık ediyorsun," dedi bana. *Bana.*

Suratıma hiç beklemediğim bir anda tokat yemiş gibi hissederken ben de doğrulup oturdum ve yüksekçe bir sesle, "Etmiyorum," diye itiraz ettim. "Annemin mutlu olmasını istiyorum. Mutlu da. Yani yapılabilecek en doğru şeyi yapıyorum. Bugüne kadar hiç kimsenin yapmadığı şeyi. Onun için çabalıyorum."

Başını iki yana salladı Aras. "Sadece bir an durup annenin olan biten her şeyi öğrendiğinde nasıl hissedeceğini düşünür müsün?" Ciddiyetini göstermek için her kelimeyi bastırarak söylüyordu. "Dünyanın en kötü annesi olduğunu düşünecek. Kalbi kırılacak ve yaptığı her şeyden pişman olacak. Her şeyden. Kuzey Buz Denizi'nden nefret edecek Beyza."

Daha önce aklıma gelmeyen, hiç düşünüp tartmadığım bu ihtimal birden önüme sunulunca kısa bir an için nefesim kesildi. Bunu hiç akıl edememiştim. Fakat kendimi rahatlatmam çok uzun sürmedi. "Öğrenmeyecek ki," dedim. "Babam asla gidip anneme ne kadar kötü bir baba olduğundan, beni ne kadar üzdüğünden bahsetmez. Ben de bahsetmem. Zaten yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişim. Niye gidip anlatayım? Haliyle annemin hiçbir şeyden haberi olmayacak. Asla."

Aras kırgın bir bakışla birkaç saniye hiçbir şey demeden öylece durdu, sonra omuzlarını düşürüp, "Kendine ettiğin bunca haksızlık ne olacak?" diye sordu. "Bunu hak etmiyorsun."

Güler gibi hıhladım. "Seni eski dadılarımla ve üvey ablamla konuşturmak isterim."

Aras gülmedi. Hatta yüzündeki ifade daha da kırgın bir hale büründü. Bu da kalbimdeki ağırlığı iki katına çıkardı. Yarım saat öncesine dönüp bu konuyu açmadan kapamış olmayı öyle çok isterdim ki... Ne düşünmüştüm? Herhangi birinin beni anlayıp sırtımı sıvazlayacağını mı? *Aferin Beyza,* diyeceğini mi? Bu meselede şakalar yapıp eğleneceğimizi mi?

Sanırım Aras haklıydı. Gerçekten aptaldım.

"Bu yüzden mi buraya geldiğin günden beri gitmeye çalışıyorsun? Baban seni başından atmayı başaramasın diye mi?"

Sorduğu soruya sadece başımı salladım ama sonra kendimi tutamayıp ekledim. "Neredeyse iki aydır buradayım ve kimse ölmedi. Yani babam gelip bana bakmanız için size para teklif etmeye kalkarsa sakın şaşırma."

Yüzündeki ifade öfkeyle yer değiştirdi ve başını iki yana sallarken burnundan soludu. "Keşke böyle bir şey yapsa," diye mırıldandığını işittim. Kulağa bir tehdit gibi geliyordu ve Aras'ı, babamı yumruklarken hayal ettiğim küçük bir an, gülümsememe sebep olmuştu.

Gülümsemem doğduğu gibi hızlı öldü. Sıkıntıyla, "Artık bu konuyu kapatalım mı?" dedim. "Bir daha da açmayalım mümkünse."

Aras'ın bakışları yine yüzümü buldu. Bana bakarken yeşil gözlerinden öfkenin silinmesini, yerini başka bir duygunun ve daha yumuşak bir ifadenin almasını anbean izledim.

Uzanıp nazikçe kolumu kavramasını beklemiyordum. Beni kendisine çekip kollarının arasına hapsetmesini de öyle. Dudaklarının alnıma değdiğini hissedince kırık bir sesle, "Bana acıma sakın," diye tısladım.

Kollarını gevşetmedi. Aksine beni daha fazla kendisine çekip yanağıma bir öpücük bıraktı. "Sana acımıyorum Rüzgârgülü," dedi tereddütsüz bir sesle. Kulağıma usulca, "Sana acımıyorum," diye tekrarladı ve hemen peşinden ekledi. "Seni seviyorum Rüzgârgülü."

Donakaldım.

Aras'ın kollarının arasında, öylece donup kaldım. Kalbim atmayı, ciğerlerim genişlemeyi, gözlerim görmeyi bıraktı. Bunca zaman ağlamamayı başarmıştım. Bok gibi ilerleyen hayatımdan bahsederken, anneme haksızlık etmekle itham edilirken ya da pişmanlıklar içinde yüzerken ağlamamayı başarmıştım. Fakat iki kelimelik bir cümle bütün direncimi yıkacak gibiydi. Gözlerim dolmuştu ve dişlerimi birbirine o kadar sıkı bastırıyordum ki bir daha asla ağzımı açamayabilirdim.

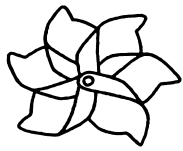
Aras tekrar yanağıma bir öpücük bıraktı ve bir kere daha, "Seni seviyorum," dedi.

Bu seferki, sanki ilkini nötrler gibiydi. Kaslarımın gevşemesine, tekrar nefes alabilmeme ve boğazımdaki o koca kütlenin yavaşça eriyip gitmesine sebep olmuştu. Kendimi hafifçe geriye çekip Aras'ın gözlerine bakmayı başarabildim. Aramıza giren mesafe canımı acıtsa da onun yüzüne bakmak her zaman güzel bir tecrübeydi. Özellikle bana sevgiyle bakıp gülümsediğinde.

"Bir şey söyleme, tamam mı?" diye mırıldandı. "Karşılık beklemiyorum. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sadece... Bil ve bundan emin ol."

Bana bunu yaptığı için onu boğmak ve bana bunu yaptığı

için ağlayarak teşekkür etmek istiyordum. Bir de onu sevdiğimi söylemek ama üçünü de yapamadım. Ağzımı açarsam gözyaşlarımı daha fazla tutamazdım. Bu yüzden tek yapabildiğim başımı boyun boşluğuna yaslamak ve ağlamamak için derin nefeslerle onun kokusunu solumak oldu.

21

Hayatınızın en kötü günü nasıl başlamıştı, hatırlıyor musunuz?

Benimki çok normal başladı. Yeni yeni alışmaya başladığım yaşantımın en normal günüydü bile diyebilirim. Uyandım. Üst kata çıkan merdivenlerde sevgilimle karşılaşıp ona gülümseyerek, "Günaydın," dedim. Sonra banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım.

Tekrar alt kata indiğimde de her şey normaldi. Her sabah olduğu gibi o sabah da kahvaltı hazırlamaya yardım ettim ve ardından Aybars ailesiyle birlikte sofraya oturdum. Sofra da her zamanki gibiydi. Meriç'le birbirimize sataştık, Damla araya girip bizi susturdu, Irmak bir köşeden keyifle güler-ken Aras tabağındaki yeşil zeytinlerden birini bana fırlattı. Burada geçirdiğim diğer sabahlara, en azından Aybarslarla ateşkes ilan ettikten sonrakilere, epey benziyordu yani.

Bu evdeki tam olarak yetmiş ikinci günümdü. Her şeye alıştığım, artık hayatımın monotonlaşmaya başladığı zamanlardaydık. Hiçbir sürpriz beklemiyordum. Cemre'nin birden yanımda bitip beni dondurma yemeye ve Aras'la ilgi-

li dedikodu yapmaya sürüklemesi bile ilginç gelmiyordu artık. Buna günler önce alışmaya başlamıştım. Cemre nedense Aras'la yaptığımız muhabbetleri dinlemeye bayılıyordu ve Aras ona hiçbir şey anlatmadığı için olan biteni öğrenmek adına beni rehin almayı tercih ediyordu. Ondan kurtulmanın en iyi yolu onunla konuşmaktı. Ayrıca en eğlenceli yolu da buydu. Çünkü komik bir kızdı, onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum.

O gün öğleden sonra yine Cemre'yle dondurma yemeye çıkmıştım. Akşam Aras beni konsere götürecekti ve Cemre bu konser işinden önce geçen gün beraber lunaparka gittiğimizde neler yaptığımızı dinlemek istiyordu. Anlatacaklarım lunaparktaki oyuncaklara binmekten, Aras'la beraber pamuk şeker yemekten ve dönme dolabın en tepesindeyken az kalsın Aras'a onu sevdiğimi söyleyecek olmamdan ibaretti.

Evet, Aras bana günler önce beni sevdiğini söylemesine rağmen ben hâlâ bunu söyleyecek cesareti bulamamıştım. Ya da beklediğim o doğru ânı. Beraber dönme dolabın tepe noktasındayken, güneş yeni yeni batıyorken, etraf hoş bir loşlukta ve gökyüzü muhteşem bir renkteyken söylemek istemiştim. Çünkü Aras tam karşımda duruyor, tüm güzelliğiyle kalbimi zorluyordu. Uzanıp yüzünü ellerimin arasına almak, onu sevdiğimi söylemek ve bundan emin olmasını sağlamak istemiştim ama beynim bir türlü vücuduma hareket geçme emrini verememişti. Tek yapabildiğim yüzümde ebleh bir gülümsemeyle onu izlemek olmuştu.

Ne ara Cemre'yle bu kadar samimi olmuştuk da ona böyle şeylerden bahsedebilir hale gelmiştim, inanın bilmiyorum. Bunu ona da söylediğimde hayatını kurtardığım için aramızda bir bağ oluştuğunu iddia ediyordu ama ben böyle şeylere pek inanmazdım. Bence bu kadar samimi olmamızın tek sebebi Aybarsların beni bozmuş olmasıydı. Artık eskisi

kadar kalifiye bir zebani değildim. Bana tuhaf bir hastalık bulaştırmışlar ve zebanilik seviyemi düşürmeye başlamışlardı. O kadar uzun zamandır kimsenin canına okumuyordum ki düşündükçe hayretten bayılacağım geliyordu.

Hastalık veya değil, Aybarslar bana bir şey yapmıştı ve sonuç olarak hayatımda bir sevgilim, bir arkadaşım ve beni evlerinde isteyen insanlar vardı artık. Bu insanlar kesinlikle çok tuhaflardı ama en nihayetinde varlardı. Kendimi uslanmış olarak kabul etmezdim elbette. Hâlâ biri kuyruğuma basarsa onun aklını başından alacak kadar zebaniydim. Fakat biraz uyum sağladığımı kabul edebilirdim ve bu bir ilkti. Biraz da korkutucuydu.

Yine de o kadar iyi hissediyordum ki korkmak aklıma gelmiyordu. Mutluluk bütün duyguları bastırıyordu, en kötü olanları bile. Ne babamı düşünüyordum ne de bu yazın sonunda ne olacağını. Oysa hayatın böyle hazırlıksız kalmalara bayıldığını ve insanları kıskıvrak yakalamakta hiç sakınca görmediğini bilecek yaştaydım. Dikkatli olmam gerekirdi.

Eğer yeterince dikkatli olsaydım eve döndüğümde kapıda babamın arabasını görmek karnıma tekme yemişim gibi hissetmeme sebep olmazdı. Eğer ipleri bu kadar elden bırakmamış olsaydım buna hazırlıklı olabilirdim. Buna. Babamı görmeye.

Babamı görmek hiçbir zaman *iyi haber* olmamıştı. Hiçbir zaman.

Arabasını gördüğüm ilk anda ağzıma acı bir tat yerleşmişti. Kalbim uzun zaman sonra ilk defa bir zebanin kalbi gibi tepkisiz değildi. Sanki onlu yaşlarıma geri dönmüştüm. Babamı görmemek için koşarak uzaklaşmak istiyordum. Buradaki hayatımı, bu kısa ömürlü, harika hayatımı bozmaması için onun burada olduğunu unutana kadar yürümek istiyordum. Kendimi denizin serin sularına atmak ve babam

gidene dek denizde saklanmak istiyordum ama bunların hiçbirini yapamazdım. Hiçbir zaman yapamamıştım.

Tek yapabildiğim sürpriz avantajını kullanmaktan ibaretti doğrusu. Ya da tek aklıma gelen. Çünkü bu kadar şokta olmasam babama güzel bir karşılama yapmak için birkaç şey düşünebileceğime emindim. Fakat karnım hissettiğim korkuyla ağrırken aklıma arabasının kapısını boydan boya çizmek gibi basit fikirler dışında bir şey gelmiyordu ve babam ona verdiğim maddi hasarları atlatmak konusunda artık epey ustalaşmıştı.

Aybarsların *her ihtimale karşı* diyerek bana verdikleri anahtarı kapıdaki yerine yerleştirirken sessiz olmaya dikkat ettim. Kapıyı yavaşça araladım, kafamı uzatıp ortalıkta birileri var mı diye kontrol ettim. Ardından ayakkabılarımı çıkarıp eve girdim. Mutfakta kimse yoktu. Biraz ilerleyip etrafı dinlediğimde seslerin salondan geldiğini fark ettim.

Midem bulanıyordu ve kulaklarım uğulduyordu. Yaklaşan felaketi tenimde hissediyordum. Hissediyordum ve bu hissin kötü bir kâbusa ait olmasını umuyordum. Gerçek olmamasını. Saatler önce hissettiğim o güzel duyguların bu hissi yenmesini umuyordum ama olmuyordu.

Nefesimi tutarak ilerledim ve salonun kapısına yaklaştım. Kapı açıktı. Önünden geçemeyeceğim için yere çöktüm ve içeride konuşulanlara kulak kabarttım.

Babamın tanıdık sesini işittiğim ilk an kusma isteğim kabardı. "Ancak vakit bulabildim," diyordu. "Doğrusu sizden ses seda çıkmayınca biraz da kafa dinlemek istedim. Yıllar sonra yaptığım ilk gerçek tatildi bu herhalde."

Odada kimlerin olduğunu bilmiyordum. Ama Meriç'in, "Sorun değil," diyerek babamı geçiştirdiğini işittim. "Aslında gelmek zorunda değildin. Keşke tatiline devam etseydin."

Tatiline derken yaptığı o tuhaf vurguyu biraz sevmiştim

ama babamla benim hakkımda konuşuyor oldukları gerçeği içten içe ona kızmama sebep oluyordu. Bu rahatsız edici bir durumdu.

"Ciddi misin?" diye sordu babam. "Eğer kibarlık yapıyorsan buna hiç gerek yok."

"Kibarlık yapmıyorum. Gerçekten, biz gayet iyiyiz. İstersen buradan Beyza'ya görünmeden çıkıp gidebilirsin."

Meriç'in hızlı bir itirazla kurduğu bu cümleler babamı birkaç saniyeliğine susturdu. Bana görünmeden çekip gitme fikrini değerlendirdiğini biliyordum ve içten içe bu fikri kabul etmesini umuyordum. Eğer kabul ederse buna ayak uydurabilirdim. Asla onu görmemiş gibi davranabilirdim. Bu harika olurdu.

Fakat elbette babam bana istediğini vermedi. "Bu güzel olurdu," dedi iç çekerek. Kendi kızından kurtulmaya bu kadar hevesli oluşu yıllar sonra yeniden canımı yaktı. Bu da yetmezmiş gibi sırtıma bir hançer saplayan o cümleyi kurdu babam. "Ama artık evlendiğimi ondan saklamanın lüzumu yok. Düğünü kazasız belasız atlattık. Daha fazla sizin başınızı ağrıtmasın ki bir daha yardıma ihtiyacım olduğunda kapınızı çalacak yüzüm olsun."

İçimdeki her şey çatırdadı. Her şey. Duyduklarımla kendimi çok yüksek bir yerden denizin ortasına atlamışım gibi hissettim. Fakat bu denizin suyu asitliydi ve tenimi yakmaktaydı. Bir an için, uzun mu yoksa kısa mı bilmiyorum, etrafımı saran yoğunluk bütün seslerin bir uğultuya dönüşmesine sebep oldu. Babamın konuşmasının devamını ve Meriç'in verdiği cevabı duyamadım. Uyuşan kollarım iki yanıma düştü ve ihanet hissi beni boğmaya başladı.

Babam evleneceği için beni başından atmak istemişti. Dördüncü kez evleneceği için.

Ve Meriç bunu biliyordu.

Dolan gözlerimden bir damla yaş akıtmamak için sertçe çenemi sıktım. Acaba Aras biliyor muydu? O da mı beden saklamıştı? Yoksa bütün bunlardan habersiz miydi? *Lütfen bilmiyor olsun. Lütfen.*

Salonda olduğunu bile o âna dek bilmediğim Aras'ın, sanki aklımdan geçen düşünceleri okumuş gibi konuştuğunu işittim. "Onu zorla götürmeyeceksiniz herhalde," dedi. "Eğer kalmak istiyorsa bırakın burada kalsın. Ricanızı kırmadık ve düğün meselesinden Beyza'ya bahsetmedik. Siz de bizi kırmayın ve hiç değilse ona kalmak isteyip istemediğini sorun."

Düştüğüm denizde daha derinlere batarken ve basınç her yanımı sızlatırken başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Kalbimin kırılışı öyle görkemliydi ki gökyüzünde havai fişekler patladı. *Tebrikler! Bir zebanin kalbini paramparça etmeyi başardınız. Tebrikler! İki kere tebrikler, üç kere tebrikler, bin kere tebrikler!*

Titreyen alt dudağımı koparıp atmak istedim ama buna mecalim yoktu. Tek elim kalbimin üzerinde, öylece durmak dışında hiçbir şeye mecalim yoktu. Elim orada dururs kalbim daha fazla kırılmazdı belki. *Lütfen küçük umutlarıma gülmeyin.*

Babam güldü. Ağır ve tatsız bir gülüştü bu. "Kızımı birazcık tanıyorsam delikanlı," dedi Aras'a. "Olan biteni öğrendikten sonra burada kalmak istemeyecektir."

Eh, beni çok iyi tanıyordu doğrusu. Bunda da şaşılacak hiçbir şey yoktu. Sonuçta tamamen onun eseriydim.

Meriç araya girdi ve "Aslında kalmak isteyeceğine inanıyorum," dedi. Bunu büyük bir öz güvenle söylemişti. Yüzündeki ifadeyi görmeden bile buna emin olabiliyordum. Komik olan şuydu ki bu konuşmayı duymasaydım muhtemelen Meriç haklı çıkardı. Burada kalmak isterdim.

"İtiraf etmem gerekirse Beyza'nın burada, bu kadar zaman kalması ve sizin ondan nefret etmiyor gibi davranmanız beni çok şaşırttı. Buraya gelirken bunu görmeyi hiç beklemiyordum. Fakat epey iyi iş çıkarmış gibisiniz. Belki de onunla baş etmenin yolunu gerçekten bulmuşsunuzdur. İşin doğrusu başınıza saçma sapan işler açmadığı için çok mutluyum."

Babamın ağzından çıkan her kelime üstüme bir ton ağırlık yüklüyor gibiydi. Buradan nasıl kalkacağımı hiç bilmiyordum. Nasıl ayakta duracağımı hiç bilmiyordum. Bundan önceleri nasıl yaptığımı da hatırlamıyordum. Aybarslar beni gerçekten bozmuşlardı. Eskiden hiç değilse zebaniydim, şeytandım, bir şeydim. Şimdi kendimi işe yaramaz ve aptal bir pelte gibi hissetmekten öteye gidemiyordum. *Bana bunu neden yaptınız?*

"Bu yüzden sizin hatırınıza ona burada kalmak isteyip istemediğini soracağım. Eğer isterse... Benim için sorun yok. Onunla baş etmeye gönüllüyseniz eğer..."

Aras'ın, "Gönüllüyüz," dediğini işittim. Kırgın kalbim son bir gayretle bir kere çarptı. Sonra artık bu cümlelere heyecanlanacak mecali olmadığını fark edip durdu.

Derin bir nefes alıp kendimi yerden kalkmaya zorladım. Birisi beni bu halde görürse kendimi boğmam gerekirdi. Bunu düşünerek ve bundan güç alarak doğruldum. Sonra tıpkı geldiğim gibi sessiz adımlarla dış kapıya yürüdüm. Dışarı çıktım. Bir süre kendimi sakinleştirmeye, derin nefesler almaya ve zihnimi bir arada tutmaya odaklandım. *Kalbini boş ver,* dedim kendime. *Kalbini boş ver. Ağlar* ağlar, *susar. Onu boş ver.*

Bunu yapmak çok zordu ama yapacaktım. Daha önce de yapmıştım. Nasıl yaptığımı hatırlamakta zorlanıyordum ama yapabileceğime emindim. Uzanıp kapı ziline basarken

yüzümdeki ifadeyi tamamen kontrol altına aldım. Yaklaşan adımların sahibini tanımak, boş vermeye çalıştığım kalbimi ağrıttı. Kapı açılınca Aras'ın yüzüyle karşılaştım ve ağlamak istedim. O kadar çok ağlamak istedim ki buna kendim bile inanamadım. Kırık kalbim bile inanamadı. *Aras, bana bunu neden yaptın?*

Yüzüme merhametle bakan bakışlarını görmek istemiyordum. Ama tek görebildiğim onlardı. "Babam gelmiş." Kurabildiğim tek cümle bu oldu. Sesimdeki düzlük ve ruhsuzluk ise elimden gelenin en iyisiydi.

"Evet," dedi Aras sıkıntılı bir ifadeyle. "İçeri girmek istemisin yoksa seni buradan uzaklara kaçırayım mı? Bisikletime atlayıp benzinimiz bitene kadar gidebiliriz. İzimizi kaybettiririz ve kimse bizi bulamaz."

Dudaklarımdan gülmeyle hıhlama arası bir ses döküldü. Gözlerimi Aras'ın yeşil gözlerinden, muhtemelen bir daha asla böyle yakın bir mesafeden bakıp içinde kaybolamayacağım yeşil gözlerinden ayırıp eve girdim. Ona cevap vermeden yanından geçtim ve salona doğru ilerledim.

Salondan içeri attığım ilk adımla beraber babamla göz göze geldik. Ersan Gediz, yıllardır neredeyse hiç değişmeyen yüzü ve bana bakarken hiç değişmeyen ifadesiyle karşımda duruyordu. Gülümsedim. "Hoş geldin baba," dedim tatlı bir sesle. "Ben seni daha geç bekliyordum. Balayın bu kadar erken mi bitti?"

Yüzüne yayılan o şaşkınlıkla bezeli öfkeyi izlemek paha biçilemezdi. Tam beni alt ettiğini zannettiği noktada durup yüzüne bir yumruk geçirmek paha biçilemezdi. Suratına bakıp sadece bakışlarımla, "Benden kurtulabileceğini mi zannediyorsun?" diye bağırabilmek paha biçilmezdi.

"Sen..." Bir anda sinirle başladığı cümlesi etrafımızdaki seyircileri hatırlamasıyla kesildi. Meriç'e dönüp nazik bir

sesle, "Bize biraz müsaade edebilir misiniz?" diye sordu. Başkalarının yanında çirkinleşmek istemediğini biliyordum. Çünkü o dışarıdan her zaman muhteşem görünen adamlardandı.

Aras ve Meriç bana kaçamak bakışlar atarak salondan çıktılar ama bizi dinleyeceklerine adım kadar emindim. Duyacakları için şimdiden üzgündüm fakat bunu hak etmediklerini de söyleyemezdim.

Yalnız kaldığımızda babam kaşlarını çatıp, "Demek evlendiğimi biliyorsun," dedi.

"Herhalde biliyorum," diye cevap verdim, sanki bunu dakikalar önce öğrenmemiş gibi. "Gerçekten beni kandırabileceğini düşünmen çok tatlıydı."

Tek kaşı hafifçe yukarı kavislendi. "Biliyordun ama düğünü mahvedecek hiçbir şey yapmadın, öyle mi?"

"Eğer birileri senin dördüncü karın olacak kadar aptalsa..." Omuzlarımı yukarı kaldırıp tatlı tatlı gülümsedim. "Ona verilecek en iyi ceza, işine karışmamak olur."

Gözleri kısıldı. Doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığını biliyordum. Hareketlerim ona mantıksız geliyordu –ki kesinlikle öyleydiler– bu yüzden bir soru daha sordu. "Yani ben evlenirken, burada, hiç tanımadığın insanların yanında uslu uslu durduğuna inanmamı mı istiyorsun benden?"

Neşeli bir kahkaha attım. Tamamen sahteydi ama babam gerçekten neşeli bir kahkahamın neye benzediğini bilmediği için endişelenmeme gerek yoktu. "Elbette uslu durmadım baba," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Aksine, bunun sana beni başından atamayacağını göstermek için harika bir fırsat olduğunu düşündüm ve burada kalıp bu aileyi mahvetmeye karar verdim. Böylelikle sana sonsuz bir vicdan azabı yaşatabilirdim. Sence de mükemmel bir plan değil mi?"

Babam pişmanlıkla gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. "Beyza," dedi alçak ve kederli bir sesle. "Ne yaptın?"

"Çok bir şey değil aslında. Övünmeyi sevmem, biliyorsun." Dudaklarımı büzüp kısa bir an düşünüyormuş gibi yaptım. "Öncelikle evin yakışıklı oğlunu kendime âşık ettiğimi fark etmişsindir. Onun hassas kalbini kırmayı planlıyorum. Evin biricik kızı hakkında topladığım bütün utanç verici bilgileri çok yakında internette yayınlayacağım; bunlar gerçekten utanç verici bilgiler. Ve tabii, en önemlisi, Meriç ve Damla'nın evliliğini bitirebilecek harika bir sır keşfettim. Bunu da insanlarla paylaşmak için yanıp tutuşuyorum."

Ersan Gediz bir anda bembeyaz kesildi. Gözleri kocaman açılırken ona söylediğim her yalana inandığını fark ettim. Söylediklerimin gerçekliğinden şüphe etmemişti bile. Bunun bir zafer olması gerekiyordu ama zafer gibi hissettirmiyordu.

"Çantanı al ve arabaya bin," dedi bana sıktığı dişlerinin arasından. "Hemen! Ve sakın ama sakın beni rezil edecek bir şey yapma."

Öfkesi sahiciydi ve elbette tek düşündüğü kendisiydi.

Sahte bir dudak bükmeyle, "Ama valizim," dedim. "Valizimi toplamam lazım."

Aramızdaki mesafeyi iki adımla azalttı. Bir cinnetin eşiğinde gibi görünüyordu. Korkutucuydu. "Çantanı al ve arabaya bin dedim sana. Bir kere daha tekrarlamayacağım."

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Tam da en eğlenceli yerine gelmişken," diye mırıldandıktan sonra sallanarak dış kapıya doğru ilerledim. Çantamı eve girerken oraya bir yerlere bırakmıştım ve anladığım kadarıyla valizimi toplamaya iznim yoktu. Mühim değildi. Buradan giderken kalbimi de yanımda götürmeyecektim zaten, birkaç kıyafetin lafı olmazdı.

Dışarı çıktığımızda Meriç ve Aras'ın peşimizden geldiğini

duydum. Aras'ın bana yetişmeye çalışacağını biliyordum ve kendimi onun yüzüne bakabilecek gibi hissetmiyordum. Bu yüzden adımlarımı hızlandırıp arabanın arka kapısını açtım.

Arabaya binmeden önceki o kısa saniyede, başımı kaldırdığımda Meriç'le göz göze geldik. Bunu beklemiyordum ama sürprizlerle dolu bir gündü, değil mi?

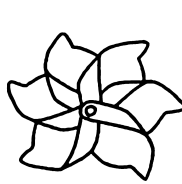
Eğer kalbim bu kırık olmasaydı, eğer uğradığım ihanet etimi sızlatmasaydı Meriç'in bakışları beni ağlatırdı. Öyle üzgün, öyle kırgın bakıyordu ki buna sadece bir saniye dayanabildim ve arabaya binip kapımı sertçe kapattım.

Bir ara Aras'ın adımı seslendiğini işittim. Adıma cevap alamayınca son bir gayretle, "Rüzgârgülü," dediğini... Dönüp bakmadım. Dönüp bakamazdım.

Çantamdan müzik çalarımı çıkardım ve titreyen ellerimle kulaklıkları kulağıma taktım. Babamın sesini duymaya katlanamazdım. O arabaya bindiğinde ve arabayı çalıştırdığında her şeyin berbat bir şeye dönüştüğü, huzurlu yazımın korkunç bir şekilde sona erdiği gerçeği boğazımı sıkmaya başladı. Dayanamayıp başımı hafifçe sağa çevirdim. Aybars ailesini bütün fertleriyle gördüğüm son an buydu. Her biri, Irmak bile üzüntüyle bana bakıyordu. Benimse yüzümde muhtemelen bomboş bir ifade vardı.

Tekrar önüme döndüm. Araba harekete geçti. Aynı anda müzik çaların oynatma düğmesine bastım ve ne zaman yarım kaldığını hatırlamadığım şarkı tam da yarım kaldığı yerden çalmaya başladı. Sertab Erener'in muhteşem sesi, korkunç bir şaka gibi bütün dünyamı kaplayıp beynime son bir kurşun sıktı.

"Bir çaresi bulunur elbet yarın,
yeniden yaşamanın.
Bir çaresi bulunur elbet canım,
bir uyuyup uyanalım."

22

Nasıl yaptım bilmiyorum ama ağlamamayı başardım. Arabayla havaalanına gidene dek gözyaşlarımı yuttum. Babam havaalanında arabasını İstanbul'a götürmesi için bir şoföre teslim etti. Beraber uçağa bindik ve uçakta bulutları izlerken, daha günler önce Aras'la bir şeylere benzettiğimiz bulutları izlerken ağlamamayı başardım. Bir saat süren uçuşun ardından İstanbul'a indiğimizde, bir taksiye binip yeni evimize gittiğimizde ve babamın yeni karısıyla tanıştığımda da ağlamamayı başardım.

Tahminlerim tutmamıştı. Babamın kendisinden yirmi yaş genç bir servet avcısıyla evlendiğini düşünüyordum ama yanılmıştım. Kendi yaşlarında, gözlerinde keskin bakışlar olan ve babamla baş edebileceğini daha ilk görüşümde anladığım bir kadındı cici annem. Benden iki yaş küçük bir kızı vardı ve eğer Külkedisi masalında olsaydık Külkedisi olan bu kız olurdu. Bense çirkef üvey abla olurdum.

İfadesiz bir yüzle ve boş bakışlarla karşılarında durup bana kendilerini tanıtmalarını dinledim. Sonra kuru bir memnun oldum mırıldandıktan sonra yorgunluğu bahane

ederek bana verilen odaya çekildim. Bana ayrılan odayı kim dekore etmişti bilmiyordum ama her bir köşesinden nefret etmiştim. Çantamı yere atıp odanın ortasında çift kişilik yatağa devrildiğimde hissedebildiğim tek duygu nefretti. Kalbimden çok uzaklara düşmüştüm ve geriye yalnızca bu kalmıştı; nefret.

Babamdan intikam almaya dair planlar kafamın içinde koşturup duruyor, ayağa kalkıp her şeyi yıkma, her yeri birbirine katma arzum parmak uçlarımı sızlatıyordu. Bunu yapmalıydım. Her zaman yaptığım bu olmuştu. Aşağıya inmeli ve babamı bana yaşattıklarına pişman edene kadar elimden geleni ardıma koymamalıydım. Cici anneme kim olduğumu göstermeli ve yeni üvey kız kardeşime gerçekten Külkedisi'ymiş gibi davranmalıydım.

Bu düşünceler zihnimi tıka basa doldurunca ayağa kalktım ve kalkar kalkmaz yatağımın karşı köşesine yerleştirilmiş büyükçe bir boy aynasında kendi görüntümle karşılaştım. Bir insanın kendini aynada görmesi bu kadar şaşırtıcı bir tecrübe olmamalıydı; eğer bir estetik ameliyatından falan çıkmadıysa. Ama olmuştu. Aynaya bakmış ve gördüğüm şeyle hayrete düşmüştüm. Öncelikle yüzümde hiç renk yoktu. Yaz boyunca denizde kalmanın verdiği esmerlik olmasa bir ölüye benzerdim. Bir iki adım atıp aynaya yaklaşınca yüzümde hiç renk olmaması hakkında yanıldığımı fark ettim çünkü göz altlarımda yeşile dönük lekeler vardı ve nereden geldiklerini bilmiyordum. Ayrıca saçlarım darmadağınıktı ve üzerimdeki kıyafetler kırış kırış olmuştu.

Beni dehşete düşüren esas şey bunlardan biri değildi. Beni dehşete düşüren şey aynadaki kızın daha önce hiç mutlu olmamış gibi görünmesiydi. Beni dehşete düşüren şey benim bu kızı çok iyi tanıyor oluşumdu. Aybarsların yazlığına gitmeden önce her sabah aynada gördüğüm kızdı bu. Onu çok iyi hatırlıyordum ve inanın, hiç ama hiç özlememiştim.

Aynaya biraz daha yaklaştım ve gözlerimin içine baktım. Boş ve karanlık odalara benziyorlardı. Oysa daha iki gün önce aşkla parlayan gözler de bunlardı. Aras'ın gözlerine bakan gözler. Meriç'le şakalaşınca gülmekten kısılan gözler. Damla'nın şefkatli ifadesini hep çok seven gözler. Bu ışıksız hallerine bakınca inanmak zor olsa bile öyleydi.

Aynadaki aksimi daha fazla görmek istemediğimi düşündüm. İçimden aynayı parçalamak geldi ama takatim yoktu. Bundan kaçmak için yalnızca gözlerimi kapatabilirdim. Oysa gözlerimi kapatmanın bir işe yaramayacağını biliyordum.

O an kendime, muhtemelen çok daha uzun zaman önce sormuş olmam gereken o soruyu sordum. *Ben ne istiyorum?*

Bazı basit cevaplar vardı. Mesela o an kesinlikle annemi istiyordum. Ayrıca zamanı geriye almayı ve lunaparktaki o geceye dönmeyi istiyordum, orada Aras'a onu sevdiğimi söylememem gerekirdi. Kendimi denize atmak ve beynimi kemiren düşüncelerden kurtulana dek yüzmek istiyorum. Bunlar basit ve anlık cevaplardı. Merak ettiklerim bunlar değildi.

Ben *gerçekten* ne istiyordum? Bugün, yarın ve sonrası için ne istiyordum? Yapmak istediğim şey neydi? Varmak istediğim yer neresiydi?

Meriç haklıydı. Bir rotam yoktu. Bu da ne kadar yürürsem yürüyeyim bir yere varamayacağım anlamına geliyordu. Bunu istemiyordum. Ucu bucağı olmayan yolları yürümekten usanmıştım. Bir yerlere varmam gerekiyordu.

Ayrıca artık babamla bu aptal oyunu oynamak istemiyordum. Aşağı inip onun canını sıkmak, hiç tanımadığım insanlara sataşmak istemiyordum. Beni daha fazla incitsin istemiyordum. İncinmiyormuş gibi davranmak istemiyordum. Kendimi kötü olduğuma inandırmaya çalışmak, kötü olmak istemiyordum. Çok az gücüm kalmıştı ve kalan gücümü bunlar için harcayamazdım. Çünkü eğer yaparsam ve

bu savaşı kaybedersem benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Benden geriye bir şeyler kalsın istiyordum.

Gözlerimi kırptım ve bakışlarımdaki karanlık odalarda bir mum parladı. Ben kendi hayatımı istiyordum.

Mumun ışığı biraz titredi. Söner gibi olunca korktum. Fakat sonra daha çok parlamaya başladı.

Bu yaz yeni keşfettiğim o parçamı daha yakından tanımak istiyordum. Kalbimdeki o kutunun içinde daha neler vardı, keşfetmek istiyordum. Günlerimi babamdan intikam almayı düşünerek geçiremezdim artık. Çünkü bunu yapmadığım zamanlarda dünyanın nasıl bir yer olduğunu görmüştüm ve görmemiş gibi davranamazdım.

Aynanın karşısına çöker gibi oturdum. Bu kendimle hesaplaşma işi biraz uzun süreceğe benziyordu ve ayaklarım beni taşıyamayacak kadar yorgundu. Bağdaş kurup rahat bir konuma geldikten sonra kendime bakmaya devam ettim. Kendime baktığım uzun saniyelerin ardından istediğim şeyleri teker teker keşfediyordum. Sanki bütün isteklerimi toprağın altına gömmüştüm de nihayet bir kürek bulup onları kazarak çıkarmaya başlamıştım. Derinlere indikçe çok farklı şeyler buluyordum. Hoşuma giden şeylerdi bunlar ve bu da kazmaya devam etmemi sağlıyordu.

Uyku gelip de bütün vücudumu ele geçirene kadar buna devam ettim. En sonunda göz kapaklarım duruma isyan edip kalkmayı reddettiğinde yatağa tırmandım ve kendimi uykuya teslim ettim.

Rahatsız bir uykuydu. Kâbuslarla bölünüp durdu. Sıkıntılı nefeslerle gece boyunca uyandım. Eğer bu kadar yorulmuş olmasaydım muhtemelen tekrar uykuya dalmam imkânsız olurdu ama vücudum tükenmiş haldeydi. Bu yüzden uyumaya devam ettim. Ertesi sabaha kadar.

Sabah herkesten önce uyandım ki bu iyi bir şeydi. Kor-

kunç bir gece geçirmenin güzel yanlarından birisi korkunç bir güne bir şekilde hazırlıklı olmanızdı ve ben buna tamamen hazırdım çünkü bazı kararlar vermiştim ve bunları uygulamanın hiç kolay olmayacağını biliyordum.

İlk işim evin mutfağını bulup bir şeyler atıştırmak oldu. Çünkü dünden beri bir şey yememiştim ve bayılmak üzereydim. Ardından bana verilen odayı biraz kurcalayıp aradığım şeyi bulmuştum. Toplamda hep iki valizim olurdu. Biri büyük, biri küçük. Bir ülkeye giderken ikisini de yanımda götürürdüm. Büyük valiz genelde arabada kalırdı ve küçük valizde hayati ihtiyaçlarımı taşırdım. Bugün ihtiyacım olan şey o büyük valizdi. Çünkü orada işime yarayacak şeyler vardı. Babamın bunu bir yerlere atmamış ya da bir yerlerde unutmamış olması beni şaşırtmıştı.

Valizi açıp içinden ihtiyacım olanları almak istediğimde bu ihtiyaçlarımı koyabileceğim küçük valizimin artık benimle olmadığını fark ettim. Bu da bana bu koca valizi yanımda sürüklemekten başka çare bırakmıyordu ama bunu bir avantaja çevirebilirdim. Sonuçta evi terk edeceksem yanıma alabileceğim kadar fazla şey almam gerekirdi, değil mi?

Odadaki beş kapılı, gereksiz büyüklükteki gardırobu açtım. İçindeki kıyafetleri görmek beni şaşırtmadı. Babam kıyafetlerimin yeni ve temiz olmasını isterdi çünkü daha önce de söylediğim gibi nasıl birisi olduğundan ziyade dışarıdan nasıl göründüğüyle ilgileniyordu. Bana o kadar çok kıyafet alırdı ki bazıları hiç giyemeden küçülürlerdi. Şimdi burada bir ev kurmuşken dolabımı boş bırakacak değildi.

Askılara asılmış ve raflara dizilmiş kıyafetleri biraz kurcaladım ve giyebileceğimi düşündüklerimi valize koydum. Bunun için valizden birkaç kitap çıkarmam gerekmişti ama ne yapalım? Bazı fedakârlıklar zaruriydi. Sonuçta yeni bir hayata başlamak kolay bir iş değildi.

Aslında evden babama görünmeden çıkıp gitmeyi düşünmüştüm. Bu daha kolay olur gibi gelmişti ama sonra, peşime düşmesini ve beni aramasını istemediğimi fark ettim. Ne kadar zor olsa da karşısına çıkıp onunla yüzleşmek, kararımı açıklamak ve beni anlamasını ummak en mantıklı olanıydı. Bunu yapmak, yapmaya karar vermekten katbekat daha zordu elbette. Sadece o anı hayal etmek dahi karnımı ağrıtırken ve kalbim bu kadar kırık, bu kadar uzakken babamın karşısında nasıl güçlü duracağımı hiç bilmiyordum. Tutunduğum tek dal çaresizliğimdi. Bunu yapmaktan başka çıkar yolum yoktu.

Evdekilerin kalktığını mutfaktan gelen tıkırtılardan anlayınca ciğerlerimi derin nefeslerle genişlettim. Çantamı sırtıma taktım, valizimi yanıma aldım ve titreyen bacaklarımı benden başka kimsenin fark etmemesini umarak odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde kısa bir an babamı yeni ailesiyle gördüm. İsminin Esra olduğunu öğrendiğim karısına gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Esra ise kızının, gerçekten Külkedisi'ne benzeyen, narin, güzel kızının tabağına kahvaltılıklardan dolduruyordu. Bu kadının babama âşık falan olmadığını biliyordum. Kendisini ezdirecek biri gibi de görünmüyordu. Bu yüzden ya bu evlilik yürüyecekti ya da babam bu defa sert kayaya çarpmanın bedelini ağır ödeyecekti.

Valizimin tekerleğinin çıkardığı tıkırtılar mutfaktaki herkesin dikkatini çekti, doğal olarak. Babam başını kaldırıp bana baktığında yüzündeki gülümseme hızla silindi ve yerini o tanıdık kaş çatış aldı. İç çekerek, "Beyza," dedi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Başımı hafifçe salladıktan sonra cici annem ve üvey kardeşime bakıp, "Babamla biraz yalnız konuşabilir miyim?" diye sordum. Esra Hanım ve Külkedisi'yle aşırı özdeşleştir-

diğim için adını unuttuğum kızı bana anlayış gösterip kahvaltılarına mola verdiler, sessizce mutfaktan ayrıldılar.

Onlar çıktığında babam bir kez daha konuştu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" derken sesi bunalmış gibi çıkıyordu. "Ne bu bavullar falan?"

Boğazımda düğümlenen yumruyu yok etmek için yutkundum. Hiçbir işe yaramadı. Çatlamamasını umduğum bir sesle, "Sen kazandın," dedim babama. Sonra beceriksizce gülümsedim. "Burada durup sana hayatı zindan etme işine artık devam edemeyeceğim. O yüzden gidiyorum. Hiç değilse giderken sana bırakabileceğim iyi dileklerim olsun isterdim ama ne yazık ki yok baba."

Sözlerimden hiç etkilenmedi. Hatta iç geçirip, "Yeni bir taktik mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, değil." Daha fazla savaşamayacak kadar halsiz olduğumu gerçekten görmüyor muydu? Kör müydü? Yoksa ben mi harika bir oyunculuk performansı sergiliyordum?

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" Sesi alaycı çıkıyordu. "Seni burada bırakıp Kuzey Buz Denizi'ne açılan annenin yanına mı? Yoksa Aybarslara geri mi döneceksin? Yanlış anlama ama seni yazlığa kabul etmeyi benim hatırıma kabul etmişlerdi."

Cümlelerindeki hataları düzeltmeye gerek bile duymadım. Nasılsa anlamazdı. "Aybarsların yanına dönmeyeceğim," dedim. "Aklımda birkaç şey var. Sen beni merak etme."

"Olmaz," dedi keskin bir sesle. "Etrafta kendi başına dolaşıp beni rezil etme riskini göze alamam. Burada kalıyorsun. Git ve valizini yerleştir."

Kısa bir an için öfkem üzüntümün üstüne çıktı. Dişlerimi sıkarak, "Bu seninle alakalı değil," diye yükseldim.

"Gidiyorum baba. Bunu kabullensen iyi edersin. On sekizime basmama günler kaldı. Beni burada zorla tutamazsın. Eğer sen gitmemi engellersen, Esra Hanım mantıklı birine benziyor. İnan bana, yardım etmesini sağlayabilirim. Ya da mutlaka kaçmanın bir yolunu bulurum, bunu biliyorsun. Fakat bunları yapmak istemiyorum. Bunca sene sonra seninle hiç değilse vedalaşmayı becerelim ve şu kapıdan olaysız bir şekilde çıkıp gideyim istiyorum." Duraklayıp yutkundum. Titreyen sesim beni utandırsa da artık geri dönüşü olmayan bir noktadaydım. "Gerçekten bu evde, seninle yaşamamı istiyorsan kalırım baba ama istemiyorsun. Bak, ben ikimizi de özgür bırakıyorum artık. Sen de bırak."

"Doğru söylüyorsun," diye mırıldandı. "Seni burada zorla tutamam. Ama çekip gitmene de göz yumacak değilim. Öyle ya da böyle senden ben sorumluyum. Başına bir iş gelirse herkes benden bilecek."

"Başıma bir iş gelirse sen bundan sıyrılmanın bir yolunu bulursun," derken sesimi yine buz kırağıları kaplamıştı. Babamla her kavgamızda kendi kendime mırıldandığım o şarkı yine zihnimin içinde çalmaya başlamıştı. *Kalbim kırılmadı. Hiç kırılmadı. Kalbim kırılmadı. Hiç kırılmadı.*

Babam buna bir cevap vermedi ve en başından beri beklediğim en büyük kozunu oynadı. "Eğer bu evden ayrılırsan benden bir kuruş alamazsın," dedi. "Bütün kartlarını iptal ettirir..."

Cümlesini bitirmesine müsaade etmeden kendi ellerimle ikiye kırdığım kartlarımı cebimden çıkarıp masanın üzerine bıraktım. "Hoşça kal baba," dediğimde ikimiz de bunun gerçek bir veda olduğunun farkındaydık. Bana bakışlarındaki o tuhaf kırılmadan anlamıştım bunu.

Artık söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu. Orada durup saatlerce konuşsam, içimden geçenleri en güzel kelimeler-

le anlatsam, hissettiklerim üzerine kitaplar yazsam bile babamla asla aynı dilde buluşamayacağımızı biliyordum. Bu ikimizin beraber inşa ettiği bir harabeydi. Tam ortamızda duruyordu ve ne yazık ki artık düzeltilemezdi. Zaten babamın da düzeltmeye niyeti yoktu.

Biten bir savaşın sessizliği kapladı ortalığı. Valizimi kavradım ve usulca arkamı dönüp yürümeye başladım. Her adım bir sonrakini kolaylaştırıyordu. Hâlâ kan kaybediyordum ve savaş meydanını gururumla terk etmek, kalıp savaşmak kadar zordu ama bunun *istediğim şey* olduğunu biliyordum.

Ayrıca artık bir rotam vardı. Bu kapıdan çıktığım anda nereye doğru döneceğimi ve hedefime ulaşana dek hangi yolları takip edeceğimi artık biliyordum. Bu yollarda bazı olası sorunlar vardı tabii, öngörülen belli başlı sıkıntılar... Fakat bir zebani her zaman bir zebaniydi ve ben bu sorunlarla başa çıkabileceğimi biliyordum.

Evden çıktım. Kalbim öyle küçük parçalara ayrılmış haldeydi ve her parça öyle çok acıyordu ki hangi birini teselli etmeye çalışacağımı bilemiyordum. Kalbimle uğraşabilecek durumda değildim. Bu yüzden mevcut sorunlarıma odaklanmaya karar verdim. Babamla konuşmayı atlatmıştım. Sırada daha zoru vardı. Bugün annemi arama günümdü ve onu arayıp iyiymiş gibi davranmam gerekiyordu. Bu yüzden buradan elimden geldiğince hızlı uzaklaşmam gerekiyordu.

Tam bahçe kapısından çıkmak üzereyken birinin arkamdan adımı seslendiğini işittim. Dönüp baktığımda Esra Hanım'ın yanıma geldiğini gördüm. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama kaba ya da zalim görünmüyordu. Karşıma geçip durdu. Birkaç saniye yüzüme sessizce baktı ve ardından hiç beklemediğim bir cümle kurdu.

"Babaların açtığı yaralar, kızlarının kalbinde asla kapanmaz."

Gözlerinin içine baktığımda orada gördüğüm ifade bana bir yerden tanıdık geldi. Aynada defalarca gördüğüm bir ifadeyi anımsatıyordu. Bazı kapanmayan yaraları anımsatıyordu.

Bana küçük bir el çantası uzattı. "Ama akıllı kızlar her zaman önemli olanın hayatta kalmak olduğunu bilir," dedi hafifçe kaşlarını kaldırıp. "Ne zaman gurur yapacaklarını ve ne zaman yardım kabul edeceklerini iyi hesaplarlar. Al bunu. İçinde biraz para ve Neşe'nin eski cep telefonu var. Telefonda benim yedek hattım takılı. Ersan bir cep telefonun olmadığından bahsetmişti. İhtiyacın olacak. O yüzden akıllı bir kız gibi davran."

Gururum ona yüz çevirmek istese de haklı olduğu noktalar vardı. Gerçekten buna ihtiyacım vardı. O yüzden bu sefer yardımı kabul etmeye karar verdim ama ona teşekkür etmek gibi bir niyetim yoktu. Sonuçta gelip babamla evlenmişti ve bütün bu işler arkamdan çevrilirken buna ortak olmuştu.

Esra Hanım hafifçe tebessüm etti. Şefkatli ya da merhametli bir tebessüm değildi bu ama bir çeşit onaylama içeriyordu. "Aferin," dedikten sonra önümden çekildi ve acelesiz adımlarla eve doğru ilerlemeye başladı. Tuhaf bir kadındı. *Umarım babamın canına okur.*

Bahçeden çıkıp valizimi peşimde sürükleyerek yürümeye başladım. Hava çok sıcaktı. Valizim çok ağırdı. Yanıma bir şişe su almayı akıl edememiştim ve ruhum her yanından kan sızdırmaktaydı ki bunun bir şişe suyla alakası yoktu. Buna rağmen durmadım. Bir çocuk parkına gelene ve kendime boş bir bank bulana dek ilerledim.

Asıl planım bir telefon kulübesi bulmak ve annemi oradan aramaktı ama Esra Hanım bana bir cep telefonu verdiği için bu konuşmayı oturarak yapabileceğimi düşündüm. Kesinlikle böylesi daha sağlıklıydı. Zira annemin sesini duyduğumda ayakta durabileceğimi zannetmiyordum.

Saate baktım. Bu defa onu tam on ikide aramam gerekiyordu çünkü tam o saatte karaya çıkmış, telefon çeken bir yere gitmiş olacaktı. On ikiye iki dakika vardı. Bu iki dakika boyunca derin nefesler aldım ve anneme söyleyeceğim şeylerin provasını yaptım. *İyiyim*, diyecektim en neşeli sesimle. *Harikayım. Hâlâ yazlıktayım ve burası gün geçtikçe güzelleşiyor.* Bütün bunları söylerken sesimin titrememesini ummaktan başka çarem yoktu. Sonra olabildiğince hızlı bir şekilde asıl onun nasıl olduğunu ve neler yaptığını soracaktım. Ardından annem o neşeli sesiyle bana güzel gelişmelerden bahsedecekti ve ikimiz de onun adına mutlu olacaktık.

Bunu yapabilirdim. Her zaman yapmıştım. Fakat ilk defa bu kadar kırgın, bu kadar yorgun ve bu kadar mutsuzdum. Yine de yapabilirdim.

Buna inanarak saat tam on iki olduğunda cep telefonundan annemin bana verdiği numarayı tuşladım. İki kez çaldı. Üçüncü çalışta açtı ve boğazımı düğüm düğüm eden bir sesle "Bebeğim," dedi. "Yine tam vaktinde aradın."

"Anne," derken sesim hafifçe çatladı ve gözyaşlarım gözlerime öyle inanılmaz bir hızla hücum etti ki karşı koyacak vakti bile bulamadım.

"Canım." Annemin sesi, bu sefer daha bir içten geliyordu ve içimde kalın halatlarla bağlı tuttuğum fırtınanın iplerini kesiyordu. "Canım, seni çok özledim. Nasılsın?"

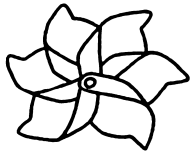
Yemin ederim bütün gücümü düz bir sesle, "İyiyim," demek için kullandım. Sonra içimde bir şeyleri bağlı tutan bütün ipler aynı anda koptu ve dudaklarımdan kaçan hıçkırığa sahip çıkamadım. Elimi derhal ağzıma kapatsam da geri dönüşsüz bir noktada olduğumun farkındaydım. Fırtına kopmuştu ve ben bir bankta omuzlarım sarsılarak ağlamaya başlamıştım. Bunu durmanın bir yolu yoktu artık.

"Beyza," dedi annem şaşkınlıkla. "Bebeğim, iyi misin?"

"İyiyim," demeye çalıştım ama hıçkırıklarım arasında tuhaf bir gevelemeden başka bir şey duyulmadı.

Annem bir kere daha, bu sefer telaş ve korkuyla, "Beyza," dedi. "Kızım, ne oldu?"

Gözyaşlarım yüzümü yıkarken ve artık dik duracak gücüm bile yokken iki büklüm kıvrılıp yakarır gibi, "Anne," dedim. "Anne, özür dilerim. Daha fazla dayanamıyorum." Her yanından çaresizlik akan sesim buradan Kuzey Buz Denizi'ne uzandı ve ben artık daha fazla saklayamadığım o gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. "Anne, ben çok kötüyüm."

23

Anne kelimesinin bazı sözlüklerde şifa anlamına denk geldiğine yemin edebilirim ama bunu size kanıtlayamam.

Telefondaki çöküşümden yaklaşık otuz altı saat sonra annem İstanbul'da, havalimanındaydı. Gelmemesi için yalvarmama bile izin vermemişti. Onu göremiyordum ama elleri titreyerek telefonu kapatışını ve yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle gidip izin istemesi gereken kişiyi buluşunu gözümde canlandırabiliyordum. Muhtemelen telaştan beti benzi atmış olmalıydı. Bu yüzden de izin alması hiç zor olmamıştı. Yalnızca yarım saat sonra bana e-posta yollayıp kalkacak ilk uçakta yer ayırttığını söylemişti.

Bu beni hem mahvetmiş hem de derin bir nefes almama imkân sağlamıştı. Kendime söz verdiğim gibi anneme hiçbir sorun çıkarmadan araştırmasını tamamlamasını bekleyemeciştim ama bir yandan da elimden gelen her şeyi yaptığımın farkındaydım. Ayrıca annemi o kadar özlemiştim ki içimdeki bencillik su yüzüne çıkmak için hiç sabredememişti.

Bir çocuk parkında hıçkıra hıçkıra ağladığım o dakikalardan sonra sakinleşmem için biraz zaman geçmesi gerek-

mişti. Bu sırada bir kız çocuğu bana bir şişe suyla bir tane çikolata getirmişti. Fakat bu yaptığı, ona teşekkür etmemin hemen ardından daha çok ağlamama sebep olunca kocaman açtığı gözleriyle suratıma bakmış ve koşarak yanımdan uzaklaşmıştı. Onu suçlayamazdım.

Bir şişe suyu azar azar içmek sakinleşmeme ve nihayet ağlamamı durdurmama yardımcı olmuştu. Şişenin dibinde kalan biraz suyla yüzümü yıkamış ve sonra yola koyulmam gerektiğini fark edip ayağa kalkmıştım. Bana kalacak bir yer lazımdı. Sokaklarda yatmak da bir seçenekti tabii ama beni heyecanlandırdığını söyleyemezdim. Bu yüzden yanına gidebileceğim tek insanın kapısını çalmaktan başka şansım yoktu. Üvey ablamın evine gidecektim.

Aslında kendisi tam olarak *üvey* sayılmazdı. Babamın ve onun ilk karısının kızıydı ama babama o kadar benzemiyordu ki ondan en ufak bir parça bile almadığına inanıyordum. Şanslı birisiydi yani.

Kendisinin yanına gidecektim gitmesine fakat benimle görüşüp görüşmeyeceğini bilemiyordum. Eh, görüşmezse bile ona kızamazdım. Zira babam beni bir çöp torbası gibi onun kapısına bıraktığında bana tüm içtenliğiyle kucak açmıştı ama ben onun canına okuyup beni geri postalamasını sağlamıştım. Gurur duymadığım şeyler yaptığımı itiraf etmek zorundaydım.

İç çekerek yürümeye başladığım sırada zavallı ablama yaptığım işkenceler aklıma geldi ve yüzümü buruşturdum. Tam bir pislik gibi davranmıştım. Evini dağıtmış, arkadaşlarının yanında şımarıkça davranmış ve onu rezil etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştım. Buna rağmen bana uzun süre tahammül etmişti. Onu hiçbir şey yıldıramıyor gibiydi. Bu yüzden elimi büyük oynamaya karar vermiştim ve ona rahmetli annesinin üç yaşında hediye ettiği, beraberce anısı

olan şeyleri içinde biriktirdikleri ve adına anı kumbarası dedikleri kumbarayı kırmıştım.

Aslında kırmamıştım tabii. Günlerce kumbaranın bir benzerini aramış, nihayet bulduğumda ise ablam farkı anlayamasın diye kırmış, sonra da kırıkları mutfak tezgâhının üzerinde bırakmıştım. Başarılı bir plan olmuştu. Ablam kumbarasını kaybettiğine inanmış, içindekileri ne yaptığımı sormuştu. "O çer çöp mü?" demiştim umursamaz bir sesle. "Attım onları."

İşte bu kopuş noktamız olmuştu. Ablam hüngür hüngür ağlamaya başlamış, sonra da bana defolup gitmemi söylemişti. Ben de gitmiştim tabii. Fakat ona annesinden kalan kumbarayı bir gün iade etmek hep aklımdaydı. Sadece buna henüz cesaret edememiştim.

Şimdiyse cesaret etmekten başka çıkar yolum yok gibi görünüyordu ve aradan geçen senelerin ablamı biraz olsun yumuşattığını ummaktan öteye gidemiyordum. En azından beni dinleyeceği ve kapıyı yüzüme çarpmayacağı kadar...

Parktan ayrıldığımda önce bir taksi çağırmayı düşündüm. Ardından ona verecek param olmadığını hatırladım ve toplu taşıma kullanmaya karar verdim. Küçük ve düzenli şehirlerde toplu taşıma kullanmayı sever ve her zaman tercih ederdim. Fakat İstanbul gibi kocaman, kalabalık ve karmaşık yerlerde toplu taşıma sisteminin kanser olduğuna inandığım için pek yanaşmazdım. O yüzden tam olarak hangi araca binmem gerektiğini bilmiyordum. Bir durağa gidene kadar aklımdan olası seçenekleri değerlendirmeye çalıştım ama itiraf etmem gerekirse pek fazla seçenek düşünememiştim.

En sonunda durağa vardığımda orada bekleyen orta yaşlı bir kadına gitmek istediğim yeri söyledim ve nasıl gideceğimi sordum. Şanslı günümde olmalıydım ki bana sadece iki araç kullanarak hedefime varabileceğimi söyledi. Onun

tarif ettiği güzergâhı dikkatle dinledim, ardından söylediği dolmuşa bindim. Biraz sıkışık bir yolculuktu ve ineceğim durağı kaçırmaktan korktuğum için gergindi de ama sonuç olarak doğru yerde inmiş, oradan başka bir dolmuşa binmiş ve onun son durağına kadar gitmiştim. Kısa bir yürüyüşten sonra ablamın oturduğu sitenin girişindeydim.

Sitenin güvenliğine ismimi ve kimi ziyarete geldiğimi söyledikten sonra içeri girdim. Sonra ablamın, yani Sıla Çetin'in yaşadığı binaya ilerledim, asansöre bindim ve tam olarak onun kapısının önüne kadar geldim. İşin kolay kısmı bitmişti. Sırada zor kısmı vardı. Yani şu yüzleşme meselesi...

Elim birkaç zile uzandı, sonra geri indi. Kısa bir an, acaba burada, apartman boşluğunda yatıp kalksam birileri fark eder mi diye bile düşündüm ama güvenlik kameraları vardı. Ayrıca elbette gelip giden birileri beni fark ederdi. O yüzden zile basmaktan başka çarem yoktu.

Önce valizimden ablamın kumbarasını çıkardım. Senelerce bir kutu içinde sağ salim muhafaza etmeyi başarabilmiştim. Buna güvenerek derin bir nefes aldım ve ne olacaksa olsun deyip zile bastım.

Aceleyle kapıya yaklaşan ayak sesleri kalp atışlarımın gürültüsüyle harmanlandı. Kapı hızla açıldığında ise nasıl nefes alınacağını unuttum.

Ablamın kahverengi, lekesiz bakışlarıyla karşılaştığım o an daha önce hiç düşünmediğim, kafa yormadığım bir şey keşfettim. *Onu özlemiştim.* Bir anda içimde parlayan fakat tuhaf bir şekilde senelerdir de orada olan bir hasret duygusuydu bu. Kısa bir saniye içinde her yerime yayılmıştı. Eğer heyecandan bu kadar kilitlenmiş halde olmasaydım belki ona sarılabilirdim bile.

İşin komik yanı şuydu ki ablam beni hiç de özlemişe benzemiyordu. Beni gördüğünde gözleri kocaman açılmıştı ve

bedeni bir savunma pozisyonuna geçer gibi kapının arkasına saklanmıştı. Küçük bir kapı aralığından uzattığı başıyla biraz komik görünüyordu. Bu sebeple ona hafifçe gülümsemeyi başarabildim.

"Selam," dedim her yanından tereddütler sızdıran bir sesle.

Ablam selamıma, "Ne işin var senin burada?" diye karşılık verdi. Sesi hatırladığım gibiydi, çocuksu bir inceliği vardı. "Bak, eğer beni delirtmeye geldiysen üç buçuk aylık hamile olduğumu bilmen lazım. Doktor sakin kalmamın çok mühim olduğunu söyledi. Yoksa panikatağım beni ele geçiriyor ve hoş şeyler olmuyor. Sakin kalabilmek için çok çabalıyorum. Bunu bozmadan önce iyi düşün. Çünkü burada henüz bütün organları oluşmamış minik bir bebeğin varlığı söz konusu, tamam mı?"

Onun ne kadar çok konuştuğunu unutmuştum. Birbiri ardına sıraladığı kelimeler arasından tabii ki dikkatimi cezbedenler üç, aylık ve hamile kelimeleri olmuştu. Kaşlarımı bayrette yukarı kaldırıp, "Teyze mi oluyorum?" diye cırladım. "Gerçekten mi?" Bugün almayı beklediğim son haber bile değildi bu.

Ablam küçük bir şaşkınlıkla duraksadı. "Yani," dedi. "Ben anne olunca sen de teyze oluyorsun tabii. Akrabalık böyle işliyor sonuçta." Bunları söyledikten sonra tekrar gözlerime baktı ve bir şeyi hatırlamış gibi doğruldu. "Ne işin var senin burada?" diye sordu tekrar. "Rica ediyorum git. Sana hâlâ sinirliyim ben."

Git kelimesi içimdeki bazı camları çatlatsa da bunu hak ettiğim için kendime üzülme izni vermedim ve elimdeki kutuyu ablama uzattım. "Bende bir emanetin vardı. Onu getirdim."

Kutuya attığı tereddütlü bakışlar yaklaşık on saniye sürdü. Sonra kapının arkasından tamamen çıkmadan elimden

kutuyu aldı. Öyle temkinli bir şekilde açtı ki neredeyse bir bomba imha uzmanına benziyordu. Boşlukları doldurmak için kullandığım gazete parçalarının arasından kumbarayı çıkarırken ise ifadesi hızla değişmeye başladı. Önce elle tutulur bir hayret gördüm yüzünde. Sonra küçük bir tereddüt. Hemen ardından ise kırık bir tebessüm.

Kumbarayı dikkatle inceledi. Gözleri inanamazlıkla dolup taşıyordu. Biraz uğraşıp kumbaranın altındaki siyah plastik tıpayı çıkardı ve senelerdir bende durmasına rağmen mahremiyet ihlali yapmamak adına bakmadığım bütün anıları kutunun içine döktü.

Dudaklarından tatlı bir mırıltı koptu. Ardından bakışlarını bana çevirip, "Hani kırmıştın bunu?" diye sordu. "İçindekileri de atmıştın?"

Omuzlarımı yukarı kaldırdım ve mahcup bir ifadeyle, "Kırmadım," dedim. "Sadece kırdığımı düşünmeni istedim çünkü buradan gitmem gerekiyordu ve sen, beni göndermiyordun."

Bambaşka hayatlar yaşamış, seneleri birbirimizden ayrı geçirmiş olsak da bizi birbirimize bağlayan tuhaf bir ip vardı. Görünmez, ince ama sağlam bir ip. Olan biten her şeye rağmen kardeştik ve aynı işe yaramaz babanın kızlarıydık. O yüzden bana baktığında bir şeyleri anladığını biliyordum. Bir şeyleri fark ettiğini. Beni biraz olsun anladığını.

Kapının önünden çekilip içeri girmem için yolumu açtı. "Gelsene," dedi ılımlı bir sesle. "Birer çay içelim seninle."

Bu davet aynı zamanda bir çeşit affedişti ve omuzlarımdaki kasları mutlulukla gevşetmişti.

Ablamın evinden içeri girdiğim andan itibaren işler biraz daha iyiye gitmeye başladı. Önce birer bardak çay eşliğinde onunla havadan sudan konuştuk. Ardından ikimizin bakışları da orta sehpanın üzerinde duran kumbaraya kilitlendi.

Sonrasında ben, ablamdan içtenlikle özür diledim ve devamında utanç verici bir biçimde ağlamaya başladım. Sanırım gözyaşı musluğunu bir kere açınca yeniden kapatmak o kadar da kolay olmuyordu.

Ablam bana kollarını açtı. Hem de hiç tereddüt etmeden. Neler olup bittiğini sormadı ama ihtiyacım olduğu kadar onunla ve eşi Murat'la bu evde kalabileceğimi söyledi. "Bütün kumbaralarımı kırsan bile kalabilirsin üstelik," dedi ve ben her nasılsa daha çok ağlamaya başladım. Bu aralar yapabildiğim tek şey bu gibi görünüyordu.

Annem gelene kadar ablamın evinde kaldım. Eşiyle tanışıyor sayılırdım. Yani ben Murat abiyi tanıdığımda yalnızca ablamın sevgilisiydi ama iki sene önce evlenmişlerdi. Kendisiyle iyi anlaştığıma inanıyordum. Çok fazla samimi olmamıştık ama karşılaştığımızda birbirimize gülümsüyorduk ve akşamları markete giderken bana canımın bir şey isteyip istemediğini soruyordu. Bunlar iyi işaretlerdi. Ayrıca ablamı seviyor, ona güzel şeyler söylüyor ve onu mutlu ediyordu. Bu da benden geçer not almasına yetiyordu.

Onlarla geçirdiğim ikinci gece, sabaha karşı beni havalimanına götürmeleri kesinlikle harika bir şeydi. Bunu tek başıma yaparım diye düşünmüş, onlara annemin uçağının saat altıda ineceğini, sabah onu eve getirip getiremeyeceğimi sormuştum. Murat enistem de sakince başını sallayıp, "Tabii," demişti. "Anneni alır geliriz." Onlardan beni havalimanına götürmelerini istemem bile gerekmemişti.

O gece hiç uyuyamamıştım. Annemi göreceğimi düşündükçe vücuduma manasız bir enerji doluyordu. Normalde bu güzel olabilirdi ama uyanık kaldıkça düşünmemem gereken şeyler düşünüyordum. Mesela Aras gibi. Aras'ın yeşil, muhteşem bakışları gibi. O bakışların gözlerime bakması, gerçekten bakması gibi. Ya da Aras'ın bana sarılması gibi. O sarılmaya şu an delicesine ihtiyaç duyduğum gibi...

Neyse ki zamanın yavaş da olsa akmak gibi bir özelliği vardı. Yatakta dönüp durduğum, Aras'ı düşünmemek için içimden seksen bir ili plaka kodlarıyla saydığım saatler nihayet sona ermiş, Murat enişte'min arabasıyla annemi almak üzerine yola çıkmıştık. Yol boyunca ablam beni oyalamak için bir milyon tane konudan bahsedip neredeyse nefes almadan konuştuğu için ona minnettardım. Yoksa her an gerginlikten iç organlarımı enişte'min yepyeni arabasının içine kusabilirdim.

Tüm organlarımı yerinde tutmayı başararak havalimanına vardığımızda annemin uçağının henüz inmediğini öğrenmek hem beni rahatlattı hem de gerginliğimin artmasına sebep oldu. Evet, aynı anda. Kaygan zeminde rahatsız edici bir sesle gıcırdayan ayakkabılarımın sinirimi bozması bile yarım saat kadar volta atmamı ve bu süre zarfında iki şişe suyu içip bitirmemi engelleyemedi. Beklediğim anonsu duyana kadar bir sağa, bir sola yürüyüp durdum.

O an geldiğinde, yani yolcu çıkış kapısında annemi gördüğümde içimde mavi bir gökyüzü peyda oldu. Güneşli bir gökyüzü. Marul şeklinde bulutları olan bir gökyüzü.

Koşup kendimi annemin kollarına attığımda gökyüzünden şefkat yağmurları yağdı. Sadece bu göğün değil, bütün göklerin tamamını kaplayacak bir merhametin kollarına sığınmak bana derin bir nefes aldırdı. İki gündür akmaya fazlasıyla alışmış gözyaşlarım bir kere daha yanaklarımı mesken edinirken onları hiç umursamadım çünkü annem buradaydı. Annem yanımdaydı.

Kavuşmamız biraz gürültülü olmuştu. Yaklaşık on beş dakika boyunca etraftaki herkesin varlığını unutmuş ve ağlayarak birbirimize tekrar tekrar sarılmıştık ki daha sonrasında ablam bize o anların taklidini yaptığında bu epey komik gelecekti fakat o an için duygusaldı. Coşkuluydu. Harikaydı.

Annem, ablamın tüm ısrarlarına rağmen beni alıp bir otele gitmek istediğini söylemişti. "Konuşacak çok fazla şeyimiz var," demişti ona. "O yüzden biraz baş başa kalmamız gerekiyor."

Bu tamamen doğruydu. Ablam da bunu bildiği için istemeyerek de olsa Murat eniştemden bizi annemin yer ayırttığı otele bırakmasını rica etmişti. Valizimi daha sonra onlardan alacağımı söylemiş ve uzunca bir yolculuğun ardından annemle beraber otele giriş yapmıştım.

İlk birkaç saati birbirimize sarılıp yatakta uzanarak geçirmiştik. Duygusal ve fiziksel yorgunluğumuz bizi kısa bir uykuya sürüklemişti. Tekrar uyandığımızda saat öğleden sonra ikiydi ve her ikimiz de çok açtık.

Annemin bana keskin bir bakış atıp, "Neler olup bittiğini bütün detaylarıyla anlatıyorsun," deyişi beraber yaptığımız kahvaltının ortalarına denk gelmişti. Onun bir bardak kahvesini bitirmesinin hemen sonrasına.

Kaçışım yoktu. Seneler boyunca annem, babamdan aldığı hasarı atlatmaya çalışırken onu üzmemek için gizlediğim her şeyi ortaya dökmek zorundaydım. Çünkü işlerin birden bu noktaya geldiğine inanmayacak kadar akıllıydı. Bu yüzden anlatmaya başladım. Hafifleterek, köşeleri törpüleyerek, elimden geldiğince ayrıntılardan kaçınarak babamla olan savaşımızı anneme aktardım.

Elbette Aras haklı çıktı. Annem olan biteni öğrendiğinde yıkıldı. Öfkelendi. Hem kendisine hem de bana. Ve tabii ki en çok da babama. Kuzey Buz Denizi'nden nefret etti ki zaten önceleri de pek seviyor değildi. Kendisini yetersiz hissedişi ve bunun ona yaşattığı üzüntü üstümden bir traktör misali geçip beni mahvetti. Oysa o zaten elinden gelen her şeyi yapmıştı. Sadece ben de onun için bir şeyler yapmak istemiştim. Elime yüzüme bulaştırmam, altından kalkamamam onun suçu değildi.

Sadece annemin hayalleri gerçek olsun istemiştim.

Bunu ona söylediğimde bana buruk bir gülümsemeyle, "Bu araştırmaya katılmak hayallerimden biriydi, evet," demişti. "Ama en büyüğü değildi."

"En büyüğü neydi peki?"

Uzanıp masanın üzerinden elimi tutmuş ve gözlerimin içine kopkoyu bir sevgiyle bakıp, "Bir ev," diye cevap vermişti. "Sadece ikimizin yaşadığı, mutfağında beraber yemek yaptığımız, akşamları televizyonda eski Türk filmleri izlediğimiz, birbirimizin odasında uyuyakaldığımız bir ev. Hayatta hiçbir şeyi bundan daha fazla istemedim. Babanın benden esirgediği şey buydu. Sen on sekizine bastığında bunu yapabiliriz diye düşünmüştüm ama babanla kalmak isteyeceğinden de endişeleniyordum. Bu araştırma işini kabul ettim çünkü eğer benimle yaşamayı kabul edersen bırakıp dönebilirdim ama babanla kalmayı seçersen de devam eder, ikimiz için kurmaya çalıştığım o evde tek başıma yaşamak zorunda kalmazdım."

Duygularını paylaşmamanın, hatta onlar yokmuş gibi davranmanın bir süre sonra insanı diğer insanların duygularına ve düşüncelerine karşı duyarsızlaştırdığını o an fark ettim. Her şeyden, herkesten çok sevdiğim annemin en büyük hayalinin ne olduğunu ona hiç sormamıştım. Sadece varsaymıştım ve bu çok yanlış bir varsayım olmuştu. Bu da geçtiğimiz seneler boyunca boşu boşuna acı çekmemize sebebiyet vermişti. Oysa tek yapmam gereken konuşmaktı. Sırf kendi duygularımdan bahsetmemek için annemin duygularını da görmezden gelmek tamamen yanlış bir karardı.

O gün o masada anneme bir daha böyle yanlış kararlar almayacağıma söz verdim. Ondan hiçbir şey saklamayacağıma ve bundan sonra kendi duygularımı görmezden gelmeyeceğime söz verdim. Ondan da karşılığında olan biten için

kendisini suçlamamasının sözünü aldım. Biraz gönülsüz de olsa kabul etti. Böylece saatlerce oturduğumuz o kahvaltı masasında bir anlaşma yaptık.

Annem elbette bütün ısrarlarıma rağmen projesinden ayrıldı. Beraber o hayalindeki eve taşınmamız sadece bir hafta sürdü. Bu sırada birbirimizin hayatındaki her detaya hâkim olacak kadar çok vakit geçirdik ki bu da benim günden güne daha iyi bir ruh haline bürünmeme vesile oldu. Her geçen gün daha sık gülümsemeye başladım. Her geçen sabaha daha umutlu kalktım.

Buna rağmen kalbimin iyileşmeyen hatta kabuk bile bağlamayan bir köşesi ve o köşenin tek bir misafiri vardı. *Aras Aybars*. Anneme onu da anlatmıştım. Nasıl tanıştığımızı, Aybars ailesine neler yaptığımı, en sonunda onlarla aramda nasıl bir bağ oluştuğunu ve Aras'a nasıl âşık olduğumu anlatmıştım. İhanetlerinden bahsederken burnumu çekerek yüzümü düşürdüğümde annem bana bakıp iç geçirmiş ve "Senin bana yaptığından pek de farklı sayılmaz," demişti. "Sen de bana üzüleceğim şeyleri anlatmadın."

Bu yeni bir bakış açısıydı elbette. Mantıklı yanım Aybarsların babamın evleneceğini benden saklamalarındaki en önemli sebebin beni üzmek istemeyişleri olduğunu vurguluyordu. Eh, olan biten her şeyi ele aldığımda buna inanmak zor değildi. Fakat yine de kırgın olduğum gerçeği değişmiyordu. Tıpkı annemin hâlâ bana bir parça kırgın oluşu gibi.

Keşke bu kırgınlık Aras'a olan duygularımı silip süpürseydi ama sevginin o şekilde çalışmadığını fark etmiştim. Kalbimdeki milyonlarca çatlağa rağmen Aras'ı çılgınlar gibi özlemeye devam ediyordum. Ona sarılamadığım için kollarım sızlıyordu ki bu çok saçmaydı. Çünkü onu karşımda görsem yapacağım son şey ona sarılmak olurdu.

Bütün bunlarla, yeni bir hayata başlamanın telaşı ve eski

hayatımdan kalan birkaç parçaya duyduğum hasretle beraber yazlıktan ayrılmamın üzerinden iki ay geçti.

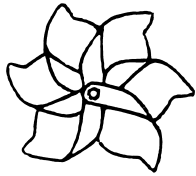
İki ayda çok şey değişti. Artık kalıcı bir evim vardı. Duvarlarını fotoğraflar astığım, pencere kenarlarında annemin çiçek yetiştirdiği bir evim... Nihayet bir okulum da vardı. Özel bir üniversitede burslu olarak Türk Dili ve Edebiyatı okumaya başlamıştım. Benden çok farklı hayatlar yaşamış olan arkadaşlarım vardı. Evet, gerçekten arkadaş edinmiştim. Yani henüz onlarla çok samimi değildik ama ilerleyen zamanlarda, özellikle aralarından birisiyle epey samimi olacağımıza dair bir his vardı içimde. Şimdilik sadece arada sırada kahve içmeye, tatlı yemeye çıkıyor, bazen beraber sinemaya gidiyorduk ve bu yeterliydi. İki aylık bir değişim için inanılmaz bir ilerlemeydi bu. Kendimle gurur duyuyordum.

Okulun kafeteryasında, tek başıma bir masada otururken yaklaşık yarım saat sonra burada olacak arkadaşlarımı beklerken hocalarımızdan birinin önerdiği bir kitabı okuyordum. Sıradan bir andı. Sıra dışı bir şey beklemediğim bir an. İşte dünyanın, yani benim dünyamın en heyecan verici şeylerinden biri tam bu anda gerçekleşti.

Birinin karşımdaki sandalyeyi çektiğini fark ettim. Kitabı hafifçe indirip karşıma izin almadan oturan kişinin yüzüne çatık kaşlı bir bakış atmak istedim ama onu gördüğüm anda bütün ifadem yüzümde donup kaldı.

Kıvırcık saçları, koyu yeşil bakışları ve yüzündeki o tanıdık gülümsemesiyle Meriç Aybars tam karşımda duruyordu.

"Selam minik zebani," dedi hiç yabancılaşmamış sesiyle. "Görüşmeyeli nasılsın?"

24

Bir insanla dramatik bir ayrılık yaşadığınızda onu ömrünüz boyunca bir daha görmeyeceğinizi düşünmek normaldi. Ben de Meriç Aybars'ı karşımda gördüğümde bunu fark ettim, onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yazlıktan ayrılırken olanları hatırladığımda, o kırgın veda anından sonra benim onlara bir daha gitmeyeceğim gibi onların da bir daha benim yakınlarıma uğramayacağını düşünmüştüm. Birdenbire karşımda belirdiğinde kalbimin heyecanla ve şaşkınlıkla ikiye katlanması tam da bu sebeple çok normaldi.

Onu gördüğüm ilk anda bir sürü şeyi birlikte fark ettim. İlki Aybarslara hâlâ kırgındım. İkincisi onları tahmin ettiğimden daha fazla seviyordum. Üçüncüsü, Aras'ı o kadar çok özlemiştim ki Meriç'in yüzüne bakarken gördüğüm benzerlik beni hüngür hüngür ağlatmak üzereydi.

Bütün bunlara rağmen başımı dik tutup kaşlarımı çattım ve izin almadan karşıma oturan adama ters bir bakış attım. "Hayırdır? Babamın sana bir işi mi düştü yine? Beni bir şeyler için oyalamanızı mı rica etti?"

Kırk yılda bir görülen hayret verici bir doğa olayı gerçekleşti. Meriç başını mahcubiyetle öne eğdi ve yüzüne kırılgan bir ifade yerleşti. "Bunu hak ettiğimi biliyorum," derken sesi alçak ve kederli çıkıyordu. *Güzel.*

"Kesinlikle," diye mırıldanırken heyecanımı yenebilmek için önümdeki bardaktan bir yudum çay içtim. Soğumaya başlamış fazla şekerli okul kafeteryası çayı... Asla yardımcı olmadı. Bu yüzden karnımdaki ağrıyı görmezden gelebilmek için ikinci seçeneğe sarıldım ve aklıma gelen ilk soruyu sorarak gerginliğimi dağıtmayı denedim. "Beni nasıl buldun?" Meriç'e yönelttiğim bu sorunun cevabını merak ediyordum. Zira havalı bir şekilde, bulunması zor bir insanımdım. Artık bir cep telefonum ve henüz hiç fotoğraf yüklemediğim bir *Instagram* hesabım vardı fakat beni bunlarla bulması mümkün değildi. Çünkü cep telefonumda toplamda on kişinin falan numarası vardı. Meriç onların hiçbirini tanımıyordu.

"Zor oldu," dedi Meriç başını sallayıp. "Birçok yol düşündüm ve en sonunda annenin e-posta hesabını bulduğumda ona bir şeyler yazmaya karar verdim. Çok uzun bir metin yazdım. Sonra Damla okuyup gereksiz yerleri çıkardı ve en nihayetinde annene gönderdim. O da bana seni burada bulabileceğimi söyledi."

"Annem mi?" Tuhaf bir şaşkınlık ve içerlemeyle söylediğim bu kelimenin hemen ardından suratım asıldı. Şimdi de annem tarafından mı ihanete uğramıştım yani? *Aşk olsun Buse Hanım, hayatının yarısını senden gizledim diye böyle mi intikam alınır?*

Meriç başını salladı. "Evet. Çok eğlenceli bir kadın kendisi. Damla'yla çok iyi anlaştılar."

Anlaşmışlardır tabii.

Karşımdaki adamın gözlerine bakarak yüzümü buruştur-

Ersan Meriç'e huysuzluk yapmanın kolay ve doğal olan bir tarafı vardı. Bunu hiç güçleştirmiyordu. "Ne istiyorsun?" diye sorarken sesimin inanılmaz derecede çirkef çıkması kendiliğinden gerçekleşen bir reaksiyon gibiydi.

Derin bir nefes alıp dudaklarına masum, sevimli bir tebessüm konduran Meriç tereddütsüz bir bakışla, "Özür dilemek elbette," dedi. "Bunun bariz bir çıkarım olması gerekiyordu."

Hâlâ hatırladığım kadar ukala ve de sinir bozucuydu. İç çekerek kitabımı tekrar kaldırdım ve kaldığım satıra dönerken, "Özrünü istemiyorum," dedim. "Hem özür dileyecek ne var ki? Arkadaşın senden kızını kandırmakta ona yardımcı olmanı istedi. Sen de yaptın. Tamamen suçsuzsun."

Meriç oflayarak ileri uzandı ve kitabımı elimden kapıp aldı. "Öncelikle," derken yeşil bakışları kitabın kapağında gezindi. "Ersan benim arkadaşım falan değil. Artık patronum da değil. İkinci olarak da seni yazlığa davet etmemin sebebi babanın düğününden uzak tutmak değildi."

Meriç'in babamın altında çalışan bir eleman olduğunu biliyordum. İki ay gibi bir sürede terfi almamışsa işten ayrılmış demekti ve onun işini, çalıştığı ortamı çokça sevdiğini biliyordum. Yazın bundan bol bol bahsetmişti. Kendi isteğiyle işten ayrılması zor görünüyordu. Acaba olan biten için babam onu suçlayıp kovmuş muydu? Bunu merak ediyordum ama bir diğer merakım bunun biraz üzerindeydi. "Neydi peki sebebi? Can sıkıntısı mı?"

Elinde evirip çevirdiği kitabı kapatıp masanın üzerine bıraktı. Sonra kollarını masaya dayayıp hafifçe öne eğildi. Yüzünde bu zaman kadar gördüğüm en ciddi ifade vardı. "Çalışırken babanı yılda dört defa görürdüm," diye konuşmaya başladı. "Üç aylık periyotlarda gelir ve ona sunduğum raporları incelerdi. Ve her seferinde bana kızının yaramaz-

hikâyesini anlatırdı. Boşanmaların çocuklara neler yaptığını yeğenim Naz sayesinde ilk elden tecrübe eden bir aile olduğumuz için, annin uçarı tavırlarını yadırgamazdım ve babamın da yadırgamadığını düşünürdüm çünkü her zaman yüzünde rahat bir tebessümle anlatırdı hikâyelerini."

O tebessümü biliyordum. O tebessümün sevgiyle, tahammülle ya da herkesçe iyi bir duygu ile alakası yoktu. O tebessüm bir perdeydi. *Kızım kaçtığın teki ama ben harika bir baba olduğum için onunla baş edebiliyorum* perdesi. Başarılı bir yanılsama yani.

"Bu bahar dönemimin sonunda geldiğinde, evleneceğinden ve düğünü arasında seni... Seni uzak bir yere göndereceğinden bahsetti. Bir çeşit yaz okuluna."

Usulca dinlediğim hikâyenin bu kısmı kalbimde kanık bağlamaya başlamış o yarayı hafifçe sızlatsa da beni şaşırmadı. Bu yaz okulları babamın nadide tehditleri arasındaydı. Yaz okulu kelimeleriyle yumuşatılmasına bakmayın. Çoğu Doğu Avrupa'da askeriye kışlası tarzında yerlerdi ve ebeveynlere *tam bir disiplin* sözü veriyorlardı. Babam bundan bahsetmekten çok hoşlanırdı. Genelde son çaresi olarak bir köşede sakladığı bir tehditti. Düğünden önce beni ondan uzak tutmak için aklına gelen ilk seçenek olması da çok normaldi fakat bunu gerçekten yapabileceğine hiç ihtimal vermemiştim.

"Söylediği yaz okulunu biraz araştırdım," dedi Meriç. "Ve bence... Öyle bir okul var olmamalı. Kimsenin çocuğu oraya gitmemeli. Hiçbir ebeveyn çocuğunu öyle bir yere göndermemeli. Bu yüzden... Düşündüm ki öyle bir yere gitmektense bizim yazlığımızda vakit geçirmek sana iyi gelebilir. Damla'yla konuştum, durumu anlattım ve o da bunun mantıklı bir çözüm olduğunu düşündü. Böylece babana gi-

...ı bizimle geçirebileceğini söyledim. O da kabul etti ...ak bir şartı vardı..."

"Ne istediğini bana söylemeyecektiniz," diye tamamladım ...ın cümlesini.

Derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. Bakışlarında ...anılmaz bir üzüntü vardı. "Evet. Eğer öğrenirsen yazık...ana kızacağını düşünüyordu. Seni tanımadan ve babanın ...ol binbaşı olduğunu tam olarak keşfetmeden önce vermiş ...ı sözdü," dedi. "Babanın gelişine yakın bir zamanda seni ...anına alıp anlatma niyetinde olduğum ama konuya nasıl ...eceğimi hiç bilemediğim bir konuydu. Ben... Genelde işi...n nasıl yoluna koyacağımı bilirim ama bu meselede neyin doğru, neyin yanlış olduğuna hiç karar veremedim. Yani güzel bir yazı kötü bir haberle mahvetmeyi seçmekle, bu haberi biraz daha ertelemek arasında çok gidip geldim. Sonra ...ylar kontrolüm dışına çıktı zaten. Çok üzgünüm."

Karşımdaki adama bakarken gözlerimin dolmasının se...ebini tam olarak nasıl açıklayabilirdim? Bu adam ve ...lesiyle yalnızca iki aydan biraz fazla zaman geçirmiştim ...anın ilk yarısında onlara yapmadığım işkence kalmamış...ı. Benden nefret edebilmeleri için bütün şartlar yerindeydi. Kalbim kırık bir şekilde evlerinden ayrılırken bile ayaklarına son bir çelme takmayı unutmamıştım.

Buna rağmen öz babamın bugüne dek yapmadığı bir şeyi yapıyordu. Kalbindeki kırığı telafi etmeye çalışıyordu ve bunu yaparken samimi olduğunu herkes görebilirdi. Karşımda yanıldığını kabul ediyor, hiç çekinmeden pişmanlığını önüme seriyor ve bahanelerin ardına sığınmıyordu.

"Olan biteni bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm," derken hafifçe başını eğdi. "Ama günlerimizi bu kötü haberin gölgesinden uzakta geçirdiğimiz için de pişman değilim. Çünkü hayatında baban olmadan geçireceğin bir yaza ihti-

yacın vardı. Herkes, hiç değilse hayatında bir yazı tasasız ve mutlu geçirmeyi hak eder. Her ne kadar kötü bir sonla bitse de geçirdiğimiz yazın sana iyi gelmediğini söyleyemezsin. Aynı şekilde bize de iyi geldiğini biliyorsun. Seni tanıdığımız için çok mutluyuz. Tek üzüntümüz yazın kalanını senden uzak geçirmiş olmamız."

"Giderken söylediklerime rağmen mi?" diye sordum. Kaşlarım hâlâ çatıktı. Ama artık öfkeden ziyade derin ve eski bir üzüntü yüzündendi bu.

"Ah," dedi Meriç küçük bir gülümsemeyle. "Onları inanmadık biz. Yani affedersin ama Irmak'ın utanç verici anlarını kaydedebilecek teknolojik donanıma sahip değildik ve yeryüzünde hiçbir şey Damla'yla olan evliliğimi bozamaz. Hiç. Bir. Şey." Duraklayıp küçük bir mırıltıyla başını iki yana salladı. "Gerçi Aras'ın kalbini kırmak konusunda epey haklı çıktın ama bu, başka günün konusu."

Aras'ın ismi anılınca az kalsın ağzımdan ateş püskürteceğimi zannettim. Onun kalbini mi kırmıştım gerçekten? *Güzel,* diye düşündüm ama hiç de güzel hissetmedim. Oysa filmlerde, dizilerde, aşk kitaplarında karakterler hep bu duygusal ödeşmenin peşinde değil miydi? Benim kalbim kırılmıştı. Onunki de kırılmıştı. İkimiz de sefil olmuştuk. Ödemiştik. Hiç değilse *bu* birazcık daha iyi hissetmeme sebep olamaz mıydı? Olmamıştı.

Bu hissi ve Aras'la alakalı düşünceleri, son iki aydır sık yaptığım gibi zihnimin arka odalarına itip üstüne kapıları kilitledim. Önümdeki probleme, şu anki soruna odaklanmayı denedim. Artık duygularımdan insanlara bahseden biri olduğum için zor da olsa Meriç'e bakıp, "Kalbimi kırdınız" dedim. "Size kızgın değilim açıkçası. Sadece üzgünüm."

"Biz de çok üzgünüz." Meriç yüzünde sevimli bir üzüntüyle başını hafifçe yana eğdi. "Irmak bile çok üzgün. İçi

"Kendimizi affettirmek istiyoruz ve artık babanla hiçbir şekilde alakamız kalmadığını bilmeni istiyoruz."

İşin aslı onları affetmek istiyordum. Kalbimi kırdıkları doğruydu ama bir diğer doğru da bana gülümseyerek hatırlattığım bir yaz armağan etmiş olmalarıydı. Annem beni nasıl affettiyse, ablam beni nasıl affettiyse, arayıp özür dilediğim dediklerimin *hiç değilse bir kısmı* beni nasıl affettiyse ben de onları affedebilirdim. Sonuçta hatalara ve getirdikleri sonuçlara aşinaydım. Ayrıca karşıma çıkıp benden özür dilemesinin Meriç'e kazandıracağı ne vardı ki? Hiçbir şey. Bunu yapmasının tek sebebi bunu yapmayı gerçekten istiyor olsaydı.

Bunları bir mantık düzlemine oturtmakta sıkıntı çekmiyordum. Fakat tam olarak affetme işini nasıl yapacağımı bilmiyordum. Biraz daha düşünmeye ihtiyacım vardı. Zaman kazanmak için, "İşten mi ayrıldın?" diye sordum Meriç'e.

Yüzünden küçük ama buruk bir tebessüm geçti. "Aslında bakarsan kovuldum," dedi. "Ama zaten yakında emekli olmayı planlıyordum."

"Kovuldun mu?" İçimde ani bir öfke, kibrit alevi gibi tutuştu. "Babam yüzünden mi?"

"Tam olarak söylemek gerekirse, bütün üst düzey yöneticilerin önünde yaptığım bir sunum yüzünden," diye açıkladı Meriç. "İyi bir pazarlamacı olmakla iyi bir baba olmanın aynı şeyler olmadığını anlatan. Ersan isimli bir karakter üzerinden işlenen detaylı bir sunum..."

Kaşlarım bir anda yukarı kalktı ve dudaklarımdan kopan ani kahkaha beni gafil avladı. Meriç'in karşısında birdenbire böyle bir duygu değişimine uğramayı hiç beklemiyordum. Fakat içimdeki küçük zebani -ki son zamanlarda canı çok sıkılıyordu- duyduğu bu şeyle birdenbire keyiflenmişti.

ti. "Bunu gerçekten yaptın mı?" diye sorduğumda sesimde yeni çakmış bir neşenin kıvılcımları patlıyordu.

Başını onaylarcasına sallarken, "İnsanların gerçek Ercan Gediz'i tanımaları gerekiyordu," dedi. Yüzünde kendinden epey memnun bir sırıtış vardı. "Tanıdılar da. Oldukça ayrıntılı örnek ve açıklamalarla üstelik. Ben kovulmuş olabilirim fakat o da şirkette eski süksesine sahip değil. Önümüzdeki sene emekliye ayrılması konusunda ısrarlara maruz kaldığına dair duyumlar aldım."

"İnanamıyorum," diye mırıldandım. Hissettiğim şeyi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Hem kahkahalar atmak hem de hıçkırarak ağlamak istiyordum. Hayatımda ilk defa birisi benim için böyle bir şey yapıyordu. İlk defa birisi benim için babamla savaşıyordu. Yaptığı şeyi hayal etmek, babamın ne kadar bozulduğunu, ne kadar sınırlendiğini düşlemek kahkahalar atarak kafeteryadaki masaların arasında dolaşmama istememe sebep oluyordu. Bunun yerine ağlayarak Meriç'in boynuna sarılabilir ya da hissettiğim bunca şey yüzünden infilak edip etrafa saçılabilirdim.

Bütün bunlar yerine heyecandan çatlamaması için olduğunca çabaladığım bir sesle "Buna değmezdi," demeyi tercih ettim. "Kovulmana yani."

Meriç huşu içinde bir ifadeyle başını iki yana salladı. "İnan bana değerdi. Değdi." Sonra dudaklarını üzüntüyle büktü. "Keşke nasıl bir adam olduğunu daha önce görebilseydim ve bunları yapmak için bu kadar geç kalmasaydım."

Omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim. "Senin suçun değil," derken ciddiydim. "Kendisi profesyonel bir oyuncudur."

Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. Bu hissi biliyordum. Babam herhangi bir şeyle övüldüğünde benim de aynısını yapasım geliyordu.

Bu konuşmanın ardından aramıza kısacık bir sessizlik

Ama Meriç bunu bozmak için fazla beklemedi. Kitabı bana geri uzatırken, "Barıştık mı?" diye sordu. "Tekrar dost olup saçma günlük diziler izleyebilir miyiz?"

Artık onu nasıl affedeceğimi biliyordum. Hafifçe gülümseyerek, "Barıştık," dedim. "Ayrıca *Yaralı Hayatlar*'ı kesinlikle izlemiyorum. Sanırım o bağımlılıktan kurtuldum. Bununla gurur duyuyorum."

Meriç'in yüzüne yazlıkta sık sık gördüğüm o keyifli, sıcak gülümsemelerden biri yayıldı. "Üzülme. Ben artık işsiz bir adam olduğum için her bölümünü takip ettim ve her detayı sana anlatacağım. Esas oğlanın geçirdiği üçüncü araba kazasından sonra ikinci defa hafızasını kaybetmesiyle olanları sen bile şaşıracaksın."

Dudaklarımdan kopan yapmacık bir inlemeyle başımı iki yana salladım. Sonra Meriç bana hiç beklemeden dizi hakkında bir şeyler anlatırken kulaklarımı tıkayıp onu duymamak için, "Lalalalalala," şeklinde sesler çıkarmaya başladım. Bu tarz saçmalıklarla geçen birkaç dakikanın ardından Meriç artık gitmesi gerektiğini söyledi ama gitmeden önce hafta sonu onun, Damla'nın, annemin ve benim bir araya gelip bir akşam yemeği yememizi önerdi. Eğer annem onaylarsa olabileceğini söyledim.

Ayrılmadan önce elini uzatıp hafifçe omzumu sıktı ve bir kere daha içtenlikle, "Kalbini kırdığım için çok özgünüm," dedi.

Ona gülümsedim. Affetmenin kalpteki kırıklara mutlaka süren bir etkisi vardı. Kendimi eskisi kadar kırgın hissetmiyordum.

Meriç'le vedalaşmamızın hemen ardından kafeteryaya elinde bir şemsiye, bir küçük termos ve bir defterle, üstelik tek kolu kayıp dirseğine kadar inmiş sırt çantasıyla Nur'un girdiğini gördüm. Son zamanlarda edindiğim arkadaşlarımın

arasında tuhaf bir biçimde en iyi anlaştığım bu kızdı. Nasıl bu kadar dağınık olabildiğini bilmiyordum. Bir elli beş boyunda bir karmaşaydı ama komik birisiydi.

Oturduğum masanın önünde durup elindekileri bırakırken soluk soluğa, "Selam," dedi. "Yine uyuyakalmışım."

Buna hiç şaşırmamıştım. "Şansına hocanın işi çıkmış," dedim. "Dersi bir saat kadar erteledi. Bugün yalnızca kısa bir konu anlatıp bırakacakmış bizi."

Sırt çantasını çıkartmadan karşımdaki sandalyeye çöker gibi oturdu. Gözlüklerinde dışarıda atıştıran yağmurdan birkaç damla vardı ve burnunun ucu kızarmıştı. "Bu haftaki bütün şansımı da burada kullandım desene. Demek ki haftanın kalanında bütün otobüsleri son saniyede kaçıracağım ya da şemsiyemle kampüsteki insanların gözlerini oyacağım. Bütün hafta yağmurluymuş."

Gülerek ona çantamdan çıkardığım bir mandalinayı uzattım ve onun için şemsiyeyi taşıyabileceğimi söyledim. Sonra da beraber başladığımız kitapta nereye kadar ilerlediğimi sordum. Her zaman kitaptaki olaylar ve karakterler hakkında heyecanlı fikirleri oluyordu. Sadece elli sayfa kadar ilerlemiş olması bile onu durdurmuş değildi.

Yandaki masaların da dikkatini çekecek yüksek ve enerjik bir sesle fikirlerini sıralarken bir yandan da ona verdiğim mandalinayı soyuyordu. Bir dilimi ağzına attıktan sonra arkamdaki bir noktaya bakıp bir anda donakalınca dikkatimi çekti.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünde artık tanıdıklaşan bir sırıtışla, "Seninki geliyor," dedi.

Ağlayarak inlememek için kendimi zor tuttum. Seninki diye bahsettiği kişi bir diğer sınıf arkadaşım olan Mert'in Nur, onun benden hoşlandığına inanıyordu. Ben de bu iht-

[illegible] varlığını kabul ediyordum çünkü Mert'in davranışları [illegible] iddia etmemi zorlaştırıyordu. Yine de o *benimki* falan [illegible]ildi. Kendisine romantik hiçbir his beslememekle birlikte her fırsatta sadece arkadaş olduğumuzu vurgulamaya [illegible]şıyordum ama bu, Nur'u durdurmuyordu. Ya da Mert'i.

Kaşlarımı çatarak, "Çocukluk yapmaz mısın?" dedim Nur'a. "Seninki falan... Ne saçma laflar."

Hoyratlığım onu daha çok eğlendirdi ve Mert gelip yanımıza oturana kadar yüzüme sırıtarak baktı. Her zaman o kadar da komik birisi değildi doğrusu.

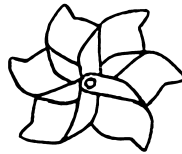
Mert gelip yanımıza oturdu ve kısa bir selamlaşma faslının ardından bize bir davetiye uzattı. "Bakın, çok güzel bir kitap kulübü için davetiye aldım. Bu hafta sonu tanışma toplantıları varmış. Beraber gitmek ister misiniz?"

Bu teklif ilgimi çekti. Üniversiteye başlarken kendime olabildiğim kadar aktif olma sözü vermiştim. Fakat henüz üç, dört arkadaş edinmek dışında herhangi bir şey yapabilmiş değildim. Bir kitap kulübü ilgi çekici görünüyordu. Merakla Nur'a baktım. "Ne dersin? Gidelim mi?"

Mert'in uzattığı davetiyeyi kısa bir süre inceledikten sonra omuz silkerek, "Gidelim bence," dedi. "Hoşumuza giderse katılırız belki kulübe."

Heyecanla ellerimi çırpmak yerine bir tepki [illegible] için gülümsemekle yetindim. *Güzel bir gün oluyordu.* Önce kalbimdeki bir kırık iyileşmeye başlamıştı, şimdi de hafta sonu için güzel bir planım vardı.

Kalbimin derinlerinde bir yerlerde şiddetli bir yanma hissediyordum ve hasret her nefesimi biraz yakıcı bir hale getiriyordu. Fakat bunu düşünmemeye çalıştım. Aras'ı düşünmemeye çalıştım. Sonuçta kimse bana bütün hikâyelerin mutlu sonla biteceğinin sözünü vermemişti, değil mi?

25

ARAS

Ortaokulda âşık olduğum Merve, babasının tayini çıktığı için Sivas'a taşındığında bir hafta yemek yiyememiştim. Bir de beş yaşındayken balığım öldüğünde, gece sayıklayarak uyanmış ve günlerce hiçbir şeye gülmemiştim.

Beyza beni terk ettiğinde, yani babasıyla birlikte o arabaya binip yazlıktan ayrıldığında sanki yüz balığım ölmüş ve bin Merve'nin babasının tayini çıkmış gibi hissettim. Hatta daha kötü. Araba gözlerimin önünde uzaklaşıp giderken, Beyza'ya veda etmeye hiç hazır değilken, Beyza'ya nasıl veda edilir bunu bilmezken çakılıp kaldığım yerde tekerleklerin üzerimden geçtiğini hissettim. Beni asfalta yapıştırdı. Ezip suyumu çıkardı.

Ablam beni sürükleyerek eve götürene dek bunun bir rüya olduğuna ve o arabanın geri döneceğine, Beyza'nın arabadan o zebani gülüşüyle inip, "Nasıl kandırdım ama seni?" diyeceğine inanmak istedim. Ciğerlerim bu ânın hayaliyle nefesimi içine hapsetti ama olmadı. Araba geri dönmedi, Beyza da arabadan inmedi.

Eve girip her şeyin gerçekliği üzerime devrildiğinde bo-

gülmemek için çırpınırken babama dönüp, "O adamla gitmesine izin mi vereceğiz?" diye sordum. "Öylece gidecek mi yani? Bütün her şey bunun için miydi?"

Babamı o an ilk defa büyük bir tereddüdün içinde gördüğümü sanıyordum. Sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Yüzünde nadir anlarda gördüğüm yoğun bir hüzün ifadesiyle annemle baktı. Olan bitene bizim kadar hâkim olmadığı için annem hepimizden daha şaşkın bir durumdaydı.

"Önce bir sakin olalım," demeyi başardı yine de. "Sonra şu neler olup bittiğini bize anlatın. Eminim sorun her neyse bir çaresini bulabiliriz."

Sakinleşebileceğimi zannetmiyordum. Bunlar içimdeki ormanları tutuşturmuş gibi hissediyordum. Hem canım yanıyordu hem de nefesim daralıyordu. Yine de bir çözüm bulma vaadine kanarak beni bahçedeki masaya oturtmalarına izin verdim. Babam anneme ve ablama olan biteni anlattı. Ersan Bey'in gelişini, onu Beyza'yı burada bırakması için ikna etmeye çalışmamızı, sonra Beyza'nın gelmesini ve babasına söylediklerini... Bunları tekrar dinletmek bana hiç yardımcı olmadı.

"Çok saçma," dedi annem. "Babasının evleneceğini biliyor olsaydı bizimle burada durmazdı. Yani Beyza'yı biraz tanıdıysak, hepimiz bu sonuca ulaşabiliriz sanırım."

Ben de böyle düşünüyordum. Her ne kadar içeri geri girmez babasına balayının erken bitip bitmediğini sorsa da dün Beyza'nın bu meseleyi bilmediğine emindim. Biliyor olsaydı beni cebennemin kapısına kadar götürmesi gerekirdi. Sonra da o kapıdan içeri itmesi.

Babam başını salladı. Onun da Beyza'nın laflarına inanmadığı oldukça açıktı. "Ayrıca evliliğimizi bitirecek bir sır bildiği falan da yok. Hepsini babasını kızdırmak ve elbette bizi üzmek için söylediği ortada."

Babam sınavındaki durum değerlendirmemiz saatler sürdü. Beyza'nın babası nasıl öğrendiği konusunda birkaç tahmin yürüttü ama ben bu işin nasılını umursamıyordum [illegible] tek bir kısım vardı: Beyza'nın gitmiş olması.

Babam yarın başında bir misafirimiz olacağını söyleyip [illegible] gelmesinden beri içimdeki merak ateşini tutuşturan [illegible] babamın burada neden bizimle birlikte olduğunu, [illegible] o gerçek sebebi öğrenmem biraz zaman almıştı. Nişan [illegible] bebek maskarasıyla döşeyen ve her gün ailenin ayrı [illegible] dünyayı zindan eden birini babamın böyle ısrarla [illegible] istediğini elbette merak ediyordum. Gerçi [illegible] değildim çünkü daha onunla tanışmaya [illegible] Beyza'dan boşlanmaya başlamıştım. Mütemadiyen [illegible] kaşları, sık sık kırıştırdığı burnu, iri ela bakışları [illegible] gözü bayan zebanilikleriyle tanıdığım herkesten [illegible] bir havası vardı. Bu havanın beni bir gün tamamen [illegible] sürükleyeceğini daha ilk anda hissetmiştim.

Ne yazık ki ablam benim romantik hislerimden çok [illegible] şeyler besliyordu Beyza'ya karşı. Neden burada ol[illegible] istemeyen bir insanı burada tutmaya çalıştığımızı [illegible] anlayamıyordu haliyle. Hele ki Beyza'nın, onun telefonunu [illegible] gitmesinden sonra bu sorgulama işini çok daha yukarı [illegible] yapmaya başlamıştı çünkü Beyza'ya o kadar kızgın [illegible] ki onun yazıktan gitmesi için yazlığı ateşe vermeye bile [illegible].

İşte o gün babam sıkıntıyla iç çekmiş, omuzlarını düşürmüş ve bize gerçeği anlatmak zorunda kalmıştı. Beyza'nın hastalığını öğreniyordu ve onu düğününde istemiyordu. Eğer Beyza buradan ayrılmayı başarırsa gideceği yer korkunç bir yuva olacaktı. En azından babasının iddiası bu yöndeydi.

Bütün bunları duymamın ardından benim içimde bir şeyler ezilirken ablam gözlerini kırpıştırıp, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sormuştu babama.

...yana iki saka değildi. Babam bize, dilersek yazı bay...
...sinde geçirebileceğimizi söylemişti. Orada, Beyza'yla
...ka bakmak zorunda değildik. "Ama kalırsanız memnun
...m" demişti. "Bunun güzel bir yaz olmasını sağlayabi-
...

...ir ilişkiyi korumak için dirense de en so...
...ağlamış ve "Ama ondan bunun hesa...
...eğim," deyip odasına çıkmıştı.

...Beyza'ya vereceğimiz şey buydu. Basit
...o kadar da basit değildi. Kısa bir süre içe...
...sadece bir yazın nasıl güzelleştirebileceği...
...hale gelmiştim. Onun denizi sevdiğini zaten
...olmuştu. Bu yüzden onu her gün denize götür...
...düşünüyordum. Ama bu deniz macerasının tuhaf bir
...olacağını biliyordum. Bu sebeple deniz fikrinden uzak...
...yordu. Şöhret bu küçük yazlık yerde başka ne yapar...
...? Elbette esas sorun arada eğlenceli filmlere gidebilmeydi ya
...onuyla beraber lunaparkta oyuncaklara binmeyi istemiyor
...na benimle gelmezdi.

Bir süre sonra konuştuğum tek konu Beyza hakkında olmuştu. Sürekli Cemre'nin başının etini yiyordum. Halbuki Beyza'ya olan romantik ilgimi benden bile daha fazla biliyordu ve bir gün, yine benim Beyza hakkında konuşmamı dinlerken birdenbire, "Bir yazı ne unutulmaz yapar biliyor musun?" diye sormuştu.

"Ne?"

"Elbette bir yaz aşkı."

Yüzünde o masum gülümsemelerinden biri vardı ve bu da kafasının içinde dolaşan tilkilerin gölgesiydi. "Nasıl yani?" diye sormuştum, sırf sormamı istediği için.

"Beyza'ya bir yaz aşkı lazım," derken gözlerinden pı...
...nından pek boşlandığını söylenemezdi. "Bence onu biraz
ayarlayalım."

Ucuna doğru kaykıldığım ve kendimi ince bir dengede tuttuğum sandalyemden yuvarlanmayı ben de beklemiyordum ama Cemre'nin sözleri beni gafil avlamış, dengemi sarsmıştı. Komik bir şekilde yere düştüğümde bana gülmesi de ancak en yakın arkadaşımızın yapabileceği türden bir şeydi.

Toparlanıp yerden kalkarken çatık kaşlarımla, "Saçmalama," demeyi ihmal etmemiştim. "Eray olmaz zaten."

"Hımm... Berke?"

"Delirmiş olmalısın."

"Ya da belki Cenk..."

"Şu an sadece beni sinirlendirmeye çalışıyorsun."

O andan itibaren Cemre, Beyza'ya olan duygularım konusunda cesur yorumlar yapma hakkını kendisinde bulmaya başlamıştı. Geçirdiği kazanın da ona verdiği nazlanma yetkisiyle en son geldiği noktada beni tehdit ettiğini öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır.

"Beyza'ya ondan hoşlandığını ya sen söylersin ya da ben söylerim aslan parçası. Ama bu iş böyle gitmez."

Bunu söyledikten sonra bana hislerimi Beyza'ya açmam için sadece yirmi dört saat vermişti. Bu yirmi dört saati de onlara yemeğe gideceğimiz akşama denk getirmeyi başarmıştı. Aslında Cemre saf bir kızdı. İyi niyetiyle tanınırdı ama çılgınlıkları sınır tanımazdı. O yüzden Beyza'nın karşısına geçip, "Aras senden çok hoşlanıyor," diyebileceğime emindim.

Bunun yanı sıra gerçekten Beyza'dan her geçen gün daha fazla hoşlandığım gerçeği vardı tabii. Artık bu kelime hislerime denk de düşmüyordu. Daha derin bir şeyler vardı içimde. Gittikçe derinleşecek şeyler. Derinleştiği için de artık içimde tutamayacağım şeyler...

Bu yüzden Beyza'ya hislerimi açmaya karar verdim.

Eğer karşılık alırsam bu yazı gerçekten unutulmaz kılabilirdim. Bu yazı ve sonrasını. İkimiz için de.

Yine de itiraf etmem gerekir ki karşısında durup, elimden akan bulaşık sularını görmezden gelmeye çalışarak ondan hoşlandığımı söylediğimde beklediğim şey bana kahkahalarla gülmesiydi. Karşımda donup kalmasını, dünyanın en tatlı şeyine dönüşmesini ve benimle bir randevuya çıkmayı kabul etmesini hiç beklemiyordum.

Hiç beklemediğim anda içime bir mutluluk düğümü atılmıştı ve o andan sonra her şey çok güzel gitmeye başlamıştı. Beyza için güzelleştirmeye çalıştığım yaz, hayatımın en güzel günlerini yaşadığım mevsime dönüşmüştü. Her gün bir öncekinden daha mutlu, daha âşık, daha harika hissediyordum. Öyle ki bir noktada bu yazın biteceğini unutmuş haldeydim.

Oysa unutmadığım bir gerçek vardı. Beyza'nın babası evleniyordu ve onun bundan haberi yoktu.

Mantığım bana, bunu Beyza'ya söylememi söylüyordu. Çünkü gerçekleri bir gün ullaki öğrenecekti ve ondan saklamış olmam onu üzecekti. Bu çıkarımı yapmak kolaydı. Sevdiğiniz insanın karşısına geçip kalbinin ortasına bir bıçak saplamak ise zordu. Hem de çok zor.

Üstelik babasının nasıl bir insan olduğunu ve onu nasıl incittiğini öğrendikten sonra bu iş daha da zorlaşmıştı. Denemiştim. Karşısına geçip bütün gücümü toplamış ve gözlerinin içine bakarak olan bitem anlatmayı gerçekten denemiştim. Her seferinde bununla mahvedemeyeceğim kadar güzel bir ânın içinde olduğumuzu fark etmiştim. Ya da bu sadece korkaklığımın bahanesiydi. Beyza'yı üzmeye cesaret edememiştim.

Sonra işler çok daha kötü bir hale gelmişti. Yazın sonunda elimde kalan tek şey paramparça bir kalpten ibaret.

Elbette hiçbir şey yapmadan öylece durmamıştım. Beyza'yı bulmaya çalışmıştım ama cep telefonu kullanmayan ve sosyal medyada hesapları olmayan birini, etrafındaki insanları tanımıyorsanız bulmanız neredeyse imkânsızdı. *Neredeyse.*

Aradığım şeye ulaşmam bir buçuk ayımı almıştı ama sonunda bir üniversitenin ders kayıt listesinde Beyza Gediz ismini bulmayı başarmıştım. Bu kişinin benim Rüzgârgülü'm olduğundan emin olmak içinse Cemre'yle beraber fakülteyi birkaç kez turlamamız gerekmişti. Cemre bütün bu olayın çok heyecanlı olduğunu söylüyordu. Bense sadece Beyza'yı bulmak istiyordum. Yeryüzünde bu kadar istediğim başka hiçbir şey yoktu.

Sonunda onu üniversitenin uzun koridorunda, arkadaşlarının arasında gördüğümde yere çöküp kalmamak için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti.

Onu o kadar özlemiştim ki bu hasreti sadece ben hissediyor olamazdım. Afrika'daki çocuklar da hissediyordu bence. Kutuptaki penguenler ya da okyanuslardaki denizatları Çok uzaktaki yıldızlardan birisi de. Hemen dışarıdaki sokak köpeği de. Çünkü sadece bir insanın hissetmesi için bu kadar duygu çok fazlaydı.

Açık bir kapının arkasına gizlendiğim için beni fark etmeden yanımdan geçip gitmişti Rüzgârgülü. O giderken arkasından bakmış ve onu nasıl bu kadar sevebildiğime bir kere daha hayret etmiştim.

Tam bu sırada Cemre yanımda belirmiş ve "Onu bulduk Şimdi ne yapıyoruz?" diye sormuştu.

Güzel bir soruydu. Sırada onun yollarını bana çıkartmak vardı. Çünkü gidip karşısına dikilsem beni dinlemek bir kenara, yüzüme bile bakmayacağını biliyordum. Beni görmezden gelemeyeceği ya da yanımdan geçip gidemeyeceği bir yere ihtiyacımız vardı.

Cemre'nin üniversitenin hazırlık yılında katıldığı, şimdiyse yönettiği kitap kulübünün bunun için uygun bir yer olduğunu kararlaştırmıştık. Bir kitap-kafenin bu kitap kulübü için ayrılmış toplantı odasına Cemre'nin beni sürüklemesiyle birkaç defa gitmiştim. Hoş bir yerdi. Ortada yuvarlak bir masa vardı ve kulüp üyeleri onun etrafına dizilirdi. Ciddi bir kulüptü. Kitap okumak ve kitaplar hakkında konuşmak gerçekten çok ciddiye alınırdı. Bu yüzden eski kulüp başkanı beni pek sevmezdi. Neyse ki kendisi artık başka bir şehirde, belki de başka bir kitap kulübünün başındaydı.

Cumartesi günü saat öğlen ikiye yaklaşırken işte bu toplantı odasında, Cemre'nin masaya teker teker ve büyük bir özenle dizdiği kitaplara bakmaktaydım. Üyelerin ve misafirlerin isimleri küçük isim kartlarına yazılmıştı ve her birine bir sandalyeyle bir kitap ayrılmıştı. Cemre'nin, Beyza için ayarladığımız yere bıraktığı kitabı elime alıp sıkıntıyla sayfalarını çevirirken, "Ya gelmezse?" diye sordum.

Cemre, sanki ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çattı. "İnternetteki kayıt formunu doldurdu. Yani gelecek. Niçin gelmesin? Harika bir kitap kulübü bu."

Bu gereksiz alınganlığını görmezden geldim. Kitap kulübünü pek umursamıyordum şu an. "Ne bileyim? Ya bir iş çıkarsa? Ya hastalanırsa? Ya benim burada olduğumu anlar ve gelmek istemezse? Ya internetten kulübü araştırıp senin adını görünce gelmekten vazgeçerse?"

Elindeki son kitabı da masaya bıraktıktan sonra bana döndü. Yüzünde anlayışlı bir bakışla, "O zaman onu bir hafta sarıp kaçırırız," dedi.

Bu fikri mi yoksa bu fikri o kadar mantıksız bulmamızı mı daha çaresizdi bilmiyorum.

Neyse ki kimseyi haftaya sarıp kaçırmamıza gerek kalmadı. Kitap-kafenin üst katından caddeyi izlerken Beyza'nın

ve arkadaş grubunun kafeye doğru ilerlediğini gördüm. Kalbim bir anda şenlik yerine döndü. İçimde yanan ateşin üstünden yalın ayak çocuklar atlamaya başladı. Bir çingene köşede şarkı söyleyip dans ediyordu ve bütün bu şamatanın tek sebebi Beyza'yı birkaç saniye için görmüş olmaktı.

Heyecanım kendini göstermek için hiç vakit kaybetmedi. Sakinleşmek için derin bir nefes alırken aklımdaki planı tekrar gözden geçirdim. İlk başta Beyza'yla tesadüfen karşılaşmışız gibi davranacaktım. Buna inanacağını zannetmiyordum ama şansımı denemek istiyordum. Zaten yalnızca birkaç dakika sürecekti bu. Sonrasında ise onu baş başa bir buluşma için ikna etme çalışmalarıma girişecektim.

Beyza'yı ikna edebileceğime inanıyordum. Sadece onunla kısa bir an için yalnız kalmam gerekiyordu ki bu konuda Cemre'nin ve tam o sırada havalı bir şekilde saçlarını düzelterek kafeden içeri giren Eray'ın bana yardımcı olabileceklerini düşünüyordum.

Eray hiç acele etmeden üst kata çıkıp yanıma geldiğinde "Nerede kaldın oğlum?" diye sordum ona öfkeli bir fısıltıyla.

"Geldim işte," gibi sinir bozucu bir cevap verdi ve benimle beraber beklemeye başladı.

Beyza'nın beni gördüğünde kaçıp gitmemesi için toplantının başlayacağı dakikaya kadar Cemre de, Eray da, ben de toplantı odasından uzak durmak zorundaydık. Ama bu benim için göründüğü kadar kolay bir şey değildi. Beyza orada, birkaç adım ötemdeyken aklıma ve kalbime mukayyet olmam zordu. Koşup onu kollarımın arasına alamayacağımı kendime tane tane açıklasam da içimdeki bir parça, küçük bir çocuk gibi omuz silkiyor ve ona doğru koşmak istiyordu.

Yine de sabrettim. Üst katta volta atarak, kafeye gelip gidenleri izleyerek, oflayarak ve daralarak sabrettim. En sonunda, tam toplantının başlama saatinde, Cemre'nin hemen

...den Eray'la beraber toplantı salonuna girdim. Gözle... hızlıca Beyza'yı aradı ve buldu.

Sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu. Saçlarını başı... tepesinde atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde bordo bir kazak ...di ve tam yanında ayakta dikilen çocukla konuşuyordu.

Bunu görünce yüzümü buruşturdum. Bu çocuğun adının Mert olduğunu öğrenmiştim. Beyza'dan hoşlandığını göre... tümem içinse üç saniye ona bakmam yetmişti. Bu yüzden onu Beyza'nın yanına oturtmamak için Cemre'ye büyük baskılar yapmıştım. Keşke bu Mert'i durdurmaya yetmiş olsaydı.

Cemre hızlı adımlarla ilerleyip toplantı masasındaki başköşeye geçerken ben de *Emre Tanyel* için ayrılmış sandalyeye, yani Beyza'nın tam yanındaki o yere doğru yürüdüm. Sandalyemi çekip oturduğum sırada Mert çoktan yerine geçmiş, Beyza diğer yanında oturan arkadaşı Nur'la konuşmaya başlamıştı.

Yerime yerleştim. Aynı anda Beyza'nın hafifçe irkildiğini fark etmek hoşuma gitmişti. Ve yine aynı saniyede Cemre, "Kitap kulübümüze hepiniz hoş geldiniz arkadaşlar," diye konuşmaya başladığında rahatlayarak arkama yaslandım.

Beyza'nın şaşkınlıkla önüne, sonra Cemre'ye dönüşünü, hemen ardından benim varlığımı fark edip bakışlarını bana çevirmesini izlemek çok eğlenceliydi. Göz göze geldiğimiz o anda dünyanın bir yerlerinde bu fırtına koptuğuna yemin edebilirdim. Aniden gök gürlemiş ve yağmur deliresine yeryüzünü dövmeye başlamışçasına inanın.

Yüzümü bulan ela bakışları önce hayretle açıldı, ardından beklediğim ve özlediğim o salt öfkeyle kısıldı. Ona gülümsedim. O ise burnundan soluyarak önüne döndü.

Çıkıp gidecek mi ya da toplantı masasını alıp kafama geçirecek mi diye çok bekledim. İkisini de yapmadı. Derin ve

Cemre'yle konuşmamın büyük bir kısmını kaçınılmaz bir şekilde Ecrayla yaptığımız konuşmaların gölgesinde geçirdim. Ecray'ın ne yediğini ve okuması gereken kitapların nasıl seçildiğini Cemre'nin bana anlattığını duyuyordum. Konuşmayı çok seven bir insan olduğu için ona verilen fırsatı sonuna kadar kullandı ve yıllardır yarım kalmış, uzun bir konuşma yaptı. Sonra ona sorular sordu, insanların sorularına yanıt verdi ve tüm bu süreçte Beyza'yla ikimiz, neredeyse kımıldamadan oturduk. Arkamızdaki elektriği, o çalıştıkça yerleri benden başka işçilerin yok olduğunu duyumsadım. Sanırım yoktu.

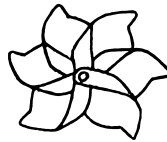
Aralıksız anlattıklarımdan, konuşmalarla geçen bir saatte yaklaşık yüzünün sonunda Cemre, insanları kaynaşmaları, barlarının açık büfedeki ikramlardan alınaları ve onlara hediye edilen kitapları incelemeleri için sözü etti. Aynı zamanda Beyza'nın sandalyesini itip hızla ayağa kalkışı beni elbette şaşırtmadı. Buradan çekip gitme ihtimalime karşı onunla beraber ayaklandığım sırada, yanımdaki arkadaşının onu açık büfeye doğru çekiştirdiğini gördüm.

Açık büfe yabana bir şey sayılmazdı. Pastaneden alınmış birkaç tatlı ve tuzlu atıştırmalıkla küçük kahve makinesine hizmetinden ibaretti ama insanların ilgisini çekmişti.

Beyza arkadaşlarıyla o tarafa ilerlerken Cemre ve Ecray yanıma geldiler. Cemre ellerini ovuşturarak, "Şimdi ne yapıyoruz kaptan?" diye sordu. Heyecanını takdir ediyordum.

Başımla hemen ilerimizdeki üçlüyü işaret ettim. "Sen şu veledi oyala," dedim Cemre'ye. Kastettiğim veledin adı Mert'ti. "Ecray, sana da Nur'u oyalamak düşüyor. Ben de Beyza beni öldürmeden onunla konuşmayı deneyeceğim. Başarılar hepimize."

Sonra sadık arkadaşlarım onlara vardığım gören
[illegible] anlamadılar. Her ikisi de eğri adımlarla hedeflerime
[illegible] ben dersin bir defa aldım. Aklımda bütün [illegible]
[illegible] kalmıştı. kalbimde heyecanımın düştüğü duy-
[illegible]ya Beyza'ya doğru ilerlerken son iki ayımın en mutlu
[illegible] yaşıyordum. Rüzgargülü'yle aramızda yalnızca birkaç
[illegible] vardı ve o da şimdi kapanacaktı.

26

Tuzağa düşürülmüştüm. Hem de tanıştığım ilk gün küçümsemek hatasına düştüğüm biri tarafından.

Bu gerçek, bütün zebani yanlarımı ağrıtırken tam yanımda bana bir şeyler anlatan Mert'i dinlemem neredeyse imkânsızdı. Önümdeki tartoletlere sanki biraz önce bana küfretmişler gibi bakmam da Mert'i durdurmuyordu. Elindeki kitabın filmini izlemiş olması hakkında detaylarını takip edemediğim bir hikâye anlatmayı sürdürüyordu. Hikâyesi oldukça heyecanlı olmalıydı ki neredeyse nefes almadan konuşuyordu.

Bense hemen birkaç adım arkamda Aras Aybars'ın durduğu gerçeğiyle baş etmek için tüm gücümü harcamak zorundaydım. Zira masum bir kitap kulübe diye geldiğim kulübün başkanı Cemre çıkmıştı. Bizim Cemre. Ve yanımdaki boş sandalye her ne hikmetse Aras'a ayrılmıştı. Onun ismi yazmadığı halde. Tahmin edeceğiniz üzere buna hiç hazırlıklı değildim. Bu şehrin her sokağında Aras'ı görme ihtimalinin gölgesinde yürüyor, her köşeyi bu ihtimalin heyecanıyla

...üyordum. Buna rağmen içine çekildiğim tuzağı bırakın ...emeyi, bunun olasılığını dahi aklıma düşürmemiştim.

Göz ucuyla ağzına bir tartolet tıkıştıran Nur'a baktım. ...enindeki uzun siyah hırkası, omuzlarına attığı mavi-gri ...üsü ve yuvarlak gözlükleriyle bir Harry Potter karakteri ...bi görünüyordu. Elindeki kitabı incelemekten ve karnını ...oyurmaktan başka arzusu yok gibiydi. Dünyanın kalanı ...ek de umurunda değildi. Eğer benimle bir kere göz göze ...else ona buradan gitmek istediğimi söyleyebilirdim. Ne...inini sonradan açıklamam gerekirdi ama yine de şu panik ...anı atlatmış olurdum. Buradan çıkıp giderdik ve hayat ...ormale dönerdi. Tek istediğim buydu.

Anlattıklarına gülümseyip kafa sallamaktan öteye gide...emesem de Mert'in benimle konuşmasına içten içe minnet ...uyuyordum. Zira tek başıma, savunmasız bir halde bir ...öşede bekliyor olsam her şey daha kötü olurdu. Şimdi hiç ...değilse yanımda birileri vardı ve belki de bu Aras'ı geride ...utuyordu. Yani aslında, onu biraz tanıdıysam muhtemelen bu durum onu geride tutuyor olamazdı. Ama hâlâ yanıma gelmemişti sonuçta, değil mi?

Bunu düşündüğüm sırada birinin, "Pişşt," dediğini işittim. Mert'in lafı yarıda kaldı ve ikimiz aynı anda sesin geldiği yere döndük. Karşımızdaki Cemre'ydi. Ve bana değil yüzünde geniş bir sırıtışla Mert'e bakıyordu.

Kaşlarım merak ve tereddütle yukarı doğru kavislenirken Cemre'nin Mert'e, "Buraya gelsene biraz yakışıklı," dediğini duydum. Küçük bir öksürük boğazımı zorladı. Doğru mu duymuştum?

"Be-ben mi?" diye sordu Mert hayretle.

Cemre tatlı tatlı kafasını salladı. "Şu koca yerde senden başka yakışıklı mı var? Gel bak, seni insanlarla tanıştıracağım. Eminim burada seninle tanışmaya can atan bir sürü genç kızımız vardır."

Mert'in yüzündeki hayret daha da çoğaldı. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırmak dışında herhangi bir cevap veremeyecek haldeydi. Cemre'den kurtuluşu olmadığını görmek kolaydı yani. Bu yüzden Cemre onun koluna girip onu çekiştirerek yanımdan uzaklaştırırken buna hiç şaşırmadım.

Neyse ki beni oyalayacak bir arkadaşım daha vardı. Yani henüz yalnız kalmış sayılmazdım. Bu düşünceyle birlikte Nur'a doğru döndüm. Benimle ilgilenmesi için incelediği kitabı elinden çekip aldığım sırada son kalemi yıkmak üzere gelen Eray'ı fark ettim. Fakat bu beni korkutmadı, aksine sinsice gülümsedim. Zira Mert, kendisine yapılan ani iltifatlara ve küçük flörtlere karşı dayanıksız olabilirdi ama Nur öyle değildi. Eray ona, tatlı bir sesle, "Selam," derken sinsi gülümsememle olanları izledim.

Nur başını çevirip Eray'a bakmadan, "Selam," diye karşılık verdi ve büfeden bir çörek almak için uzandı. Çörek yanındaki yabancıdan daha çok ilgisini çekiyordu.

Eray maruz kaldığı bu bariz ilgisizlik karşısında bir an bocalasa da kendini çabuk toparladı. "Eray ben," diye tanıttı kendisini. Bu sırada kahverengi bakışları yumuşak bir ifadeyle Nur'u takip ediyordu. Arkadaş canlısı ve sevimli görünüyordu. *Yemezler güzelim.*

"Öyle mi?" İlgisiz bu küçük mırıltının ardından Nur bir an dönüp ona hafifçe tebessüm etti. "Nur ben de. Memnun oldum." Sonra tekrar arkasını döndü ve bana doğru yaklaşmaya niyetlendi.

Bu sırada Eray'ın bariz bir biçimde bozulduğunu görmek hiç de zor değildi. Ne sanıyordu ki? Gelip selam verdi diye hiç tanımadığı bir kızın boynuna atlayacağını mı? Sırf çok yakışıklı olduğu için oracıkta Nur'un aklını başından alabileceğini mi? Arkadaşımın beni unutup tamamen ona odaklanacağını mı? *Çok fazla Amerikan filmi izlemişsin Erayciğim.*

...sal ne kadar bozulmuş olursa olsun Eray henüz pes ...eye hazır görünmüyordu. Bir kozu daha var gibiydi. De... bir nefes aldı. Bir adım atıp Nur'a yaklaştı ve "Biliyor ...sun?" diye sordu ona omzunun üstünden. "Bence Sirius ...ı çok abartılıyor."

Nur'un ağzına götürmeye hazırlandığı çörek havada do... kaldı. Duyduğu şeyin ardından önce ince bir şaşkınlık, ...sından onda daha önce hiç görmediğim garip bir öfke ...ladı yüzünü. Sağ gözünün hafifçe seğirdiğini gördüm. ...ondalarını dikleştirdi ve ağır bir hareketle Eray'a döndü. ...kaç saniyelik meşum bir sessizlikte, göremediğim ama ...sının edebildiğim bir ifadeyle Eray'a baktıktan sonra ür... bir sakinlikle, "Ne cüretle böyle bir şey söylersin?" ...ye sordu. Eğer bağırarak sormuş olsa bu kadar korkutucu ...mazdı.

Eray'ın hafifçe yutkunduğunu gördüm ama istediğini al... ...ştı ve geri çekilmeyecekti. Dünyanın en güvensiz sesiyle, "Ben öyle düşünüyorum," diye mırıldanırken ilkel bir kabi... tarafından kurban edilmek üzereymiş gibi görünüyordu. *Sence Aras buna değer mi Eraycığım? Yol yakınken kaç ...lersen.*

Maalesef kaçmaya fırsatı kalmadı. Nur ciğerlerini genişleten derin bir nefes aldı ve inanılmaz bir enerjiyle konuşmaya, Eray'a haddini bildirmeye başladı. O saniyeden sonra onun önüne geçmek, dikkatini başka yöne çekmek ya da konuşmasına son vermesini sağlamak imkânsızdı. Hemen iki adım arkasında zümrüdüanka kuşu gibi bir anda alev alsam bile beni umursamaz, Eray'a büyük bir coşkuyla Sirius Black'in ne kadar harika bir insan olduğunu anlatmaya devam ederdi. Tek teselli, bu konuşmanın sonunda Eray'ın dünyaya geldiğine pişman olacağını bilmekti. *Onu çiğne ve kemiklerini tüktürüp at Nurrucğum.*

Eray kendini feda ederek Nur'u benden uzaklaştırdığında maalesef yalnız kaldım ve sıradaki hamleyi biliyordum. Şimdi Aras yanıma gelecekti. Bir anda yanımda bitip benimle konuşmaya çalışacaktı. Ben de bu çabaları beyhude etmek için onun kafasına bir kitap geçirmek zorunda kalacaktım ama bunu yapmadan önce belki onu öfkeli bakışlarımla korkutabilir ve kendime kaçmak için küçük bir alan oluşturabilirdim.

Bu fikir mantıklı gelince derin bir nefes aldım ve yüzüme en sert, en kızgın ifademi yerleştirip Aras'la göz göze gelmek için bir hışımla arkamı döndüm.

Ve bir boşlukla karşılaştım. Zira Aras Aybars ortalıklarda yoktu.

Öfkeli dönüşümün bir muhatabı olmayışı beni biraz utandırırken bu hareketimi kimsenin fark etmediğini umumaktan başka çarem yoktu. Isınan yanaklarımla etrafa temkinli bakışlar attım. Kimse saçmalığıma şahit olmamış gibiydi. Ayrıca Aras da ortalarda görünmüyordu. *Ne yani, öylece çekip gitmiş miydi?*

Kaşlarımı çatıp etrafa tekrar baktım. Bu defa bakışlarım kıyılarda köşelerde özenle dolandı ama içimden bir ses eğer aynı odada olsak onu zaten çoktan fark edeceğimi söylüyordu.

İyi, diye düşündüm. Eğer ortalarda yoksa ben de bir an önce buradan çıkıp gidebilirdim. *İşime gelir.*

Bir hışımla ilerleyip masaya bıraktığım çantamı aldım. Ardından son kez arkadaşlarıma baktım. Mert, etrafını saran insanların ilgi odağı olmuş durumdaydı ve halinden memnun görünüyordu. Onun adına sevindim. Nur ise karşısında kollarını birbirine dolamış, başını da hafifçe sağa eğmiş ve her nasılsa gerçek bir ilgiyle onu dinleyen Eray'a, kim bilir neler anlatmaktaydı. Her ne anlatıyorsa buna kendini tama-

...en kaptırdığı ortadaydı. Beni çoktan unutmuştu. Aniden ...ronus büyüsü yapmayacaksam onun dikkatini çekmeme ...lan yoktu.

Onlara acilen buradan ayrılmam gerektiğiyle ilgili kısa ...r mesaj yazıp kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda bir sürp...le karşılaşma ihtimaline karşı temkinlilikle hareket edip ...ce kafamı dışarı uzattım. Koridor temiz görünüyordu. ...na güvenerek rahat bir nefes aldım ve toplantı salonunu ...rk ettim.

Tam kurtulduğumu düşünerek ilerlemeye başladığım sı...da hiç beklemediğim bir şey oldu. Bir el nazikçe kolumu ...avradı, hemen ardından sola doğru çekildiğimi hissettim. Dengemi kaybedip yalpalayarak çekildiğim tarafa doğru ...lerledim. Tuhaf açılarla atılmış birkaç adımın ardından kaş...larımı çatarak durduğumda küçük bir odanın içinde olduğu...mu fark ettim. Lakin etrafı incelemeyecek kadar sinirliydim.

Burnumdan soluyarak hızla sağa döndüm ve işte o anda beni buraya çeken adamla karşılaştım. Kırık kalbimin müsebbibi, içimdeki hasretin birincil öznesi, beni benden alıp bana bırakmayan Aras Aybars'ın ta kendisiyle yani

Yanıma oturduğu zaman ona sadece küçük bir an için bakabilmiş ve yalnızca gözlerini görebilmiştim. Böyle karşısında durması, yüzünü tamamıyla görebilmem, gözlerinin içine bu mesafeden bakabilmem bambaşka bir olaydı. Bakışlarım, bütün inadına ve kırgınlığına rağmen özlemle onun yüzünü dolaşmakta vakit kaybetmedi. Onu son gördüğümden bu yana çok değişmiş sayılmazdı ama bazı şeyler farklıydı. Mesela kıvırcık saçlarını kısacık kesmiş, tüm tüllelerinden vazgeçmişti. Sakalları yanaklarını saracak kadar uzamıştı. Sanki büyümüş gibiydi. Büyümüş de adam olmuş. Güzel geçip kötü biten bir yazın sonunda bırakıp gittiğim genç adamdan biraz daha olgundu.

Bütün bunların yanında yeşil bakışları hâlâ aynıydı. Gözlerimin içine bakarken, hâlâ gerçekten bakıyorlar, beni gerçekten görüyorlardı. Dudaklarının kıyısında sallanan gülümseme de tanıdıktı.

Bu tanıdıklığa bakarken içimin kör bir bıçakla oyulduğunu hissetmem ise yeni şeyler arasındaydı.

"Ne yaptığını zannediyorsun acaba?" diye öfkeyle tıslarken bu kör bıçağı Aras'ın ruhunun bile duymayışına güveniyordum. Duysa 112 Acil Servis'i falan araması gerekirdi.

Aras sanki beni duymamış gibi, hatta yüzümdeki öfkeyi görmüyormuş gibi huşu içinde gülümsedi ve sayıklarcasına, "Rüzgârgülü," dedi.

Aynı saniyede alt dudağım hafifçe titredi. Bunun fark edilmemesi için derhal dudaklarımı birbirine bastırıp düz bir çizgi haline getirdim. Lakin Aras ameliyatlı yerime vururken gözünü bile kırpmamıştı. Nasıl dik durabilirdim? O bana Rüzgârgülü diye seslenirken nasıl kızgın kalabilirdim?

Buradan gitmem gerekiyordu. Bir zebaninin en iyi bildiği işlerden biri kazanamayacağı savaşlara girmemekti. Kaybedeceğimi anlayınca kaçmaktan utanmazdım. Çünkü hayatta kalmanın yolu çoğu zaman kaçmaktan geçerdi ve hayatta kalmak utanılacak bir şey değildi.

Bir kere daha kaçmak, hayatta kalmak, nefes almayı sürdürmek ve Aras'ın karşısında iki büklüm olmamak için ileri atılıp kapıya ulaşmayı denedim. Fakat Aras'ın göğsü karşımda bir duvar gibi yükseldi ve önümü kesti.

"Gidemezsin," dedi bana. "Şimdi değil."

Gözlerimi bilerek ve isteyerek yüzünden uzak tutarken onu göğsünden itmeyi denedim. Bir halta yaramadığında, "Beni burada zorla tutabileceğini mi zannediyorsun?" diye sordum.

Gülümsemesini görmedim ama sesine yansıyan aksi tam karşımda belirdi. "Evet."

Bu ukala cevabın geleceğini bekliyor olmak, onu bu kadar iyi tanımış olmak belimi biraz daha büktü. Aras yüzünden genç yaşımda kambur bir ihtiyar olmama saniyeler kalmıştı.

"Çığlık atmakta tereddüt edeceğimi sana düşündüren nedir?"

Sorumu sorarken daha fazla kendime engel olamamış ve başımı kaldırıp Aras'la göz göze gelmiştim. Yüzü beni bir bayram günü misafiri gibi karşılamakta hiç tereddüt etmedi. Gözlerinde süslenmiş çocuk gülümsemeleri ve dudaklarında bir avuç bayram çikolatası vardı. Bir parça sevgiyi mendile sarıp cebime tıkıştırmaya hazır görünüyordu. *Neden beni bu bayrama küsmek zorunda bıraktın Aras?*

"Tereddüt edeceğini düşünmüyorum tabii," derken ona içimden sorduğum soruyu elbette cevapsız bıraktı. "Sadece çığlık atmadan önce beni dinleyecek kadar akıllı olduğuma inanıyorum."

Kurduğu cümlenin harflerine dolanmış gizli imaları göremeyecek kadar kör değildim. Henüz. Bu yüzden tek kaşım şüpheyle yukarı doğru kavislendi. "Ne demek istiyorsun?"

İstediğini çoktan elde etmiş gibi keyifle ve genişçe gülümsedi Aras. Gözleri hafifçe kısıldı ama içlerindeki ifade hiç değişmedi.

"Yarın akşam benimle sizin okulun önünde buluşmanızı istiyorum."

Bir ricadan ziyade bir emir-vakiye benzeyen bu cümle kaşlarımın daha çok çatılmasına ve öfke kat sayımın hızla ritmik olarak artmasına sebep oldu. "Buluşmamızın ne için?"

Gülümsemesi daha genişledi. Neredeyse bütün dünyayı kapladı. Dikkatimi dağıtıp aklımı başımdan alacak bir seviyeye yaklaştığında Aras havaya kaldırdığı elindeki telefonu hafifçe sallamasa bakışlarımı ondan ayıramazdım.

Dünyanın en tatlı sesiyle, "Bu videoyu hatırlıyor musun?" diye sordu bana. Hemen ardından bahsi geçen videoyu oynattı.

Bunu tamamen unutmuştum. Bu videonun çekildiği gün anbean aklımdaydı ama videonun varlığını, Aras'ın elinde olduğunu ve nasıl bir tehdit içerdiğini tamamıyla aklımda çıkarmıştım. Bir anda ikimizden başka kimsenin olmadığı bu küçük odada sesim yankılanınca yanaklarımın utançla ısındığını hissettim.

Sonra Aras, videodaki halimle senkronize bir şekilde, sesine bolca drama katarak, *"Beni o güzel bakışlarınızla alt edebileceğinizi sanıyorsanız leydim,"* dedi. Yalnızca cümleyi değil, nerelerde durakladığımı, hangi kelimelere ne kadar vurgu yaptığını bile taklit ediyordu üstelik. *"Çok haklısınız çünkü çoktan size yenildim bile."*

Yanaklarımı kızartan utanç mıydı, öfke miydi yoksa Aras'ın gözlerimin içine bakarak bana *leydim* diye hitap edişi miydi bilmiyorum. Ama yüzümün alev aldığını hissediyordum.

"Kapat şunu," dedim telaşla. Sesim de en az yanaklarım kadar kırmızıydı.

Aras sözümü ikiletmedi. Tek hamlede videoyu durdurdu. Gülümseyişi biraz küçülmüş olsa bile hâlâ yüzündeydi. "Eğer yarın akşam benimle buluşmazsan *leydim*," dedi bana usulca. "Bu videoyu internetin her köşesinde paylaşacağıma emin olabilirsin."

Kendimi patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordum. İçimde ne varsa etrafa saçılmasına saniyeler kalmıştı. Öyle çok duygu yla baş etmek zorundaydım ve herhangi biriyle baş etmek konusunda öyle kötüydüm ki bir imdat çığlığı boğazımı zorluyordu. "Bu yaptığın..." diye söze başladım sıktığım dişlerimin arasından.

Neyle boğuştuğumdan tamamen habersiz olan Aras "Zebanilik mi?" diye lafımı kesti. "Eh, ustasından öğrendim."

Zebanilik. Evet. Onca şeyin içinde tutunabileceğim bir tek bu vardı. Her zaman yaptığım gibi gözlerimi kısım, burnumdan öfkeli bir soluğu koyuverdim ve keskin bir sesle, "Seni mahvederim," dedim. Hissederek söyledim bunu. İçimdeki zebani ne zamandır sıkıntıyla oturduğu yerinden coşkuyla fırladı. Yumruğumu sıkıp Aras'ın karşısına dikilirken kalp kırıklığımı alıp kendisine kalkan yapmıştı. Hep böyle yapardı.

Lakin Aras korkmadı. Geri çekilmedi. Ya da gözlerindeki ifadeden vazgeçmedi. Aksine daha büyük bir cesaretle ve şevkle bana doğru eğilip, "Durma," diye fısıldadı. "Beni mahvet."

Sözleri zehirli bir dumana dönüşüp ciğerlerime sızdı ve beni nefesimden mahrum bıraktı. İçimdeki zebaninin bile dizlerini titreten bakışlarına direnmek için damarlarımdaki son güç kırıntılarını kullandım. "İstediğin şeyi istediğin yerde yayınla," dedim tıslayarak. "Seninle buluşmayacağım. Şimdi buradan çıkıp gideceğim ve bir daha asla ama asla karşılaşmayacağız. Hatta marul kafa, bundan sonra senin adını bile ağzıma almayacağım. Duydun mu? Bunun gibi on video yayınlasan da senden korkacak değilim. Anlıyor musun? Elinden geleni ardına koyma sakın."

Sonlara doğru iyice yükselen sesim ve sivrileşen kelimelerim Aras'ın bir an duraklamasına ve gözlerindeki o sarsılmaz görünen ifadenin inceden titremesine sebep oldu. Hafifçe yutkunduğunu kımıldayan âdemelmasından fark ettim. Sonra yavaşça başını öne eğdi.

Sessizlikle ve gerginlikle geçen bir saniyenin sonunda, "Geleceksin," diye fısıldadığını işittim. Ardından başını kaldırıp benimle yeniden göz göze geldi. Bakışlarındaki o ifade tekrar sağlamlaşmış, gülüşü yeniden dudaklarını sarmıştı. "Akşam saat altıda. Okulun önünde bekliyor olacağım ve sen geleceksin."

Bu sefer sözleri ne bir dayatma içeriyor ne de emrivaki yapıyordu. Saf umuttan inşa edilmişlerdi. Geleceğimi umuyordu ve bu umuda inanıyordu.

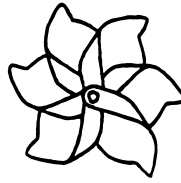
Bu manzara beni biraz afallattı. Böyle saf bir umutla gözlerimin içine bakan birine öfkeyle karşılık vermek zordu. Bu kişiye öfkenin yanında büyükçe bir sevgi de beklerken iş daha da zorlaşıyordu. Ben daha ağzımı açıp itiraz edemeden Aras bir kere daha gülümsedi ve aynı umutla, "Geleceksin," dedi. Ardından minik bir fısıltıyla ekledi. "Ayakkabıların..."

İlk başta bu kelime çok manasız geldi ama bakışlarımı şaşkınlıkla ayakkabılarıma çevirince her şey bir mana kazandı. Ayaklarımda bir ay önce aldığım siyah spor ayakkabılarım vardı ve ayakkabıların bağcıklarından biri mor, diğeriyse sarıydı. Bunlar Aras'ın bana hediye ettiği bağcıklardı.

Tekrar başımı kaldırıp onunla göz göze gelemeyeceğimi biliyordum. Şansıma, bu defa gitmek için ileri atıldığımda beni durdurmaya yeltenmedi. Hızlı birkaç adımla ilerledim ve onun yanından geçip kapıya yöneldim. İki adım sonra kendimi o küçük odadan dışarı atmayı başarmıştım ama bu yaşananları zihnimden, kalbimden ve ruhumdan atamayacağımı biliyordum. Aras'a dair her şey gibi bunlar da benim silinmez, koparılmaz, söküp atılamaz parçalarımdan olmuşlardı artık.

İşin ilginç yanı, pençesinde kıvranıp durduğum bu duygu karmaşasına rağmen kafeden çıkarken, bu sabah olduğumdan daha iyi hissediyordum. Öfkem, utancım, aşkım ve isimlendiremediğim diğer onlarca duygum iç içe geçmişti ama yine de kalbimdeki o kırık eskisi gibi sızlamıyordu. Aras'tan acele adımlarla uzaklaşırken bu sefer, yolumuzun en azından bir kere daha kesişeceğini çok iyi biliyordum.

Sizi bir kuyuya indiren iple oradan çıkaracak olan ipin aynı ip olması ilginç değil miydi?

27

Saatin akrebi altının, yelkovanı da tam on ikinin üzerindeyken Aras Aybars'la aramda yalnızca birkaç metre mesafe vardı. Henüz beni görmemişti çünkü beni görmesine hazır değildim. Aslında beni görmesine hazır olup olmayacağımı hiç bilmiyordum. Saklandığım bu kuytu köşeden onu izlemeyi bırakıp yanına gidecek cesareti ne zaman bulacağımı da bilmiyordum.

Başımı eğip ayakkabılarıma baktım. Hava yağmurlu değildi ve yine siyah spor ayakkabılarımı giymiştim ama bu defa bağcıkları beyazdı. Sıkıcı, sıradan, beyaz bağcıklardı. Diğerlerini dün eve gittiğimde sinirle ve ağlayarak çıkarmıştım. Annem beni şaşkınlıkla karışık bir dehşet ifadesiyle izlemiş, sonrasında yanıma çöküp iyi olup olmadığımı sormuştu. Ona Aras'la karşılaştığımı anlattığımda ayakkabı bağcıklarının olayla ilişkisini kurması da zor olmamıştı tabii. Zeki bir kadındı ve aşk hayatımın birçok detayına hâkimdi.

Birazcık sakinleşmemi, en azından daha kısa aralıklarla solumaya başlamamı bekledikten sonra bana onunla bu-

luşmaya gidip gitmeyeceğimi sormuştu ve ben de "Asla," demiştim. "Asla ama asla gitmeyeceğim. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Geri zekâlı bir marul kafayla işim yok artık."

Bakışlarından bana inanmadığı belli oluyordu ama o an bunu umursamayacak kadar sinirliydim.

Aradan geçen birkaç saat öfkemin azalarak dinmesine neden olmuştu. Sakinleşip yatağıma uzanmış ve kafede Aras'la yaşadığımız sahneleri zihnimde bir milyonuncu defa oynatırken artık farklı şeyler hissetmeye başlamıştım. Mesela Aras'ın, yalnızca saatler önce karşımda durduğunu, bana baktığını, gülümsediğini düşünmek göğsümü heyecanla doldurmaya ve nefesimi kesmeye başlamıştı. Onu ne kadar özlediğimi fark etmek neredeyse fiziksel bir acıya sebep oluyordu. Bütün öfkeyi ve kırgınlıkları bir köşeye fırlatıp kendimi onun kollarına bırakmadığım için minik bir pişmanlık hissetmediğimi de söyleyemezdim.

Gerçekten ona sıkıca sarılmayı öyle büyük bir hasretle istiyordum ki kalbim ağırlaşıyordu.

Aynı akşam Aybarsların evine yemeğe gitmemiz de bu hislerimi bastırma çabamı hiç kolaylaştırmadı. Aras evde değildi. Meriç'ten bunu özellikle istemiştim ve eğer bir numara çevirirse kalbimi ikinci kez kıracağını söylemiştim. O da iç çekip, "Tamam," demişti. Her ne kadar son âna kadar Aras'ın bir yerlerden çıkacağına inansam da Meriç'in sözüne sadık kaldığı ortadaydı. Bunu yaparken ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordum. Bana gerçekten değer veriyor olmalıydı ki yemekte Aras'ın bahsini bile açmamıştı.

Yemek boyunca kimse onun ismini zikretmemiş olsa da benim tek düşünebildiğim Aras'tı. Önümdeki tane tane pirinç pilavına bakıyor ve Aras'ı düşünüyordum. Damla'nın kendi elleriyle yaptığı vişne suyunu içerken Aras'ı düşünüyordum. Irmak'la beraber sofrayı kaldırırken Aras'ı düşü-

müyordum. Mutfak lavabosunu gördüğümde az kalsın ağlayacaktım. *Bana ilk defa beraber bulaşık yıkarken açılmıştı.* Kim mutfak lavabosuna hislenirdi ki? Benden başka yani.

Eve döndüğümüzde kendi yatağımda yatmak bana kortutucu gelmişti çünkü içimdekilerle baş etmem her geçen saniye zorlaşıyordu. Neyse ki artık böyle durumlarda yastığımı alıp annemin yatağına gidebiliyordum. Onun sadece varlığı, yakınımda olması bile her şeyi daha baş edilebilir, daha tahammül edilebilir hale getirmeye yetiyordu. Ben uykuya yenik düşene kadar saçlarımı okşayıp bana takip etmekte zorlandığım bir sürü şey anlatması da cabasıydı.

Yeni bir güne uyandığımda ise Aras'ı görmeye gideceğimi biliyordum. Gidecektim çünkü gitmemenin pişmanlığını kaldıramazdım. Gidecektim çünkü gitmemek beni daha çok üzecekti. Gidecektim çünkü sorulacak bazı hesaplarım vardı ve ben artık duygularını paylaşan birisiydim.

Bu kararı vermek, uygulamaya göre nispeten kolay olmuştu. Duygusal ve stratejik destek alabilmek için Nur'u arayıp bize davet etmiş, ardından ona Aras'la bütün hikâyemizi baştan sona anlatmıştım. Annemle her şeyi paylaşmam çok mümkün olmuyordu. En nihayetinde o benim annemdi ama Nur tam bir romantiktı ve kelime seçimlerimle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Aksine ben anlatırken yerlerde yuvarlanıp garip sesler çıkararak olaya ilginç bir coşku katıyordu.

Saat dörde gelirken Nur, hikâyenin tüm detaylarına hâkimdi. Arada Aras'a çılgınca öfkeleniyor, sonra duraklayıp, "Ama o da biraz haklı şimdi," diyerek sakinleşiyordu. Babam konusunda pek yorum yapmamıştı ama ne zaman adı geçse öğürecek gibi oluşu çok fazla şey anlatıyordu.

Sonunda saat beşi gösterdiğinde Nur'la beraber seçtiğimiz kıyafetlerin içindeydim. Sıradan şeylerdi. Bir kot pantolon ve siyah, boğazlı bir kazak. Sonra Nur sakinleşmem

gerektiğini düşünmüş ve bunun için saçlarımı örmeye karar vermişti. Şimdi iki yandan omuzlarımdan sarkan balıksırtı örgülerim vardı.

Açıkçası evden çıkıp buraya gelene kadar geçen kısımda ne olduğunu pek hatırlamıyordum. Sadece, Nur'la ayrılma vaktimiz geldiğinde yüzümü avuçlarının içine alıp akşam mutlaka onu aramamı söylediği detayı aklımdaydı.

İç çekerek saate baktım. On dakika geçmişti. Aras hâlâ, elinde oynadığı ve bu mesafeden çok net göremediğim o şeye bakıyor ve beklemeye devam ediyordu. Bakışlarının sık sık geleceğimi düşündüğü yöne dönmesi kalbimi sızlatan bir detaydı. Dakika başı saatine ya da telefonuna bakması da öyle.

Bu görüntüye kalbim yalnızca beş dakika daha dayanabildi. Aras'ın yüzündeki ifadenin her geçen saniye soluşuna, onun yollara gittikçe azalan bir umutla bakıp durmasına dayanamadım. Saklandığım yerden çıktığımda dizlerim titriyordu. Buna rağmen Aras'a giden yolları yürümenin kendinden gelen bir kolaylığı vardı. Bir adım peşinden diğerini sürüklüyor, aramızdaki mesafe azaldıkça yürümek de kolaylaşıyordu.

Aras'ın beni fark ettiği o anı, ona geldiğimi anladığı o anı ömrüm boyunca unutamayacağımı biliyordum. Beni bulan gözlerinde bir anda ışıklar yanmıştı. Yüzü önce şaşkınlıkla bezenmiş, ardından geniş bir gülümsemeyle aydınlanırken muazzam bir manzaraya dönüşmüştü. İçimi sızlatan, ömür boyu tekrar tekrar görmek isteyeceğim bir manzaraya.

Aramızdaki son on adımın birazını ben adımladım, çoğunu Aras. Karşı karşıya gelip durduğumuzda kalbim birazdan bedenimi terk edip gidecekmiş gibi hızlı çarpıyordu.

"Geldin," dedi Aras, çiçekler açan bir sesle.

Hafifçe başımı salladım. "Sana söyleyecek bir çift lafım olduğu için geldim."

Sesimin soğuk ve ifadesiz çıkması için büyük bir çaba göstermiştim. Ama sözlerimdeki buz parçaları Aras'ın pek de umurunda değil gibi görünüyordu. Hevesli bir bakışla, "Böyle yol ortasında konuşmayalım," dedi. "Sahile inelim mi?"

Aras'la beraber deniz kıyısına inme, dalgalara yakın durma fikri içimdeki suları kaynatsa da haklıydı. İnsanların gelip geçtiği bir kaldırımda konuşacak değildik. Ona cevap vermeden sahile doğru yürümeye başladım. Denize yaklaştıkça sertleşen rüzgâr dudaklarımı kurutuyordu ama bu serinlik hissini seviyordum. Aklımı bir arada tutmama yardımcı oluyordu. Denizin mavisine ya da Aras'ın gözlerinin yeşiline kapılıp gitmemi önlüyordu.

Hava epey serin olduğundan sahil de tenhaydı. Boş bir bank bulup oturmam hiç sorun olmadı. Aras da gelip yanıma oturduğunda benim yüzüm denize dönüktü, onunki bana.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diyerek elinde tuttuğu küçük şeyi bana uzattı. Sarı, mor, kırmızı ve yeşil yaprakları olan küçük bir rüzgârgülünü.

Yaprakları esen rüzgârla fırıl fırıl dönüp bir renk cümbüşüne sebep olan küçük oyuncağa uzanırken titremedikleri için parmaklarıma teşekkür ettim. Bu minik hediye, kalbimi her nasılsa daha fazla sızlatsa da bana Aras'ın gözleri dışında bakabileceğim bir seçenek sunduğu için minnettardım kendisine.

Birkaç dakikalık sessizliğimizi dalgaların ve rüzgârın sesi doldururken konuşmaya nereden başlayacağımı düşünüyordum ama yüzümde gezen yeşil bakışlar bütün düşüncelerimin arasına sızıp her şeyi allak bullak etmeyi başarıyorlardı. Aras bana böyle bakarken düşüncelerimi nasıl hizaya sokacağımı bilmiyordum.

Buna rağmen derin bir nefes alıp, "Buraya geldim çünkü," dediğim anda, her nasılsa Aras da söze başladı ve "Seni çok özledim," deyişi kelimelerimin arasına karıştı.

Aynı anda konuşmaya başladığımız gibi aynı anda susmuştuk. Kendime daha fazla mani olamayıp başımı kaldırdım ve Aras'la göz göze geldim. İşte o anda, aylardır bir kutuya kapamaya çalıştığım bütün duygularım isyana kalkıp beni ele geçirdiler. Ne dolan gözlerimi engelleyebildim ne de titreyen alt dudağımı. Bir kere daha, "Buraya geldim çünkü," derken sesimin titremesini de önleyemedim. "Çünkü artık duygularını paylaşan biriyim ve sana söyleyecek birkaç çift lafım var."

Suçlu bir çocuk gibi bakışlarını benden kaçırıp başını öne eğdi.

Burnumu çekerek, "O gün babamın arabasını kapıda gördüğümde anahtarla eve sessizce girdim," diye söze başladım. "Konuşmalarınızı duydum. Babamın size benden bahsediş şeklini, Meriç'in ona söylediklerini ve tabii babamın benden habersiz evlendiğini..."

Dolan gözlerimdeki yaşları daha fazla taşıyamadım. İki tanesi yanağıma doğru süzülürken artık Aras'a değil, elimdeki rüzgârgülüne bakıyordum.

"Bununla baş edebilirdim, biliyor musun?" dedim dalgınca. "Babamla yani. Hep baş ettim. Yine ederim. Beni yıkamazdı. Zannettiği kadar incitmezdi de. Orada dururken tek dileğim, senin bütün bunlardan habersiz olmandı. Başka hiçbir şey istemedim."

Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda yeryüzünün bütün üzüntüsünün Aras'ın yüzünde toplandığını gördüm. Onun yüzünde ve benim kalbimde.

"Ama sen biliyordun." Bunu sesli bir şekilde dile getirmek kalbimi bir kere daha kırdı. "Biliyordun ve bana söylemedin."

Islanan yanaklarımı elimin tersiyle silerken bu konuşmadan sağ çıkabilecek miyim diye merak ediyordum. Haya-

anda ilk defa, beni yaralayan birinin önüne tüm yaralarımı böyle apaçık, böyle korunaksız bir şekilde seriyordum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Yalnızca Aras'ın zalimleşip kalbimi ezmeyeceğine güvenmek istiyordum.

"Bunun bana kendimi ne kadar kötü, ne kadar aptal hissettirdiğini tahmin bile edemezsin Aras," dedim. "Bunca zaman boyunca, bana neden iyi davrandığını çözmenin, bana acıdığını fark etmenin nasıl hissettirdiğini tahmin edemezsin."

Aras hızla başını iki yana salladı ve "Hayır," diye itiraz etti. Sesindeki telaşı denizin üstünde dolaşan martılar bile hissetmiş olmalıydı. "Bütün hatalarımı kabul etmeye ve hepsini telafi etmeye gönüllüyüm ama sana hiçbir zaman acımadım Beyza. Beni bununla suçlayamazsın."

"Suçlamıyorum ki," dedim omuzlarımı kaldırarak. "Acınacak haldeydim. Öz babam tarafından düğününü mahvetmemem için bir kenara atılmıştım ve hiç tanımadığım bir aile bana sahip çıkıyordu. Seni bununla suçlamıyorum. Seni anlıyorum aslında."

Aras bir anda banktan kalktı. Ne yapacağını merak ederken tam karşımda durup dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi avuçlarına aldı. Şimdi yan yana değil, yüz yüzeydik. Yüzlerimiz ve gözlerimiz aynı hizadaydı ve Aras'ın bakışlarından kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

"Sana hayatımın tek bir ânında bile acımadım Rüzgârgülü," dedi ciddiyetle. "Sana yemin ederim. İnsan bütün çoraplarını tek tek başka çoraplarla eşleştiren birine acıyamaz zaten."

Gülmek istedim ama tek yapabildiğim burnumdan tuhaf bir ses çıkarmak oldu. "Peki insan, kendisine bu kadar sinir bozucu davranan birine neden iyi davranır? Eğer ona acımıyorsa? Eğer onun zavallı biri olduğunu düşünmüyorsa bunu neden yapar?"

Aras'ın yeşil bakışlarını böyle nemli görmek içimdeki fırtınayı şiddetlendiriyordu. Hafifçe gülümsediğinde bakışları kısıldı ve gözlerini dolduran yaşlar yoğunlaştı. "Bilmem," dedi usulca. "Belki insan, kendisine bu kadar sinir bozucu davranan insanın gözlerine bakmış ve orada bir şey görmüştür. Daha önce hiçbir yerde görmediği bir şey. Belki bu insanın hayatı çok sıkıcıdır ve başına gelen bu sinir bozucu şeyler onu eğlendirmiştir. Belki bu insan, diğerine bakmış ve onu yalnız bırakmak istemediğini hissetmiştir."

Eli yukarı uzandı ve parmakları hafifçe yanaklarıma değdi. Aynı anda gözlerimden süzülen yaşların onun parmak uçlarına varması yalnızca saniyeler sürdü. "Belki bu insan, karşısındaki insana bakmış ve ona hayran kalmıştır. Aklından geçen zebaniliklere ve aynı anda kalbinden geçen iyiliklere. Belki bu insan, diğerinin garajın oradaki kedileri gizlice beslediğini fark etmiş ve buna gülümsemiştir. Belki de bu insan, diğerinin başından aşağı bir kova boya döküldüğünde ve bu yüzden saçlarını kesmek zorunda kaldığında, bunu nasıl büyük bir sakinlikle karşıladığına hayran olmuştur. Belki bu insan, diğerinin annesi için yaptığı aptalca fedakârlıkları öğrendiğinde onun dünyanın en güzel insanı olduğunu düşünmüştür."

Karşımdaki marul kafadan duyduğum her söz içimdeki bir düğümü, aynı zamanda gözümdeki bir yaşı çözüyordu. Yanaklarım hızla ıslanıyor, sonra Aras'ın elleri o ıslaklığı hızla yok ediyordu. Bu sırada bakışlarımız bir an olsun birbirinden ayrılmıyordu. Kendimi ona hapsolmuş gibi hissediyordum.

"Sana dair sevilecek, hayran kalınacak, âşık olunacak milyonlarca şey var Rüzgârgülü. Her birinin teker teker farkındayken kalkıp ciğeri beş para etmez bir adam yüzünden sana acıyamam. Olacak iş değil bu."

Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı. Burnuyla hafifçe burnuma dokundu. "Sana baktığımda hiçbir zaman babasının bir köşeye attığı zavallı bir kız çocuğu görmedim. Tek bir gün bile. Sana baktığımda hep bir savaşçı gördüm. Çatık kaşlı bir fırtına çiçeği gördüm. Bir mucize gördüm ve gördüğüm her şeye körkütük âşık oldum, yemin ederim."

İleri uzanan, uzanıp onun yüzüne dokunan elim benden bağımsız hareket ediyor gibiydi. Ama gözünden süzülen tek bir damla yaşı gördüğümde buna nasıl engel olabilirdim ki?

"Ama yine de bana söylemedin," dedim çaresiz bir fısıltıyla. "Kalbimi kırdın Aras."

"Söylemek istedim," derken dürüst olduğunu biliyordum. "Ama cesaret edemedim. Seni üzmek, sana bu haberi veren kişi olmak beni korkuttu. Sanki birileri elime bir silah tutuşturmuş da kalbine bir el ateş etmemi istemiş gibi hissettim. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Babamı affettin. Irmak'ı bile affettin. Beni de affedebilirsin."

Burnumu çektim ve aynı anda hayatımın en büyük boş bulunuşunu yaparak, "Onlara âşık değilim," dedim ve sonra Aras'la ikimiz de donup kaldık. Aras'ın ona olan aşkımdan habersiz olduğunu unutmuştum.

Bizimle beraber gökteki kuşlar da donmuş olmalıydı. Denizin dalgaları, esen rüzgâr ve ağaçlardan dökülen yapraklar da öyle. Asla söylemeyi planlamadığım üç kelime dilimden dökülüp anı dondurmuştu. Şahsen nefes almayı bile bırakmıştım. Tamamen kıpırtısızdım.

Ağzımı açmaya niyetlenip anı tekrar akışkan hale getirdiğimde Aras benden önce davranıp, "Geri alamazsın," dedi. "Bir kere söyledin. Artık geri alamazsın."

Bu çocukça itirazı gülesimi getirirken, "Hiçbir şeyi geri almayacağım," diye araya girdim. "Hem sana kırgın olduğum gerçeğini değiştirmiyor bu."

Aras gülümsedi. Öyle geniş bir gülümsemeydi ki bu, kalbimin semalarını aydınlattı. "Bu her şeyi değiştiriyor Rüzgârgülü," dedi neşeyle. "Hem de her şeyi. Bana kırgın mısın? Gerekirse senelerce bunu telafi etmeye çalışırım. Kızgın mısın? Zaten bütün işkencelerini tattım. Artık hiçbir şey, ciddiyetle söylüyorum, hiçbir şey beni senin yörüngenden çıkaramaz."

Kaşlarım huysuzlukla çatıldı. Duyduğum şeyler kalbimin bir rüzgârgülü gibi dönüp durmasına, rengârenk bir şölen sunmasına sebep olsa da devirdiğim çam içimdeki zebaniyi çileden çıkartmıştı ve o çileden çıktığında kontrolü ele geçirmesiyle bilinirdi. "Seni affetmeyeceğim," dedim bu yüzden Aras'a. Ardından ellerini iterek yüzümden ulaştırdım.

Aras yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan, "Affedeceksin," diye itiraz etti. "Affettireceğim kendimi."

"Yapamazsın," derken inadım artık çocukça bir şeye dönüşmüştü. "Ben istemezken kendini nasıl affettirebilirsin ki? Çok saçma."

"Hiç de saçma değil." Aras hangi motivasyonla bu manasız diyaloğu sürdürebiliyordu bilmiyordum. Ama pes etmeyecek gibi görünüyordu. Sanki karşımda günlerce, gecelerce, senelerce durup beni kendini affettireceğini inandırabilirmiş gibi. "Bana âşıksın Rüzgârgülü. Aşk her şeyi mümkün kılar."

"Kılmaz."

"Ben de sana âşığım."

"Değilsin."

"Şu an ne söylesem itiraz mı edeceksin?"

"Belki de."

"Böyle yaparsan seni tuzağa düşürebilirim."

"Düşüremezsin."

"Deneyelim mi?"

"Denemeyelim."

"Bana engel olamazsın."

"Olurum."

"Olmuyorsun."

"Oluyorum."

"Seni çok özledim."

"Özlemedin."

"Sen beni hiç özlemedin asıl."

Duraklayıp gözlerimi kıstım. Ona katılmak da ona itiraz etmek de canımı yakacağı için dut yemiş bülbül gibi kalıverdim. Aynı anda Aras genişçe sırıttı. "Pis oyunbaz. Bu sayılmaz, biliyorsun."

Aras ellerimi iki eliyle kavrayıp beni hafifçe kendine çekti. "Rüzgârgülü," diye fısıldadığında yüzlerimizin arasında yalnızca santimler vardı. "İki aydır büyük bir eziyetin içerisindeyim. Bensiz bir hayat kurdun kendine. Bu, bana verebileceğin en büyük cezaydı zaten. Ne olur affet beni."

Kalbimdeki sevda, içimdeki zebaniyi kulağından tuttuğu gibi bir köşeye oturttu. Sonra da ipleri eline aldı. Aras'ı çoktan affetmiştim. Yine de iç çekerek, "Bir daha benden bir şey saklayacak mısın?" diye sormadan edemedim.

"Asla," dedi. "Bunu da saklamak istememiştim. Lütfen bana inan. Sadece söylemeye cesaret edemedim."

İnanıyordum. "Eğer benden bir daha bir şey saklarsan, ne olduğu hiç önemli değil, seni mahvederim ve bir daha asla affetmem."

Bir şeylerin kıyısında durduğumuzu fark etmenin hevesiyle, "Biliyorum," dedi Aras. "Söz veriyorum, hiçbir şeyi saklamayacağım. Hiçbir şeyi."

"Pekâlâ." Sesim alçak bir mırıltıdan ibaretti. "Affediyorum o zaman seni."

Ağlamakla gülmek arasında bir ses çıkarırken başını öne eğip dizlerime dayadı. Sonra ellerimi kendine çekip üstlerine öpücükler kondurdu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Şimdi ne olacağını bilmiyordum ama kalbimde Aras'ın yokluğunun açtığı gedik hızla kapanmaya başlamıştı bile. Tek elimi Aras'ın tutuşundan kurtarıp parmaklarımla saçlarına dokunurken aklımdaki soruyu ona sordum. "Şimdi ne olacak?"

Aras dokunuşumla beraber gülümsedi. Keyif dolu bir gülümsemeydi. "Şimdi mutlu olacağız," diye mırıldandı. "İki ay boyunca neler yaptığını öğrenmek istiyorum. Bir de cep telefonu numaranı almak. Ablam sürekli mesajlaştığınızı, birbirinize komik videolar göndererek eğlendiğinizi söyleyip beni çileden çıkarıyor iki gündür."

Sözleri beni güldürdü. Irmak'la birbirimize komik videolar göndermiyorduk. Daha çok internetteki saçma fotoğrafları, "Bak, aynı sana benziyor," tarzında sataşmalarla birbirimize atmayı tercih ediyorduk ama Aras'ın bu şekilde kıskandırması hoşuma gitmişti.

"İki ay boyunca bir sürü şey oldu," dedim Aras'a. Olan her şey onsuz biraz yarım kalsa da gerçek buydu. "Anlatmam saatler sürer."

Bunun üzerine artık marul kafa olmayan marul kafa, ayağa kalkıp bana elini uzattı. "O zaman seni yemek yemeye götüreyim," dedi. "Yemek boyunca konuşalım. Sonra tatlı yemeye gidelim ve orada da konuşmaya devam edelim. Sonra seninle eve kadar yürüyeyim ve yolda da konuşmayı sürdürelim. Olur mu?"

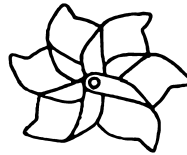
Elini tuttum ve beni hızla kendisine çekmesine müsaade ettim. O kadar yakınına çekti ki aramızdaki mesafe neredeyse sıfıra indi. "Sıkılmayacak mısın?" diye sorarken duyması için fısıldamam yetmişti.

Aras bir kez daha, "Rüzgârgülü," dedi. Fısıltıyla. "Seni çok özlediğimi söylerken oldukça ciddiydim."

Gülümsedim. Ciddi olduğunu biliyordum. "Ben de seni özledim," dedim ve kalbim hafifçe titredi.

Gülümseyişime karşılık verdikten sonra bir şey söylemedi. Bunun yerine uzanıp beni öptü. Kollarını onun boynuna dolarken bunun mutlu bir son olup olmadığını düşündüm ve bir son olmadığına karar verdim. Fakat kesinlikle mutluydum

Denize yakın, Aras'a yakın, kalbime yakın ve rüzgâra karşı rengârenk bir şekilde mutluydum hem de.

Son

Dakikalardır bakıştığımız not kâğıdıyla aramızda sağlam bağlar geliştiğini hissediyordum. Ona öyle çok bakmıştım ki bir noktada o da bana bakmaya başlamıştı. Son birkaç dakikadır görebildiğim tek şey manasız şekillerdi. Artık harfler bulanıklaşmaya başlamıştı. Kâğıdın üstündeki abuk subuk şeylere harf denilebilirse eğer. . Zaten çok da güzel olmayan el yazımın, Arap harfleriyle tanışması tahmin edilebileceği üzere bir felaketle sonuçlanmıştı. Bazen o kadar kötü yazıyordum ki ne yazdığımı kendim bile okuyamıyordum. Hâl böyleyken Osmanlı Türkçesi dersini veren hocamızın da yapabileceği pek fazla şey kalmıyordu açıkçası.

Oflayarak başımı aşağı düşürdüm ve alnımı önümde duran kitaba yasladım. Son iki sınavım kalmıştı. Bunu atlatabilirdim. İki küçük sınav sonrasında birinci sınıfı bitirmiş ve yaz tatiline adım atmış olacaktım. Dayanmam ve çalışmam gerekiyordu. Gerekiyordu gerekmesine lakin en zor iki sınavımın en sona kalmış olması da kaderin bir cilvesiydi sanki.

Yarın sabah Osmanlı Türkçesiyle son çarpışmamızı yaşayacaktık. Sayfalarca ders notlarına karşılık benim kargacık burgacık harflerim... Ertesi gün de Tanzimat Fermanı'nı Türkçeye çevirmekle mesul olduğumuz Tanzimat Dönemi Metinleri dersinin final sınavı vardı ve ben gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Hatta tutamıyordum.

Burnuma değen ve beni huylandıran bir şey gözlerimi açmam için ısrar etse de bunu yapamıyordum. "Beni rahat bırak marul kafa," diye homurdandım huysuzca. "Ders çalışmaya çalışıyorum, görmüyor musun?"

"Eğer gözlerini açarsan daha çok verim alırsın," dedi Aras. "Küçük bir tavsiye."

Gözlerimi açtım ve yüzümü buruşturarak ona baktım. "Sen bütün sınavlarını atlatabildin diye bana ahkâm kesemezsin. Biliyorsun değil mi?"

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Bu kadar agresifleşmene gerek yok. İhtiyacın olan ne, biliyor musun?"

"Çeneni kapayıp beni rahat bırakman mı?"

"Hayır," dedi Aras. "Birkaç saat uyumak. İhtiyacın olan bu."

Sanki büyük bir hatasını yakalamışım gibi keyifle güldüm. "Çaylak hatası," derken nihayet başımı kitabın üstünden kaldırabilecek gücü bulabilmiştim. "Neden okulu uzatacağın belli oldu Aras Aybars. Final haftalarında uyuyamazsın."

Bana yeşil gözlerini kısarak ciddiyetle baktı. "Bu çılgınca fikirleri nereden ediniyorsun?"

"Bitirmem gereken yüzlerce konu var," derken önümdeki not kalabalığını işaret ettim. "Bu çılgınca fikirler birdenbire aklımda beliriveriyorlar."

Açmaya yeltendiğim ders kitabımı önümden çekip aldı ve masanın diğer ucuna koydu. "Önemli olan verimli çalışmaktır Rüzgârgülü. Bu kadar uykun varken çalıştığın şeyi zaten anlamayacaksın."

"Tamamen yanılıyorsun," dedim ve başka bir nota uzandım. Sonuçta masanın üzeri çalışmam gereken şeylerle kaplıydı. Hepsini benden kaçıramazdı. "Önemli olan çalışmam gereken konuları tamamlamak. Yarından sonra istediğim kadar uyuyabilirim." Başımı çevirip ona ters bir bakış attım ve "Hem beni eve gitmediğime pişman etme," diye çıkıştım. Annem iki günlüğüne, bir konferans sebebiyle şehir dışına gitmişti. Evde tek başıma ders çalışma işi bir işkenceye dönüşünce Aybarsların evine gelmiştim. Bana rahat bir çalışma ortamı, uygun besin takviyesi ve sessizlik sözü verilmişti. Yani ön yargılı olmak istemiyorum tabii ama sevgilim bir dolandırıcı olabilirdi. Çünkü geldiğimden beri biraz çilek ve erik dışında hiçbir şey yememiş olmam bir kenara, bana bir sessizlik sağlanmadığı da ayan beyan ortadaydı.

"Gözlerini açık tutamıyorsun bile," dedi Aras. Sonra uzanıp elimdeki notu kaptı. Ardından kolumu kavrayıp beni sandalyemden zorla kaldırdı. *Artık oturacak bir yer bile vermiyor.*

"Beni zorla uyutamazsın marul kafa," diye itiraz etsem de ona çok fazla karşı koyamamıştım. Fiziksel şartlar eşit değildi bir kere. Bunun dışında Aras'ın haklı olduğu bazı minik noktalar da olabilirdi tabii. Gözlerimi açık tutamıyor oluşum ve uykudan yıkılmak üzere oluşum gibi önemsiz detaylar...

Aras tarafından önce zorla koltuğa oturtuldum, ardından türlü tehditlerle yatmaya zorlandım. Çok geçmeden üstüme

ince bir örtü serilmişti bile. "Uyumak istemiyorum," diye mırıldanmayı denedim ama sözlerim bir esnemeyle bölündü.

"Sadece biraz kestir," dedi Aras alçak bir sesle. Sesinin bu uysal ve yatıştırıcı tonu göz kapaklarımın usulca kapanmasına sebep oldu. Onları yeniden açmak için çok çabaladım ama ne yazık ki muzaffer olamadım.

Aybarslarla tanıştığım günün üzerinden neredeyse bir sene geçmişti. Biri yazı onlarla geçirmiş, sonra hayatımın en zorlu dönemlerinden birine balıklama atlamıştım. Bunları zaten biliyorsunuz. Sonra işler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı ki bunları da zaten biliyorsunuz.

Aras'la sahil kenarında konuşup barıştığımız o akşam, tıpkı dediği gibi yemek yemeye gitmiştik. Orada ona, onsuz geçirdiğim zamanlarda neler yaptığımı anlatmaya başlamıştım. Tatlı yerken buna devam etmiştik. Sonra beraber biraz yürüyüş yapmış ve serin sonbahar gecesinin tadını çıkarmıştık. En sonunda beni evime bırakma vakti geldiğinde, apartmanın cılız ışığında karşı karşıya durup birbirimize gülümsemiştik. Ardından Aras, ileri uzanıp alnıma bir öpücük bırakmış ve "Seni seviyorum Rüzgârgülü," demişti. "Hep seveceğim."

Bu söze güvenmiştim. Tüm kalbimle, aklımla, ruhumun denizi gören köşeleriyle inanmıştım ve Aras beni henüz yanıltmamıştı. İçimden bir ses hiçbir zaman da yanıltmayacağını söylüyordu.

O günden sonra hayatım iyice sıradan bir hale bürünmüştü ki buna minnettardım. Artık iki valizle beraber oradan oraya sürüklenmek ve etrafımdaki insanları çileden çıkarmak için mesai harcamak yoktu. Sabahları erken saatlerde mızırdanarak kalktığım, annemle kısa bir kahvaltı yapıp okul için evden ayrıldığım, okulda arkadaşlarımla birlikte saçma sa-

pan şeylere kahkahalar attığım sıradan günlerim vardı. Hafta sonları Aras'la beraber sinemaya, tiyatroya veya konsere gidiyorduk. Eğer hava dışarı çıkılmayacak kadar soğuksa Aras bizim eve geliyordu, bazen yanında Cemre'yi de getiriyordu ve bütün günü sıradan şeyler yaparak geçiriyorduk.

Ayda mutlaka iki akşam Aybarslarla bir araya gelip bir şeyler yapıyorduk. Annem bütün saflığına ve iyi niyetine rağmen Aybars ailesine ayak uydurmakta sıkıntı çekinemişti. Bazen Meriç'in sataşmalarına hazırlıksız yakalansa da eninde sonunda onunla baş etmeyi beceriyordu. Bu da ona daha fazla güvenmem gerektiğini gösteriyordu bana. Babamla baş edememişti çünkü babam onu yıkmak için beni kullanmaktan hiç çekinmemişti. Fakat ben yanında olduğum zaman annem herkese karşı çok daha güçlüydü ve bu harika bir şeydi.

Babamdan bahsetmişken... Onu bir daha hiç görmemiştim. Beni aramamış ya da görmeye gelmemişti. Dürüst olmak gerekirse buna üzülmüyordum. Hatta artık bu konuda neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. İçimde tükenmez zannettiğim o öfke tükenmişti. İntikam peşinde koşan ayaklarım, artık babama doğru bir adım atmaktansa yerinde saymayı tercih ederlerdi. Babam hayatımda değildi ve bundan memnundum. Onun hayatında kendime yer bulamadığım yıllardan sonra, benim hayatımda da ona yer kalmamıştı çünkü her yer sevdiğim insanlarla tıka basa doluydu.

Hayal bile edemeyeceğim kadar geniş bir çevrem olmuştu. Pekâlâ, çoğu insan için bu dar bir çevre sayılırdı ama bana göre genişti. Kocaman bir dünyam vardı. Kim ne derse desin.

"Sakın bütün gün uyumama izin verme," diye mırıldandım uykuya direnen son parçamla. "Eğer beni iki saat sonra uyandırmazsan seni mahvederim. Bunu bil."

Aras tatlı bir sesle güldü. "Bakarız," dedi. "Eğer yeterince uyuduğuna kanaat getirirsem iki saat sonra uyandırırım seni."

Ona itiraz etmek, söylenmek, kaşlarımı çatmak istedim ama dudaklarımdan anlamsız mırıltılar dışında bir şey dökülmedi. En son hatırladığım şey Aras'ın gülüşüydü. Sevimli ve alçak sesi bir gülüşün içime sızdığını ve son direncimi de kırıp beni uykunun kollarına teslim ettiğini hatırlıyordum. Sonrası ise yoktu.

Gözlerimi tekrar açtığımda hava henüz kararmamış ama kararmaya yüz tutmuştu. Salondaki koltukta tek başımaydım ve mutfaktan leziz kokular gelmekteydi. Çatık kaşlarımla saate baktığımda üç koca saattir uyuduğumu fark edip ağlamaklı bir ses çıkardım. Konuları asla yetiştiremeyecektim. Bütün derslerden çakacak, yaz okuluna gitmek zorunda kalacaktım. Aybarsların yazlığında geçireceğim güzel bir yazı feda etmem gerekecekti ve bunların hepsi Aras'ın suçuydu.

Oflayarak ve Aras'tan bunun hesabını sormaya niyetlenerek doğruldum. Karmakarışık bir hale gelmiş ve kabarmış saçlarımı elimle beceriksizce düzeltip koltuktan kalktım. Hemen sola döndüğümde beni karşılayan banyoda hızlıca elimi yüzümü yıkadıktan sonra ayaklarımı sürüyerek mutfağa doğru ilerledim.

Aklımdaki plan mutfağa dalıp Aras'ın saçlarını yolmak olsa da kapıda biraz duraklamam gerekti. Çünkü bir yandan önündeki domatesleri doğrayan sevgilim, bir yanda da "*Bugün yudum yudum içtim seni, hatıralarının bir kadeh.*" diye mırıldanarak şarkı söylüyordu. Yeniden uzattığı lüle lüle saçları, işine engel olmaması için bir bandanayla geriye itilmişti. Üzerindeki siyah tişörtü, Cemre'nin ona hediye ettiği kırmızı bir mutfak önlüğü renklendiriyordu. Altında da siyah bir eşofman vardı.

En doğal haliyleydi ve kendi söylediği şarkıya başını hafifçe sallayarak ritim tutarken, küçük bir mutfakta domates doğrarken ve sıra dışı hiçbir şeyi yokken dünyanın en güzel adamıydı. Ona iç çekmeden bakmam mümkün olmuyordu. Özellikle de böyle anlarda. Kalbime sızıp tüm mevcudiyetimi ele geçiriyordu ve ben buna nasıl karşı koyulur, hiç bilmiyordum.

"Dilimde hiç eskimeyen bir şarkı gibi, söyledim söyledim seni. Dönüyorum plaklar gibi sarhoş..."

Şarkının en sevdiğim kısmında ona, dünyanın en güzel adamına, eşlik etmeye karar verirken bir dakika öncesinde beni ateşleyen öfkem çoktan sönmüştü. Sevdam yine kalbimin iplerini eline almıştı. Birkaç adımla Aras'la aramızdaki mesafeyi kapatıp, *"Denize bıraksam kendimi,"* diye şarkıya girdim. Sesim onunki kadar güzel olmasa da ona sarılıp yanağını sırtına yaslarken bunu hiç umursamıyordum. *"Kumlara uzatsam gölgeni."*

Aras ona aniden dolanan kollarını mutlu bir şaşkınlıkla karşıladıktan sonra gülümsedi ve domatesleri doğramaya devam ederken güzel sesiyle bana katıldı. *"Havada umut, ruhum firar. Güneşte kurutsam kalbimi."*

Bir kere daha, *"Denize bıraksam kendimi,"* derken aynı anda hafifçe salınmaya başlamıştık. Aşkım kollarımın arasında ve ruhumun her yerindeydi. *"Kumlara uzatsam gölgeni."*

"Havada umut, ruhum firar," derken domatesleri bıraktı ve kollarımın arasında dönüp benimle yüz yüze geldi Aras. *"Güneşte kurutsam kalbimi."*

Şarkının ikinci kısmına geçmeden önce burnumun ucuna bir öpücük bırakıp, "Günaydın," diye fısıldadı. Ardından tek elini belime koyup diğeriyle bir elimi kavradı. Ben de boşta kalan elimi onun omzuna bıraktığımda olduğumuz yerde hafifçe salınarak dans etmeye başlamıştık.

"Bugün adım adım gezdim seni
Hatıralardan bir yokuş
İçimde hiç eskimeyen bir resim gibi
Çok özledim, özledim seni
*O güldüğüm âşıklar gibi bir hoş..."**

Onun yeşil bakışlarında, denizdeki bir balık gibi kaybolurken, kendi yurdumda bir divane gibi yani, sustum ve şarkıyı onun söylemesine izin verdim. Güzel sesinin eşliğinde, ufak bir mutfakta dans ediyor oluşumuz biraz komikti ama güzeldi de. Aras'a dair her şey gibi güzel. İkimize dair her şey gibi muhteşem.

"Denize bıraksam kendimi
Kumlara bıraksam gölgeni
Havada umut, ruhum firar
Güneşte kurutsam kalbimi..."

Nakaratı bir kere daha, gözlerini gözlerimden ayırmadan söyledikten sonra, beni kolları arasında döndürüp sırtımı göğsüne yasladı ve dudaklarını kulağımın kıyısına getirip sözleri son bir defa tekrar etti. Hemen ardından yanağıma bir öpücük bıraktı. Şarkı bitmiş, dansımız sonlanmış ve biz her nasılsa sarmaş dolaş bir halde kalakalmıştık. Aras, benim kalbimi kurutturduğum güneşin ta kendisiydi.

Omuzlarımın etrafına sardığım kolunu biraz daha sıkıp bana iyice sarılırken, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

O an, aslında ona kızmam gerektiğini hatırladım ve "Hani beni uyandıracaktın?" diye çıkıştım.

"Yemeğin hazır olmasını bekliyordum." gibi mantıklı bir bahane sürdü önüme. "Hazır olunca uyandıracaktım."

"Ne pişirdin?" Karnımın aç olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

"Öğrenci evlerinin vazgeçilmez yemeği makarnayı, ah-

* Göksel'in Denize Bıraksam adlı şarkısı.

lamıdan öğrendiğim tavuklu ve mantarlı bir sosla harmanlayıp..." Durakladı ve sıkıntıyla iç çekti. "Ortaya idare eder derecede bir yemek çıkardım."

Keyifle kıkırdadım. Mutfak işlerinde ben de çok iyi değildim. Keklerim asla kabarmıyordu ve yaptığım pilavlar hep tencerenin dibine yapışıyordu. Bu yüzden Aras'la dalga geçecek son insandım. "Kulağa harika geliyor."

"En azından salatamız güzel olacak," dedi Aras, beni teselli edercesine. "Senin sevdiğin gibi yapıyorum."

"Aferin," dedim. "Bana iyi bakıyorsun."

"Annene söz verdim." Bu küçük övgümün onu şımarttığı sesinden anlaşılıyordu. "Sırf bu yüzden bütün kaprislerine katlanıyorum."

"Tüh," derken yavaşça onun kollarından sıyrıldım ve aramıza birkaç adım mesafe koydum. "Tam da sana teşekkür etmek üzereydim ama sanırım teşekkürlerimi anneme saklamak en akıllıca olanı."

Aras'ın yüzüne geniş bir sırıtış yayılırken bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve kolunu uzatıp belime sararak beni tekrar kendine çekti. "Tam olarak nasıl bir teşekkür bu?"

"Henüz nasıl olacağına karar vermedim," dedim. "Ama endişelenmene gerek yok. Senlik bir durum kalmadı ortada, baksana."

"Hakkımı yiyorsun. Hiç değilse muhteşem makarnam için teşekkürü hak ediyorum."

"İdare eder dememiş miydin?"

Aras kaşlarını büyük bir hayretle yukarı kaldırdı. "İdare eder mi? Bu bir hakaret. Sana gerçek bir sanat eseri hazırladım."

Omuzlarımı kaldırıp, "Valla ben senin yalancının," dedim.

Yüzüne ağır ağır yayılan gülüş tanıdıktı. Gözlerinin içinde parlayan yıldızlar da. "Benim yalancım," diye mırıldandı. "Benim Rüzgârgülü'm."

Onun kollarında gerçekten bir rüzgârgülü gibi fırıl fırıl dönüyordu kalbim. Bana sevgiyle her bakışında yeni bir yaprağım oluyordu. Yeni bir rengim.

Bazen hayatım hiç Aybarsların hayatıyla kesişmese nasıl olurdu diye düşünüyordum. Belki de hâlâ babamla kazananı olmayacak bir savaşta çarpışıyor ve kan kaybediyor olurdum. Belki hâlâ annemle aramızda kilometreler olurdu. Belki bambaşka şeyler yaşanırdı. Belki bir şekilde yolumu bulmayı yine başarırdım ama böyle olmazdı.

Kısa ömrümün azımsanmayacak bir kısmında kendimi insanlara zebani olarak tanıtmıştım ama itiraf etmem gerekirse, zebani olan yanım içimde küçücük bir parçaydı. Bu parçayla büyük zaferler kazanmayı başarmıştım. Övünülmeyecek zaferler... Çünkü kimse benimle savaşmamıştı.

Aybarslar ise farklıydı. Her birinin en az benimki kadar şeytani bir yönü vardı ve benimle savaşmaktan korkmamışlardı. Bana sataşmaktan, beni delirtmekten çekinmemişlerdi ve bir şekilde bana evimdeymiş gibi hissettirmeyi başarmışlardı. En önemlisi de bana gerçekten neyi istediğimi sorgulatmışlardı. Bu işler başka nasıl yolunu girerdi hiç bilmiyorum ama bu şekilde olduğu için çok mutluydum.

Bir babam vardı. Sağdı ama ben hep babasız bir kız olacaktım. Buna artık üzülmüyordum. Çünkü harika bir annem, muhteşem bir sevgilim, herkesin hayalinde olmayan bir Meriç'im ve onunla baş etmemi kolaylaştıracak bir Damla'm vardı. Arada birbirinizi öldürme noktasına gelseniz de yine de zaman beraber eğlenmeyi başardığınız Irmak'ı da unutmamak lazımdı tabii. Kendimi bu tuhaf ve [illegible]

bir parçası gibi hissetmek geçmişteki bütün üzüntülerimi, kırıklıklarımı buruşturup çöpe atıyordu.

Asi kızlarla ilgili hikâyeleri bilirsiniz. Hani şu sürekli sorun çıkaran, asla rahat durmayan, sivri dilli, zebani tipli kızlar... Herkesin onlardan şikâyet ettiği ama kimsenin onlarla gerçekten savaşmadığı kızlar... Babaları, anneleri ya da onları sevmesi gereken insanlar tarafından sevilmeyen hırçın kızlar... Bundan sonra onlardan birisine rastlarsanız, benim için ona bir rüzgârgülü uzatır mısınız?